

Stephen King

SALEM' LOT

(1975)

PROLOG

Ce cauți, prieten vechi?
După atîția ani petrecuți departe, te-ai întors
Cu idolii cărora li te-ai închinat
Sub ceruri străine
Prea departe de ținuturile tale.
GIORGIOS SEFERIS

1

Aproape toți credeau că erau tată și fiu.

Au traversat țara cu întreruperi, rătăcind nu prea hotărîți înspre sud-vest, într-un Citroen vechi, evitînd, cînd puteau, autostrăzile. S-au oprit în trei locuri înainte de a ajunge la destinație: întîi la Rhode Island, unde bărbatul înalt și brunet a lucrat într-o fabrică de textile; apoi în Youngstown, Ohio, unde a muncit trei luni pe o rampă de asamblare a tractoarelor; și, în cele din urmă, într-un orașel californian lîngă granița cu Mexicul, unde a lucrat la o stație de benzină și a reparat mașini străine, bucurîndu-se de un succes care pentru el însuși a fost surprinzător și satisfăcător.

Oriunde s-ar fi oprit, cumpăra un ziar din Portland, Maine, intitulat *Press-Herald*, în care căuta articole referitoare la un orașel din sudul statului Maine, numit Jerusalem's Lot și la zonele învecinate. Din cînd în cînd erau și asemenea articole.

În timpul petrecut în camerele de hotel înainte de a ajunge la Central Falls, Rhode Island, creionase schița unui posibil roman, pe care o expediasc agentului său literar. Se bucurase de oarecare succes, ca romancier, în urmă cu un milion de ani, într-o vreme cînd întunericul încă nu-i acoperise viața. Agentul a dus schița la ultimul său editor, care și-a exprimat un interes politicos, însă nu și dorința de a-i oferi o sumă în avans pentru cartea care ar fi urmat să fie scrisă. „Te rog” și „mulțumesc” încă nu costă nimic, i-a spus băiatului, în timp ce rupea în bucăți scrisoarea agentului. A spus-o fără prea multă amărăciune și s-a apucat totuși să scrie romanul.

Băiatul nu vorbea prea mult. Chipul său era permanent încordat, iar ochii îi erau întunecați - de parcă ar fi scrutat mereu un orizont interior sumbru. În bufetele și la stațiile de benzină unde opreau, era politicos și nimic mai mult. Părea că nu dorește să-l scape din ochi pe bărbatul cel înalt și devenea nervos chiar și atunci cînd acesta se ducea doar pînă la toaletă. Refuza cu încăpățîinare să vorbească despre orașul cu numele Jerusalem's Lot, deși, din cînd în cînd, bărbatul încerca să aducă subiectul în conversație. Și nici nu voia să se uite la ziarele din Portland pe care, uneori, bărbatul le lăsa intenționat în jur.

Cînd cartea a fost terminată, locuiau într-o căsuță pe plajă, departe de autostradă și obișnuiau să înoate deseori în Pacific. Apele lui erau mai calde decît ale Atlanticului; și mai prietenoase. Nu aveau amintiri. Băiatul a început să se bronzeze.

Deși aveau bani suficienți să-și poată permite trei mese zdravene pe zi și un acoperiș solid deasupra capului, bărbatul începuse deja să se simtă deprimat și să aibă îndoieli dacă viața pe care o duceau era o viață bună. Îi dădea lecții băiatului; și băiatul părea a nu simți lipsa unui sistem educațional organizat (căci era inteligent și studios, așa cum fusese și bărbatul la vremea lui). Însă nu credea că refuzul de a discuta problemele legate de 'salem's Lot îi făceau vreun bine băiatului. Uneori, noaptea, țipa în somn și arunca păturile pe jos.

Sosi o scrisoare de la New York. Agentul bărbatului cel înalt spunea că editura Random House îi oferea 12.000 de dolari în avans și că era aproape sigură lansarea festivă a cărții. Era în regulă? Era.

Bărbatul își abandonă slujba de la stația de benzină și, împreună cu băiatul, a trecut granița.

2

Los Zapatos, denumire care înseamnă „pantofii” (nume ce îi făcea, fără nici un motiv, plăcere bărbatului) era un sătuc așezat nu departe de ocean. Nu prea erau turiști pe acolo. Drumul de acces nu era bun. Satul nu avea ieșire la ocean (trebuia să mergi cinci mile înspre vest ca să ajungi la el) și nici nu existau locuri istorice de interes. De asemenea, cârciuma era infestată cu gîndaci negri și singura curvă din zonă era o mama-mare de cincizeci de ani.

Afară, acum din Statele Unite, o liniște aproape nepămînteană se pogorîse asupra vieților lor. Pe cer zburau puține avioane, nu existau șosele cu taxă de intrare și nimeni nu avea mașini electrice de tuns iarba (și nici nu-și dorea să aibă vreuna) pe o rază de o sută de mile. Aveau un aparat de radio, dar acesta emitea numai zgomote lipsite de sens; programele de știri erau toate în limba spaniolă, pe care băiatul începuse s-o înțelegea, dar care era - și va fi întotdeauna - de nedeslușit pentru bărbat. Toată muzica difuzată părea a fi numai operă. Uneori, noaptea, reușeau să prindă un post de muzică pop din Monterey, întrerupt de accentele turbate ale lui Wolfman Jack, însă transmisia nu era deloc una din cele mai bune. Singurul motor pe care îl auzeau în jur era cel al tractorului străvechi, cu înfățișare ciudată, al unui țăran din sat. Cînd bătea vîntul, puteau auzi zgomotul lui stins, ca un sughiț neregulat, ca un spirit neliniștit. Își scoteau apa din fîntînă cu găleata.

O dată sau de două ori pe lună (și nu întotdeauna împreună) luau parte la slujba ținută în bisericuța din localitate. Nici unul nu înțelegea ceremonia, dar se duceau totuși. Cîteodată bărbatul moțăia în căldura sufocantă, legănat de ritmurile egale și cunoscute și de vocile care psalmodiau. Într-o duminică băiatul ieși pe prispa șubredă din spatele casei, unde bărbatul lucra la un nou roman și îi spuse șovăitor că a vorbit cu preotul despre posibilitatea de a intra în sînul bisericii. Bărbatul îl aprobă și apoi îl întrebă dacă știe suficient de bine limba spaniolă pentru a urma cursurile. Băiatul răspunse că nu crede că acesta ar putea fi un impediment.

O dată pe săptămînă bărbatul făcea un drum de patruzeci de mile ca să cumpere ziarul din Portland, Maine, care întotdeauna era vechi de cel puțin o săptămînă și uneori era îngălbenit cu urină de cîine. La două săptămîni după ce băiatul îl anunțase despre intențiile sale, a descoperit un articol referitor la 'salem's Lot și la un oraș din Vermont, numit Momson. În articol se menționa și numele bărbatului cel înalt.

Lăsă ziarul la vedere, fără să nutrească vreo speranță că băiatul l-ar fi citit. Articolul îl tulbura din mai multe motive. Nu se terminase încă în 'salem's Lot. Așa se părea.

O zi mai tîrziu, băiatul se apropie de el cu ziarul în mînă, împăturit în așa fel încît să poată fi observat titlul:

Oraș Fantomă în Maine?

— Mi-e frică, spuse.

— Și mie îmi este, răspunse bărbatul cel înalt.

3

ORAȘ FANTOMĂ ÎN MAINE?

— de John Lewis -

Reporter la Press-Herald

JERUSALEM'S LOT - Jerusalem's Lot este un orașel situat la est de Cumberland și la 20 de mile nord de Portland. Nu este primul oraș din istoria Americii care să sece, pur și simplu și apoi să dispară și probabil că nici nu va fi ultimul, însă cazul lui este unul din cele mai ciudate întîlnite pînă acum. Orașele fantomă sînt obișnuite în sud-vestul american, unde comunitățile se dezvoltau aproape peste noapte în jurul zăcămintelor bogate de aur și argint și apoi dispăreau la fel de iute, cînd filonul de minereu seca, lăsînd în urmă-le magazine și hoteluri și baruri pustii, care putrezeau în gol în liniștea nesfîrșită a deșertului.

În New England, singurul caz asemănător cu abandonarea misterioasă a orașului Jerusalem's Lot, sau 'salem's Lot, cum îl numesc deseori localnicii, pare a fi fost cel al unui orașel din Vermont, Momson. În vara lui 1923, Momson a secat și a dispărut, iar toți cei 312 locuitori au dispărut o dată cu el. Mai există casele și cîteva clădiri din central comercial al orașului, însă nu au mai fost locuite din vara aceea, de acum cincizeci și doi de ani. Din unele case a fost scos mobilierul, dar majoritatea sînt încă mobilate, de parcă, în mijlocul activităților cotidiene, a bătat un vînt mare și a suflat toți oamenii de acolo. Într-una din case fusese pusă masa pentru cină, avînd chiar în centrul ei o vază cu flori de multă vreme uscate. În alta, în dormitorul de la etaj, paturile erau făcute, de parcă oamenii de acolo tocmai s-ar fi pregătit de culcare. În magazinul local, un cupon de stofă mucegăită a fost descoperit pe tejghea, iar prețul de 1,22 \$ fusese înregistrat la casă. În casa de bani, cercetătorii au găsit 50 de

dolari, neatinși.

Celor din regiune le place să distreze turiștii făcînd aluzii la faptul că orașul este bîntuit de stafii - și că acesta, zic ei, este motivul pentru care a rămas nelocuit. Un motiv mai plauzibil este acela că Momson este situat într-un colț uitat al statului, departe de orice drum principal. Nimic din acest oraș nu îl deosebește de o sută de alte orașe - desigur, cu excepția dispariției subite a locuitorilor săi.

Cam același lucru poate fi spus și despre Jerusalem's Lot. La recensămîntul din 1970, 'salem's Lot avea 1.319 locuitori, o creștere de 67 de suflete în cei zece ani trecuți de la recensămîntul anterior. Este o așezare întinsă, confortabilă, numită pe scurt, Lot, de foștii săi locuitori, unde aproape niciodată nu s-a întîmplat ceva ieșit din comun. Singurul lucru despre care discutau bătrînii adunați periodic în parc și în jurul focului din Piața Agricolă Crossen, era Focul din '51, cînd un chibrit aruncat la întîmplare a declanșat cel mai mare incendiu din istoria statului.

Dacă cineva voia să-și petreacă liniștit anii de pensie într-un orașel de țară, unde nimeni nu se amesteca în treburile altuia și unde cel mai important eveniment era tombola cu prăjituri organizată de Asociația Doamnelor, atunci Lot ar fi fost cea mai bună alegere. Din punct de vedere demografic, recensămîntul din 1970 a indicat o structură cunoscută atît sociologilor, cît și oricărui vechi locuitor al oricărui orașel din statul Maine: mulți bătrîni, destui săraci și mulți tineri care părăseau orașul cu diploma în buzunar și nu se mai întorceau vreodată.

Dar, acum mai bine de un an, ceva neobișnuit a început să se petreacă în Jerusalem's Lot. Oamenii au început să dispară. Bineînțeles că cea mai mare parte din aceștia nu au dispărut în adevăratul sens al cuvîntului. Fostul șerif al orașului, Parkins Gillespie, locuiește în Kittery, împreună cu sora lui, Charles James, proprietarul stației de benzină de peste drum de farmacie, conduce acum un atelier de reparații în Cumberland. Pauline Dickens s-a mutat în Los Angeles și Rhoda Curless lucrează la Misiunea Sfîntului Matei din Portland, Lista "nedisparițiilor" ar mai putea continua.

Ce este extrem de ciudat în legătură cu acești oameni descoperiți, este reticența - sau incapacitatea - lor unanimă de a vorbi despre Jerusalem's Lot și despre ce s-a întîmplat acolo, dacă, într-adevăr, s-a întîmplat ceva. Parkins Gillespie s-a uitat indiferent la mine, și-a aprins o țigară și a zis: „Pur și simplu am hotărît să plec”. Charles James pretinde că a fost obligat să plece, deoarece afacerea lui s-a stins o dată cu orașul. Pauline Dickens, care a fost ani de zile chelneriță la Excellent Cafe nu a răspuns scrisorii pe care i-am trimis-o. Iar domnișoara Curless refuză să rotească vreun cuvînt despre 'salem's Lot. Unele din dispariții pot fi explicate prin supoziții și puțină muncă de cercetare. Lawrence Crockett, agentul imobiliar din localitate, care a dispărut împreună cu soția și fiica lui, a lăsat în urmă-i un număr de afaceri și tranzacții de terenuri îndoielnice, inclusiv o operațiune hazardată referitoare la o bucată de teren din Portland, pe care se construiește acum Portland Mall și Centrul Comercial. Soții Royce McDougall, aflați de asemenea printre cei dispăruți, își pierduseră băiețelul la începutul aceluiași an, așa că nu mai era nimic care să-i rețină în oraș. Ar putea fi oriunde. Și alții pot fi incluși în această categorie. Teoria Șefului Poliției Statale, Peter McFee sună astfel: „Am luat urma multor oameni din Jerusalem's Lot - însă acesta nu este singurul oraș din Maine de unde au dispărut locuitorii. De exemplu, Royce McDougall a plecat după ce a împrumutat bani de la o bancă și două companii financiare... după părerea mea, era o pasăre de noapte, care s-a hotărît să iasă un timp la iveală. Într-una din zile, anul acesta sau la anul, va folosi una din cărțile de credit pe care le are în portofel și cei de la departamentul de repunere în posesie vor ateriza pe el cu ambele picioare o dată. În America, persoanele dispărute sînt la fel de banale ca și plăcinta cu cireșe. Trăim într-o societate motorizată. Oamenii își pun totul la bătaie și se mută o dată la doi-trei ani. Cîteodată uită să lase adresa unde s-au mutat. Mai ales pungașii.”

Și totuși, în ciuda cuvintelor încăpățînate și practice ale Căpitanului McFee, există încă în Jerusalem's Lot întrebări la care nu s-a răspuns. Au dispărut și Henry Petrie, împreună cu soția și fiul său, iar domnul Petrie, director al Companiei de Asigurări Prudential, nu este ceea ce am numi un pungaș. Antreprenorul de pompe funebre din oraș, bibliotecarul din oraș și cosmeticianul din oraș se află și ei în dosarul celor cu adresa necunoscută. Și lista este tulburător de lungă.

În orașele învecinate a început deja campania de zvonuri, care constituie întotdeauna preludiul legendei. Se spune că 'salem's Lot este bîntuit de stafii. Se mai spune că uneori se pot vedea lumini colorate care se rotesc în jurul liniilor de înaltă tensiune care intersectează orașul, și dacă ai emite ipoteza că locuitorii din Lot au fost răpiți de un OZN, nimeni nu ar rîde. S-a mai vorbit și despre un „sabat negru” al unor tineri care practicau magia neagră și, poate, au atras mînia lui Dumnezeu Însuși asupra orașului care poartă numele celui mai sfînt oraș din Țara Sfîntă. Alții, cu înclinații mai puțin supranaturale, au amintit de tinerii „dispăruți” în regiunea Houston, Texas, cu trei ani în urmă și care au fost apoi descoperiți în niște gropi comune înspăimîntătoare. Dacă vizitați 'salem's Lot, vă puteți da seama că aceste speculații sînt mult exagerate. Nici un magazin nu mai este deschis. Ultimul care și-a închis porțile în ianuarie a fost farmacia și dugheana de mărunțișuri a lui Spencer. Magazinul Agricol al lui Crossen, fierăria, magazinul de mobilă al lui Barlow și Straker, cafeneaua Excellent și chiar clădirea care adăpostea birourile municipalității au ușile acoperite cu scînduri. Noua școală elementară este

goală și la fel este și liceul, construit în 1967 și în care învățau copii din trei orașe. Mobilierul și cărțile au fost mutate în localuri convenabile din Cumberland, în urma unui referendum care a avut loc în celelalte orașe din zonă, însă se pare că nici un copil din 'salem's Lot nu va veni la cursuri atunci când va începe noul an școlar. Nu mai există nici un copil; ci doar magazine părăsite, case abandonate, peluze cu iarba neîngrijită, străzi și alei pustii. Poliția statului ar dori să localizeze sau, măcar, să primească vești și de la alți locuitori ai orașului: John Groggins, pastor al Bisericii Metodiste din Jerusalem's Lot; Părintele Donald Callahan, preot în parohia bisericii Sfântul Andrei; Mabel Werts, văduvă, care deținea funcții importante în cadrul bisericii și în comunitate; soții Lester și Harriet Durham, care lucrau împreună la Fabrica de Țesături Gates; Eva Miller, proprietăreașa pensiunii din oraș...

4

La două luni după apariția acestui articol, băiatul a fost primit în sânul bisericii. S-a spovedit pentru prima oară și a mărturisit totul.

5

Preotul satului era un bătrîn cu părul alb și cu chipul acoperit de o rețea de riduri. Pe obrazul bronzat, ochii îi străluceau surprinzător de lacomi și plini de viață. Erau ochi albaștri, irlandezi. Când bărbatul cel înalt sosi acasă la el, preotul stătea pe prispă și bea ceai. Un alt bărbat, îmbrăcat în costum, cu aspect de orășean, se afla alături, în picioare. Părul acestuia era pieptănat cu cărare pe mijloc și pomădat, într-o manieră care amintea de fotografiile-portret din 1890.

Acesta din urmă rosti cu o voce înțepată:

— Sînt Jesus de la rey Munoz. Părintele Gracon m-a rugat să traduc, căci dînsul nu știe engleza. Părintele Gracon a făcut un mare serviciu familiei mele, despre care nu am libertatea să vorbesc. De asemenea, buzele mele sînt mute și în privința problemei pe care dorește să o discute acum. Sînteți de acord?

— Da.

Strînse mîna lui Munoz și apoi pe cea a lui Gracon. Gracon răspunse în spaniolă și surîse. Nu mai avea decît cinci dinți în gură, însă surîsul îi era luminos și vesel.

— Întreabă: Vreți o ceașcă cu ceai? Este ceai verde. Foarte răcoritor.

— Minunat. Mulțumesc.

După schimbul de amabilități, preotul spuse:

— Băiatul nu este fiul dumneavoastră.

— Nu.

— Spovedania lui a fost foarte ciudată. De fapt, de cînd sînt preot, nu am auzit niciodată o spovedanie mai ciudată.

— Nu mă mir.

— A plîns, spuse Părintele Gracon, sorbindu-și ceaiul. Un plîns profund și cutremurător, venit din străfundurile sufletului. Trebuie să vă pun întrebarea pe care această spovedanie a stîrnit-o în inima mea?

— Nu, spuse bărbatul cel înalt, pe un ton neutru. Nu trebuie. Spune adevărul.

Gracon dădea din cap încă înainte de a fi tradus Munoz, iar trăsăturile chipului său căpătaseră o expresie gravă. Se aplecă înainte, cu mîinile prinse între genunchi și vorbi mult timp. Munoz îl asculta foarte atent, nelăsînd nici una din emoții să i se oglindească pe față. Când preotul isprăvi, Munoz spuse:

— Zice că în lumea asta există multe lucruri stranii. Cu patruzeci de ani în urmă, un țăran din El Graniones i-a adus o șopîrlă care țipa ca o femeie. A văzut un bărbat cu stigmat, semnele pasiunii Domnului nostru, și acestui om îi curgea sînge din mîini și picioare în Vinerea Patimilor. Spune că acesta este un lucru îngrozitor, un lucru al întunericului. Este important pentru dumneata și pentru băiat. Mai ales pentru băiat. Îl roade pe dinăuntru. Spune...

Gracon mai rosti cîteva cuvinte.

— Te întreabă dacă înțelegi ce ai făcut în acest Nou Jerusalem.

— Jerusalem's Lot, spuse bărbatul cel înalt. Da, înțeleg.

Gracon vorbi din nou.

— Te întreabă ce ai de gînd să faci.

Bărbatul cel înalt clătina foarte încet din cap.

— Nu știu.

Gracon vorbi iarăși:

— Spune că se va ruga pentru voi.

6

O săptămînă mai tîrziu se trezi din coșmar scăldat în sudoare și îl strigă pe băiat.

— Mă întorc, spuse.

Băiatul păli.

— Poți să vii cu mine? îl întrebă bărbatul.

— Mă iubești?

— Da. Doamne Dumnezeule, da.

Băiatul izbucni în plîns și bărbatul îl cuprinse strîns în brațe.

7

Și totuși, nu mai putea să adoarmă. Chipuri cunoscute, și totuși necunoscute stăteau la pîndă în umbre, învolburîndu-se înspre el ca niște siluete acoperite de zăpadă; și cînd vîntul suflă, izbînd creanga unui copac de acoperiș, sări din pat.

Jerusalem's Lot.

Închise ochii, îi acoperi cu un braț și toate amintirile îi reveniră clare în minte. Aproape că putea să vadă press-papier-ul din sticlă, un glob în interiorul căruia se stîrnește un viscol minuscul, dacă îl scuturi.

'Salem's Lot...

Partea I

CASA LUI MARSTEN

Nici un organism viu nu poate exista vreme îndelungată, păstrîndu-și în același timp facultățile mentale, în condiții de realitate absolută; există teorii conform cărora chiar și ciocîrliile și greierii visează. Hill House (Casa dintre Dealuri), nebună, stătea singură pe dealurile ei, păstrînd întunericul înlăuntru-i; stătea acolo de optzeci de ani și s-ar fi putut să mai stea încă optzeci. În ea, pereții se ridicau înalți și drepți, cărămizile se îmbinau uniform, dușumelele erau rezistente, și o mînă înțeleaptă zăvorîse ușile; numai tăcerea stăpînea lemnul și piatra Casei dintre Dealuri și orice ar fi fost ceea ce rătăcea prin ea, rătăcea în solitudine.

SHIRLEY JACKSON

Stafiile din Casa dintre Dealuri

CAPITOLUL UNU

BEN (I)

1

După ce a trecut de Portland, îndreptîndu-se înspre nord pe autostradă, Ben Mears a început să simtă fiorii deloc neplăcuți ai emoției. Era 5 septembrie 1975, și vara dădea ultimul ei mare bal. Copacii erau o explozie verde, albastrul cerului înalt era blînd și dulce. La marginea orașului Falmouth a văzut doi băieți pe un drumeag paralel cu calea ferată, cu undițele puse pe umeri, aidoma unor carabine.

Trecu pe prima bandă, încetini viteza la minimum admis pe autostradă și începu să caute cu privirea orice i-ar fi putut stîrni amintirile. La început nu descoperi nimic, apoi încercă să se întărească în fața dezamăgirii aproape sigure ce avea să urmeze. *Aveai șapte ani atunci. Asta înseamnă că apele au mai curs încă douăzeci și cinci de ani pe sub pod. Locurile se schimbă. Ca și oamenii.*

Pe atunci nu exista încă autostrada 295, cu patru benzi de circulație. Dacă voiai să ajungi la Portland de la Lot, trebuia să mergi pe Șoseaua 12 pînă la Falmouth, apoi pe Șoseaua 1. Vremea mergea înainte.

Încetează cu tîmpeniile.

Însă era greu să înceteze. Era greu să înceteze cînd...

Din senin apără o motocicletă mare care vîjîi pe lîngă el, pe banda de depășire. O conducea un

puști îmbrăcat în tricou. În spatele lui, o fată cu jachetă din pînză roșie și ochelari uriași de soare cu lentile din oglindă. I-au tăiat calea puțin cam prea rapid, iar el a reacționat pripit, apăsînd cu putere pedala de frînă și acționînd claxonul cu ambele mîini. Motocicleta a accelerat, rîgîind fum albăstriu din țeava de eșapament, iar fata făcu înspre el cunoscutul gest tandru cu degetul mijlociu ridicat.

Acceleră și el, dorindu-și să fumeze o țigară. Mîinile îi tremurau ușor. Motocicleta aproape că nu se mai vedea acum, atît de repede mergea. Puștii. Puștii ăștia afurisiți. Amintirile încercau să-l năpădească, amintiri de dată mai recentă. Le respinse. Nu mai condusesese o motocicletă de doi ani. Și avea de gînd nici să nu mai conducă una vreodată.

Cu coada ochiului surprinse o sclipire roșie în stînga drumului și, cînd privi într-acolo, se simți cuprins de un val de bucurie. Recunoscuse locul. Hambarul mare și roșu se înălța pe un deal deasupra unui cîmp cu trifoi; și hambarul avea acoperișul vopsit în alb - chiar de la distanța aceasta putea desluși cum razele soarelui se strecurau prin brațele sfîrlezei de vînt instalate pe acoperișul alb. Fusesse acolo și încă mai era acolo și acum. Părea neschimbată. Poate că totul va fi bine. Apoi, copacii au ascuns privirii și hambarul și acoperișul cel alb și girueta.

Cînd autostrada intra în Cumberland, tot mai multe locuri începură să-i pară cunoscute. Traversa rîul Royal, unde pescuise păstrăvi și știuci mici în copilărie. Trecu pe lîngă un pîlc de copaci printre ramurile cărora surprinse imagini fragmentare ale satului Cumberland. Mai departe se zărea- turnul de apă al Cumberland-ului, cu uriașa lozincă pictată pe el: „Păstrați statul Maine nepoluat”. Mătușa Cindy obișnuia să spună că sub această lozincă ar trebui scris și: „Faceți donații”.

Emoțiile de la început îl cuprinseseră din nou și acceleră, căutînd din priviri semnul. Și acesta apăru, după alte cinci mile, sclipind cu litere verzi, fosforescente:

ȘOSEAUA 12 - JERUSALEM'S LOT - CUMBERLAND

Pe neașteptate, întunericul puse stăpînire pe gîndurile lui, înăbușindu-i veselia, așa cum nisipul înăbușă flăcările.

20

CASA LUI MARSTEN

Asemenea schimbări bruște ale stării sale de spirit deveniseră ceva obișnuit de cînd (mintea-i încercă să rostească numele Mirandei, însă nu îi îngădui) se întîmplase tragedia și știa cum să le evite, însă bezna de acum pogorîse asupra lui cu o putere atît de sălbatică, încît îl năucise.

Ce făcea acum, întorcîndu-se într-un oraș unde locuise patru ani, pe vremea cînd era copil, și încercînd să recapete ceva pierdut în mod irevocabil? Ce magie anume se putea aștepta să recîștige mergînd pe drumurile pe care mersese odinioară, în copilărie, drumuri care probabil că acum erau asfaltate și îndreptate, iar copacii de pe margini au fost tăiați și trotuarele sînt acoperite cu cutii goale de bere aruncate de turiști? Magia dispăruse, fie ea albă sau neagră. Se isprăvisse totul în acea noapte, cînd a pierdut controlul motocicletei și atunci a apărut camionul galben care se apropia se apropia tot mai tare, apoi țipătul soției sale, Miranda, retezat brusc, cînd...

Leșirea de pe autostradă s-a ivit pe partea dreaptă și, o clipă, se gîndi să treacă pe lîngă ea, să-și continue drumul spre Chamberlain sau Lewiston, să se oprească undeva să mănînce și apoi să se întoarcă, să plece înapoi. Însă unde anume înapoi? Acasă? Ridicol. Dacă exista pentru el așa ceva, atunci aici era. Chiar dacă numai pentru patru ani în trecut, aici era acasă.

Semnaliza, reduse viteza Citroenului și urcă pe rampă. Ajuns aproape în vîrfurile ei, unde rampa autostrăzii se îmbina cu Șoseaua 12 (care în apropierea orașului devenea Joiner Avenue), ridică ochii înspre linia orizontului. Ceea ce a văzut acolo îl făcu să apese pedalele de frînă cu ambele picioare. Citroenul se cutremură din toate încheieturile și se opri.

Copacii, înseosebi pini și molizi, se ridicau în valuri blînde înspre est, părădindu-se să se aglomereze pe cer, atît cît puteai cuprinde cu prîvia. Orașul nu se putea vedea de aici. Numai copacii și, departe, unde acești copaci atingeau cerul, acoperișul țuguat al Casei lui Marsten.

Se holbă fascinat la ea. Emoții contradictorii îi traversau chipul cu iuțea caleidoscopică.

— Încă aici, murmură. Dumnezeuule!

Își privi brațele. Pielea i se făcuse ca de găină.

Ocoli intenționat orașul, intrînd în Cumberland și apoi întorcîndu-se în 'salem's Lot prin vest, pe Burns Road. Deja era uimit observînd cît de puține lucruri se schimbaseră aici. Erau cîteva case noi pe care nu și le amintea; chiar la intrarea în oraș apăruse circiuma lui Dell și două cariere de piatră noi.

Mulți dintre buștenii de esență tare fuseseră aruncați acolo. Însă vechiul semn de tinichea care indica drumul spre groapa de gunoi a orașului era încă la locul lui, iar strada, nepavată încă, era plină de hârtoape și urme adânci de roți, și, printr-o spărtură în frunzișul copacilor, se putea vedea Schoolyard Hill, unde pilonii Centralei de Electricitate a statului Maine se înșirau de la nord-vest spre sud-est. Ferma Griffen mai era încă acolo, doar hambarul fusese mărit. Se întreba dacă își mai îmbuteliau și vindeau laptele. Simbolul fusese o vacă surîzătoare desenată sub marca: „Lapte extraordinar de la Fermele Griffen!” Zîmbi. Își înmuiase fulgii de porumb în mult lapte din acesta în căsuța mămăii Cindy.

O luă la stînga, pe Brooks Road, trecu pe lîngă porțile din fier forjat și zidul scund din piatră care înconjură Cimitirul Harmony Hill, apoi coborî panta abruptă și urcă pe partea cealaltă - partea cunoscută sub numele de Marsten's Hill.

În vîrf, drumul nu mai era străjuit de copaci. La dreapta se putea vedea orașul - era prima oară acum cînd Ben îl cuprindea cu privirea. La stînga, Casa lui Marsten. Opri și coborî din mașină.

Era aceeași. Nici o schimbare, absolut nici una. Era ca și cînd ar fi văzut-o ieri ultima oară.

Iarba nîngrijită crescuse în curtea din față, acoperind dalele vechi, mîncate de geruri, care duceau la pridvor. Greierii țiuiau în ea, iar lăcustele săreau, descriind parabole dezordonate.

Casa domina orașul. Uriașă, complicat construită și dărăpănată. Ferestrele îi fuseseră acoperite cu șipci bătute la întîmplare, dîndu-i, astfel, aspectul sinistru al tuturor caselor vechi, care au fost mult timp nelocuite. Vopseaua fusese decolorată de vreme, casa fiind îmbrăcată acum într-un cenușiu uniform. Furtunile smulseseră multe din țigle și zăpada spărsese colțul de vest al acoperișului principal, care avea acum un aspect prăbușit, cocîrjat. Un semn ciuntit de trecere interzisă era bătut în cuie pe stîlpul din partea dreaptă.

Simți o dorință puternică să pășească pe poteca acoperită cu - iarbă, pe lîngă greierii și lăcustele care ar fi făcut tumbe pe lîngă pantofii lui, să urce în pridvor și să privească printre scîndurile bătute la întîmplare peste ferestre. Să arunce o privire în hol sau în camera din față. Poate chiar să încerce ușa. Și, dacă nu era încuiată, să intre.

Înghiți greu și se holbă la casă, hipnotizat, aproape. Casa se holbă înapoi la el cu indiferență imbecilă.

Să mergi pe coridor, în nări cu mirosul de tencuială umedă și tapet mucegăit, iar șoarecii să se zbenguiască prin ziduri. Trebuie să mai fie încă o mulțime de boarfe împrăștiate pe acolo și ai putea să ieși ceva, un presse-papier, poate, și să-l pui în buzunar. Apoi, la capătul coridorului, în loc să mergi înainte, în bucătărie, poți să faci la stînga și să urci scările, zgîrîind cu picioarele varul care s-a cernut din tavan de-a lungul anilor. Erau paisprezece trepte, exact paisprezece. Însă cea din vîrf era mai mică, de parcă ar fi fost special adăugată pentru a evita numărul nefast. Ajuns sus, te afli pe un coridor mai mic și privești spre ușa închisă de la capătul lui. Și dacă te îndrepti spre ea, în timp ce privești parcă din afară cum ușa se apropie de tine și devine tot mai mare, îți poți întinde mîna spre clanța din argint, lipsită de luciu...

Se îndepărtă de casă iar printre buzele întredeschise îi scapă un șuierat uscat. Nu încă. Poate mai tîrziu, însă nu acum. Acum era suficient să știe că totul mai era încă acolo. Și că l-a așteptat, își puse mîinile pe capota mașinii și privi orașul. Acolo putea afla cine se ocupa de Casa lui Marsten și ar putea, eventual, să o închirieze. Și-ar putea amenaja biroul în bucătărie, iar dormitorul, în salonașul din față. Însă nu va urca la etaj.

Decît dacă era absolut necesar.

Se urcă în mașină, o porni și începu să coboare dealul, spre Jerusalem's Lot.

CAPITOLUL DOI

SUSAN (I)

1

Stătea pe o bancă în parc, cînd își dădu seama că fata îl observa cu atenție. Era foarte drăguță. Părul blond și-l ținea prins cu o eșarfa din mătase. Citea o carte, însă alături de ea se aflau un caiet de schițe și ceva care semăna cu un creion de carbune. Era marți, 16 septembrie, prima zi de școală și parcul se golise ca prin farmec de elementele mai gălăgioase. Rămăseseră doar cîteva mame cu bebelușii lor, cîteva bătrîni, așezați lîngă monumentul eroilor din război și fata aceasta de pe banca din umbra pestriță a unui ulm bătrîn și noduros.

Ea ridică ochii și îl văzu. Pe chip i se așternu o expresie de uimire și îndoială. Se uită la cartea pe care o ținea în mîini; privi la el din nou și dădu să se ridice; se răzgîndi; se ridică; se așeză iarăși.

Se ridică el și se îndreptă spre ea, tot cu o carte în mînă, un western broșat.

— Bună, spuse amabil. Ne cunoaștem?

— Nu, zise ea. Adică... ești Benjamin Mears, așa-i?

— Așa-i.

Își arcui sprâncenele.

Ea începu să rîdă nervos, fără să-i întealească decît în treacăt privirea, în încercarea de a descifra barometrul intențiilor lui. Era evident că nu era obișnuită să stea de vorbă cu bărbați străini în parc.

— Am crezut că văd o stafie.

Ridică volumul pe care îl ținea în poală. El observă că pe partea opusă cotorului, paginile purtau ștampila „Biblioteca Publică - Jerusalem's Lot". Cartea era *Air Dance*, al doilea roman al său. Ea îi arată fotografia lui pe supracopertă, fotografie veche deja de patru ani. Chipul său avea trăsături adolescente și era înfiorător de serios - ochii erau două diamante negre.

— Din asemenea începuturi lipsite de importanță se nasc dinastiile, spuse el.

Deși era o remarcă glumeată, aruncată la întâmplare, cuvintele au răsunat straniu, ca o profeție. În spatele lor, cîtiva copii care de-abia învățaseră să umble se bălăceau fericiți în bazin și una din mame îi spunea lui Roddy să nu-și mai împingă sora atît de *sus*. Cu toate acestea sora zbura în leagăn, cu fustița zbatîndu-i-se, încercînd să atingă cerul. Această clipă și-a reamintit-o el peste ani, de parcă fusese tăiată o felie mică din tortul timpului. Dacă nu se aprinde nimic între doi oameni, un asemenea moment pur și simplu își regăsește locul în ruinele amintirii.

Atunci ea izbucni în rîs și îi întinse cartea.

— Vrei să-mi dai un autograf, te rog?

— Pe o carte de la bibliotecă?

— O s-o cumpăr de la ei și apoi o s-o înlocuiesc.

Găsi un creion mecanic în buzunar, deschise cartea la a doua pagină și o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Susan Norton.

Scrise repede, fără să gîndească: *Pentru Susan Norton, cea mai drăguță fată din parc. Cu simpatie, Ben Mears*. Adăugă și data sub semnătură.

— Acum va trebui s-o furi, spuse, înapoiindu-i-o. Din păcate *Air Dance* nu se mai tipărește.

— Voi mai găsi un volum la anticarii din New York.

Șovăi, și de această dată îl privi mai mult în ochi:

— E o carte nemaipomenit de bună.

— Mulțumesc. Cînd mă uit la ea, mă întreb cum de a fost publicată.

— Te uiți des la ea?

— Mda, însă încerc să mă las.

Ea îi surîse și amîndoi au izbucnit în rîs și așa lucrurile au devenit mai naturale. Mai tîrziu s-a gîndit cît de ușor, s-a întîmplat totul, cît de blînd. Însă gîndul acesta nu a fost niciodată ușor de suportat. Aducea cu sine ideea de destin, deloc orb, ci echipat bine cu intenții de a-i măcina pe bieții muritori neajutorați între uriașele pietre de moară ale universului, pentru a coace o pîine necunoscută.

— Am citit și *Conway's Daughter*. Mi-a plăcut. Bănuiesc că astfel de lucruri ți se spun tot timpul.

— Aproape niciodată, răspunse el cu sinceritate.

Și Mirandei îi plăcuse *Conway's Daughter*, însă mulți dintre prietenii săi nu au vrut să-și exprime nici o părere, iar majoritatea criticilor abia dacă au luat-o în seamă. Recenziile au fost făcute de mîntuială. Asta este. Aceasta era rațiunea de a fi a criticilor. Nu mai era acțiune. Totul era onanie.

— Ei bine, mie mi-a plăcut.

— Ai citit ultima apariție?

— *Billy Said Keep Going?* încă nu. Domnișoara Coogan de la farmacie zice că este destul de scabroasă.

— Pe dracu', e aproape puritană, spuse Ben. Limbajul este dur și colorat, însă atunci cînd povestești despre băieți ne-educați de la țară, nu poți să... uite ce e, hai să-ți iau o înghețată, sau ce vrei. Mie mi s-a făcut poftă să mănînc una.

Ea îi cercetă privirea a treia oară. Apoi surîse cu căldură:

— Sigur, mi-ar face plăcere. Cele mai bune sînt la Spencer.

Așa a început totul.

2

— Aceea e domnișoara Coogan?

Întrebarea o puse Ben, pe un ton scăzut. Se uita la o femeie înaltă și uscățivă, care purta un șorț roșu din nylon peste uniforma albă. Părul, albăstriu de la eau d'argent-ul cu care se limpezise, era aranjat în valuri care sugerau treptele unei scări.

— Ea este. Are un cărucior pe care îl duce la bibliotecă în fiecare seară de joi. Completează fișe de rezervă cu kilogramele și o înnebunește pe domnișoara Starcher.

Stăteau cocoțați pe scaunele înalte, îmbrăcate în piele roșie, din jurul tejghelei. El sorbea un sirop de ciocolată; al ei era din căpșuni. Magazinul lui Spencer era folosit și drept autogara pentru cursele locale și, astfel, printr-o arcadă demodată, împodobită cu spirale, puteau observa sala de așteptare, unde un tânăr singuratic, în uniformă albastră de aviator, stătea mohorât, cu valiza între picioare.

— Nu pare prea fericit că pleacă, acolo unde o fi plecând, nu? spuse ea, urmărindu-i privirea.

— Îmi închipui că i s-a terminat permisia, zise Ben. Acum, gândi el, o să mă întrebe dacă am făcut armata.

Dar, în loc de aceasta:

— Într-una din zilele astea, o să iau și eu autobuzul de 10,30. Adio, 'salem's Lot. Probabil că o să fiu și eu tot atît de ursuză ca și puștiul ăsta.

— Unde vrei să pleci?

— Cred că la New York. Să aflu dacă sînt în stare să-mi cîstig singură pîinea.

— De ce nu încerci aici?

— În Lot? Iubesc acest oraș. Problema însă o constituie părinții mei. Ar încerca tot timpul să se amestece în viața mea și n-aș suporta asta. Iar orașul nu prea are ce oferi unei tinere care vrea să facă o carieră.

Ridică din umeri și își înclină capul ca să apuce paiul din pahar. Gîtul îi era bronzat, mușchii netezi și armonioși. Purta o bluză imprimată în multe culori, prin care se ghicea o siluetă frumoasă.

— Și ce vrei să faci?

Ridică din nou din umeri:

— Am obținut licența la Universitatea din Boston... nu valorează nici măcar cît hîrtia pe care este tipărită. Arte -principal, engleză - secundar. Cu asta mă încadrez clar în categoria idioților educați. Nu sînt pregătită nici măcar să decorez un birou. Colegele mele de liceu au acum slujbe grase de secretare. Eu personal n-am reușit să trec de primele cursuri de dactilografie.

— Și atunci?

— Oh... poate că mă voi angaja la o editură, zise ea pe un ton nehotărît. Sau la vreo revistă... poate la o agenție de publicitate. Acolo unde este nevoie de cineva în stare să deseneze la comandă. Pot să fac asta. Am o mapă cu desene.

— Ai și oferte?

— Nu... nu. Dar...

— Nimeni nu se duce la New York fără oferte, spuse. Crede-mă. O să-ți tocești tălpile degeaba.

Surise tulburată:

— Cred că tu trebuie să știi mai bine.

— Ți-ai vîndut vreo lucrare aici?

— O, da.

Izbucni în rîs.

— Cea mai mare vînzare de pînă acum a fost la Cinex Corporation. Au deschis un cinematograf cu trei săli în Portland și mi-au cumpărat douăsprezece tablouri pe care să le agate în hol. Mi-au plătit șapte sute de dolari. Așa mi-am cumpărat masinuta.

— Trebuie să-ți iei o cameră la un hotel în New York, spuse el, și, timp de o săptămînă, sau poate mai mult, să vizitezi redacția fiecărei reviste sau edituri și să le arăți desenele din mapă. Fixează-ți întîlnirile cu șase luni înainte, pentru ca redactorii și tipii ăia de la personal să nu aibă nimic pe agendă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu alerга prin metropolă după cîini cu covrigi în coadă.

— Dar tu? îl întrebă, lăsînd paiul și amestecînd înghețata cu lingurița. Ce cauți în înfloritoarea comunitate a orașului Jerusalem's Lot, statul Maine, populație 1.300 de suflete?

Ridică ușor din umeri:

— Încerc să scriu un roman.

Dintr-o dată chipul i se luminează de emoție și neastîmpăr:

— În Lot? Despre ce? De ce aici? Ești...

O privi cu gravitate:

— Dai înghețată pe tine.

— O, așa e. Scuză-mă.

Șterse paharul cu un șervețel.

— Ascultă, n-am vrut să fiu indiscretă. De obicei nu sînt atît de guralivă.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spuse Ben. Tuturor scriitorilor le place să vorbească despre cărțile lor. Cîteodată, noaptea cînd stau întins în pat, îmi închipui cum ar arăta un interviu de-al meu pentru revista *Playboy*. Pierdere de timp. Iau interviuri numai autorilor ale căror cărți sînt populare în centrele universitare.

Tînărul în uniformă de aviator se ridică. Un autobuz Greyhound tocmai trăgea în fața autogării, cu frînele scîrțîind amarnic.

— Cînd eram copil am locuit patru ani în 'salem's Lot. Pe Burns Road.

— Burns Road? Acum nu mai e nimic acolo, decât mlaștina și un cimitir micuț. I se spune Harmony Hill.

— Am locuit cu mătușa mea, Cindy. Cynthia Stowens. Tatăl meu murise, înțelegeți, și mama mea a trecut printr-o... printr-un fel de depresie nervoasă. Așa că m-a expediat la mătușa Cindy pînă își revenea în fire. Cam la o lună după marele incendiu, mătușa Cindy m-a îmbarcat într-un autobuz cu destinația Long Island, unde locuia mama.

Își privi chipul în oglinda din spatele barului.

— Am plîns cînd m-am despărțit de mama și am plîns cîad m-am despărțit de mătușa Cindy și de Jerusalem's Lot.

— M-am născut în anul incendiului, spuse Susan. Cel mai important eveniment care s-a petrecut vreodată în orașul ăsta și eu am dormit tot timpul.

Ben rîse:

— Înseamnă că ești cu șapte ani mai mare decît am crezut în parc.

— Așa ai crezut?

Păru încîntată:

— Mulțumesc... cred că este un compliment. Casa mătușii tale a ars cu siguranță.

— Da, spuse el. Noaptea aceea este una din amintirile mele cele mai clare. La ușă au venit niște oameni cu pompe în spate și ne-au spus că trebuie să plecăm. Era extraordinar de palpitant. Mătușa Cindy se învîrtea de colo-colo, fără rost, lua lucruri din casă și le încărca în mașină. Isuse, ce noapte!

— Era asigurată?

— Nu, însă casa era închiriată și am reușit să punem aproape toate lucrurile de valoare în mașină, cu excepția televizorului. Am încercat să-l ridicăm, dar n-am putut nici măcar să-l clintim. Era un Video King cu ecran de 20 de centimetri și cu o singură lupă pusă peste tubul catodic. Crimă pentru ochi. Oricum, nu aveam decît un canal - o grămadă de muzică country, reportaje din agricultură și emisiunea cu Kitty Clovnul.

— Și te-ai întors ca să scrii o carte, se minună ea.

Ben nu răspunse imediat. Domnișoara Coogan deschidea cartușe cu țigări și așeza pachetele pe etajera de lingă casă. Farmacistul, domnul Labree, se agita în spatele tejghelei înalte cu medicamente, ca o stafie înghețată. Puștiul în uniformă de aviator stătea lingă ușa care ducea la autobuz, așteptînd să se întoarcă șoferul de la toaletă.

— Da, spuse Ben.

Se întoarse și o privi, pentru prima oară, drept în ochi. Era foarte drăguță. Avea ochi albaștri, inocenți, și o frunte înaltă, neridată și bronzată.

— Orașul acesta reprezintă copilăria ta? o întrebă.

— Da.

Dădu din cap, aprobator:

— Atunci știi ce simt. Eram copil cînd am locuit în 'salem's Lot și mă obsedează și pe mine. Cînd m-am întors, aproape că era să-l ocolesc, căci mi-a fost teamă să nu se fi schimbat.

— Aici nu se schimbă nimic, zise ea. Nu prea mult.

— Obişnuiam să mă joc de-a războiul la mlaștină cu puștii Gardener. De-a pirații, la heleșteu. De-a „capturează steagul” și de-a v-ați ascunselea în parc. După ce am plecat de la mătușa Cindy, am cutreierat cu mama din oraș în oraș. S-a sinucis cînd aveam paisprezece ani, însă praful fermecat al copilăriei se scuturase din gîndurile mele cu mult înainte de asta. Ce mai rămăsese se găsea aici. Și încă mai este aici. Orașul nu s-a schimbat atît de mult. Cînd îl privești de pe Jointer Avenue, e ca și cînd te-ai uita printr-o pojghiță de gheață - ca cea formată pe apa din găleată în noiembrie. Pe care o desprinzi mai întîi de pe margine - și privești prin ea la copilăria ta. Este ondulată și tulbure și în unele locuri nu duce nicăieri. Însă ce a mai rămas este încă aici.

Se opri, derutat. Tocmai ținuse un discurs.

— Vorbești ca în cărțile tale, spuse ea, cu venerație, parcă. El izbucni în rîs:

— Niciodată n-am mai vorbit așa. Nu cu glas tare.

— Ce ai făcut după ce mama ta s-a... după ce a murit?

— Am umblat de colo-colo, spuse scurt. Mănîncă-ti înghețata.

Așa făcu.

— Sînt și lucruri care s-au schimbat, spuse, după o vreme. Domnul Spencer a murit. Îl ții minte?

— Sigur. În fiecare joi seara, mătușa Cindy venea în oraș să-și facă cumpărăturile la magazinul lui Crossen și mă trimitea aici să beau o bere de rădăcini. Pe vremea aceea se făcea reducere la prețuri și aveau bere de rădăcini Rochester, adevărată. Îmi dădea cîte un bănuț înfășurat în batistă.

— - Costa zece cenți, pe vremea mea. Îți amintești ce spunea?

Ben își cocîrjă umerii, își răsuci o mîină ca să semene cu o gheară bolnavă de artrită și își schimonosi un colț al gurii într-un rînjit paralic:

— Vezica, șopti. Berile astea de rădăcini o să-ti distrugă vezica, gagiule.

Hohotele ei de rîs se ridicară înspre ventilatorul care se învîrtea leneș deasupra capetelor lor. Domnișoara Coogan își ridică bănuitoare privirea.

— *Perfect!* Doar că mie îmi zicea „gagicuțo”.

Se priviră încîntați.

— Spune, ai vrea să mergem diseară la un film? o întrebă.

— Mi-ar face plăcere.

— Care-i cel mai apropiat cinematograf?

Chicoti:

— Cinex, din Portland. Unde holul este decorat cu tablourile nemuritoare ale lui Susan Norton.

— Unde altundeva? Cel fel de filme îți plac?

— Palpitante, cu urmăriri de mașini.

— Bine. Ții minte cinematograful Nordica? Era aici, în oraș.

— Sigur că mi-l aduc aminte. L-au închis în 1968. Cînd eram la liceu mergeam acolo cu prietenul meu și cu încă o pereche. Dacă filmul era prost, aruncam în ecran cutiile de la floricelele de porumb.

Chicoti iarăși:

— De obicei dădeau filme proaste.

— Țin minte că dădeau niște seriale vechi. *Omul Rachetă, întoarcerea Omului Rachetă. Crash*

Callahan și Voodoo, Zeul Morții.

— Asta a fost înainte să merg eu la cinema.

— Ce s-a întîmplat cu cinematograful?

— Acolo se află acum birourile agenției imbiliare a lui Larry Crockett, zise ea. Cred că l-a ucis cinematograful în aer liber din Cumberland. Și televiziunea.

Tăcură o clipă, fiecare cu propriile-i gînduri. Ceasul din autogara arăta 10,45 dimineată.

Rostiră în același timp:

— Ții minte...

Se priviră; și de data asta, domnișoara Coogan se uită la amîndoi cînd hohotele de rîs răsunară în magazin. Chiar și domnul Labree se uita în direcția lor.

Au mai sporovăit cam un sfert de oră, pînă cînd Susan îi spuse, fără tragere de inimă, că are niște comisioane de făcut, dar, da, se pot întîlni la 7,30. Cînd se despărțiră, pornind în direcții opuse, amîndoi erau uluiți, gîndindu-se la felul natural și lin în care coincidența a făcut ca viețile lor să se întretaie.

Ben hoinări pe Joiner Avenue, oprindu-se la colțul Străzii Brook să arunce o privire la Casa lui Marsten. Își aminti cum marele incendiu din 1951 ajunsese pînă în curtea ei, înainte ca vîntul să se schimbe.

Gîndi: Poate că ar fi trebuit să ardă. Poate că ar fi fost mai bine.

3

Nolly Gardener ieși din clădirea Primăriei și se așeză pe trepte lîngă Parkins Gillespie, tocmai la timp pentru a vedea cum Ben și Susan intrau în magazinul lui Spencer. Parkins fuma un Pall Mall și-și curăța cu un briceag unghiile îngălbenite.

— Ăsta-i scriitorul ăla, nu? întrebă Nolly.

— Mda.

— Nu-i aia Susie Norton care-i cu el?

— Mda.

— Interesant, spuse Nolly și-și săltă cureaua de la uniformă. Steaua de ajutor de șerif îi sclipea plină de importanță pe piept. O ceruse unei reviste care publica povestiri polițiste; orașul nu oferea insigne adjunctilor șefilor de poliție. Parkins avea insignă, însă o purta în portofel, lucru pe care Nolly nu fusese niciodată în stare să-l înțeleagă. Sigur că toată lumea din Lot știa că el era șeful poliției, însă tradiția trebuia respectată. Mai exista și răspunderea. Cînd ești ofițer al legii, trebuie să te gîndești la amîndouă. Și Nolly se gîndea la ele deseori, deși era ajutor de șerif doar cu jumătate de normă.

Briceagul lui Parkins alunecă și îi tăie buricul degetului mare.

— Rahat, spuse el cu blîndețe.

— Crezi că'e scriitor adevărat, Park?

— Sigur că este. Are trei cărți chiar în biblioteca noastră.

— Adevărate sau născocite?

— Născocite.

Parkins lăsă briceagul și oftă.

— Lu' Floyd Tibbits n-o să-i convină că un tip se întîlnește cu femeia lui.

— Nu sînt căsătoriți, spuse Parkins. Și ea e majoră.

— Lu' Floyd n-o să-i convină.
 — Floyd poa' să se cace în pălărie și s-o poarte cu cozorocul la spate, dinspre partea mea, zise Parkins.
 Stinse țigara pe treaptă, scoase o cutiuță din buzunar, puse chiștocul înăuntru și cutiuța înapoi în buzunar.
 — Unde stă tipu' ăla, scriitoru'?
 — La Eva, spuse Parkins. Își examina atent degetul tăiat. Acum cîteva zile se uita la Casa lui Marsten. Avea o expresie ciudată.
 — Ciudată? Cum adică?
 — Ciudată și atît.
 Parkins își scoase țigările. Se simțea bine și încălzit în bătaia soarelui.
 — După aia s-a dus la Larry Crockett. A vrut s-o închirieze.
 — Casa lu' Marsten?
 — Mda.
 — Ce-i cu el? E nebun?
 — S-ar putea.
 Parkins alungă o muscă de pe genunchiul său stîng și o urmări cum bîzîie mai departe în dimineața strălucitoare.
 — Bătrînul Larry Crockett a cam avut treabă în ultima vreme. Am auzit că a vîndut spălătoria comunală. A vîndut-o cam de mulțisor, de fapt.
 — Ce, spălătoria aia veche?
 — Mda.
 — Ce să facă cineva cu ea?
 — Habar n-am.
 — Ei, Nolly se ridică și-și săltă din nou cureaua. Cred c-o să dau o raită prin oraș.
 — Foarte bine faci, spuse Parkins, și-și aprinse o altă țigară.
 — Vii și tu?
 — Nu. Cred că o să mai stau puțin aici.
 — Bine. La revedere.
 Nolly coborî treptele, întrebîndu-se (nu pentru prima oară) cînd se va hotărî Parkins să iasă la pensie și astfel el, Nolly, să poată lucra cu normă întreagă. Și cum, pentru Dumnezeu, puteai descoperi crime și asasini stînd pe treptele Primăriei.

Parkins îl urmări cum se îndepărtează, cu un sentiment de ușurare. Nolly era băiat bun, însă era îngrozitor de nerăbdător, își scoase iar briceagul, îl deschise și începu din nou să-și curețe unghiile.

4

Jerusalem's Lot a fost întemeiat în 1765 (două sute de ani mai tîrziu și-a sărbătorit bicentenarul cu artificii și o paradă în parc; costumul de prințesă indiană al micuței Debbie Forester a luat foc de la o scînteie și Parkins Gillespie a fost obligat să arunce șase indivizi în pîrnaia orașenească pentru beție), cu cincizeci și cinci de ani înainte ca Maine să fie proclamat stat, în urma înțelegerii de la Missouri.

Orașul și-a căpătat numele straniu, ca rezultat al unei întîmplări destul de prozaice. Unul din primii locuitori ai regiunii era un fermier aspru și neîndemînatic, pe nume Charles Belknap Tanner. Creștea porci, iar pe una din cele mai mari scroafe ale sale o chema Jerusalem. Într-o zi, la vremea mesei, Jerusalem a scăpat din coteț, a fugit în pădurea din apropiere și s-a sălbăticit. Ani de zile după această întîm-plare, Tanner îi avertiza pe copii "să nu calce pe proprietatea sa, astfel: sprijinit peste poartă, croncănea la ei pe tonuri sinistre: „Feriți-vă de terenul lu' Jerusalem, dacă nu vreți să vă scoată mațele din burtă!". Avertismentul a avut efectul scontat, iar numele s-a păstrat. Întîmplarea nu dovedește mare lucru, decît că în America pînă și un porc poate aspira la nemurire.

Strada principală, cunoscută la început sub numele de Portland Post Road, a fost apoi botezată în 1896 după Elias Jointer. Jointer, membru al Congresului American timp de șase ani (pînă la moartea sa, provocată de sifilis, la vîrsta de cincizeci și opt de ani), a fost cea mai mare personalitate cu care s-a putut mîndri orașul - cu excepția lui Jerusalem, porcul, și a lui Pearl Ann Butts, care a fugit la New York în 1907 și a intrat în trupa lui Ziegfeld.

Strada Brock intersecta punctul mort al lui Jointer Avenue în unghi drept, iar orașul avea aproape forma unui cerc, (deși puțin turtit la est, unde hotarul îl constituiau meandrele Rîului Royal). Pe hartă, cele două drumuri principale dădeau orașului un aspect telescopic.

Sfertul de arc dinspre nord-vest se numea Jerusalemul de nord, secțiunea cea mai împădurită a orașului. Era zona muntoasă, deși nu-i părea nimănui prea muntoasă, decît, poate, unui locuitor din Vestul Mijlociu. Dealurile bătrîne și obosite, cu aspect de fagure din cauza drumurilor vechi tăiate în

ele, coborau blînd înspre oraşul însuşi. Casa lui Marsten se înălţa pe ultimul din aceste dealuri.

Sfertul dinspre nord-est era în mare parte cîmp deschis - fîn şi lucerna. Aici curgea Rîul Royal, un rîu bătrîn şi el, care îşi tăia malurile aproape de fund. Curgea pe sub Podul de pe Strada Brock şi se îndrepta înspre nord în arcuiri strălucitoare, dar nespectaculoase, pînă cînd pătrundea în ţinutul de dincolo de limitele nordice ale oraşului, acolo unde sub pătura subţire de pămînt se afla granit solid. Aici, de-a lungul milioanei de ani, cioplise stînci de şaptesprezece metri înălţime. Copiii numeau acest loc Drunk's Leap (Saltul Beţivanului), căci, cu cîtiva ani în urmă, Tommy Rathbun, fratele alcoolic al lui Virge Rathbun, se prăbuşise peste muchea stîncoasă a malului, în timp ce, împleticindu-se, căuta un loc unde să se poată uşura. Rîul Royal alimenta oraşul Androscoggin, poluat din cauza fabricii de acolo, însă el nu a fost niciodată poluat; singura industrie cu care oraşul Lot s-a putut lăuda vreodată a fost un joagăr, demult închis. În lunile de vară, pescarii care îşi aruncă undiţele de pe Podul de pe Strada Brock constituiau o imagine obişnuită. Şi erau rare zilele acelea cînd nu se prindea nimic din Rîul Royal.

Sectorul dinspre sud-est era şi cel mai drăguţ. Terenul se ridica din nou, însă aici nu existau urmele urîte ale incendiului sau pămîntul pîrjolit care este moştenirea incendiului. Terenul de pe ambele părţi ale lui Griffen Road era deţinut de Charles Griffen, care avea cea mai mare lăptărie de la sud de Mechanic Falls şi de pe Schoolyard Hill se putea vedea hambarul gigantic al lui Griffen, cu acoperişul lui de aluminiu sclipind în soare, ca un heliograf monstruos. Mai erau şi alte ferme în regiune şi multe case fuseseră cumpărate de funcţionarii care făceau naveta, fie la Portland, fie la Lewiston. Uneori, toamna, dacă te urcai pe Schoolyard Hill, puteai simţi miresma pătrunzătoare a frunzelor şi a resturilor de cîmp arse şi vedeai, redus la dimensiuni de jucărie, camionul Pompierilor Voluntari din 'salem's Lot, pregătit să intervină dacă situaţia scăpa de sub control. Aceşti oameni învăţaseră extrem de bine lecţia din 1951.

În zona de sud-vest începuseră să apară rulotele, împreună cu tot ceea ce le însoţeşte, ca o centură de asteroizi: rable pe butuci, leagăne din anvelope atîrnate de funii roase, cutii goale de bere strălucind pe marginea drumului, bulendre zdrenţuite atîrnate la uscat de frînghii legate între stîlpi puşi la întîmplare, mirosul stătut al apei de canalizare, ridicîndu-se din rezervoarele septice instalate în grabă. Casele din cartierul Bend erau rude de sînge cu şoproanele, însă cite o antenă sclipitoare mijea din aproape fiecare dintre ele, iar marea majoritate a televizoarelor erau color, cumpărate pe credit de la magazinele Grant sau Sears. Terenul din jurul barăcilor şi rulotelor era de obicei împînzit cu copii, jucării, furgonete, snowmobile şi motociclete. Cîteva rulote erau bine întreţinute, însă în general, curăţenia părea a fi o bătaie de cap prea mare. Păpădiile şi buruienile îţi ajungeau pînă la gleznă. La ieşirea din oraş, acolo unde Strada Brock devenea Drumul Brock, era circiura lui Dell, unde o formaţie de rock-and-roll cînta în zilele de vineri şi un grup de muzică country cînta simbetele. Localul arsesese pînă la temelie în 1971 şi fusese reconstruit. Pentru majoritatea cowboy-lor şi a prietenelor lor acesta era un loc unde mergeau ca să bea o bere sau ca să se încaiere.

Aproape toate liniile telefonice erau cuplate cite două, cite patru sau cite şase, şi astfel oamenii găseau întotdeauna cite ceva de birfit. În toate oraşele mici, scandalul fierbe la foc mic în permanenţă, aşa, ca fasolea mătuşii tale, Cindy. Cartierul Bend era izvorul celor mai multe scandaluri, însă, din cînd în cînd, cite o persoană, cu un statut social mai ridicat, mai adăuga condimente uriaşului cazan al comunităţii.

Oraşul se gospodărea singur şi, deşi încă din 1965 se purtau discuţii despre adoptarea formei de conducere constînd din consiliul orăşenesc cu întruniri publice bianuale pentru discutarea bugetului, ideea nu a cîştigat aderenţi. Oraşul nu se dezvolta prea rapid pentru ca modul vechi de conducere să constituie un impediment, deşi democraţia lui greoaie îi făcea pe noii veniţi să-şi dea, exasperaţi, ochii peste cap. Existau trei funcţionari municipali, şeful poliţiei, un funcţionar însărcinat cu ajutorarea săracilor, un ofiţer al stării civile (ca să-ţi înmatriculezi maşina trebuia să ajungi pe Strada Taggart Stream şi să înfrunţi doi cîini răi liberi în curte) şi directorul şcolii. Departamentul Pompierilor Voluntari primea în fiecare an o alocaţie simbolică de trei sute de dolari, însă de fapt era mai mult un club pentru pensionari. Căpătau o cantitate suficientă de emoţii în anotimpul arderii frunzelor şi se grozăveau tot restul anului. Nu exista nici un Departament al Lucrărilor Publice, deoarece nu existau conducte publice de apă, conducte de gaz, canalizare sau reţele de înaltă tensiune. Stîlpii Centralei Electrice Maine tăiau oraşul în diagonală de la nord-vest înspre sud-est, făcînd o rană adîncă în pădure, lată de aproape cincizeci de metri. Unul din aceşti stîlpi se înălţa în apropierea Casei lui Marsten, decupat în orizont ca o santinelă venită din alte lumi.

'Salem's Lot avea cunoştinţă de războaie şi incendii şi crize guvernamentale numai din ştirile lui Walter Cronkite la televizor. O, da, băiatul lui Porter a fost omorît în Vietnam şi fiul lui Claude Bowie s-a întors cu o proteză mecanică în locul piciorului - a călcat pe o mină - însă a reuşit să găsească de lucru la poştă, unde îl ajuta pe Kenny Danles, şi asta era o rezolvare perfectă. Copiii purtau părul mai lung şi nu-l pieptăneau atît de grijuliu ca taţii lor, dar parcă nimeni nu mai observa. Cînd au aruncat regulamentul şcolar pe fereastra liceului, Aggie Corliss a scris o scrisoare către revista *Ledger* din

Cumberland, însă Aggie scria scrisori către *Ledger* în fiecare săptămână, de ani de zile, mai ales despre nocivitatea alcoolului și despre miracolul de a-L accepta pe Isus Hristos în inima ta drept salvatorul tău personal.

Cîteva puști se drogau. Frank, băiatul lui Horace Kilby, s-a prezentat în august în fața Judecătorului Hooker și a primit o amendă de cincizeci de dolari (judecătorul a acceptat ca amenda să fie plătită din profiturile proprii). Însă alcoolul era o problemă mult mai gravă. De cînd optsprezece ani devenise vîrsta legală la care puteai cumpăra băutură, o mulțime de copii se îngrămădeau la circiuma lui Dell. Se întorceau acasă beți-cuc, de parcă ar fi vrut să mai traseze și alte drumuri pe lîngă cele deja existente și, din cînd în cînd, aveau loc accidente și murea cîte unul. Ca atunci cînd Billy Smith a intrat într-un copac pe Strada Deep Cut, cu viteza de o sută douăzeci kilometri pe oră, și au murit și el și prietena lui, LaVerne Dube. Însă, cu excepția acestor neajunsuri, cunoștințele orașului despre frămîntările țării erau pur teoretice. Aici timpul avea alt curs. Nu se putea întîmpla nimic prea îngrozitor într-un asemenea orașel drăguț. Nu aici.

5

Ann Norton călca atunci cînd fiica ei năvăli în casă cu o sacoșă cu cumpărături, îi arătă o carte cu fotografia unui tînar destul de slab pe copertă și începu să se bîlbîie.

— la-o ușurel, spuse. Închide televizorul și povestește-mi. Susan îl făcu să amuțească pe Peter Marshall, care oferea

premii de mii de dolari la emisiunea „Hollywood Squares”, și îi spuse mamei ei despre întîlnirea cu Ben Mears. Doamna Norton se forță să o aprobe dînd din cap cu calm și înțelegere binevoitoare, în timp ce povestirea se revărsa, în ciuda luminilor galbene de avertizare care se aprindeau întotdeauna cînd Susan pomenea de cîte un băiat nou - bărbat, acum. Se părea, deși era greu de crezut, că Susie putea fi suficient de mare pentru bărbați. Însă astăzi luminile erau puțin mai strălucitoare ca altădată.

— Pare nemaipomenit, zise doamna Norton, și puse pe scîndura de călcat o altă cămașă a soțului său.

— Era foarte drăguț. Pe bune, spuse Susan. Foarte natural.

— Oooo, picioarele mele, spuse doamna Norton.

Așeză fierul de călcat pe suport, făcîndu-l să șuiere veninos, și se prăbuși în balansoarul de lîngă fereastră. Scoase o țigară din pachetul de pe măsută și și-o aprinse.

— Ești sigură că e în regulă, Susie?

Susan surîse, pregătită să se apere:

— Sigur că sînt sigură. Arată ca... uf, nu știu... ca un profestor de liceu sau cam așa ceva.

— Se spune că și Jack Spintecătorul arăta ca un grădinar, spuse doamna Norton, dusă pe gînduri.

— Rahat de cal, zise veselă Susan.

Aceasta era o figură de stil care o irita întotdeauna pe mama sa.

— Să văd cartea,

Întinse mîna după ea.

Susan i-o dădu, amintindu-și brusc scena cu violul homosexual din capitolul cu închisoarea.

— *Air Dance*, spuse Ann Norton, pe un ton meditativ și începu să întoarcă paginile la întîmplare.

Susan aștepta, resemnată. Mama ei va vîna pasajele mai puțin ortodoxe. Așa făcea mereu.

Ferestrele erau deschise și o adiere leneșă ondula perdelele galbene din bucătărie - pe care Mama se încăpățîna să o numească cămară. Casa era drăguță, construită din cărămizi rezistente, puțin cam greu de încălzit iarna, dar răcoroasă ca o peșteră vara. Se afla pe o colină domoală, la capătul Străzii Brock și, de la fereastra lîngă care era așezată doamna Norton, se putea vedea întregul oraș. Priveliștea era frumoasă, iar iarna putea deveni chiar spectaculoasă, cu pîrtii lungi, sclipitoare de zăpadă intactă și cu clădirile, micșorate de distanță, ce aruncă dîre galbene de lumină pe pătura de omăt.

— Cred că am citit o recenzie a cărții în ziarul din Portland. Nu era prea favorabilă.

— Mie îmi place cartea, spuse Susan pe un ton ferm. Și îmi place și el.

— Poate că o să-i placă și lui Floyd, zise doamna Norton rar. Ar trebui să le faci cunoștință.

De această dată Susan simți un junghi de mînie, reală și realizarea acestui fapt o surprinsese. Crezuse că se mai ostoiseră furtunile tipice adolescenței dintre ea și mama ei. Însă iată că nu era adevărat. Reluau cu înverșunare certurile străvechi în care identitatea ei proprie se confrunta cu experiența și părerile mamei sale. Le reluau, de parcă ar fi fost un pulover vechi, scos din nou la purtare.

— Am mai vorbit despre Floyd, mama. Știi că nu e nimic sigur.

— În ziar scrie că sînt și niște scene oribile care se petrec într-o închisoare. Băieți care se împerechează cu alți băieți.

— O, mamă, pentru numele lui Dumnezeu!

Își scoase o țigară din pachetul mamei sale.

— Nu e nevoie să vorbești așa, spuse doamna Norton, netulburată.

Îi înapoie cartea și scutură scrumul într-o scrumieră din ceramică, modelată în formă de pește.

Primise scrumiera în dar de la una din prietenele ei din Societatea Doamnelor Caritabile și vederea ei reușea întotdeauna să o irite pe Susan într-un mod pe care nu reușea să îl explice. I se părea obscen să-ți scuturi scrumul în gura unui biban.

— Mă duc să pun la loc cumpărăturile, zise Susan și se ridică. Doamna Norton spuse pe un ton calm:

— Am vrut doar să spun că, dacă tu și Floyd Tibbits vă veți căsători...

Iritarea îi dădu în clocot și se transformă în vechea furie turbată:

— Cum *dracu'* ți-a venit ideea asta? Ți-am spus eu vreodată așa ceva?

— Am presupus...

— N-ai *presupus bine*.

Se înfierbîntase și nu mai era deplin sinceră. Însă în ultimele săptămîni, sentimentele ei față de Floyd începuseră să se răcească.

— Am presupus că, atunci cînd ieși cu același băiat timp de un an și jumătate, continuă mama ei pe același ton dulce, însă implacabil, lucrurile probabil că au trecut de etapa plimbărilor mînăîn_mînă.

— Floyd și cu mine sîntem mai mult decît prieteni, recunosc Susan cu onestitate.

Să înțeleagă ce vrea din *asta*.

O conversație nerostită pluti o clipă între ele:

— *Te-ai culcat cu Floyd?*

— *Nu te privește.*

— *Ce înseamnă acest Ben Mears pentru tine?*

— *Nu te privește.*

— *O să-ți pierzi capul din cauza lui și ai să faci vreo prostie.*

— *Nu te privește.*

— *Te iubesc, Susie. Tatăl tău și cu mine te iubim.*

Nici un răspuns la asta. Și nici un răspuns. Și nici un răspuns. Acesta era motivul pentru care New York-ul - sau oricare alt loc - devenise imperativ. În cele din urmă ajungeai mereu să te izbești de baricadele nepronunțate ale iubirii lor, aîdoma pereților moi ai unei celule de azil. Realitatea dragostei lor făcea imposibilă continuarea discuției în termeni raționali și golea de conținut cele spuse pînă acum.

— Ei bine, șopti doamna Norton.

Își stinse țigara pe buzele bibanului și i-o aruncă în burtă.

— Mă duc sus, spuse Susan.

— Bine. Pot să citesc și eu cartea cînd o termini?

— Dacă vrei.

— Aș vrea să-l cunosc, mai adăugă.

Susan întinse mîinile și ridică din umeri.

— Vii tîrziu diseară?

— Nu știu.

— Ce să-i spun lui Floyd Tibbits dacă sună?

Furia scînteie din nou:

— Spune-i ce vrei.

Făcu o pauză.

— Oricum, așa vei face.

— Susan!

Urcă fără să privească în urmă.

Doamna Norton rămase nemișcată, privind orașul pe fereastră, fără să-l vadă. Auzea pașii lui Susan la etaj și apoi zgomotul făcut de șevalet cînd fiica ei îl așează.

Se ridică și își relua călcatul. Cînd crezu că Susan este cufundată în muncă (deși nu permise acestei idei decît să cocheteze cu un colțisor îndepărtat al gîndirii ei conștiente, se duse la telefonul din cămară și o sună pe Mabel Werts. În timpul conversației, pomeni ca din întîmplare faptul că Susie îi spusese că un scriitor celebru se afla în mijlocul lor și Mabel pufni disprețuitor și spuse da, probabil că te referi la cel care a scris „ *Conway 's Daughter* și doamna Norton zise da, și Mabel spuse că aia nu este scriere, ci doar o pornografie, pur și simplu. Doamna Norton întrebă dacă stătea la un motel sau...

De fapt stătea la Pensiunea Evei, singura pensiune din oraș. Doamna Norton fu cuprinsă de un val de ușurare. Eva Miller era o văduvă cumsecade, cu reputație de femeie serioasă. Avea reguli foarte stricte despre femeile care-i intrau în pensiune. Totul este în regulă dacă este mama sau sora ta. Dacă nu, puteți sta de vorbă în bucătărie. Nu admitea nici un fel de discuții asupra acestei reguli.

Doamna Norton puse receptorul în furcă un sfert de oră mai târziu, după ce reușise cu mare artă să camufleze obiectivul principal al discuției în spatele unor bîrfe mărunte.

Susan, gîndi ea, întorcîndu-se la scîndura de călcat. Oh, Susan, nu vreau decît să ai parte de ce-i mai bun pe lumea asta. Nu-ti dai seama?

6

Se întorceau din Portland pe Șoseaua 295, și nu era deloc târziu - puțin după ora 11. Limita de viteză pe autostradă, după ce depășiseră suburbiile orașului Portland, era de cincizeci și cinci de mile pe oră și el conducea bine. Farurile Citroenului despicau întunericul.

Le plăcuse filmul, într-un mod prudent, însă, așa cum se întîmplă cu doi oameni care se tatonează reciproc. Acum îi veni în minte întrebarea pusă de mama ei-și zise:

— Unde stai? Ai închiriat o casă?

— Am un colțisor la etajul trei în Pensiunea Evei, pe Strada Railroad.

— Dar e îngrozitor! Cred că sînt pe puțin 40 de grade acolo sus!

— Îmi place căldura, spuse el. Lucrez bine cînd e cald. Dezbrăcat pînă la brîu, deschid radioul și beau patru litri de bere. Am reușit să scot și zece pagini pe zi. Și sînt vecin cu niște țipi tare interesanți. Iar atunci cînd ies pe terasă și adie vîntul... mă simt ca în rai.

— Și totuși, zise ea ezitînd.

— M-am gîndit să închiriez Casa lui Marsten, spuse el pe un ton voit nepăsător. Chiar m-am și interesat dacă o pot face. Însă fusese vîndută.

— Casa lui *Marsten*?

Zîmbi:

— Faci o confuzie.

— Nici vorbă. E pe primul deal din nord-vestul orașului. Pe Strada Brooks.

— Vîndută? Cine, pentru numele lui Dumnezeu...

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare. Din cînd în cînd mi s-a întîmplat să fiu acuzat că îmi lipsește o doagă, dar chiar și eu m-am gîndit numai să o închiriez. Agentul imobiliar nu a vrut să-mi spună. Se pare că e vorba de un secret îngrozitor și de nepătruns.

— Poate că cineva din afara statului vrea s-o transforme în reședință de vară, zise ea. Oricine ar fi, e nebun. Una e să renovezi un loc - și mie mi-ar plăcea să încerc - însă casa asta nu mai poate fi renovată. Era o dărăpănătură încă de pe vremea cînd eram copil. De ce vrei să locuiești aici, Ben?

— Ai fost vreodată înăuntru?

— Nu, dar am făcut odată prinsoare că o să mă uit pe fereastră. Tu ai fost?

— Da. O dată.

— Oribil, nu?

Tăcură, gîndindu-se amîndoi la Casa lui Marsten. Această amintire nu mai era poleită cu nostalgia pastelată a celorlalte. Scandalul și violența legate de casă se întîmplaseră înainte de nașterea lor, însă orașele mici au memorie bună și își trec ceremonios ororile din generație în generație.

Povestea lui Hubert Marsten și a soției lui, Birdie, era cel mai umilitor lucru care se întîmplase vreodată orașului și pe care acesta îl ascundea cu grijă. Era bau-baul din dulapul copilăriei. În anii '20, Hubie fusese președintele unei mari firme de camioane din New England - firmă care, după spusele unora, își derula cele mai profitabile afaceri după miezul nopții, aducînd whisky canadian, de contrabandă, în Massachusetts.

În 1928, el și soția lui s-au retras, bogați, în 'salem's Lot și au pierdut o bună parte din avere (nimeni, nici măcar Mabel Werts, nu a știut exact cît) în marea criză din 1929.

În cei zece ani dintre criză și ascensiunea lui Hitler, Marsten și nevasta lui au trăit ca pustnicii. Nu puteau fi văzuți decît în zilele de miercuri, după-amiaza, cînd veneau în oraș după cumpărături. Larry McLead, poștașul din vremea aceea, spunea că Marsten cumpăra patru cotidiane, *The Saturday Evening Post*, *The New Yorker* și o revistă groasă, intitulată *Povestiri Uluitoare*. O dată pe lună primea și un cec de la firma de camioane, care acum își avea sediul în Fall River, Massachusetts. Larry zicea că-și dăduse seama că era vorba de un cec, pentru că ținuse plicul la lumină și privise cu atenție.

Larry a fost cel care i-a descoperit în vara lui 1939. Ziarele și revistele, vechi de cinci zile, se strînseseră în cutie și nu mai avea loc să înghesuie și altele. Larry le luă pe toate și urcă aleea înspre casă, cu intenția de a le strecura printre usa cu plasă contra țîntarilor și ușa principală.

Era luna august, toiuł verii, zilele lui Cuptor de-abia începuseră, și iarba din curtea lui Marsten crescuse pînă aproape de genunchi, verde și bogată. Caprifoiul năpădise sălbatic printre împletitura de nuiete de pe partea vestică a clădirii și albine umflate bîzîiau indolente în jurul florilor albe, înmiresmate. Pe atunci, casa arăta încă foarte bine, în ciuda buruienilor prea înalte și toată lumea era de părere că Hubie construisese cea mai frumoasă casă din 'salem's Lot înainte de a o lua razna.

La jumătatea aleii, așa cum obișnuia el să povestească, cu neostoita înfiorare, fiecărei noi membre a Societății Doamnelor Caritabile, Larry simți un miros urît, parcă de carne stricată. Ciocăni la ușa din față, dar nu-i răspunse nimeni. Privi prin geamul ușii, însă nu desluși nimic în penumbra deasă. Ocoli casa, în loc să intre, ceea ce îi salvă viața. Mirosul era și mai puternic în spate. Larry încerca ușa, aceasta era deschisă, și intră în bucătărie. Birdie Marsten zăcea într-un colt, cu picioarele desfăcute, desculță. Fusese împușcată de foarte aproape cu o pușcă de calibru 36 și-i lipsea o jumătate din țeastă.

(„Muște”, spunea întotdeauna Audrey Hersey, când povestirea ajungea în acest punct, rostind cuvintele cu un soi de autoritate calmă. „Larry zicea că bucătăria era plină. Bîzîiau, aterizau pe... știi, și își luau iar zborul. Muște.”)

Larry McLea făcuse stînga împrejur și se duse drept în oraș. Îl aduse pe Norris Varney, șeful poliției pe vremea aceea, și trei sau patru dintre cei care-și pierdeau vremea la magazinul lui Crossen - pe atunci tatăl lui Milt încă îl mai conducea. Fratele cel mare al lui Audrey, Jackson, se numărase printre cei din grup. S-au întors la Marsten în Chevroletul lui Norris și în mașina de poștă a lui Larry.

Nimeni din oraș nu mai călcase vreodată pragul acelei case, iar acest eveniment a constituit o adevărată minune care a ținut nouă zile. Cînd toată agitația se mai potoli, ziarul *Telegram* din Portland a publicat un articol despre întîmplarea respectivă. Casa lui Marsten devenise în ochii cititorilor un bîrlog de șobolani nebuni, plin pînă la refuz cu gunoarie și lucruri vechi, cu coridoare înguste și întortocheate care șerpuiau printre maldăre de ziare și reviste îngălbenite și grămezi mucegăite de cărți inutile. Operele lui Dickens, Scott și Mariatt fuseseră rechiziționate pentru Biblioteca Publică din Jerusalem's Lot de către predecesora Lorettei Starcher, însă se prăfuiau în rafturi.

Jackson Hersey luă în mînă un *Saturday Evening Post*, începu să-l răsfoiască și încremeni. Pe fiecare pagină era lipită cu grijă cîte o bancnotă de un dolar.

Norris Varney descoperi cît de norocos fusese Larry cînd s-a gîndit să intre prin ușa din spate. Arma crimei fusese prinsă de un scaun, cu țeava ațintită drept asupra ușii din față, la nivelul pieptului. Pistolul avea cocoșul ridicat, iar trăgaciul fusese legat cu o sfoară lungă de clanța ușii.

(„Arma era încărcată, ia seama”, obișnuia să spună Audrey în acest moment al povestirii. „O singură smucitură și Larry McLead ar fi zburat drept spre porțile Raiului”).

Mai erau instalate și alte capcane, mai puțin mortale. Mai mult glume proaste. Un pachet de ziare, cîntărind aproape douăzeci de kilograme fusese așezat deasupra ușii ce ducea în sufragerie. Una din treptele scării fusese dislocată și cineva neatent și-ar fi putut fractura glezna acolo. Destul de iute, deveni cert faptul că lui Hubie Marsten nu-i lipsea doar o doagă; fusese Nebun în toată regula.

L-au descoperit în dormitorul din capătul holului de la etaj, atîrnînd spînzurat de o grindă.

(Susan și prietenele ei obișnuiau să-și povestească înfiorate frînturi auzite de la cei mai vîrstnici. Amy Rawcliffe avea o casă de păpuși, construită din lemn, în curtea din spate, și toate se încuiau acolo și stăteau pe întuneric, sperîindu-se una pe cealaltă cu istorisiri despre Casa lui Marsten, care-și cîstigase pentru eternitate statutul de substantiv propriu, încă înainte ca Hitler să invadeze Polonia; și repetînd poveștile auzite la cei mari, adăugîndu-le toate înfloriturile copilărești pe care mințile lor le puteau concepe. Chiar și acum optsprezece ani mai tîrziu, își dădu seama că numai gîndul la Casa lui Marsten avea asupra ei efectul unei vrăji, evocînd imagini dureros de clare ale unor fete ghemuite în casa de păpuși a lui Amy, ținîndu-se strîns de mîini și o auzea parcă pe Amy spunînd pe un ton lugubru: „Fata lui era toată umflată și limba i se înnegrise și îi ieșise din gură și era plină de muște. Mămica mea i-a zis așa lu' doamna Werts”

— ... stafii.

— Poftim? Scuză-mă.

Reveni în prezent, cu un salt aproape fizic. Ben părăsea autostrada și intra pe drumul care ducea spre 'salem's Lot.

— Am zis că e un loc bîntuit de stafii.

— Povestește-mi cum ai intrat.

Rîsul lui nu avea nici o notă de umor. Aprinse faza lungă a farurilor. Șoseaua neagră cu două benzi trecea chiar printr-o pădurice de pini și molizi.

— A început ca o joacă de copii. Probabil că atîta tot a și fost. Ține cont, era în 1951 și puștii trebuiau să nascocască ceva în locul inhalării cleiului din pungi de hîrtie, distracție care nici măcar nu fusese inventată încă. Mă jucam cu băieții din Bend.

Probabil că mai toți prietenii mei din copilărie au plecat din oraș... se mai cheamă încă Bend partea de sud a orașului?

— Da.

— Mă mai jucam cu Davie Barclay, Charles James - toți copiii îi spuneau Sonny - Harold Rauberson, Floyd Tibbits...

— Floyd? Întreba ea surprinsă.

— Da. Îl cunoști?

— Am ieșit cu el, spuse și, speriată ca nu cumva vocea să-i fi sunat ciudat, continuă grăbită:

— Și Sonriy James mai e în oraș. Are stația de benzină de pe Jointer Avenue. Harold Rauberson e mort. Leucemie.

— Toți erau mai mari decât mine cu un an sau doi. Aveau un club. Exclusivist, înțelegi. Numai pirații cei mai sîngeroși, cu cel puțin cîte trei referințe aveau voie să facă cerere de înscriere.

Intenționase să imprime tonului său o notă glumeață, însă vorbele nu reușeau să acopere vechea amărăciune.

— Însă eu am fost insistent. Singurul lucru pe care mi-l doream pe lumea asta era să devin și eu un Pirat Sîngeros... cel puțin în vara aceea. Pînă la urmă s-au mai îmbîlînzit și mi-au spus că pot fi unul de-al lor dacă trec examenul de inițiere pe care Davie l-a născocit pe loc. Trebuia să mergem toți la Casa lui Marsten, iar eu trebuia să intru și să iau un obiect de acolo, în chip de pradă.

Chicoti, însăgura i se uscaseră.

— Și ce s-a întîmplat?

— Am intrat pe una din ferestre. Casa *încă* mai era plină de tot felul de boarfe, chiar și după doisprezece ani. Probabil că luaseră ziarele în timpul războiului, însă lăseseră toate celelalte, în holul din față era o masă pe care era un glob cu zăpadă - știi din care? E o căsuță înăuntru și, dacă îl scuturi, începe să ningă. L-am luat și l-am băgat în buzunar, însă n-am plecat. Am vrut să dovedesc de ce eram în state. Așa că am urcat la etaj, acolo unde s-a spînzurat.

— O, Doamne, Dumnezeuule, exclamă ea.

— Deschide compartimentul pentru mănuși și dă-mi, te rog, o țigară. Încerc să mă las, însă acum am nevoie de una.

Îi scoase o țigară și el apăsă bricheta din bordul mașinii.

— Casa mirosea. Nu poți să-ți închipui cum mirosea. Mucegai și tapițerie putrezită și un iz rînced ca de lapte care s-a brînzit. Și un miros de vietăți - șobolani sau altceva - care-și făcuseră cuibul în pereți sau hibernau în pivniță. Un miros umed, galben. M-am strecurat pe scări, un puști de nouă ani, speriat pînă în măduva oaselor. În jurul meu casa scîrțîia și gema și se cutremura și auzeam tot felul de lucruri care fugeau de mine de partea cealaltă a tencuielii. Mi se tot părea că aud pași în spate. Și îmi era frică să mă întorc, pentru că nu cumva să-l văd pe Hubie Marsten cum se tîrăște după mine, cu lațul într-o mînă și cu fața înnegrită.

Strîngea foarte tare volanul acum. Tonul ușuratic dispăruse, complet. *Forța* amintirilor lui o înspăimînta puțin. Chipul lui, în licărul bordului mașinii, căpătase expresia unui om care călătorește printr-o țară detestată pe care însă nu o poate părăsi pentru totdeauna.

— Ajuns în capătul scării, mi-am adunat tot curajul și am traversat coridorul în fugă, îndreptîndu-mă spre camera cu pricina. Aveam de gînd să intru, să înhaț ceva și de acolo și pe urmă să ies dracului din casă. Ușa de la capătul coridorului era închisă. O vedeam cum se apropie tot mai mult, îi vedeam clar balamalele și tocul. Vedeam clanța, argintie și lipsită de luciu în locul unde fusese apucată de atîtea ori. Cînd am încercat să deschid ușa, a scîrțîit pe lemn, aidoma țipătului unui femei în durerile facerii. Dacă aș fi fost întreg la minte, cred că m-aș fi întors și aș fi fugit chiar atunci încotro vedeam cu ochii. Însă adrenalina îmi pompa în vene și am apucat clanța cu ambele mîini și am tras cît mă țineau puterile. S-a deschis brusc. Și înăuntru l-am văzut pe Hubie spînzurat de grindă, cu trupul conturîndu-se în lumina prăfuită care pătrundea prin fereastră.

— Oh, Ben, nu... spuse nervoasă.

— Nu, îți spun adevărul, insistă el. Adevărul pe care l-a văzut un băiat de nouă ani și pe care bărbatul și-l amintește douăzeci și patru de ani mai tîrziu. Hubie atîrna spînzurat acolo și fața lui nu era deloc neagră. Era verde. Ochii îi erau umflați și închiși. Mîinile lui aveau o paloare cadaverică... Îngrozitoare. Și atunci a deschis ochii.

Ben trase din țigară și o aruncă pe fereastră, în noapte.

— Am scos un urlet care probabil că s-a auzit la distanță de două mile. Și am fugit. Am căzut pe scări, m-am ridicat și am ieșit în goană pe ușa din față și nu m-am mai oprit decât pe stradă. Ceilalți mă așteptau la distanță de o jumătate de milă înspre oraș. Atunci mi-am dat seama că țineam încă în mînă globul de sticlă cu zăpadă. Încă îl mai am.

— Nu poți să crezi cu adevărat că l-ai văzut pe Hubert Marsten, Ben, nu-i așa?

În zare se vedea lumina galbenă din centrul orașului și Susan se bucură.

După o pauză lungă el spuse:

— Nu știu.

Rosti cuvintele cu greutate și fără tragere de inimă, de parcă ar fi preferat să spună pur și simplu *nu* și să închidă subiectul.

— E posibil să fi fost atît de tensionat încît să fi avut halucinații. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă ceva dreptate cei care susțin teoria conform căreia casele absorb emoțiile trăite înăuntru lor, că au un fel de... Încărcătură brută. Poate că personalitatea corespunzătoare, cea a unui puști plin de fantezie, de exemplu, ar acționa ca un catalizator asupra acestei încărcături brute și ar face-o să

producă o manifestare activă de... de ceva. Nu mă refer anume la fantome. Vorbesc despre un soi de televiziune psihică în trei dimensiuni. Poate chiar despre ceva viu. Un monstru, dacă vrei.

Susan luă o țigară și și-o aprinse.

— În orice caz, săptămîni la rînd după aceea am dormit cu lumina aprinsă în camera mea și de atunci încoace tot visez că deschid ușa aia. Coșmarul apare mereu cînd am probleme.

— Îngrozitor.

— Nu, nu este, spuse el. Nu foarte. Toți avem propriile noastre coșmaruri.

Arătă cu degetul spre casele tăcute, adormite, pe lîngă care treceau pe Jointer Avenue,

— Uneori mă întreb de ce scîndurile și cărămizile caselor astea nu urlă și nu povestesc lucrurile îngrozitoare care se petrec în vis.

Apoi, după o pauză, rosti:

— Vino cu mine la Pensiunea Evei să mai stăm puțin de vorbă pe terasă, dacă vrei. Nu pot să te invit înăuntru - regula casei - dar am două sticle de Coca-Cola în frigider și niște Bacardi în cameră, dacă vrei să bei ceva înainte de culcare.

— Mi-ar face multă plăcere.

Intră pe Strada Railroad, stinse farurile și ajunse în micuțul lot de parcare, neasfaltat, al pensiunii. Terasa din spate era vopsită în alb, cu model roșu, iar cele trei scaune din răchită erau aliniate cu fața înspre noul Royal. Rîul însuși părea la acea oră un vis amețitor. O lună aproape plină, de sfîrșit de vară era agățată în copacii de pe celălalt mal, și pictase o cărare de argint pe apă. Orașul tăcea, iar Susan putea auzi clipocitul stins al apei care împrășca ecluzele barajului.

— Așază-te. Mă întorc imediat.

Intră, închizînd ușor ușa în spatele lui, iar ea se așază într-unul din balansoare.

Îl plăcea, în ciuda aerului său straniu. Nu credea în dragoste la prima vedere, deși credea că pofta trupească (cunoscută sub numele mai inocent de pasiune) era un fenomen frecvent întîlnit. Și totuși el nu era genul de bărbat despre care să scrii în miez de noapte în jurnalul personal ținut sub cheie; era prea slab pentru cît era de înalt, puțin cam palid. Trăsăturile îi erau introspective și prea intelectuale, iar ochii rareori îi oglindeau gîndurile. În plus, mai avea și claua aceea de păr negru, care părea a fi pieptănat cu degetele și nu periat cum se cuvine.

Și povestea aia...

Nici *Conway's Daughter* și nici *Air Dance* nu conțineau vreo aluzie la un mod de a gîndi atît de morbid. Prima carte era despre fiica unui pastor care fuge de acasă, se alătură nonconformiștilor și rătăcește prin țară făcînd autostopul. Al doilea roman era povestea lui Franny Buzzey, un evadat care începe o viață nouă, lucrînd ca mecanic auto în alt stat și care în cele din urmă este prins. Ambele erau cărți luminoase, energice, iar umbra lui Hubie Marsten cel spînzurat, reflectă în ochii unui băiat de nouă ani, nu părea a bîntui prin nici una.

La gîndul acesta, ochii i se îndreptară fără voie în stînga terasei, unde dealul de lîngă oraș acoperea stelele.

— Poftim, spuse el. Sper să-ți placă...

— Uită-te la Casa lui Marsten, zise ea. Se uită. Acolo era aprinsă o lumină.

7

Băutura se terminase, iar miezul nopții trecuse; aproape că nu se mai vedea nici luna. Flecărisem pînă cînd, într-un moment de tăcere, ea spuse:

— Îmi plac, Ben. Foarte mult.

— Și tu îmi plac. Și mă mir... nu, nu asta am vrut să spun. Ții minte bancul ăla prost pe care l-am făcut în parc? Totul este prea neașteptat.

— Vreau să te mai văd, dacă și tu vrei.

— Vreau.

— Dar ia-mă încet. Ține minte că sînt doar o biată provincială.

El surise:

— Parcă-i dintr-un film. Dar dintr-un film bun. Acum ar trebui să te sărut?

— Da, spuse ea cu voce gravă. Cred că asta urmează.

El stătea în balansoar, lîngă ea, și, fără să-și oprească mișcările lente înainte și înapoi, se aplecă și-și lipi gura de a ei, fără să încerce să-i despartă buzele sau să o atingă. Buzele lui erau întinse peste dinții regulați și ea simți un gust/miros slab de rom și tutun.

Susan începu să se legene la rîndul ei și această mișcare transformă sărutul. Se aprindea și se stinge, ușor și apoi apăsător. Gîndi: Mă gustă. Gîntul acesta deșteptă în ea o emoție tainică și pură și puse capăt sărutului, înainte ca acesta să o ducă pe un drum fără întoarcere.

— Vrei să vii la noi la cină mîine seară? Îl întrebă. Sînt sigură că părinții mei de-abia așteaptă să te

cunoască.

— În bucuria și seninătatea clipei își permise să arunce acest bacșiș mamei sale.

— Gătiți în casă?

— Cel mai bine.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Am mâncat numai în fața televizorului de când am venit aici.

— La șase? Mîncăm devreme aici, la țară.

— Sigur. Minunat. Și că veni vorba, ar fi bine să te duc acasă. Haide.

N-au scos nici o vorbă pe drum, pînă cînd Susan nu a văzut lampa de noapte sclipind pe culmea dealului, lampa pe care mama ei o lăsa întotdeauna aprinsă cînd ea era în oraș.

— Mă întreb cine o fi acolo? zise, privind spre Casa lui Marsten.

— Probabil că noul proprietar, spuse el, pe un ton neutru.

— Lumina aia nu pare electrică, reflectă ea. E prea galbenă, prea slabă. Poate că e o lampă cu petrol.

— Poate că nu s-au cuplat încă la rețeaua electrică.

— Poate. Însă aproape oricine, cît de puțin prevăzător, ar fi contactat centrala electrică înainte să se mute.

El nu răspunse. Ajunseseră în fața casei ei.

— Ben, spuse ea brusc, noua ta carte este despre Casa lui Marsten?

El rîse și o săruta pe vîrfurile nasului:

— E tîrziu.

Ea zîmbi sfioasă:

— N-am vrut să fiu indiscretă.

— Nu-i nimic. Vorbim poate altădată... pe lumină.

— Bine.

— Intră în casă, fetițo. La șase mîine?

Își privi ceasul:

— La șase azi.

— Noapte bună, Susan.

— Noapte bună.

Coborî din mașină și fugi ușor pînă la ușă, apoi se întoarse și flutură mîna în semn rămas bun, în timp ce el se îndepărta.

Înainte să intre, adăugă smîntînă pe lista pentru lăptar. Cu cartofi copti va aduce un strop de rafinament mesei.

Mai rămase un minut afară, privind la Casa lui Marsten.

8

În camera sa strîmtă, ca o cutie, se dezbracă cu lumina stinsă și se băgă gol în pat. Era o fată drăguță, prima fată drăguță de cînd murise Miranda. Spera că nu avea de gînd să încerce să o transforme într-o nouă Miranda; ar fi fost dureros pentru el și îngrozitor de nedrept față de ea.

Se întinse și-și lăsă gîndurile să hoinărească. Înainte ca somnul să-și ceara, drepturile, se ridică într-un cot și privi pe fereastră, pe lîngă silueta rectangulară a mașinii sale de scris și teancul subțire de pagini ale manuscrisului așezat alături. Li ceruse anume Evei Miller această cameră, după ce văzuse și altele, pentru că se afla exact în fața Casei lui Marsten.

Lumina mai ardea acolo.

În noaptea aceea a avut vechiul vis, pentru prima oară de cînd venise în Jerusalem's Lot, dar nu a mai părut atît de real ca în acele zile îngrozitoare și întunecate ce au urmat morții Mirandei în accidentul de motocicletă.

Goana pe coridor, zbieratul oribil al ușii cînd o deschide, silueta atîrnată care-și cascadează brusc ochii hidoși și umflați, el însuși, care se întoarce spre ușă în panica aceea lentă și mocirloasă a viselor.

Și descoperă că ușa e încuiată.

CAPITOLUL TREI

ORAȘUL (I)

Orașul se trezește repede - îndatoririle nu așteaptă. Când începe activitatea, conturul soarelui e încă sub linia orizontului și întunericul stăpânește lumea.

2

4,00

Băieții Griffen - Hal, optsprezece ani și Jack, paisprezece - și două ajutoare angajate, au început mulsul Staulul, o minune de curățenie, era zugrăvit în alb și strălucea. Prin centru trecea un jgheab din ciment cu apă pentru animale, printre căile imaculate de acces la boxele de pe ambele părți. Hal deschise alimentarea cu apă, apăsând un comutator și răsucind o supapă. Pompa electrică ce aducea apa din una din cele două fântini construite special începu să murmure ușor, prinzând viață. Era un băiat mohorât, deloc inteligent, și nervos, mai ales în această zi. Se certase cu taică-său cu o seară înainte. Hal nu mai voia să se ducă la școală. Ura școala. Îi detesta plictiseala, insistențele ei de a te face să stai nemișcat cincizeci de minute nesfârșite și nu putea suferi nici una din materii, cu excepția lucrului manual și a desenului. Engleza îl scotea din minți, istoria era o imbecilitate, iar matematica era de neînțeles. Și nici una nu avea nici cea mai mică importanță pentru viața lui; asta îl înnebunea. Vacilor nu le păsa dacă zici „ei este” sau dacă nu respecti concordanța timpurilor; nu le interesează cine a fost conducătorul armatei blestemată de la Potomac din timpul nenorocitului de Război Civil; iar în ceea ce privește matematica, nici ticălosul de taică-său nu ar fi putut aduna două cincimi cu o jumătate, nici măcar în fața plutonului de execuție. De asta angajase un contabil. Mare scofală! Tipul ăla! Absolvent de facultate și muncea pentru un dobitoc ca bătrînul lui. Taică-său îi spusese de multe ori că învățătura nu era secretul succesului în afaceri (iar creșterea vacilor de lapte era o afacere ca oricare alta); secretul era să-i *cunoști* pe oameni. Taică-său se pricepea cum nu se poate mai bine să mestece tot rahatul ăsta despre binefacerile educației; el, cu cele șase clase ale sale. Nu citea nimic altceva decît *Reader's Digest*; și totuși ferma scotea un venit anual de 16.000 de dolari. Cunoaște-i pe oameni. Fii în stare să le strîngi mîna și să ții minte numele mic al nevestelor lor. Ei bine, Hal se pricepea la oameni. Erau două categorii: cei pe care îi puteai duce de nas și cei pe care nu îi puteai păcăli. Primul grup era de zece ori mai numeros decît al doilea.

Din păcate, tatăl său făcea parte din a doua categorie.

Privi peste umăr la Jack, care împingea încet și visător finul în primele patru staule, dintr-un balot desfăcut. ăsta era șoarecele de bibliotecă, favoritul lu' Tăticu'. Căcărează nenorocită.

— Hai! strigă. Dă-i bătaie!

Descuie lacătul magaziei și scoase una din cele patru mașini de mulș pe care le aveau. O rostogoli pe intervalul dintre staule, încruntîndu-se fioros la capacul sclipitor din oțel inoxidabil.

Școala. Blestemată și afurisită *școală*.

Următoarele nouă luni i se întindeau în față ca un mormînt fără fund.

3

4,30

Lapte provenit din ultimul mulș al zilei trecute fusese prelucrat și se întorcea acum în oraș, în cutii de carton și nu în bidoane din oțel galvanizat, purtînd etichetele colorate ale Lăptăriei Slewfoot Hill. Tatăl lui Charles Griffen își vînduse laptele, însă acum afacerea nu mai era profitabilă. Concernele îi înghițiseră pe independenți pînă la ultimul.

Irwin Purinton era lăptarul de la Slewfoot Hill care deservea Salem-ul de vest și își începu ziua de lucru pe Strada Brock. Mai tîrziu va acoperi centrul orașului și apoi se va întoarce la periferie pe Brooks Road.

Win împlinise șazeci și unu de ani în august și, pentai prima dată, pensionarea i se părea reală și posibilă. Nevasta lui, o cătea bătrînă și scîrboasă, pe nume Elsie, murise în toamna lui 1973 (faptul că murise înaintea lui a fost unicul gest plin de bunăvoință pe care l-a făcut în douăzeci și șapte de ani de căsnicie), și, atunci cînd va ieși, în cele din urmă, la pensie, își va lua cîinele, o corcitură de cocker, pe care îl chema Doc, și se va muta la Pemaquid Point. Avea de gînd să doarmă pînă la ora nouă în fiecare dimineață și să nu mai urmărească nici un alt răsărit de soare toată viața.

Se opri în fața casei familiei Norton și puse comanda în coșul metalic: suc de portocale, doi litri de lapte, o duzină de ouă. Cînd coborî din mașină îl înjunghie genunchiul, dar numai foarte puțin. Ziua promitea să fie frumoasă.

Descoperi o notă sub comanda obișnuită a doamnei Norton, scrisă cu caligrafia rotundă a lui Susan: „Te rog, Win, lasă și un borcan mic cu smîntînă. Mersi.”

Purinton se întoarce la mașină să-l ia, gîndindu-se dacă nu cumva avea să fie una din zilele acelea

cînd toată lumea voia cîte ceva deosebit. Smîntîna! Gustase odată și îi venise să vomite.

Cerul începea să se lumineze înspre răsărit, iar pe cîmpia care se întindea înspre oraș, rouă strălucea ca o comoară fabuloasă de diamante.

4

5,15

Eva Miller se sculase de douăzeci de minute. Era îmbrăcată într-o rochie de casă zdrențuită și avea în picioare papuci răpănoși care odinioară fuseseră roz. Își pregătea micul dejun: patru ouă jumări, opt felii de slănină, o tigaie cu carne prăjită. Va garnisi această masă cu două felii de pîine prăjită cu gem, doi litri de suc de portocale și apoi două căni cu cafea cu frișca. Era o femeie masivă, nu chiar grasă; muncea prea mult să-și țină pensiunea pe picioare ca să se îngrășe vreodată. Curbele trupului său erau eroice, rabelaisiene. Cînd se mișca în jurul mașinii sale de gătit electrice, cu opt ochiuri, îi amintea privitorului de mișcările agitate ale fluxului sau de deplasarea dunelor de nisip.

Îi plăcea să-și ia masa de dimineață în această solitudine deplină, planificîndu-și treburile din restul zilei. Avea o mulțime: miercurea era ziua în care schimba lenjeria. Avea nouă chiriași în prezent, cu cel nou, domnul Mears. Casa avea trei etaje și șaptesprezece camere, și mai trebuia să spele și dușumelele, să frece scările, să dea cu ceară balustrada, să întoarcă covorul în camera comună. O să-l pună pe Weasel Craig să o ajute la o parte din treabă, în cazul că acesta se putea trezi după beția pe care s-ar fi putut să o fi tras cu o noapte în urmă.

Ușa din spate se deschise tocmai cînd se așeza la masă.

— Bună, Win. Ce faci?

— Merge. Mă cam ține genunchiu'.

— Îmi pare rău. Vrei să-mi dai încă un litru de lapte și patru litri de limonada?

— Sigur, spuse el, resemnat. Știam eu că o să fie una din zilele alea.

Începu să-și mănînce ouăle, fără să facă vreun comentariu. Win Purinton găsea întotdeauna cîte un motiv să se lamenteze, deși, Dumnezeu era martor, ar fi trebuit să fie cel mai fericit om de pe pămînt de cînd scorpia aia cu care se încurcase căzuse pe scara pivniței și-și frînsese gîtul.

La șase și un sfert, chiar pe cînd își termina a doua cană cu cafea și fuma un Chesterfield, ziarul *Press-Herald* se izbi de zidul casei și căzu în tufele de trandafiri. A treia oară săptămîna asta; puștiul familiei Kilby trebuie că se antrena în echipa de basteball. Probabil că împărțirea ziarelor îl scrîntise. Ei, lasă-l acolo încă puțin. Razele soarelui de dimineață, aur subțire și prețios, pătrundeau pieziș prin ferestrele dinspre răsărit. Erau clipele cele mai bune ale zilei și nu avea de gînd să le tulbure pacea nemișcată pentru un fleac.

Chiriașii ei aveau voie să folosească mașina de gătit și frigiderul - care, împreună cu schimbarea săptămînală a lenjeriei, intrau în chirie - și, foarte curînd, liniștea îi va fi alungată cînd Grover Verril și Mickey Sylvester vor coborî să-și înfulece fulgii de porumb înainte de a pleca la fabrica de textile din Gates Falls, unde lucrau amîndoi.

De parcă gîndul ei ar fi convocat un mesager care să le anunțe sosirea, auzi apa trasă la toaleta de la etajul al doilea și apoi bocancii lui Sylvester pe trepte.

Se ridică greoi de pe scaun și se duse să-și recupereze ziarul.

5

6,05

Plînsul subțirel al copilului pătrunse prin somnul superficial de dimineață al lui Sandy McDougall și ea se sculă să vadă ce s-a întîmplat, cu ochii încă cîrpiți de somn. Își zgîrie fluierul piciorului de noptieră și spuse: *Căcat!*

Auzind-o, copilul începu să țipe mai tare.

— Tacă-ți gura! zbieră ea. Vin!

Trecu prin coridorul îngust al rulotei înspre bucătărie; o fată subțire, care pierdea cu repeziciune orice urmă de drăgălășenie pe care ar fi avut-o odinioară. Scoase biberonul lui Randy din frigider, se gîndi să-l încălzească, apoi se gîndi că să-l ia dracu'. Dacă-l vrei atît de tare, domnule scandalagiu, poți foarte bine să-l bei și rece.

Intră în dormitorul copilului și îl privi indiferentă. Avea zece luni, însă părea bolnăvicios și scîncea prea mult pentru vîrsta lui. Începuse să se tîrască în patru labe de-abia luna trecută. Poate că avea poliomielită sau ceva de soiul ăsta. Acum observă ceva pe mîinile lui și pe perete. Se aplecă, întrebîndu-se în ce, în numele Sfintei Fecioare, mai intrase de data asta.

Avea șaptesprezece ani și sărbătorise, împreună cu soțul ei, prima aniversare a căsătoriei lor în

iulie. Când s-a măritat cu Royce McDougall, însărcinată în șase luni și arătînd ca un balon de Anul Nou, căsătoria i se părea a fi exact binecuvîntarea despre care vorbea Părintele Callahan - o posibilitate sfîntă de salvare. Acum părea doar un morman de căcat.

Ceea ce era, observă uluită, exact ce își întinsese Randy pe mîini, pe perete, în păr.

Îl privi posomorîtă, ținînd sticla rece într-o mînă.

Pentru asta renunțase la liceu, la prieteni, la toate speranțele ei de a deveni manechin. Pentru rulota asta respingătoare și murdară, eșuată în periferia Bend, cu vopseaua care deja se dezlipea în fișii, pentru un soț care muncea toată ziua la fabrică și toată noaptea se îmbăta sau juca pocher cu netrebnicii lui de prieteni de la stația de benzină. Pentru un copil care arăta exact ca nemernicul de tac-su și care mînjise totul cu căcat.

Zbiera cît îl țineau plămîinii lui micuți.

— *Tacă-ți gura!* urlă ea dintr-o dată și aruncă biberonul de plastic în ei. Îl lovi în frunte și căzu pe spate în pătuț, scîncind și agitîndu-și minutele. Avea o pată roșie chiar la rădăcina părului, și ea simți în gît un val oribil de mulțumire, milă și ură. Îl smulse din pat ca pe o păpușă de cîrpă:

— *Taci! Taci! Taci!*

Îl plesnise deja de două ori înainte să se poată opri, iar zbieretele de durere ale lui Randy încetaseră. Zăcea gîfîind, cu fața congestionată.

— Îmi pare rău, bîigui ea. Isuse, Fecioară Măria și Iosif. Îmi pare rău. Te doare, Randy? O clipă, și mămica o să te curețe.

Cînd se întoarse cu o cîrpă udă, amîndoi ochii lui Randy se umflaseră și se învinețeau. Însă luă biberonul și, cînd ea începu să-i șteargă fața, îi aruncă un zîmbet știrb.

O să-i spun lui Roy că a căzut de pe masă cînd îl schimbam, gîndi ea. O să mă creadă. O, Doamne, fă-l să mă creadă.

6

6,45

Majoritatea muncitorilor din 'salem's Lot se aflau pe drum spre slujbă. Mike Ryerson era unul dintre puținii care lucrau în oraș. În raportul anual al municipalității, Mike era înregistrat ca îngrijitor al domeniului public, însă în realitate se ocupa cu întreținerea celor trei cimitire ale orașului. Pe timpul verii lucra cu normă întreagă, dar chiar și iarna avea destule de făcut, în ciuda celor care gîndeau altfel, ca de exemplu George Middler de la fierărie. Era angajat cu jumătate de normă și la Cari Foreman, antreprenorul de pompe funebre al orașului, și, ca un făcut, marea majoritate a bătrînilor din 'salem s Lot dădeau ortul popii iarna.

Se îndrepta acum spre Burns Road în autofurgoneta sa, încărcată cu foarfeci de grădină, un dispozitiv pentru tuns tufișurile, acționat de baterie, o cutie cu postamente pentru stegulețe, o rangă pentru a ridica lespezile mormintelor care ar fi putut să fie răsturnate, o canistră cu douăzeci de litri de benzină și două mașini de tuns iarba, marca Briggs & Stratton.

În dimineața aceasta avea de gînd să tundă iarba din Harmony Hill și să facă toate reparațiile necesare la pietrele mormintelor și la zidul cimitirului, iar după-amiază va traversa orașul la Cimitirul Schoolyard Hill, unde veneau uneori profesori să facă schite în cărbune după gravurile de pe lespezi, sub pretextul că indienii dintr-o colonie, dispărută acum, își îngropaseră morții aici. Însă cel mai mult îi plăcea Cimitirul Harmony Hill. Nu era la fel de vechi ca depozitul de oase de la Schoolyard Hill, însă era plăcut și răcoros. Spera numai ca într-o zi să fie și el îngropat tot aici - cam peste o sută de ani.

Avea douăzeci și șapte de ani și făcuse trei ani de liceu, pe parcursul unei cariere destul de pestrițe. Spera să-l poată absolvi într-o bună zi. Avea o înfățișare plăcută, deschisă și nu întîmpina nici un fel de greutate, în serile de sîmbătă, cînd era vorba să agate vreo femeie singură la barul lui Dell sau în Portland. Unele doamne însă se îndepărtau numai cînd auzeau ce meserie are și Mike nu reușea să înțeleagă asta. Era o muncă plăcută, comodă, nu era nici un șef care să te supravegheze îndeaproape. Lucra numai în aer liber, sub cerul lui Dumnezeu, așa că ce importanță avea dacă sapă și cîteva gropi sau dacă, din cînd în cînd, conducea camioneta funerară a lui Cari Foreman? Cineva trebuia să facă și treaba asta. După mintea lui, singurul lucru mai natural decît moartea era sexul.

Fredonînd, întoarse mașina pe Burns Road și trecu în viteză a doua cînd începu să urce dealul. Praful uscat spumega sub roți. Prin vegetația sufocată de arșița verii, pe ambele părți ale drumului se puteau vedea trunchiurile scheletice, moarte, ale copacilor arși în marele incendiu din '51, ca niște oase vechi și descompuse. Știa că pe acolo erau și copaci doborîți, în care cineva neatent își putea rupe picioarele. Chiar, și după douăzeci și cinci de afli, cicatricele marelui foc nu dispăruseră încă. Ei, asta era. Chiar și în miezul nopții ne aflăm tot în moarte.

Cimitirul se afla pe culmea dealului și Mike încetini în fața lui, gata să coboare și să deschidă poarta... Însă apăsă cu putere pe frînă, oprindu-și brusc furgoneta.

De poarta de fier forjat atârna, cu capul în jos, cadavrul unui câine, iar pământul de dedesubt era mocirlos din cauza sîngelui scurs.

Mike coborî și se repezi spre el. Își scoase mînușile de lucru din buzunarul de la spate și ridică cu o mîna capul cîinelui. Acesta se mișcă cu o ușurință înfiorătoare, de parcă ar fi fost din plastic și tînarul se pomeni că privește în ochii sticloși, fără expresie, ai lui Doc, corcitură de cocker al lui Win Purinton. Cîinele fusese atârnat de unul din vîrfurile porții, ca o halcă de carne de vacă într-un cîrlig de măcelărie. Muștele, amortite încă de răcoarea dimineții, se tîrau deja indolente pe stîrv.

Mike se luptă cu corpul bietului cîine, trase de el și în cele din urmă reuși să-l desprindă. Își simțea stomacul în gît din cauza sunetelor jilave care-i acompaniaseră eforturile. Era de mult timp obișnuit cu vandalismul din cimitire, mai ales în jurul sărbătorii de Halloween, însă mai era încă o lună și jumătate pînă atunci și așa ceva nu mai văzuse niciodată. De obicei se mulțumeau să răstoarne cîteva lespezi, să scrijelească pe ele cîteva cuvinte obscene sau să atîrne de poartă un schelet confecționat din hîrtie. Dar dacă măcelul ăsta era opera unor copii, înseamnă că acești copii sînt ticăloșiți pînă în măduva oaselor. Lui Win i se va frînge inima.

Se gîndi dacă să ia cîinele, să-l ducă în oraș și să-l arate lui Parkins Gillespie, însă își dădu seama că nu ar avea nimic de cîștigat. Îl va duce în oraș pe bietul Doc atunci cînd se va întoarce să-și ia prînzul - deși nu credea că astăzi va avea prea multă poftă de mîncare.

Descuie poarta și își privi mînușile care erau acum mînjite cu sînge. Va trebui să spele și grilajul porții. Se părea că nu va mai ajunge în după-amiaza asta la Cimitirul Schoolyard Hill. Băgă furgoneta înăuntru și o parcă, fără să mai fredoneze.

Ziua își pierduse farmecul.

7

8,00

Pe traseele stabilite apărură greoaiele autobuze galbene de școală să strîngă copiii guralivi, puși pe ghidușii, care le așteptau lîngă cutiile poștale din fața caselor, strîngînd în mîini pungile cu sandviciurile pentru prînz. Unul dintre autobuze era condus de Charlie Rhodes, iar ruta lui acoperea Taggart Stream Road, în partea estică a orașului, și partea superioară din Jinter Avenue.

Copiii care călătoreau cu autobuzul lui Charlie erau cei mai cuminți din oraș - de fapt, din întreaga regiune. În autobuzul nr. 6 nu țipa nimeni, nu făcea nimeni glume proaste, nu trăgea nimeni fetele de codițe. Stăteau liniștiți și se purtau cuviincios, căci altfel ar fi trebuit să parcurgă pe jos cele două mile pînă la Școala Elementară de pe Strada Stanley și să explice în biroul directorului motivul pentru care au fost dați jos din mașină.

Știa ce părere au copiii despre el și avea idee cum îl numeau atunci cînd nu era de față. Însă nu îl deranja. Nu avea deloc intenția să admită jocuri prostești și mîncare de rahat în autobuzul lui. Asta era pentru profesorii ăia fără măduva spinării, nu pentru el.

Directorul de la școala de pe Strada Stanley avusese îndrăzneala să-l întrebe dacă nu a fost prea „impulsiv” atunci cînd l-a lăsat pe puștiul familiei Durham să vină pe jos trei zile în șir doar pentru că vorbise puțin prea tare, Charlie nu a făcut altceva decît să se holbeze la el și, în cele din urmă, directorul, un țircovnic cu caș la gură, care terminase facultatea numai de patru ani, își plecase privirea. Cel care conducea autobaza 21, Dave Felsen, era un prieten vechi; făcuseră împreună războiul în Coreea. Se înțelegeau fără prea multe vorbe. Înțelegeau ce se întîmplă în țară. Înțelegeau și faptul că puștiul care „vorbise puțin prea tare” în autobuzul școlii în 1958 devenise puștiul care făcuse pipi pe drapelul național în 1968.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și o surprinse pe Mary Kate Griegson trimițînd un bilețel prietenului ei, Brent Tenhey. Prieteni, mda, cam așa ceva. Țștia se regulau acum din clasa a șasea.

Trase pe dreapta și își aprinse semnalizatoarele de oprire. Mary Kate și Brent îl priviră uluiți.

— Aveți o grămadă de lucruri de povestit, nu? întreba uitîndu-se la ei prin oglindă. Bine. Atunci porniți la drum.

Deschise ușile și îi așteptă să coboare dracului din autobuzul lui.

8

9,00

Weasel Craig se rostogoli din pat - la propriu. Soarele care intra prin fereastra camerei sale de la etajul doi era orbitor. Capul îi zvîcnea într-un mod absolut dezgustător. Deasupra, tipul ăla, scriitorul, deja începuse să ciocănească. Isuse, trebuie că era țcănit cu acte în regulă, să tot facă cioc-cioc-cioc cît e ziua de lungă. Se ridică și, doar cu izmenele pe el, traversă camera înspre calendarul de pe

perete, să vadă dacă astăzi era ziua când își ridică ajutorul de șomaj. Nu. Azi era miercuri.

Mahmureala nu era chiar atât de înfrigorantă ca altădată. Fusese la barul lui Dell pînă la închidere, la ora unu, însă nu a avut decît doi dolari în buzunar și, după ce i-a terminat, nu a reușit să primească de pomană prea multe beri. Îmi cam pierd antrenamentul, gîndi el, și își frecă falca.

Își trase tricoul călduros pe care îl purta fie iarnă, fie vară, își trase pantalonii verzi de lucru, apoi deschise dulăpiorul și își scoase micul dejun - o sticlă cu bere caldă pentru consumul în cameră și o cutie cu fulgi de ovăz pentru a fi consumată la parter, în bucătăria comună. Nu putea să suporte fulgii de ovăz însă îi promisese proprietăresei că o să o ajute să întoarcă covorul și, fără doar și poate că mai avea și alte sarcini să-i dea.

Nu că asta l-ar fi deranjat - nu prea tare - însă putea fi considerată o decădere față de zilele cînd împărțea patul cu Eva Miller. Soțul ei murise într-un accident destul de nostim la joagar în 1959, dacă puteai spune că un asemenea accident oribil poate fi în vreun fel nostim. Pe atunci la joagăr erau angajați șaizeci/șaptezeci de oameni, iar Ralph Miller își aștepta rîndul la funcția de președinte al sindicatului.

Ce i s-a întîmplat a fost întrucîtva nostim, fiindcă Ralph nu mai pusese mîna pe vreun utilaj din 1952, adică cu șapte ani înainte, cînd avansase din funcția de maistru și începuse să-lucrez în biroul din față. Așa își manifestase conducerea recunoștința, mai mult ca sigur, iar Weasel era de părere că Ralph chiar își cîștigase pe merit, cumva, dreptul la acest gest de recunoștință. Cînd incendiul ieșise din mlaștini și trecuse peste Jointer Avenue, mînat fiind din spate de un vînt din est de 25 mile pe oră, se părea că și joagărul va cădea pradă flăcărilor. Serviciile de pompieri din șase orașe vecine aveau și așa suficiente probleme fără să-și mai risipească oamenii pentru o treabă atît de neînsemnată ca Joagărul din Jerusalem's Lot. Ralph Miller a organizat schimbul doi, transformîndu-l într-o forță de combatere a incendiului și, sub conducerea lui, oamenii au udat acoperișul și au făcut ceea ce trupele specializate de pompieri nu reușiseră să facă la vest de Jointer Avenue - a făcut o breșă care a oprit răspîndirea flăcărilor și le-a întors spre sud, unde incendiul a fost înăbușit complet.

Șapte ani mai tîrziu, în timp ce stătea de vorbă cu niște ștabi de la o firmă din Massachusetts, a căzut într-un tocător. Le arăta fabrica, sperînd să-i convingă să cumpere acțiuni. Picioarul i-a alunecat într-o băltoacă, ticăloasă, împutită, afurisită băltoacă, și a nimerit în tocător chiar sub privirile vizitatorilor. Nu mai este nevoie să adugăm că orice perspectivă de încheiere a vreunei tranzacții s-a dus pe apa sîmbetei odată cu Ralph Miller. Joagărul pe care l-a salvat în 1951 a fost definitiv închis în februarie 1960.

Weasel se privi în oglinda pătată și își pieptăna părul alb, încă des, frumos și chiar plin de vino'ncoace, la cei șaizeci și șapte de ani ai săi. Era singura parte din trupul său care părea a înflori din cauza alcoolului. Apoi își puse cămașa kaki de lucru, își luă cutia cu fulgi de ovăz și coborî la parter.

Și iată-l acum, aproape șaisprezece ani mai tîrziu, făcînd pe menajera unei femei cu care făcuse amor odinioară - femeie pe care încă o considera a naibii de atrăgătoare.

Chiar în clipa în care intră în bucătăria înșorită, văduva se năpusti asupra lui, aidoma unui vultur.

— Auzi, vrei să dai cu ceară balustrada din față, Weasel, după ce iei micul dejun? Ai timp?

Amîndoi făceau concesii realității, încercînd să păstreze blînda aparență a faptului că el ar fi considerat toate aceste treburi drept niște servicii pe care i le făcea și nu drept plată pentru camera lui de paisprezece dolari pe săptămîină.

— Sigur, Eva.

— Și covorul din camera din față...

— Trebuie să fie întors: Da, mi-aduc aminte.

— Ce-ți face capul în dimineața asta?

Puse întrebarea pe un ton rece, impersonal, fără să lase vreo urmă de compasiune să i se bănuiască în glas... Însă el simți mila din spatele cuvintelor.

— Capul mi-e bine, răspunse țîfnos, punînd apa la fiert pentru fulgii de ovăz.

— Întreb, pentru că te-ai întors tîrziu azi-noapte.

— Nu vrei să-mi fac de cap, așa-i?

Își ridică amuzat o sprinceană și, spre marea lui mulțumire, observă că ea încă mai reușea să se îmbujoreze ca o școlăriță, deși abandonaseră toate glumele și aluziile nostime cu aproape nouă ani în urmă.

— Ascultă, Ed...

Era singura care încă îi mai spunea pe nume. Pentru toți ceilalți din oraș el era Weasel, și atît. Ei, bine, nu îl deranja. Puteau să-i spună cum voiau. Era din ce în ce mai singur.

— Nu contează, spuse posac. M-am sculat cu fundu-n sus azi.

— Mai degrabă ai căzut din pat, după cum am auzit de aici.

Rosti cuvintele mai iute decît intenționase, însă Weasel mîrîi numai. Își pregăti și mîncă fulgii de ovăz pe care îi detesta din tot sufletul, apoi luă cîrpele și cutia cu ceara pentru lustruit mobila, fără să-i mai arunce vreo privire.

La etaj, țacănitul mașinii de scris a tipului ăla, scriitorul, continua fără întrerupere. Vinnie Upshaw, care avea camera lângă a lui, spunea că începea în fiecare dimineață la nouă, lucra pînă la prînz, începea din nou la trei, lucra pînă la șase, începea *iarăși* la nouă seara și bătea pînă la miezul nopții. Weasel nu-și imagina cum poate avea cineva atît de multe cuvinte în cap.

Și totuși, părea un tip destul de cumsecade și chiar s-ar putea să-i facă cînte cu cîteva beri într-o seară la barul lui Dell. Auzise el undeva că majoritatea scriitorilor beau de sting.

Începu să lustruiască balustrada metodic și gîndurile îi zburară din nou la văduvă. Cu banii de la asigurarea bărbatului ei își transformase casa în pensiune și reușise destul de frumușel cu afacejea asta. Și de ce n-ar fi reușit? Muncea ca un cal de povară. Dar probabil că bărbatul ăla al ei o obișnuise să facă amor în mod regulat și, după ce durerea i-a trecut, nevoia a rămas. Și da, domnule, tare mai era bună la pat.

Pe atunci, în '61 și '62, oamenii încă îi mai ziceau Ed, în loc de Weasel, și el era cel care ținea sticla în mînă, nu invers. Avea o slujbă bună la B&M și, într-o noapte din ianuarie 1962, s-a întîmplat.

Se opri din lustruit și privi gînditor pe fereastra îngustă a coridorului de la etajul al doilea. O umplea ultima lumină strălucitoare a verii, lumină aurie, nebună, lumină ce-și rîdea de toamna rece și vîntoasă și de iarna și mai rece ce-i va urma.

A fost dorința amîndorura în noaptea aceea și după ce s-a întîmplat ce s-a întîmplat și stăteau întinși în întunericul din dormitorul ei, ea a început să plîngă și să-i spună că nu era bine ceea ce tocmai făcuseră. El i-a zis că, dimpotrivă, era în regulă, fără să știe dacă într-adevăr așa era și, de fapt, fără să-i pese; și apoi vîntul din nord s-a întetît și a început să tușească și să urle în jurul streșinilor, iar în camera ei era cald și se simțeau la adăpost și, în cele din urmă au dormit împreună, ca două linguri în sertarul cu argintărie.

O, Doamne Dumnezeule, cu fiul Tău Isus cu tot, vremea era întocmai ca un fluviu. Se întrebă dacă tipul ăla, scriitorul, era la curent cu chestia *asta*.

Începu iar să lustruiască balustrada cu mișcări lungi, rapide.

9

10,00

Era recreație la Școala Elementară de pe Strada Stanley, cea mai nouă și falnică școală din 'salem's Lot. Era o clădire scundă, cu patru săli de clasă, pe care departamentul învățămîntului nu o achitase încă, tot atît de strălucitoare și modernă pe cît de veche și întunecoasă era Școala Elementară de pe Strada Brock!

Richie Boddin, bătaușul școlii, fălos de această calitate a sa, păși cu măreție pe terenul de joacă, căutîndu-l din priviri pe găozul ăla deștept de elev nou care știa toate răspunsurile la matematică. Nici un puști nou nu intra în pas de vals în școala *lui* fără să știe cine e șeful. Mai ales un poponaut cu două perechi de ochi, care se pricepe să se bage pe sub pielea profesorilor, așa cum era ăsta.

Richie avea unsprezece ani și cîntărea aproape șaiszeci și cinci de kilograme. Toată viața, mama lui a atras atenția oamenilor ce tînăr *urias* era fiul ei. Așa că acum știa că e mare. Uneori își închipuia că simte cum tremură pămîntul sub pașii lui. Și cînd se va face și mai mare, va fuma țigări Camel, exact ca babacul lui.

Îi îngrozea pe cei din clasele a patra și a cincea, iar cei mai mici îl considerau totemul școlii. Cînd se va muta în clasa a șaptea la Școala de pe Strada Brock, panteonul lor își va pierde diavolul. Gîndul acesta îi producea o plăcere imensă.

Și iată-l pe puștiul ăla, Petrie, așteptînd să fie ales pentru meciul de fotbal din pauză.

— Hei, răcni Richie.

Toți priviră în jur, cu excepția lui Petrie. Toate privirile deveniseră sticloase și apoi străluciră, evident ușurate cînd observară că ochii lui Richie se îndreptau în altă direcție.

— Hei, tu ăla! Patru-ochi!

Mark Petrie se întoarse și se uită la Richie. Ochelarii cu ramă de oțel sclipiră în soarele dimineții. Era de înălțimea lui Richie, ceea ce însemna că era mai malt decît aproape toți colegii lui, însă era firav, iar chipul lui părea lipsit de apărare și prea intelectual.

— Cu mine vorbești?

— „Cu mine vorbești?” îl îngîna Richie, pițigăindu-și vocea. Parcă ai fi un poponaut, mă, patru-ochi. Știi?

— Nu, nu știam, spuse Mark Petrie.

Richie făcu un pas înainte.

— Pun pariu că o sugi, știi chestia asta, patru-ochi? Pe pariu că sugi rădăcina zbîrcită și păroasă.

— Într-adevăr?

Tonul său politicos îl scotea din sărite.

— Mda, am auzit că o sugi într-adevăr. Și nu doar în zilele de joi. Ți place prea mult. O sugi în fiecare zi.

Copiii începură să se apropie, curioși să vadă cum Richie îl calcă în picioare pe puștiul cel nou. Domnișoara Holcomb, care supraveghea terenul de joacă săptămîna aceasta era mai în față și avea grijă de cei mici la leagăne și balansoare.

— Care-i treaba ta? întrebă Mark Petrie. Îl privea pe Richie de parcă ar fi descoperit o specie interesantă de gîndaci.

— „Care-i treaba ta?” îl îngîna fals Richie. N-am nici o treabă. Am auzit că ești un mare poponaut, atîta tot.

— Așa? întrebă Mark, politicoș încă. Eu am auzit că tu ești un rahat mare, bătăran și prost, asta am auzit eu.

Tăcere de mormînt. Ceilalți băieți rămaseră cu gura căscată (însă reacția lor era una de viu interes; nici unul nu văzuse vreodată pe cineva care să-și semneze propria condamnare la moarte). Richie fu luat prin surprindere și îi căzu și lui falca, în rînd cu ceilalți.

Mark își scoase ochelarii și îi dădu băiatului de lîngă el:

— Ține-i, te rog.

Băiatul îi luă și îl privi speriat.

Richie atacă. A fost un atac lent, greoi, fără strop de gratie sau agilitate. Pămîntul i se cutremura sub picioare. Palpita, pun de încredere și de necesitatea evidentă, fericită, de a călca în picioare și a sfărîma. Își balansa pumnul pentru lovitura ce avea să-l prindă pe poponautul cu patru ochi drept în gură și care i-ar fi împrăștiat dinții în cele patru zări ca pe niște clape de pian. Pregătește-te pentru dentist, poponautule. Păzea, că vin.

Mark Petrie se aplecă și făcu un pas lateral în același timp. Pumnul îi trecu pe deasupra capului. Richie fu tras de forța loviturii sale și tot ce avu Mark de făcut a fost să întindă un picipr. Richie Boddin se prăbuși greoi. Gemu. Mulțimea de copii-spectatori exclamă:

— Aaaah!

Mark știa foarte bine că dacă băiatul uriaș și greoi care zăcea acum pe jos își recăpăta avantajul, el ar fi fost bătut măr. Mark era agil, însă agilitatea nu ar fi reușit să dureze la nesfîrșit într-o astfel de încăierare. Dacă totul s-ar fi petrecut pe stradă, acum ar fi fost momentul să o ia la fugă, apoi, de la o distanță apreciabilă, să se întoarcă și să-i dea cu tifta. Însă nu se aflau pe stradă și era perfect conștient că dacă nu îl tăvălea acum cum se cuvine pe excrementul ăsta mare și urît, el nu s-ar fi dat în lături să-l hărtuiască la nesfîrșit.

Acestea au fost gîndurile care îi trecură prin minte într-o cincime de secundă.

Sări în spatele lui Richie Boddin.

Richie grohăi. Mulțimea de copii exclamă din nou: „Aaaah”. Mark apucă brațele lui Richie, avînd grijă să-l prindă deasupra manșetei, ca să nu-i alunece din mîină din cauza transpirației și i-l răsuci la spate. Richie urlă de durere.

— Spune „pardon”, îi zise Mark.

Răspunsul lui Richie ar fi făcut nespusă plăcere unui bătrîn lup de mare.

Mark îi smuci brațul mai sus, între omoplați și Richie urlă din nou. Era plin de indignare, groază și uimire. Niciodată nu i se mai întîmplase așa ceva. Ce se petrecea acum nu putea fi adevărat. Cu siguranță că nu era posibil ca poponautul ăsta cu patru ochi să stea călare în spatele lui, răsucindu-i brațul și făcîndu-l să țipe de durere în fața supușilor săi.

— Spune „pardon”, repetă Mark.

Richie se opinti, încercînd să se ridice în genunchi; Mark își strînse coapsele în jurul inamicului său, ca un cowboy care călărește fără sa un cal sălbatic și îl împiedică să se miște. Amîncloi erau plini de praf, însă Richie arăta mult mai jalnic. Fața îi era roșie și congestionată, ochii holbați și avea o zgîrietură pe un obraz.

Încercă să-l arunce pe Mark peste umeri însă Mark îi trase brațul și mai sus. De această dată Richie nu mai urlă. Începu să plîngă.

— Spune „pardon”, sau pe Dumnezeuul meu că ți-l rup.

Lui Richie îi ieșise cămașa din pantaloni. Își simțea abdomenul înfierbîntat și plin de zgîrieturi. Începu să plîngă în hohote și să se zbată. Și totuși nu reuși să-l miște din loc pe odiosul poponaut cu patru ochi. Brațul îi era de gheață, umărul îi luase foc.

— Dă-te jos, pui de curvă! Nu lupti cinstit!

Explozie de durere.

— Spune „pardon”.

— Nu!

Încercă iarăși să se ridice în genunchi, însă se prăbuși cu fața în țărîină. Durerea din braț era îngrozitoare. Avea țărîină în gură. Țărîină în ochi. Bătu neajutorat din picioare. Uitase că era *uriaș*. Uitase cum tremura pămîntul sub pașii săi. Uitase că, atunci cînd va fi mare, avea de gînd să fumeze țigări

Camel, exact ca babacul lui.

— Pardon! Pardon! Pardon! urlă Richie.

Avea sentimentul că ar fi putut să urle „pardon” ore în șir, zile în șir, chiar, dacă așa și-ar fi putut salva brațul.

— Spune: „Sînt un rahat mare și urît”.

— Sînt un rahat mare și urît! urlă Richie în țărîină.

— Suficient.

Mark Petrie se ridică și pași încet la o parte, în timp ce Richie se aduna de pe jos. Îl dureau coapsele de cît îl strînsese. Spera din tot sufletul ca Richie să nu mai aibă chef de bătaie, dacă nu, ar fi fost făcut zob.

Richie se ridică. Se uită în jur. Nimeni nu îndrăzni să-i întîlnească privirea. Toți îi întoarseră spatele și își continuă activitățile întrerupte. Împuțitul ăla de Glick stătea lîngă poponaut și se uita la el de parcă ar fi fost vreun zeu.

Richie rămase singur, nevenindu-i să creadă cît de repede fusese distrus. Avea obrajii acoperiți cu praf, mai puțin unde fuseseră brăzdați de lacrimile de furie și rușine. Se gîndi dacă să se repeadă asupra lui Mark Petrie. Și totuși, umilința și teama, noi și strălucitoare și *urîșe*, nu i-au permis să o facă. Nu încă. Brațul îl durea ca o măsea cangrenată. Pui de curvă care luptă murdar. Dacă o să vină ziua cînd o să stau eu călare peste tine...

Dar nu astăzi. Se întoarse și se îndepărtă, iar pămîntul nu mai tremură sub pașii săi. Privi în jos, ca să nu fie obligat să întîlnească ochii vreunui copil.

Cineva din grupul fetelor rîse - sunet înalt, batjocoritor, care persista în aerul dimineții cu limpezime crudă.

Nu-și ridică privirea ca să vadă cine rîdea de el.

10

11,15

Locul de depozitare a gunoaielor din Jerusalem's Lot fusese o simplă carieră veche de prundiș pînă cînd, în 1945, pietrișul s-a terminat și a fost închisă. Se afla la capătul pîntenului desprins din Burns Road, la două mile de Cimitirul Harmony Hill.

Dud Rogers auzea din josul drumului pîrîitul slab și tușea înecăcioasă a mașinii de tuns iarba a lui Mike Ryerson. Însă, curînd, acel sunet va fi acoperit de trosnetul flăcărilor.

Din 1956, Dud era custodele gropii de gunoi. În fiecare an era renumit în această funcție în cadrul întrunirii consiliului municipal și nimeni nu se gîndea să supună această hotărîre la vot. Locuia chiar în groapa cu gunoi, într-un șopron din carton gudronat. Pe ușa care atîrna într-o rînă era pusă o placă: „Custodele gropii cu gunoi”. Cu trei ani în urmă reușise să obțină pe căi mai puțin cinstite un radiator de la consiliul ala de zgîrie-brînză și renunțase definitiv la apartamentul său din oraș.

Dud Rogers era cocoșat, iar capul și-l ținea înclinat într-un mod ciudat, de parcă Dumnezeu, într-o criză de nervi, l-ar fi răsucit puțin, înainte de a-i permite să-și facă intrarea în lume. Brațele, care, aidoma unei maimuțe, i se bălăngăneau pînă aproape de genunchi, erau însă uimitor de puternice. Fusese nevoie de patru oameni să încarce în camion vechiul seif al magazinului de mărunțișuri ca să-l aducă aici cînd în magazin s-a instalat un seif nou în perete. Cauciucurile camionului se ofliseră vizibil cînd au pus seiful în el. Însă Dud Rogers îl descărcase singur. Ligamentele grumazului i se încordaseră, venele de pe frunte și de pe brațe și de pe bicepși îi ieșiseră în relief ca niște cabluri albastre. A împins seiful singur tot drumul pînă la capătul de est al gropii.

Lui Dud îi plăcea groapa de gunoi. Îi plăcea să pună pe fugă copiii care veneau aici să spargă sticle, îi plăcea să dirijeze traficul înspre locurile în care se aducea gunoiul: îi plăcea să culeagă diferite lucruri din movila de gunoi, ceea ce considera a fi privilegiul lui în calitate de custode al locului. Își imagina că ceilalți își băteau joc de el, văzîndu-l cum urcă munți de gunoaie, în cizmele de cauciuc pînă la sold și cu mănuși de piele în mîini, cu pistolul în tocul de la brîu, cu un sac pe umăr și cu briceagul în mînă. Lasă-i să-și bată joc. În grămezile de gunoi erau sîrme din cupru și cîteodată chiar motoare întregi, cu bobinele din cupru intacte și în Portland cuprul se plătea bine. Mai erau birouri și scaune și canapele dezarticulate, tot felul de lucruri care puteau fi reparate și vîndute negustorilor de mobilă veche de pe Drumul Național 1. Dud îi pungășea pe negustori, iar negustorii, la rîndul lor, îi pungășeau pe turiști, creînd minunata senzație a lumii care se rotește și se rotește și se rotește. Cu doi ani urmă a găsit un pat cu plasa, crăpat și cu rama spartă și l-a vîndut unui turist din Wells pe două sute de parai. Turistul a fost în alnouălea cer și a bîlbîit extaziat despre autenticitatea de New England a patului respectiv, fără să știe cu cîtă grijă îndepărtase Dud de pe tăblie însemnul *Fabricat în Grand Rapids*.

La capătul celălalt al gropii era cimitirul mașinilor; Buickuri și Forduri și Chevrolet-uri, și toate

mărcile din lume și, Dumnezeu, ce de mai piese lăsau oamenii în mașini când le aruncau.

Radiatoarele erau cele mai grozave, dar și un carburator bun cu patru cilindri îți putea aduce șapte dolari, după ce ar fi fost în prealabil înmuiat în benzină. Și astea, în afară de curelele de ventilație, faruri, pistoane de alimentare, ștergătoare de parbriz, volane și carpete.

Da, gorpă de gunoi era minunată. Groapa era Disneyland și, în același timp, Shangri-La. Însă nu banii ascunși cu băgare de seamă în cutia neagră îngropată în pământ, sub fotoliul său îl făceau foarte fericit.

Foarte fericit îl făceau focurile - și șobolanii.

Dud ardea gunoaiele din groapa lui în diminețile de duminică și miercuri și în serile de luni și vineri. Focurile de seară erau cele mai frumoase. Îi plăcea nespus strălucirea crepusculară, trandafirii care înflorea din pungile verzi din plastic pline cu gunoaie și din ziare și din cutii. Însă focurile de dimineață erau mai bune din cauza șobolanilor.

Acum, așezat în fotoliu și urmărind cum flăcările se întind și încep să-și trimită spre cer fumul negru și unsuros, Dud ținea neglijent pistolul, calibrul 22 și aștepta să iasă la iveală șobolanii.

Când veneau, veneau în batalioane. Mari, de un cenușiu murdar, cu ochii roz. Pe piele le zburdau purici și căpușe. Isi țirau cozile - cabluri groase, trandafirii. Lui Dud îi plăcea la nebunie să împuște șobolani.

— Cumperi niște gloanțe ale naibii de puternice, obișnuia să-i spună George Middler de la fierărie, cu vocea lui plină, în timp ce împingea pe tejghea cutia cu cartușe Remington.

— Municipality le plătește?

Asta era o glumă veche de-a lor. Cu câțiva ani în urmă, Dud expediasse o comandă de două mii de cartușe 22 și Bill Norton îl trimisese, furios, la plimbare.

— E, asta-i, răspundea Dud, știi foarte bine că sînt în serviciul public, George.

Uite-l. Șobolanul ăla mare și gras cu piciorul din spate făcut ferfeniță era George Middler. În bot avea ceva ce semăna cu o bucată sfîșiată dintr-un ficat de pasăre.

— Iacă-te, George. Poftim, spuse Dud și apăsă pe trăgaci. Zgomotul împușcăturii a fost sec și lipsit de dramatism, însă șobolanul se rostogoli de două ori și apoi rămase zvîcnind pe pământ. Într-o bună zi o să-și cumpere o armă cu calibru mare, un 45 sau un Magnum 357, să vadă ce le poate face ciocănarilor ăstora micuți.

Acum următorul. Următorul era curviștina aia mică de Ruthie Crockett, aia care nu purta țigară când se ducea la școală și care-și dădea coate cu colegii și rîdea pe înfundate când trecea Dud pe stradă. Bang. Pa, Ruthie.

Șobolanii o luară la goană înnebuniți, căutînd să se adăpostească în partea cealaltă a gropii, însă, pînă să reușească ei să se ascundă, Dud dovedise șase - pradă bună pentru o singură dimineață. Dacă s-ar duce și s-ar uita la ei, ar vedea cum căpușele fug de pe corpurile care se răcesc, ca... ca... chiar așa, ca niște șobolani care părăsesc o corabie naufragiată.

Ideea asta i se păru extraordinar de nostimă și-și dădu pe spate capul înfipt cam aiurea pe umeri și se lăsă pe cocoșă și izbucni în uriașe hohote de rîs, în timp ce focul se țira prin gunoaie cu degetele lui portocalii, încovoiate și lacome.

Da, viața era într-adevăr minunată.

11

12,00 - amiază

Sirena orașului izbucni într-o detunătură de douăsprezece secunde, dînd semnalul pauzei de masă la cele trei școli și întîmpinînd după-amiaza. Lawrence Crockett, a doua persoană ca importanță din Jerusalem's Lot și proprietar al firmei de asigurări și bunuri imobiliare „Crockett's Southern Maine Insurance and Realty” puse deoparte cartea pe care o citea (*Sclavii Sexuali ai Satanei*) și își potrivea ceasul după șuieratul sirenei. Se duse la ușă și atîrma lîngă cureaua jaluzelei plăcuța pe care scria: „Revin la ora unu”. Programul îi era neschimbat. Se va duce la Excellent Cafe, va mîncea două sandviciuri cu brînză aseasonate cu toate cele, va bea o ceașcă cu cafea și își va lipi ochii de picioarele Paulinei în timp ce va fuma un William Penn.

Încercă o dată clanța, ca să se asigure că usa se încuiase și coborî pe Jointer Avenue. Se opri la colț și privi înspre Casa lui Marsten. O mașină era parcată în față. O deslușea vag; era ceva care sclipea și strălucea. Îi provoca însă o ușoară neliniște. Căci, cu mai mult de un an în urmă, vînduse într-o tranzacție globală atît Casa lui Marsten cît și demult-defuncta Spălătorie Comunală. Fusese cea mai stranie afacere din toată viața lui - și avusese parte de cîteva tranzacții destul de ciudate de cînd era în meserie. Proprietarul mașinii de acolo de sus era, după toate probabilitățile, un bărbat pe nume Straker. R.T. Straker. Și chiar în această dimineață poștașul îi adusese ceva din partea acestui Straker.

Tipul în cauză venise la biroul lui Crockett într-o după-amiază blîndă de iulie, cu un an și ceva în

urmă. Coborîse din mașină și se opri o clipă pe trotuar înainte de a intra. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum sobru din trei piese, în ciuda căldurii zilei de vară. Chel ca o bilă de biliard și transpirînd la fel de mult ca și ea. Sprîncenele îi erau doua dungi negre și drepte, iar ochii, două găuri întunecate, de parcă i-ar fi fost făcute cu burghiul pe suprafața colțuroasă a chipului, într-o mînă ducea o servietă mică. Cînd Straker intră, Larry era singur în birou; avea o secretară angajată cu jumătate de normă, o fată care studiasă la Falmouth și care avea cea mai delicioasă pereche de sfîrcuri de care ți s-a agățat vreodată privirea. Însă ea lucra după-amiezele pentru un avocat din Gates Falls.

Chelul s-a așezat pe scaunul clientului, și-a pus servieta pe genunchi și l-a privit fix pe Larry Crockett. Era imposibil să citești ceva în ochii aceia și acest fapt îl tulbură pe Larry. Îi plăcea să poată citi dorințele unui om, fie el tînăr sau bătrîn, înainte ca acesta să apuce să deschidă gura. Însă bărbatul acesta nu se opri să se uite la fotografiile proprietăților de vînzare, prinse cu pioane pe pereți, nu-i întinsese mîna și nu se prezentase. Nici măcar nu spusese bună ziua.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Larry.

— Sînt trimis să achiziționez o reședință și un sediu comercial în orașul dumneavoastră atît de frumos, spuse chelul.

Lipsa de tonalitate din vocea lui, atît de seacă, atît de uniformă, îl duse pe Larry cu gîndul la anunțurile înregistrate pe care le auzai cînd formai un număr de telefon și voiai să afli cum va fi vremea.

— Ei bravo, minunat, spuse Larry. Avem cîteva proprietăți foarte drăguțe care s-ar putea...

— Nu este nevoie, zise chelul și-și ridică mîna ca pentru a opri șuvoiul vorbelor lui Larry.

Fascinat, Larry observă că degetele erau uimitor de lungi -mijlociul avea zece, chiar treisprezece centimetri de la bază la vîrf.

— Sediul comercial se află la un cvartal de clădirea Primăriei, în fața parcului.

— Da, putem încheia un contract. Pe vremuri acolo era o spălătorie automată. A dat faliment acum un an. Ar fi o poziție foarte bună dacă dîneavoastră...

— Reședința, nu-i luă chelul în seamă spusese, este cea pe care localnicii o numesc Casa lui Marsten.

Larry era .prea tîrșit în meseria lui ca să-și arate uluirea imensă.

— Chiar așa?

— Da. Numele meu este Straker. Richard Throckett Straker. Toate documentele vor fi întocmite pe numele meu.

— Foarte bine, spuse Larry.

Măcar atît era limpede, că individul vorbea serios.

— Prețul cerut pentru Casa lui Marsten este de 14.000, deși cred că aș putea să-mi conving clienții să accepte și mai puțin. Pe fosta spălătorie...

— Văd că nu ne înțelegem. Am fost autorizat să plătesc un dolar.

— Un...?

Larry se aplecă spre omul din fața lui, de parcă nu ar. fi înțelese bine.

— Da. Așteptați, vă rog.

Degetele lungi ale lui Straker deschiseră servieta și scoaseră dinăuntru cîteva hîrtii într-un dosar albastru din plastic transparent.

Larry Crockett îl privi, încruntîndu-se.

— Citiți, vă rog. Așa nu vom mai pierde vremea.

Larry dădu la o parte coperta dosarului și-și aruncă privirea asupra primei coli de hîrtie, cu aerul unui om care încearcă să facă pe placul unui nebun. O clipă, ochii i se mișcară la împlinire de la stînga la dreapta, apoi și-i aținti asupra unui rînd.

Straker surise. Din buzunarul interior al hainei scoase o tabacheră plată din aur și își alege o țigară. O bătu ușor și apoi o aprinse cu un chibrit din lemn. Aroma aspră a tutunului turcesc umplu biroul și se învolbură suflată de ventilator.

În următoarele zece minute, tăcerea absolută domni în birou, întreruptă numai de murmurul ventilatorului și de traficul de afară. Straker își fuma țigara pînă la capăt, strivi mucul incandescent între degete și își aprinse alta.

Larry își ridică ochii. Era palid și tulburat.

— E o glumă. Cine te-a pus? John Kelly?

— Nu cunosc nici un John Kelly. Și eu nu glumesc.

— Hîrțiile astea... act de cedare a drepturilor... căutarea titlurilor de proprietate... Dumnezeule, omule, nu știi că bucata asta de teren valorează un milion și jumătate de dolari?

— Prostule, spuse rece Straker. Valorează patru milioane. Și va valora și mai mult în curînd, cînd se va construi centrul comercial.

— Ce vrei? . Vocea îi suna răgușit.

— Ți-am spus ce vreau. Asociații mei și cu mine vrem să începem o afacere în acest oraș. Vrem

să locuim în Casa lui Marsten.

— Ce fel de afacere? Crimă autorizată?

Zîmbetul lui Straker era de gheață.

— Mă tem că este vorba doar despre o simplă afacere cu mobilă. Specializată în mobilă veche pentru colecționari. Asociatul meu este întrucîtva expert în acest domeniu.

— Rahat! veni răspunsul grosolan al lui Larry. Poți să iei Casa lui Marsten cu opt miare jumătate și magazinul cu șaisprezece. Și trebuie să știți amîndoi că acest oraș nu-și poate permite un magazin cu mobilă veche și de lux.

— Asociatul meu este extrem de bine informat asupra subiectelor care îl interesează, spuse Straker. Știe că orașul dumneavoastră se află pe o autostradă pe care trec turiști și oameni care închiriază locuințe doar pe timpul verii. Cu aceștia preconizăm să facem mare parte din comerțul nostru. În orice caz, acest lucru nu este treaba dumitale. Hîrțiile sînt bune?

Larry lovi ușor în birou cu dosarul albastru.

— Par a fi. Însă n-am de gînd să mă las dus de nas, indiferent ce *spui* că vrei.

— Nu, sigur că nu.

Vocea lui Straker dezvăluia inflexiuni disprețuitoare, mascate doar prin buna lui creștere.

— Cred că ai un avocat în Boston. Un domn pe nume Francis Walsh.

— De unde știi? lăjxă Larry.

— Nu contează. Arată-i hîrțiile. Îți va confirma validitatea lor. Terenul pe care se va construi acest centru comercial va deveni al dumitale dacă îndeplinești trei condiții.

— Aha, spuse Larry și păru ușurat. Condiții.

Se lăsă pe spate în scaun și își alese un trabuc William Penn din cutia din ceramică de pe birou. Aprinse un chibrit pe talpa pantofului și pufăi:

— Acum ajungem la esență. Dă-i drumul.

— Numărul unu. Îmi vei vinde Casa lui Marsten și sediul comercial pe un dolar. Clientul dumitale, proprietarul casei, este o corporație imobiliară din Bangor. Magazinul aparține acum unei bănci din Portland. Sînt convins că ambele părți vor fi de acord cu cele mai mici prețuri acceptabile, pe care le vei acoperi dumneata. Bineînțeles, minus comisionul dumitale.

— De unde ai informațiile astea?

— Acest lucru nu te interesează, domnule Crockett. Condiția a doua. Vei păstra secretul absolut asupra tranzacției pe care o încheiem acum. Secretul absolut. Dacă totuși, vei fi întrebat, tot ce știi este ceea ce ți-am spus - sîntem doi parteneri care începem o afacere pentru turiști și vilegiaturiști. Este extrem de important.

— Nu sînt gură-spartă.

— Cu toate acestea, vreau să realizezi perfect caracterul serios al condiției. S-ar putea să vină o vreme, domnule Crockett, cînd ai să arzi de dorința de a povesti cuiva despre afacerea minunată pe care ai încheiat-o astăzi. Dacă vei face așa ceva, voi afla. Te voi distruge, înțelegi?

— Vorbești ca un personaj din filmele alea polițiste de duzină, spuse Larry. Părea netulburat, însă în adîncul său simțea cum prinde contur o senzație dezgustătoare de teamă. Cuvintele *Te voi distruge* sunaseră la fel de neutru ca *Ce mai faci*. Și asta făcea ca aserțiunea să sune adevărat, într-un mod extrem de neplăcut. Și de unde dracu' știa glumețul ăsta de Frank Walsh? Nici măcar nevastă-sa nu avea habar de Frank Walsh.

— Înțelegi, domnule Crockett?

— Da, spuse Larry. Sînt obișnuit să-i îmbrobodesc.

Straker schiță din nou umbra de surîs.

— Desigur. De aceea facem afaceri împreună.

— A treia condiție?

— Casa are nevoie să fie puțin renovată.

— Este un mod de a pune problema, zise sec Larry.

— Asociatul meu intenționează să se achite el însuși de această sarcină. Însă dumneata vei fi agentul lui. Vor apărea felurite cereri din cînd în cînd. Din cînd în cînd voi avea nevoie ca lucrătorii pe care îi vei angaja să aducă diferite lucruri fie la casă, fie la magazin. Nu vei pomeni nimic de aceste servicii, înțelegi?

— Mda, înțeleg. Nu ești de prin părțile astea, nu?

— Are vreo însemnătate? întrebă Straker arcuindu-și sprîncenele.

— Sigur că are. Aici nu e Boston sau New York. Nu e vorba doar dacă îmi pot pune eu fermoar la gură. Oamenii or să vorbească. Păi, e o hoască pe Strada Railroad, o cheamă Mabel Werts, care stă toată ziua cu un binoclu...

— Nu mă interesează locuitorii orașului. Asociatului meu nu-i pasă de locuitorii orașului. Locuitorii orașului vorbesc întotdeauna. Nu se deosebesc cu nimic de coțofenele de pe sîrmele de telegraf. Ne vor accepta curînd.

Larry ridică din umeri:

— Treaba voastră.

— Întocmai, îl aprobă Straker. Vei achita toate aceste servicii și vei păstra toate facturile și chitanțele. Banii îți vor fi rambursați. De acord?

După cum îi spusese lui Straker, Larry se pricepea să îmbrobodească oamenii și, în plus, era recunoscut ca unul dintre cei mai buni jucători de pocher din Cumberland. Și, cu toate că își păstrase aspectul calm în cursul întregii discuții, stătea ca pe jăratec. Tîrgul pe care i-l propunea nebunul ăsta era genul de ocazie care ti se ivește o singură dată în viață, sau chiar deloc. Poate că șeful tipului era unul din mizantropii ăia miliardari și scrîntiți, care...

— Domnule Crockett? Aștept.

— Am și eu două condiții, spuse Larry.

— Oh? Straker dovedi un interes politicos.

Agită dosarul albastru:

— Mai întâi, hîrțiile astea trebuie să fie verificate.

— Desigur.

— În al doilea rînd, nu vreau să știu nimic dacă faceți ceva ilegal. Adică...

Însă fu întrerupt. Straker își dădu capul pe spate și emise un hohot de rîs ciudat de rece și lipsit de emoție.

— Am zis ceva caraghios? Întrebă Larry, fără urmă de zîmbet pe chip.

— Oh... ah... sigur că nu, domnule Crockett. Te rog să-mi scuzi ieșirea. Cuvintele dumitale mi s-au părut amuzante din motive cu totul personale. Ce doreai să mai adaugi?

— Reparațiile. Nu am de gînd să-ți aduc vreun material care să mă lase în curu' gol. Dacă aveți de gînd să fabricați alcool sau droguri sau bombe, vă privește direct de unde vă luați materia primă.

— De acord, spuse Straker.

Zîmbetul îi dispăruse.

— Încheiem tîrgul?

Cu un presentiment bizar, Larry spusese atunci:

— Dacă hîrțiile astea sînt în regulă, cred că da. Deși mi se pare că dumneata ai făcut tîrgul și eu m-am ales cu banii'.

— Astăzi este luni, zise Straker. Să trec joi după-amiază?

— Mai bine vineri.

— Așa. Este foarte bine.

Se ridică.

— O zi bună, domnule Crockett.

Hîrțiile erau adevărate. Avocatul din Boston al lui Larry i-a spus că terenul pe care urma să fie construit centrul comercial din Portland fusese achiziționat de un grup numit „Continental Land and Realty”, care era o societate fantomă cu birourile în clădirea Băncii Chimice din New York. În birourile acestea nu se afla nimic decît cîteva fișete goale și mult praf.

Straker s-a întors vineri și Larry a semnat actele de proprietate. A făcut-o cu un gust puternic de îndoială. Pentru prima oară nesocotise maxima sa personală: Nu scuipi unde pupi. Și cu toate că motivele erau extrem de atrăgătoare, realiză, în momentul cînd Straker puse în servietă actele de proprietate asupra Casei lui Marsten și a fostei Spălătorii Comunale, că ajunsese la cheremul acestui om. La cheremul acestui om și al asociatului său, domnul Barlow, cel absent.

Luna august trecu și, cînd vara alunecă în toamnă, iar apoi, toamna în iarnă, a început să aibă un sentiment de ușurare pe care nu îl putea însă defini. Pînă în primăvara acestui an, aproape că reușise să uite afacerea pe care o făcuse ca să obțină hîrțiile care erau acum închise în caseta sa personală de la banca din Portland.

Apoi au început să se întîmple tot felul de lucruri.

Scriitorul ăla, Mears, venise cu o săptămînă și jumătate în urmă să întrebe dacă putea închiria Casa lui Marsen și îl privise cu multă suspiciune pe Larry cînd acesta i-a spus că fusese vîndută.

Ieri găsisese un sul lung în cutia poștală, împreună cu o scrisoare de la Straker. Mai degrabă un bilet. Era foarte scurt. „Fii amabil și pune afișul pe care l-ai primit în vitrina magazinului. R. T. Straker.” Afișul era destul de obișnuit și chiar mai puțin strident decît altele. Pe el scria doar atît: „Magazinul se deschide într-o săptămînă. Barlow și Straker. Mobilă bună. Antichități. Așteptăm anticari.” Îl trimise pe Royal Snow să-l pună.

Și acum era o mașină parcată în fața Casei lui Marsten. Încă o mai privea cînd cineva spuse chiar lîngă el:

— Ai adormit, Larry?

Tresări și se întoarse spre Parkins Gillespie, care stătea alături și-și aprindea un Pall Mall.

— Nu, spuse și rîse nervos. Mă gîndeam doar.

Parkins își ridică și el ochii spre Casa lui Marsten, unde soarele scliffea pe crom și metal în aleea

din față, apoi privi la vechea spălătorie, în vitrina căreia era pus afișul cel nou.

- Nu ești singurul. E bine când vin oameni noi în oraș. I-ai cunoscut, nu?
 - Numai pe unul din ei. Anul trecut.
 - Domnul Barlow sau domnul Straker?
 - Straker.
 - Drăguț tip, ce zici?
 - Greu *de spus*, Larry simți brusc o dorință puternică de a-și umezi buzele. Însă nu o făcu.
 - Am discutat numai afaceri. Mi s-a părut în regulă.
 - Bine. E bine. Hai. Te conduc pînă la Excellent Cafe.
- Cînd traversară strada, Lawrence Crockett -se gîndea la pacturi încheiate cu diavolul.

12

1,00 după-amiaza

Susan Norton intră în salonul de coafură al lui Babs, îi zîmbi lui Babs Griffen (sora mai mare a lui Hal și Jack) și spuse:

— Slavă Domnului că ai putut să mă primești așa repede. -Nu-i nici o problemă în mijlocul săptămînii, zise Babs, dînd drumul la ventilator.

— Ce zăduf e. O să fie o furtună năpraznică în după-masa asta.

Susan privi cerul, de un albastru fără pată.

— Crezi?

— Mda. Cum vrei să ți-l fac, iubito?

— Natural, spuse Susan, cu gîndul la Ben Mears. Ca și cînd nici nu m-aș fi apropiat de locul ăsta.

— Iubito, oftă Babs, apropiindu-se de ea. Așa zic toate.

Oftatul purtă spre Susan miros de gumă de mestecat din fructe și Babs o întrebă dacă văzuse că niște țipi deschideau un magazin nou de mobilă în vechea Spălătorie Comunală. Chestii scumpe, după cum arătau, însă ar fi fost nemaipomenit dacă ar fi avut de vînzare și un felinar de vînt drăgălaș, care să facă pereche cu cel pe care îl avea în apartamentul ei și plecarea de acasă și stabilirea în oraș a fost cea mai deșteaptă mișcare pe care o făcuse vreodată și nu-i așa că fusese o vară frumoasă? Ce păcat că se sfîrșea.

13

3,00 după-amiază

Bonnie Sawyer stătea întinsă pe patul dublu din casa ei de pe Deep Cut Road. Era o casă normală, nu o rulotă sărăcăcioasă și avea și fundație și pivniță. Soțul ei, Reg, cîștiga bine muncind ca mecanic auto la atelierul lui Jim Smith în Buxton.

Era complet goală, cu excepția unei perechi de chiloți albaștri, "transparentți, și privea nerăbdătoare la ceasul de pe noptieră: 3,02 - unde era?

De parcă gîndul ei l-ar fi adus, ușa de la dormitor se întredeschise ușurel și Corey Bryant cercetă camera cu privirea.

— E totul în regulă? șopti el.

Corey nu avea decît douăzeci și doi de ani, lucra de doi ani la societatea de telefoane și aventura aceasta cu o femeie măritată - mai ales una de calibrul lui Bonnie Sawyer, care în 1973 fusese aleasă Miss a Ținutului Cumberland - îl făcea să se simtă slăbit și nervos și excitat.

Bonnie îi surise larg cu dinții îmbrăcați în coroane drăgălașe:

— Dacă nu ar fi fost, iubito, spuse, ai fi avut acum o gaură în tine suficient de mare să te poți uita la televizor prin ea.

El intră în vîrfurile picioarelor, cu centura de siguranță atîrnîndu-i ridicol la brîu.

Bonnie chicoti și-și deschise brațele.

— Chiar că-mi plăci, Corey. Ești drăguț.

Ochii lui Corey căzură din întîmplare pe petecul întunecat de sub nailonul albastru bine întins și începu să se simtă mai mult excitat decît nervos. Uită să mai pășească în vîrfurile picioarelor și se îndreptă spre ea și, cînd se împreună, undeva în pădure începu să țîrîie un greiere.

14

4,00 după-amiază

Ben Mears se ridică de la birou. Terminase lucrul de după-amiază. Renunțase la plimbarea în parc pentru a putea merge în seara aceea la cină la familia Norton cu conștiința împăcată și scrisese aproape toată ziua fără pauză.

Se întinse, ascultînd cum îi trosnesc vertebrele. Pieptul îi era ud de sudoare. Se duse la dulăpiorul de deasupra patului, scoase un prosop curat și coborî la baie să facă un duș înainte ca ceilalți locatari să se întoarcă de la muncă și să facă murdărie.

Își puse prosopul pe umăr, se întoarse spre ușă și apoi se duse la fereastră, unde i se păruse că a văzut ceva. Nimic în oraș: moțăia mai departe în după-amiaza tîrzie, sub un cer colorat în nuanța aceea deosebită de albastru închis cu care New England este binecuvîntată în zilele frumoase de vară tîrzie.

Vedea clădirile cu două etaje de pe Jointer Avenue, le vedea acoperișurile plate, asfaltate, și vedea parcul, unde copiii, întorși acum de la școală, trîndăveau, sau se plimbau cu bicicleta, sau se ciondăneau; și putea vedea și zona de nord-vest a orașului, unde Strada Brock dispărea sub umărul primului deal împădurit.

Ochii i se plimbară mai departe, spre luminișul din pădure, unde Burns Road și Brooks Road se intersectau într-un T — și apoi mai sus, înspre locul unde se înălța Casa lui Marsten, dominînd orașul.

De aici se vedea, miniaturizată aproape de perfecțiune, micșorată la dimensiunile unei case de păpuși. Și îi plăcea așa.

Văzută de aici, Casa lui Marsten avea o dimensiune căreia îi putea face față. Puteai chiar întinde mîna s-o acoperi cu palma.

În fața casei era o mașină.

Rămase să o privească, cu prosopul pe umăr, fără să se miște, simțind cum groaza i se strecoară în stomac, sentiment pe care nu încercă să și-l analizeze. Fuseseră înlocuite și două din obloanele căzute, fapt care îi conferea un aspect secret, orb, pe care nu-l avusese înainte.

Buzele i se mișcară tăcute, de parcă ar fi format cuvinte pe care nimeni - nici măcar, el însuși - nu le putea înțelege.

15

5,00 după-amiază

Matthew Burke plecă de la liceu cu servieta în mîna stîngă și traversă parcare, golită acum, îndreptîndu-se spre locul unde îi aștepta vechiul lui Chevy Biscayne, încă purtînd cauciucurile de iarnă.

Avea șazece și trei de ani, depășise cu doi ani vîrsta pensionării și încă mai făcea față unui program extrem de încărcat de ore de limba și literatura engleză și de o mulțime de alte activități în afara școlii. Cea mai importantă acțiune din toamna aceasta era punerea în scenă a unei piese pentru serbarea școlară și tocmai terminase de citit rolurile pentru o farsă în trei acte, intitulată *Problema lui Charley*. Trupa era compusă din obișnuita cantitate uriașă de imposibili; poate vreo zece trupuri căldute ce puteau fi folosite și care cel puțin își vor învăța replicile (și le vor declama apoi pe un ton cavernos, monoton și tremurător) și trei copii care aveau o fărîmă de talent. Le va împărți rolurile vineri și va începe repetițiile săptămîna următoare. Vor repeta pînă la data de 30 octombrie, cînd era programată reprezentația piesei. Teoria lui Matt era că o piesă prezentată pe scena unui liceu trebuie să fie ca o farfurie cu supă marca Cmapbell's Alphabet: fără gust, însă inofensivă. Rudele copiilor vor veni la spectacol și vor fi încîntate. Criticul teatral al ziarului *Ledger*, din Cumberland va veni și el și se va extazia polisilabic, pentru simplul motiv că era plătit să vizioneze toate reprezentațiile pe plan local. Eroina (Ruthie Crockett, probabil, anul acesta) se va îndrăgosti nebunește de un membru al distribuției și s-ar putea să-și piardă fecioria după petrecerea care va avea loc la sfîrșitul spectacolului. Și apoi el va fi acela care va suporta criticile Clubului de Discuții Literare.

La șazece și trei de ani, lui Matt Burke încă îi mai plăcea meseria de profesor. Era departe de a fi adeptul unei discipline severe, pierzînd astfel orice șansă pe care ar fi putut-o avea cîndva să ajungă în conducerea liceului (era puțin chiar prea visător ca să poată îndeplini cu succes chiar și funcția de asistent principal), însă această lipsă de disciplină nu i s-a părut niciodată a fi un impediment. A citit sonetele lui Shakespeare în clase înghețate, unde trosneau țevile de la calorifere, printre avioane de hîrtie și flegme, s-a așezat pe pioane și le-a aruncat cu un aer absent, în timp ce spunea elevilor să deschidă cărțile de gramatică la pagina 467, a deschis sertare pentru a scoate lucrările la literatură și a descoperit înăuntru numai greieri, broaște și, odată, un șarpe negru, lung de trei metri.

A cutreierat de-a lungul și de-a latul limbii engleze ca un „Ancient Mariner”, solitar, însă satisfăcut: Steinbeck - ora întîi, Chaucer - ora a doua, subiectiva - ora a treia, și funcțiile gerundului chiar înainte de pauza de masă. Degetele îi erau în permanență îngălbenite mai degrabă cu praf de cretă decît cu nicotină, împătimit cum era.

Copiii nici nu-l venerau, nici nu-l iubeau; nu era un domn Chips, lîncezind într-un colț rustic al Americii și așteptînd-o pe Ross Hunter să-l descopere, însă mulți dintre elevii lui ajunseseră să-l respecte, și cîțiva au învățat de la el că munca dedicată, indiferent cît de excentrică sau umilă, este ceva ce merită a fi luat în seamă. Îi plăcea ceea ce făcea.

Acum se urcă în mașină, apăsă prea tare pe accelerator și înecă motorul, așteptă și îl porni din nou. Găsi un post de muzică rock 'n' roll din Portland și dădu volumul aproape de maximum. Era de părerea că rock 'n' roll-ul este o muzică minunată. Ieși cu spatele din lotul lui de parcare, mașina se opri, apoi porni din nou.

Avea o casuță pe Taggart Stream Road și prea puțini musafiri. Nu fusese niciodată căsătorit, nu avea rude, decît un frate în Texas care lucra la o companie petrolieră și care nu-i scria niciodată. Nu simțea deloc lipsa unor asemenea legături. Era un om singuratic, însă singurătatea nu-l schimonosise în nici un fel.

Se opri la semnul luminos de la intersecția dintre Jointer Avenue și Strada Brock, apoi coti înspre casă. Umbrele erau mai lungi acum, iar lumina zilei căpătase o căldură ciudată și frumoasă - netedă și aurie, ca o tușă dintr-un tablou al impresioniștilor francezi. Aruncă o privire spre stînga, văzu Casa lui Marsten și se uită mai bine.

— Obloanele, - spuse cu voce tare, în vacarmul ritmat al muzicii de la radio. Obloanele alea sînt ridicate.

Se uita în oglinda retrovizoare și văzu o mașină parcată în fața casei. Era profesor în 'salem's Lot din 1957 și nu văzuse niciodată vreo mașină parcată acolo.

— Locuiește cineva acolo? întrebă, fără să se adreseze nimănui anume și porni mai departe.

16

6,00 seara

Tatăl lui Susan, Bill Norton, prim consilier la municipalitate, fu surprins să descopere că îi plăcea Ben Mears - îi plăcea chiar foarte mult. Bill era un bărbat masiv, dur, cu păr negru, clădit ca un camion și deloc gras, chiar și după cincizeci de ani. În clasa a unsprezecea, cu permisiunea tatălui său, abandonase cursurile și se înrolase în Marină. De atunci muncise din greu ca să ajungă în vîrf, obținîndu-și diploma la douăzeci și patru de ani, în urma unui test de echivalare a baccalaureatului. Nu era deloc genul de anti-intelectual orbit și mitocan, cum devin uneori muncitorii simpli cînd nu li se permite să capete educația de care ar fi fost capabili, fie prin jocul sortii, fie prin propriile lor acțiuni; însă nu avea deloc înțelegere pentru „bășinile artistice”, cum i-a numit pe unii din tinerii cu ochi de căprioară și părul lung pe care îi adusese Susan acasă. Nu-l deranja felul cum se îmbracă sau părul prea lung. Îl deranja doar faptul că nici unul din ei nu părea serios. Nu împărtășea afecțiunea soției sale pentru Floyd Tibbits, băiatul cu care ieșea Susie mai tot timpul de cînd absolvise facultatea, însă nici nu-l displăcea. Floyd avea o slujbă bunicică în conducerea de la Falmouth Grant și Bill Norton îl considera a fi destul de serios. Și era din oraș. Dar, într-un fel, așa era și Ben Mears.

— Să nu începi să-l sîcîi cu poveștile tale că orice artă e o bășină, spuse Susan, ridicîndu-se la auzul soneriei.

Purta o rochie de vară, verde deschis, iar noua coafură îi era strînsă ușor cu o jurubiță de fire verzi.

Bill rîse:

— Le zic așa cum îi văd, Susie, iubito. N-o să te pun într-o situație penibilă... n-o fac niciodată, nu-i așa?

Îi aruncă un surîs îngrijorat și nervos și se duse să deschidă ușa.

Bărbatul care intră era înalt și slab, agil, cu trăsături frumoase și cu o claie de păr negru care părea proaspăt spălat, în ciuda aspectului său unsuros. Și felul în care era îmbrăcat îl impresiona favorabil pe Bill: jeansi simpli, foarte noi, și o cămașă albă cu mînele suflecate pînă la coate.

— Ben, ei sînt tatăl și mama mea - Bill și Ann Norton. Mama, Tata, Ben Mears.

— Bună seara. Îmi pare bine să vă cunosc.

Zîmbi ușor rezervat spre doamna Norton și ea spuse:

— Bună seara, domnule Mears. Este prima oară cînd cunoaștem un scriitor în carne și oase. Susan a fost *teribil* de emoționată.

— Nu vă faceți probleme; nu obișnuiesc să citez din romanele mele.

Surîse din nou.

— Bună, zise Bill și se ridică greoi din scaun. Ajunsesese prin muncă la poziția de lider al sindicatului de la docurile din Portland, iar strîngerea lui de mînă era puternică. Însă mîna lui Mears nu era umedă și lipicioasă și nici nu se mototoli la atingerea lui, ca mîinile bășinilor tale artistice, varietatea de grădină, Susie, iubito, și Bill era impresionat. Acum puse în practică al doilea criteriu de testare.

— Vrei o bere? Am niște cutii la gheață, 'colo. Arată cu mîna spre grădinița din spatele casei, pe care el însuși o amenajase. În mod invariabil, bășinile artistice răspundeau nu; majoritatea aveau numai tărite în cap și nu puteau risca să-și piardă conștiința lor atît de valoroasă juisînd.

— Hei, o bere ar fi nemaipomenită, spuse Ben și surîsul i se transformă într-un rînjel larg. Chiar două sau trei.

Hohotul de rîs al lui Bill zgudui casa:

— Bravo, al meu ești. Haide.

La sunetul rîsului său, o comunicare ciudată păru a avea loc între cele două femei, care semănau foarte mult una cu cealaltă. Fruntea lui Ann Norton se încreți, în timp ce cea a lui Susan se luminează - îngrijorarea păru a fi fost transferată, prin telepatie, în cealaltă parte a camerei.

Ben îl urmă pe Bill pe terasă. O lădiță cu gheață era așezată în colț, pe un taburet, plină cu cutii de bere Pabst. Bill scoase o cutie și i-o aruncă lui Ben, care o prinse cu o singură mîna, însă ușor, ca să nu facă spumă.

— E drăguț aici, spuse Ben, privind grătarul din curte.

Era un grătar simplu, practic, din cărămizi, iar deasupra lui încă mai tremura căldura.

— Eu am construit-o, zise Bill. Așa că trebuie să fie drăguță.

Ben trase o dușcă și apoi rîgii, alt semn în favoarea lui.

— Susie crede că ești un tip extra, spuse Norton.

— E o fată drăguță.

— E o fată bună, cu simț practic, adăugă Norton și rîgii dus pe gînduri. Zice că ai scris trei cărți. Că le-ai și publicat.

— Da, așa e.

— Ți-au adus bani?

— Prima, spuse Ben și nu mai continuă.

Bill Norton îl aprobă ușor din cap, fiind cu totul de acord cu un om care are suficientă minte să nu se apuce să trîncănească despre afacerile sale.

— Vrei să mă ajuți la chiftele și cîrnați?

— Sigur.

— Trebuie să tai cîrnații, ca să le iasă zeama. Știi chestia asta?

— Mda.

Făcu mișcări oblice prin aer cu arătătorul de la mîna dreaptă, rînjind ușor tot timpul. Crestăturile mici făcute în cîrnații de casă îi împiedicau să mai facă bășici cînd erau puși pe grătar.

— E clar că ești de prin părțile astea, spuse Bill Norton. Ia sacul ăla cu cărbuni de colo și eu o să aduc carnea. Ia-ți și berea.

— Nici prin gînd nu-mi trece să mă despart de ea.

Bill ezită o clipă în prag și își ridică o sprinceană înspre Ben Mears:

— Ești un tip serios? Îl întrebă.

Ben zîmbi, înfuriat puțin:

— Asta sînt.

Bill dădu din cap:

— E bine, zise și intră.

Babs Griffen prevăzuse că o să plouă, însă se întîmplă exact pe dos și cina din curtea din spate decurse cum nu se poate mai bine. Vîntul începuse să adie ușor, întovărășindu-se cu fumul cu miros de carne de porc din grătar și izgonind țîntării cei mai răi de sfîrșit de anotimp. Femeile strînseră masa, farfuriile din carton și condimentele, apoi se întoarseră, să bea fiecare cîte o bere și să se distreze cînd Bill, vulpe bătrînă, cunosător al mișcărilor înșelătoare ale curenților de aer, îl bătu pe Ben cu 21-6 la badminton. Ben refuză revanșa cu părere de rău evidentă, arătînd ceasul.

— Am o carte pe foc, spuse. Îi datorez încă șase pagini. Dacă mă îmbăt, mîine dimineață, n-o să fiu în stare nici măcar să citesc ce am scris.

Susan îl conduse la poartă - venise pe jos. Bill dădu aprobator din cap către el însuși în timp ce stingea focul. Spusese că e serios și Bill era hotărît să-l creadă pe cuvînt. Nu venise cu povești nemaipomenite ca să-i impresioneze, însă oricine muncea după cină avea posibilitatea să-și graveze numele pe copacul inimii altcuiva, chiar cu majuscule.

Totuși, Ann Norton, nu se lăsase împlînzită.

17

7,00 seara

Floyd Tibbits intră în parcare acoperită cu pietriș a cîrciumii lui Dell cam la zece minute după ce Delbert Markey, proprietar și barman, aprinsese noul semn roz de pe ușa din față.

Pe semn scria DELL'S cu litere de cîte un metru, iar apostroful era un glob de sticlă.

Afară, lumina soarelui fusese alungată de pe cer de amurgul violet și, în curînd, ceața va începe să se formeze în buzunarele adînci ale solului. Obişnuirii barului vor începe să apară peste o oră.

— Salut, Floyd, spuse Dell, scoţînd o sticlă din frigider. Ai avut o zi bună?

— Bunuţă, zise Floyd. Berea aia arată nemaipomenit.

Era un bărbat înalt, cu o barbă bine îngrijită, de culoarea nisipului, îmbrăcat acum în pantaloni și jachetă sport -uniforma lui de la firma Grant. Era al doilea în ierarhia departamentului care se ocupa cu acordarea creditelor și îi plăcea ceea ce făcea într-un mod destul de absent, care risca să treacă peste noapte granița înspre o plictiseală de moarte. Simțea că se irosește, însă senzația nu era excesiv de neplăcută. Și mai era și Suze - o fată tare bună. Nu peste mult timp ea avea să se hotărască și atunci el va trebui să devină cineva.

Aruncă pe bar o bancnotă de un dolar, își turnă bere, ținînd paharul înclinat, bău cu sete și își umplu din nou paharul. Celălalt client al barului în acest moment era un tînăr îmbrăcat în salopeta companiei de telefoane - puștiul familiei Bryant, așa i se păru lui Floyd. Bea bere la una din mese și asculta un cîntec melancolic de dragoste la tonomat.

— Așa, și ce mai e nou prin oraș? întrebă Floyd, cunoscînd deja răspunsul. Nimic nou, nu atît cît să conteze. S-ar fi putut ca vreun elev să fi venit beat la liceu, însă altceva nu-i putea trece prin minte.

— Ei, cineva a omorît cîinele unchiului tău. Asta-i nou.

Floyd se opri, cu paharul la jumătatea drumului spre gură.

— Ce? Cîinele unchiului Win, Doc?

— Așa.

— L-a călcat o mașină?

— Nu s-ar zice. Mike Ryerson l-a găsit. Se dusesse la Harmony Hill să taie iarba și Doc atîrna de vîrfurile alea din poartă. Spintecat și îi ieșiseră mațele.

— Ticălosul! spuse Floyd, înmărmurit.

Dell dădu grav din cap, satisfăcut de impresia pe care o făcuseră vorbele sale. Știa că mai era o știre fierbinte în oraș astă seară - că iubita lui Floyd fusese văzută cu scriitorul ăla care stătea la Pensiunea Evei. Însă lasă-l pe Floyd să afle singur asta.

— Ryerson a adus cadavru' la Parkins Gillespie, îi zise lui Floyd. *Ei* crede că poate cîinele fusese deja mort și niște copii l-au atîrnat acolo în joacă.

— Gillespie nu-și poate deosebi curu' de o gaură în pămînt.

— Poate că nu. Acu' o să-ți zic ce cred *eu*. Dell se aplecă sprijinindu-se pe brațele sale groase. Cred că copiii au facut-o, așa-i... pe dracu', *știi* că așa-i. Însă poate că-i oleacă mai serios decît doar o glumă proastă. Ia uită-te la asta.

De sub tejghea scoase un ziar pe care-l deschise.

Floyd îl ridică. Titlul spunea: ADORATORII SATANEI PROFANEAZĂ O BISERICĂ. Își aruncă ochii peste articol. După toate aparențele, un grup de copii spărseseră o biserică catolică din Clewiston, Florida, la puțină vreme după miezul nopții și desfașuraseră acolo un soi de ritual păgîn. Altarul fusese pîngărit, pe strane și confesionale fuseseră scrijelite obscenități, iar pe treptele care duceau la naos fuseseră descoperite pete de sînge. Analizele de laborator au confirmat faptul că, deși o parte din acel sînge era de origine animală (s-a sugerat că ar fi fost vorba de sînge de capră), majoritatea era uman. Șeful poliției din Clewiston a recunoscut că nu avea nici un indiciu care să-l pună pe urma făptașilor.

Floyd puse ziarul jos.

— Adoratori ai diavolului în Lot? Haide, Dell. Ai înnebunit.

— Copiii au înnebunit, se încăpățîină Dell. O să vezi că ara dreptate. Nu mai e mult și o să înceapă să facă sacrificii omenеști pe pășunea lui Griffen. Vrei să-ți umplu paharul?

— Nu, mersi, spuse Floyd, alunecînd de pe scaun. Cred că mă duc să văd ce face unchiul Win. Ținea teribil de mult la cîine.

— Transmite-i complimente din partea mea, zise Dell, adăpostind ziarul înapoi sub tejghea - Proba A- pentru mai tîrziu. Mi-a părut tare rău de ce a pățit.

Floyd se opri la jumătatea drumului spre ușa și spuse, parcă fără să se adreseze cuiva anume:

— L-au atîrnat de vîrfu' porții, hm? Pe Dumnezeu meu, tare as vrea să pun mîna pe puștii care au făcut-o.

— Adoratorii diavolului, spuse Dell. Nu m-ar mira cîtuși de puțin. Nu știi ce se întîmplă cu oamenii în zilele astea.

Floyd plecă. Puștiul Bryant mai băgă o fisă în tonomat și Dick Curless începu să cînte „îngroapă sticla cu mine”.

7,30 seara

— Să veniți devreme acasă, îi spuse Marjorie Glick fiului ei cel mare. Aveți școală mâine. Vreau ca fratele tău să fie în pat la nouă și un sfert.

Danny își tîrșii picioarele:

— Nu înțeleg de ce trebuie să-l iau cu mine.

— Nu, trebuie, răspunse Marjorie cu gentilețe periculoasă. Puteți sta foarte bine și acasă.

Se întoarse la masa din bucătărie unde desăra peștele și Ralphie scoase limba. Danny îl amenință cu pumnul, însă frățiorul lui absolut dezgustător îi aruncă un zîmbet radios,

— O să ne întoarcem, mormăi el și dădu să iasă din bucătărie, cu Ralphie la remorcă.

— Pînă la nouă.

— Bine, *bine*.

În camera de zi, Tony Glick stătea cu picioarele ridicate în fata televizorului, urmărind meciul dintre Red Sox și Yankees.

— Unde vă duceți, băieți?

— Să-l vedem pe băiatul ăla nou, spuse Danny. Mark Petrie.

— Așa-i, zise și Ralphie. Ca să ne uităm la... *trenulețul lui electric*.

Danny aruncă o privire înveninată fratelui său, însă tatăl lor nu observase nici pauza, nici accentul. Doug Griffen tocmai marcaseră.

— Să veniți devreme, spuse absent.

Afară, lumina încă mai lîncezea pe cer, deși soarele apusese. Cînd traversau curtea din spate, Danny zise:

— Ar trebui să te bat să-ți sune apa'n cap, tîmpitule.

— O să le spun, se împăuna Ralphie. O să le spun de ce ai vrut să mergi *pe bune*.

— Ticălosule, oftă disperat Danny.

În capătul curții cu iarba îngrijit tăiată, o potecă bătătorită ducea în jos, înspre pădure. Casa familiei Glick se afla pe Strada Brock, cea a lui Mark Petrie, pe Jointer Avenue. Poteca reprezenta o scurtătură care economisea mult timp din drum, mai ales dacă aveai doisprezece și nouă ani și ardeai de nerăbdare să țopăi pe pietrele din pîrîul Crockett. Sub tălpi le trosneau ace și ramuri mici de plin. Undeva în adîncul pădurii, începuse să cînte o rîndunică-de-noapte, iar greierii țîrîiau în jurul lor.

Danny făcuse greșeala de a-i fi spus fratelui său că Mark Petrie avea setul complet de monștri din plastic - vîrcolac, mumie, Dracula, Frankenstein, doctorul cel nebun și chiar și o Cameră a Ororilor. Mama lor era de părere că astea ar fi fost vești proaste, că chestiile astea îți făceau creierii să putrezească, sau oricum, îți făceau rău și fratele lui Danny se transformă instantaneu într-un mic șantajist. Pe bune că era un împruțit dezgustător.

— Ești dezgustător, știi? spuse Danny.

— Știu - Ralphie era mîndru foarte. - Ce-i aia dezgustător?

— E atunci cînd te faci verde și lipicios ca bau-bau.

— Ba tu, zise Ralphie.

Mergeau pe malul pîrîului Crockett, ale cărui ape perlate gîngureau în voie în matca lor cu pietriș. La două mile înspre est se vărsa în Taggart Stream, care, la rîndul lui, se vărsa în Rîul Royal.

Danny începu să traverseze pîrîul, pășind pe pietre, mijindu-și ochii în întunericul care se lăsa, ca să vadă pe unde calcă.

— O să te-mping! îi strigă vesel din spate Ralphie. Ia vezi. Danny, o să te-mping!

— Împinge-mă numai și o să te-mping și eu în nisipuri mișcătoare, caltaboșule, spuse Danny.

Ajunseră pe celălalt mal.

— Nu-s nisipuri mișcătoare pe aici, îl luă în rîs Ralphie, apropiindu-se totuși de fratele său.

— Așa crezi? tonul lui Danny era amenințător. Un copil a murit în nisipurile mișcătoare acum cîțiva ani. I-am auzit pe babalîcii de la magazin cum povesteau despre chestia asta.

— Pe bune?

Ochii lui Ralphie erau măriți de frică.

— Mda, spuse Danny. A fost tras la fund în timp ce urla cît îl țineau puterile, pînă cînd gura i-a fost umplută cu nisip și gata. *Raaaccchhh*.

— Haide, mă, spuse Ralphie tulburat. Era aproape întuneric acum, iar pădurea părea plină de umbre mișcătoare.

— Hai să ieșim, de-aici.

O porniră la drum, pe malul pîrîului, alunecînd din cînd în cînd pe acele de pin. Băiatul despre care Danny îi auzise pe cei în vîrstă povestind la magazin era un puști de zece ani pe nume Jerry Kingfield. S-ar fi putut să fi strigat cît îl țineau puterile cînd nisipurile îl trăgeau la fund, dar dacă a făcut-o, nu l-a auzit nimeni. Dispăruse pur și simplu în Mlaștini cu șase ani în urmă, în timp ce pescuia. Unii credeau că l-au înghițit nisipurile mișcătoare, alții erau de părere că un perversit sexual îl ucisese. Perversiți dinăștia întîlneau la tot pasul.

— Mai spuneau că stafia lui încă mai bîntuie prin pădure, adăugă pe un ton grav Dany, omițînd să-i comunice frățiorului său că Mlaștinile se aflau la trei mile distanță înspre sud.

— Nu mai zice, Danny, spuse neliniștit Ralphie. Nu... nu pe întuneric.

Pădurea gema tainic în jurul lor. Rîndunica de noapte își încetase trîlul. Undeva în spatele lor trosni o creangă. Lumina dispăruse aproape-complet de pe cer.

— Din cînd în cînd, continuă Danny cu o voce lugubră, cînd cite un caltaboș mucos vine aici după lăsarea întunericului, apare bătînd din aripi din spatele cite unui copac, cu fața putrezită și acoperită cu nisip...

— *Hai, mă, Danny.*

Vocea firavă a frățiorului său conținea o rugămintă reală și Danny încetă. Aproape că reușise să se sperie și el. Copacii erau niște prezențe negre, masive, în jurul lor, unduindu-se ușor în adierea nopții, frecîndu-se unul de celălalt, scîrțîind din încheieturi.

La stînga lor trosni o altă creangă.

Brusc, Danny își dori să fi mers pe șosea.

Altă creangă trosni.

Danny, mi-e frică, șopti Ralphie.

— Nu fii tîmpit, spuse Danny. Haide.

Porniră din nou. Acele de pin le pocneau sub tălpi. Danny încercă să se convingă că nu auzise nici o creangă trosnind. N-a auzit nimic în afară de vocile lor. Sîngele îi pulsa în tîmple. Mîinile îi erau reci. Numără pașii, își spuse. Ajungem la Jointer Avenue după două sute de pași. Și cînd ne întoarcem o s-o luăm pe șosea ca să nu se mai sperie caltaboșul ăsta. Într-un minut o să vedem luminile de pe stradă și o să ne simțim ca niște idioți, dar o să fie *bine* să ne simțim ca niște idioți, așa că numără pașii. Unu... doi... trei...

Ralphie urlă:

— *O văd! Văd fantoma! O VĂD!*

Groaza, ca fierul încins, cuprinse pieptul lui Danny în chingi puternice. Picioarele parcă i se transformaseră în butuci. S-a fi întors și ar fi luat-o la goană, însă Ralphie se agățase de el.

— Unde? șopti, uitînd că el inventase fantoma. Unde?

Privi atent în desișul pădurii, pe jumătate speriat de ceea ce ar fi putut să descopere, însă nu văzu decît întunericul.

— A plecat, acum - dar l-am văzut... am văzut-o. Ochi. Am văzut ochi. Oh, Danniii... Începuse să se smiorcăie.

— Nu există fantome, tîmpitul. Hai să mergem.

Îl luă de mîină și o porniră mai departe. Danny își simțea picioarele de parcă ar fi fost făcute din zece mii de gume de creion. Îi tremurau genunchii. Ralphie se înghesuia în el, aproape scoțîndu-l de pe potecă.

— Ne urmărește, șopti Ralphie.

— Auzi, n-am de gînd...

— Nu, Danny. Pe bune. Nu-l *simți*?

Danny se opri. Și așa cum știu copiii, simți ceva în clipa aceea și-și dădu seama că nu mai erau singuri. Liniștea copleșise, uriașă, pădurea; însă era o liniște malefică. Umbrele, muiate de vînt, se împleteau languroase în jurul lor.

Și Danny simți un miros feroce, însă nu îl simți cu nasul.

Nu existau fantome, dar *existau* perversi. Își opreau mașinile negre și îți ofereau bomboane, sau așteptau la colțul străzii sau... sau te urmăreau în pădure...

Și atunci...

Ah, și atunci ei...

— Fugi, spuse aspru.

Însă Ralphie doar tremura alături, paralizat de frică. Mîna lui îl strîngea pe Danny ca într-o menghină. Privea fix undeva îri adîncul pădurii și apoi ochii începură să i se mărească.

— Danny?

Trosni o creangă.

Danny se întoarse și privi în direcția în care se uita fratele lui.

Întunericul îl învăluia.

19

9,00 seara

Mabel Werts era un zdrahon de femeie grasă; împlinise șaptezeci și patru de ani și picioarele îi erau tot mai nesigure. Mai era, totodată, și depozitara istoriei și bîrfelor orașului, iar memoria ei se

Întindea de-a lungul a cinci decenii de decese, adultere, furtişaguri şi nebunie. Era clevetitoare, însă fără să fie în mod intenţionat crudă (deşi, cei ale căror istorii le-a turuit în cei cincizeci de arii, s-ar putea să nu fie de acord); pur şi simplu trăia în şi prin oraş. Într-un fel ea *era* oraşul, văduva cea grasă care aproape că nu-şi mai părăsea acum casa şi care îşi petrecea aproape toată ziua lângă fereastră, îmbrăcată într-un camizol din mătase, cu aspect de cort, cu părul de culoarea fildeşului îngălbenit construit într-o coroană de şuviţe împletite, cu telefonul în mîna dreaptă şi cu un binoclu japonez de mare precizie în mîna stîngă. Combinaţia acestor două instrumente - plus timpul necesar pentru a le folosi din plin - au transformat-o într-un păianjen binevoitor, aflat în centrul reţelei de comunicaţii care se întindea din cartierul Bend spre 'saulem de est.

Din lipsă de ceva mai bun, privise la Casa lui Marsten, tocmai cînd s-au deschis obloanele din stînga terasei, dezvăluind un petic de lumină aurie, care, în mod sigur, nu putea să provină de la sistemul electric. O clipă doar, chinuitor de scurtă, a reuşit să surprindă ceva ce ar fi putut să fie capul şi umerii unui bărbat, conturaţi în lumină. Această descoperire îi dădu fiori stranii.

Nu reuşi să mai surprindă vreo altă mişcare din casă.

Gîndi: Oare ce fel de oameni sunt ăştia care deschid fereastra doar atunci cînd nu-i poate observa nimeni?

Puse jos binoclul şi ridică cu multă grijă receptorul. Două voci - le identifică iute- Harriet Durham şi Glynis Mayberry - vorbeau despre cum tînărul Ryerson descoperise cîinele lui Irwin Purinton.

Se aşeză uşor, respirînd pe gură, astfel încît să nu-şi deconspire prezenţa.

20

11,59 noaptea

Ziua tremura în aşteptarea finalului. Casele dormeau în întuneric. În centrul oraşului, luminile de noapte de la Casa de Pompe Funebre Foreman, de la fierărie şi de la Excellent Cafe aruncau pete blînde pe asfalt. Unii nu dormeau încă - George Boyer, care tocmai ajunsese acasă din schimbul al doilea (de la trei la unsprezece) de la Fabrica Gates, Win Purinton care îşi dădea pasienţe şi nu putea să adoarmă căci se gîndea la Doc al lui, a cărui moarte îl afectase mult mai profund decît cea a soţiei sale - însă majoritatea dormeau somnul celor cinstiţi şi muncitori.

În Cimitirul Harmony Hill, o siluetă întunecată stătea gînditoare lîngă porţi, aşteptînd miezul nopţii. Cînd vorbe, vocea sa era blîndă şi cultivată:

— O, tată al meu, îndură-te de mine. Împărat al Muştelor, îndură-te acum de mine. Îţi aduc carne strîcată, carne urît mirositoare. Am făcut acest sacrificiu pentru tine. Cu mîna mea cea stîngă îţi aduc ofranda. Fă un semn pentru mine pe acest pămînt, care numelui tău este închinat. Aştept un semn de la tine ca să-ţi încep munca.

Vocea se stinse. Se stîrnise un vînt blînd, ce aducea cu sine şoapta şi oftatul ramurilor înfrunzite şi al ierburilor şi mai aducea iz de leşuri din groapa de gunoi din josul drumului.

Nu se auzea nimic altceva decît briza uşoară. Un timp, silueta rămase tăcută, adîncită în gînduri. Apoi se aplecă şi se ridică, purtînd pe braţe trupul unui copil.

— Acesta este ofranda mea.

Ce s-a întîmplat apoi nu poate fi redat prin cuvinte.

CAPITOLUL PATRU

DANNY GLICK SI ALȚII

1

Danny şi Ralphie Glick plecaseră în vizită la Mark Petrie, cu ordine clare de a se întoarce acasă pînă la ora nouă. Şi cînd, după ora zece, nu apăruseră încă, Marjorie Glick a dat telefon la familia Petrie. Nu, spuse doamna Petrie, băieţii nu erau acolo. Nici nu fuseseră pe la ei. Poate că ar fi mai bine ca soţul dumneavoastră să vorbească cu Henry. Doamna Glick îi dădu receptorul bărbatului ei simţind cum frica îi cuprinde stomacul cu degete uşoare, îndemînatice.

Bărbăţii discutară situaţia. Da, băieţii plecaseră pe poteca din pădure. Nu, pîrîl era aproape secăt în această perioadă a anului, mai ales după atîtea zile fără ploaie. Nu era mai adînc de glezna. Henry sugeră să pornească fiecare din cîte un capăt al potecii, cu cîte o lanternă puternică. Poate că băieţii au găsit o vizuină de bursuc, sau fumau sau orice altceva. Tony fu de acord şi îi mulţumi pentru ajutor, cerîndu-şi scuza că îi dă atîta bătaie de cap. Domnul Petrie spuse că nu era nici o bătaie de cap. Tony închise şi încercă să-şi liniştească puţin soţia; era înspăimîntată. În sinea lui, el hotărîse ca, atunci cînd îi va găsi, nici unul din băieţi nu se va mai lăuda că poate să stea aşezat timp de o săptămînă.

Însă, chiar înainte să iasă din curte, Danny țîșni împleticindu-se dintre copaci și se prăbuși lîngă grătar. Era amețit și rostea cu greutate cuvintele, răspunzînd la întrebări cu multe ezitări și fără sens, de multe ori. Avea iarbă în manșete și frunze de toamnă în păr.

Îi spuse tatălui său că el și Ralphie plecaseră pe poteca din pădure, traversaseră pîrîul Crockett pășind pe pietrele din el și ajunseseră pe celălalt mal fără vreo problemă. Atunci Ralphie a început să vorbească despre fantoma din pădure (Danny omise să spună că el fusese cel care băgase ideea asta în capul frățiorului său). Ralphie spusese că a văzut pe cineva. Danny se înspăimîntase. Nu credea în fantome sau în orice alt fel de chestii din astea de bebeluș cum ar fi bau-baul, însă și lui i se păruse că a auzit ceva în întuneric.

Și ce au făcut atunci?

Danny credea că au început iar să meargă, ținîndu-se de mîini. Nu mai era sigur. Ralphie începuse să bîzîie din cauza stafiei. Danny îi spusese să nu mai plîngă, pentru că în curînd vor vedea luminile de pe Jointer Avenue. Mai aveau doar două sute de pași, poate mai puțin. Atunci s-a întîmplat ceva rău.

Ce? Ce anume rău?

Se certară cu el, se enervară, îl mustrară. Danny dădu doar încet din cap, tară să pară a-i înțelege. Da, știa că ar trebui să-și amintească, dar nu putea. Pe cuvînt de onoare că nu putea. Nu, nu-și aducea aminte că s-ar fi împiedicat și ar fi căzut. Doar că... era atît de întuneric. Foarte întuneric. Își amintea numai că s-a trezit zăcînd singur pe potecă. Ralphie dispăruse.

Parkins Gillespie spuse că nu ar fi avut nici un rost să trimită oamenii în pădure în noaptea aceea. Prea multe capcane. Poate că băiatul s-a rătăcit. A cercetat poteca împreună cu Nolly Gardener și Tony Glick și Henry Petrie. Au verificat și ambele laturi ale Jointer Avenue și ale străzii Brock, strigînd prin porta-voce alimentate cu baterii.

În dimineața următoare, devreme, poliția statală împreună cu cea din Cumberland au început o acțiune coordonată de cercetare a zonei împădurite. Cînd n-au descoperit nimic, și-au extins cercetarea. Patru zile au tot scotocit prin tufișuri iar domnul și doamna Glick au rătăcit prin pădure și pe cîmpuri, evitînd capcanele lăsate de incendiul străvechi, și strigînd numele fiului lor cu speranță cutremurătoare și neostoită.

Cînd nici așa n-au ajuns la nici un rezultat, au dragat Taggart Stream și rîul Royal. Nimic.

În dimineața celei de a cincea zi, Marjorie Glick, îngrozită și isterizată, își trezi soțul la ora patru. Danny leșinase în holul de la etaj, probabil *cînd* se ducea la baie. O ambulanță îl duse la Central Main General Hospital. Diagnosticul preliminar a fost dur și a întîrziat astfel eventualele șocuri emoționale.

Medicul de gardă, un bărbat pe nume Gorby, îl luă deoparte pe domnul Glick:

— Băiețelul dumneavoastră a avut vreodată crize de astm?

Clipind nedumerit, domnul Glick clătină din 'cap. Îmbătrînise cu zece ani în mai puțin de o săptămîină.

— A avut febră reumatică?

— Danny? Nu... nu Danny.

— A făcut anul trecut vreun test TBC?

— TBC? Băiatul meu are TBC?

— Domnule Glick, încercăm doar să aflăm...

— Marge! Marge, vino încoace!

Marjorie Glick se ridică și înainta încet pe coridor. Avea obraji palizi și părul pieptănat neglijent. Părea o femeie cuprinsă de o migrenă înfiorătoare.

— I-au făcut lui Danny vreun test TBC la școală?

— Da, spuse ea cu o voce amorfă. Cînd a început școala. N-a avu. nici o reacție.

Gorby întrebă:

— Tușește noaptea?

— Nu.

— Se plînge de dureri în piept sau la articulații?

— Nu.

— Urinare dureroasă?

— Nu.

— Sîngerări anormale? Îi curge sînge din nas sau are scaun cu sînge sau chiar s-a întîmplat să aibă anormal de multe zgîrieturi sau vînatăi?

— Nu.

Gorby surîse și dădu aprobator din cap:

— Am dori să-i facem niște analize, dacă sînteți de acord.

— Sigur, spuse Tony. Avem asigurare de sănătate.

— Reacțiile lui sînt foarte încete, zise doctorul. Îi vom face niște raze X, un test de măduvă, o leucogramă... Ochii lui Marjorie Glick se deschiseseră uriași:

— Danny are leucemie? șopti.

— Doamnă Glick, nu putem...
Însă ea leșinase.

2

Ben Mears a fost unul din voluntarii din 'salem's Lot care a scotocit tufișurile în căutarea lui Ralphie Glick și nu s-a ales cu nimic decât cu pantalonii plini de scaieți și cu o criză4 groaznică de alergii la polen, provocată de gălbenelele de vară tîrzie.

În cea de-a treia zi de căutare, intră în bucătăria Evei cu gîndul să înfulece o conservă de ravioli și să se prăbușească în așternut pentru un somn reconfortant înainte de a se apuca din nou de scris. O găsi pe Susan Norton agitîndu-se pe lîngă aragaz și pregătind o tocană cu carne de vită. Chiriașii, tocmai întorși de la muncă, stăteau în jurul mesei și se prefăceau că discută, însă în realitate aruncau ocheadă înspre Susan, care era îmbrăcată într-o cămașă cadrilată și decolorată, legată în talie și pantaloni scurți din catifea reiată. Eva Miller călca într-o firidă, lîngă bucătărie.

— Hei, ce faci aici? o întrebă.

— Îți pregătesc ceva decent de mîncare, înainte să te topești pe picioare, spuse, și Eva pufni în rîs de după colțul peretelui. Ben simți că-i iau foc urechile.

— Gătește foarte bine fătuca asta, spuse Weasel. Îmi dau seama. Am urmărit-o.

— Dacă ai fi urmărit-o mai mult, ți-ar fi căzut ochii din orbite, zise Grover Vernil și chicoti.

Susan puse capacul pe cratiță, o puse în cuptor și ieșiră pe terasă pînă era gata. Soarele apunea roșu, învăpăiat.

— Ați găsit ceva?

— Nu. Nimic.

Scoase un pachet mototolit de țigări din buzunarul cămășii.

— Miroși de parcă ai făcut o baie în baltă, spuse ea.

— Cam așa ceva am și făcut.

Îșj ridică brațul și îi arătă pișcăturile de la insecte și zgîrieturile pe cale de vindecare:

— Împuțitii aia de țîntări și afurisiții de spini din tufișuri.

— Ben, ce crezi că a pățit copilul?

— Dumnezeu știe.

Dădu drumul unui rotocol de fum:

— Poate că cineva s-a furișat în spatele fratelui mai mare, l-a lovit în cap cu un săculeț cu nisip sau altceva și l-a răpit pe cel mic.

— Crezi că e mort?

Ben o privi încercînd să-și dea seama dacă vrea un răspuns sincer sau doar o minciună care să-i dea speranțe. O prinse de mîină și-și împleti degetele cu ale ei.

— Da, spuse scurt. Cred că puștiul e mort. Nu avem nici o dovadă concludentă încă, însă așa cred.

Ea clătină ușurel capul:

— Sper să te înșeli. Mama și alte cucoane s-au dus să aibă grijă de doamna Glick. Și-a ieșit aproape din minți. Și ea și soțul ei. Și băiatul celălalt bîntuie prin casă ca o nălucă.

— Hm, spuse Ben.

Privea la Casa lui Marsten și nu o ascultase atent. Obloanele erau închise; se vor deschide mai tîrziu. După căderea nopții. Obloanele se vor deschide după căderea nopții. Gîndul acesta și faptul că suna aproape ca o formulă magică îi trimise un fior lugubru pe șira spinării.

— ...seară? .

— Hmmm? Iartă-mă.

O privi.

— Am spus, tatăl meu te invită să vii la noi mîine seară. Poți?

— Ești și tu acasă?

— Sigur că da, răspunse și se uită la el.

— Bine. În regulă.

Dorea să o poată privi mai mult - era adorabilă în lumina crepusculară - însă ochii îi erau atrași de Casa lui Marsten, ca de un magnet.

— Te atrage, nu-i așa? spuse ea și era tulburător faptul că îi citise gîndurile, îi descifrase pînă și metafora din minte.

— Da, mă atrage.

— Ben, despre ce e vorba în cartea ta?

— Nu încă, spuse. Nu mă grăbi. Îți voi spune imediat ce îmi voi da seama că pot să rostesc cuvintele.

Chiar în clipa aceea ea dori să-i spună *Te iubesc*, să spună asta cu nonșalanța și inconștiența cu

care gîndul îi venise în minte, însă își mușcă buzele și nu lăsă vorbele să treacă. Nu voia să-i spună asta atîta vreme cît el se uita... se uita acolo sus.

Se ridică:

— Mă duc să văd ce face tocana.

El rămase pe terasă să fumneze și să se uite la Casa lui Marsten.

3

În dimineața zilei de 22, Lawrence Crockett stătea la biroul lui, prefăcîndu-se că își citește corespondența de luni (în realitate, holbîndu-se la înaintarea secretarei lui), cînd sună telefonul. Medita la cariera lui ca om de afaceri în 'salem's Lot, la mașinuța sclipitoare din fața Casei lui Marsten și la tranzacțiile încheiate cu diavolul.

Chiar mai înainte ca tîrgul cu Straker să fie perfectat (ce cuvînt minunat, gîndi el și ochii i se tîrîră mai departe pe pieptul bluzei secretarei sale), Lawrence Crockett fusese, fără îndoială, cel mai bogat om din 'salem's Lot și unul din cei mai bogați din ținutul Cumberland, deși nici biroul, nici propria lui persoană nu păreau a indica așa ceva. Biroul era vechi, plin de praf și luminat de două globuri galbene pătate cu rahat de muște. Masa lui de lucru era antică, cu capac rulou, acoperită cu hîrtii, pixuri și scrisori. Într-un colț era un borcan cu lipici, iar în celălalt, un press-papier din sticlă în formă de cub, pe ale cărui laturi erau lipite fotografii ale familiei sale. Așezat în echilibru precar pe un maldăr de registre, se afla un acvariu plin cu bețe de chibrit și o etichetă lipită pe el spunea: „Pentru prietenii noștri fără chibrituri”. Cu excepția a trei fișete din oțel, ignifuge, și a biroului secretarei într-o nișă, camera era goală.

Erau, însă, fotografiile.

Pretutindeni - prinde cu pioaneze, în cuie sau cu bandă adezivă, pe orice suprafață posibilă. Unele erau noi, Polaroid, altele erau Kodak, colorate, vechi de cîțiva ani, mai multe erau în alb-negru, ondulate și îngălbenite de vreme, făcute chiar și cu unsprezece ani în urma. Sub flecare era cîte o legendă bătută la mașină: *Minunata viață la țară! Șase cam. sau Vilă pe deal! Taggart Stream Road, \$32.000 - leftin! sau Tocmai bună pentru un moșier! Zece cam. Fermă, Burns Road.* Arătau ca un zbor de noapte sinistru și așa au și fost pînă în 1957, cînd Larry Crockett, pe care mărimile din Jerusalem's Lot îl considerau doar puțintel mai bun decît un netot lipsit de inițiativă, a hotărît că rulotele constituiau viitorul. În acele zile moarte și întunecate, majoritatea oamenilor credeau că rulotele sunt lucrușoarele acelea drăguțe și argintii pe care le agăți în spatele mașinii cînd vrei să te duci la Parcul Național Yellowstone și să faci poze cu soția și copiii tăi în fața monumentelor naturii. În acele zile moarte și întunecate, aproape nimeni - nici măcar producătorii de rulote înșiși - nu se gîndeau că va veni o vreme cînd lucrușoarele acelea drăguțe și argintii vor fi înlocuite de corturi, care puteau fi transportate împăturite pe caroseria mașinii sau care erau dotate cu motorăș propriu.

Însă Larry nu avea nevoie să știe asta. Vizionar de două parale, în cel mai fericit caz, s-a dus pur și simplu la biroul său din oraș (în vremurile acelea nu era consilier municipal; în vremurile acelea nu ar fi putut să fie ales nici măcar hingher) și a răsfoit legile privitoare la reglementarea terenurilor din Jerusalem's Lot. Erau extrem de satisfăcătoare pentru ce avea de gînd. Citind printre rînduri, reuși să descopere mii de dolari. Legea spunea că nu poți să ai o groapă de gunoi publică și nici nu poți ține mai mult de trei mașini stricate în curtea casei, dacă nu ai permis, și nici nu ai voie să deții o toaletă cu spălare chimică - termen fantezist și nu foarte corect pentru definirea privatelor din curte, dacă nu era aprobată de Funcționarul de la Direcția Sanitară. Și cam atît.

Larry și-a ipotecat la sînge toate bunurile, s-a împrumutat și a cumpărat trei rulote. Nu erau niște lucrușoare drăguțe și argintii, ci niște monștri lungi, căptușiți cu pluș, cu tiroida uriașă, cu tăblii din plastic, și băi Formica. A mai cumpărat cîte un lot de un acru pentru fiecare în Bend, unde terenul era ieftin, le-a instalat pe fundații deloc costisitoare și s-a pus pe treabă să le vîndă. A reușit în trei luni, după ce a învins prejudecățile inițiale ale oamenilor cărora li se părea dubios să locuiască într-o casă care semăna cu un vagon Pullman, iar profitul obținut a fost de aproape zece mii de dolari. Viitorul sosise și în 'salem's Lot, iar Larry Crockett fusese primul să îl întîmpine.

În ziua cînd R. T. Straker îi intrase în birou, averea lui Crockett se cifra în jurul sumei de două milioane de dolari. Strînsese această sumă mai mult în urma unor operații destul de îndrăznețe cu terenuri în majoritatea orașelor învecinate (dar nu în Lot; nu te căci acolo unde mănînci - era filozofia lui Lawrence Crockett), bazîndu-se pe convingerea că industria caselor pe roți se va dezvolta ca o corcitură dementă. Așa s-a și întîmplat și, Dumnezeuule, banii parcă-i dădeau năvală în buzunare.

În 1965, Larry Crockett deveni partenerul anonim al unui antreprenor pe nume Romeo Poulin, care construia un supermarket în Auburn. Poulin era un veteran în meseria lui, și, cu knowhow-ul lui practic și cu talentul matematic al lui Larry, au reușit să cîștige cîte \$750.000 fiecare și au raportat la fisc numai o treime. Era o afacere extrem de bună și, dacă acoperișul magazinului suferea de găuri și

scurgeri repetate, ei, asta era viața.

În 1966-68 Larry a reușit ca, prin acțiunile cumpărate, să controleze trei companii din Maine care se ocupau cu casele pe roți, nedîndu-se în lături de la nici o șmecherie posibilă ca să-i înșele pe perceptori. Îi descrie acest proces lui Romeo Poulin ca pe o călătorie în tunelul dragostei cu fata A, înăuntrul regulii pe fata B din mașinuța din spate și ieșea din tunel la capătul celălalt ținîndu-te de mîna cu fata A. Sfirși prin a cumpăra case pe roți pentru el însuși și afacerea aceasta incestuoasă era atît de sănătoasă, încît devenea aproape înspăimîntătoare.

Afaceri cu diavolul, așa era, se gîndi Larry, răsfoindu-și hîrțile. Cînd faci afaceri cu el, scadența are miros de pucioasă.

Cei care au cumpărat rulotele erau muncitori sau funcționari din pătura inferioară a clasei mijlocii, oameni care nu-și puteau permite să achite integral costul unei case mai convenționale, sau bătrîni care încercau să găsească metode prin care să-și facă pensia să dureze mai mult. Ideea unei case nou-nouțe cu sase camere avea mare trecere la aceste categorii. Pentru cei în vîrstă mai prezenta încă un avantaj, ceva ce scăpa celorlalți, dar pe care Larry, întotdeauna la pîndă, îl observase: Rulotele se aflau la nivelul solului și nu aveau scări de urcat.

Și finanțarea era ușoară. O plată în numerar de \$5.000 era suficientă pentru continuarea afacerii. În zilele oribile ale anilor '60, cei înfomețați după locuințe rareori își dădeau seama de capcana ascunsă în spatele faptului că restul de \$9.500 erau obținuți cu o dobîndă de 24%.

Și, Doamne, Dumnezeu! cum îi mai dădeau banii năvală în buzunare.

Crockett însuși se schimbaseră mult prea puțin după ce se jucase de-a „hai să facem o afacere” cu tulburătorul domn Straker. Nici un găozar de decorator nu venise să-i aranjeze biroul. Încă se mai descurca cu cel mai ieftin ventilator din cîte există, în loc să-și instaleze aer condiționat. Purta aceleași costume lustruite în tur sau combinații deșuchate cu jachete sport. Fuma aceleași trabucuri ieftine și încă se mai oprea la barul lui Dell în serile de sîmbătă să bea cîteva beri și să facă cîte o partidă cu băieții. Se ocupase de afaceri imobiliare în orașul său natal și acest lucru avusese două rezultate remarcabile: în primul rînd, l-a ajutat să fie ales consilier municipal și în al doilea rînd îi reducea enorm impozitele, căci operațiunile declarate ale fiecărui an erau doar puțin sub ceea ce s-ar putea numi bilanț echilibrat, fără profituri și fără deficit. Pe lîngă Casa lui Marsten se mai ocupase (și se ocupa încă) de vînzarea a vreo treizeci de alte case răpănoase din zonă. Existau, desigur, și afaceri bune. Dar Larry nu supralicita. Căci, de fapt, banii îi dădeau năvală în buzunare.

Poate chiar prea mulți bani. Credea că este posibil să îți furi singur căciula. Intri în tunelul dragostei cu fata A, o regulezi pe fata B, ieși ținîndu-te de mîna cu fata A, ca s-o încasezi de la amîndouă. Straker a spus că vor ține legătura și asta s-a întîmplat cu paisprezece luni în urmă. Ce-ar fi dacă...

Și atunci a sunat telefonul.

4

— Domnule Crockett, spuse vocea cunoscută, fără tonalitate.

— Straker, nu?

— Așa este.

— Tocmai mă gîndeam la dumneavoastră. Poate că sunt telepatic.

— Foarte amuzant, domnule Crockett. Am nevoie să-mi faceți un serviciu, vă rog.

— Așa mă gîndeam și eu.

— Vă rog să faceți rost de un camion. Unul mare. Ar fi bun un camion închiriat. Să se ducă în seara asta la ora șapte fix la docurile din Portland. La depozit. Cred că doi oameni sînt suficienți.

— În regulă.

Larry scoase un carnețel și mîzgăli: *H. Peters, R. Snow. Autobaza de transporturi a lui Henry. La șase, cel mai tîrziu*. Nu se gîndi nici o clipă cît de imperios necesar i se părea să urmeze întocmai ordinele lui Straker.

— Trebuie să transporte douăsprezece cutii. Toate, cu excepția uneia singure vor fi duse la magazin. În cutia rămasă se află un bufet extrem de valoros - un Hepplewhite. Hamalii îl vor recunoaște după dimensiuni. Acesta va fi dus la casă. Înțelegeți?

— Mda.

— Spuneți-le să-l pună în pivniță. Hamalii vor intra în casă prin ușa din spate, de lîngă ferestrele bucătăriei. Înțelegeți?

— Mda. Ce voiam să vă zic, bufetul ăsta...

— Un alt serviciu, vă rog. Procurați cinci lacăte masive, marca Yale. Cunoașteți marca Yale?

— Toată lumea o cunoaște. Ce...

— Hamalii dumneavoastră vor încuia ușa din spate a magazinului cînd pleacă. La casă, vor lăsa

toate cheile celor cinci lacăte pe masa din pivniță. Când pleacă din casă, vor pune lacăte la ușa din spate, ușa din față, ușa de la anexă și ușa de la șopronul-garaj. Înțelegeți?

— Mda.

— Mulțumesc, domnule Crockett. Urmați-mi instrucțiunile cuvînt cu cuvînt. La revedere.

— Stați o clipă...

Vorbea singur.

5

La ora șapte și două minute, camionul uriaș, portocaliu cu alb, pe ale cărui laturi și spate era înscris „Autobaza lui Henry” se opri în fața gheretei din tablă ondulată de la capătul depozitului de pe docurile din Portland. Începuse fluxul iar pescărușii erau agitați, rotindu-se și țipînd pe cerul pe care apusul de soare îl vopsise purpuriu.

— Isuse, nu-i nimeni aici, spuse Royal Snow, sorbind ultimul strop de Pepsi și aruncînd cutia pe podeaua cabinei. O să creadă că sîntem hoți și o să ne aresteze.

— Ba e cineva, zise Hank Peters. Un polițist.

Nu era chiar polițist; era paznicul de noapte. Îi lumină cu lanterna.

— Sînteți tipii trimiși de Lawrence Crewcut?

— Crockett, spuse Royal. Venim din partea lui. Trebuie să ridicăm niște cutii.

— Bine, spuse paznicul de noapte. Haideți în birou. Trebuie să-mi semnați o factură.

Făcu un gest spre Peters, care era așezat la volan.

— Dă cu spatele pînă acolo. La ușile alea duble cu bec aprins deasupra. Vezi?

— Da.

Puse camionul în marșarier.

Royal Snow îl urmă pe paznicul de noapte în birou, unde bolborosea un ibric cu cafea. Ceasul de deasupra calendarului agățat în perete arăta 7:04. Paznicul de noapte răscoli prin niște hîrtii de pe masă și scoase la iveală o planșetă mică cu clamă.'

— Semnează aici.

Royal se semnă.

— Aveți grijă cînd intrați în depozit. Aprindeți lumina. E șobolani acolo.

— N-am întîlnit niciodată un șobolan care să nu fugă de așa ceva, zise Royal și-și repezi înainte piciorul încălțat cu cizme de lucru.

— Aștia e șobolani de depozit, țică, spuse acru paznicul. Au pus pe goană țipi mai zdraveni ca tine.

Royal ieși și se duse la ușa depozitului. Paznicul de noapte îi urmărea din pragul gheretei.

— Ai grijă, îi spuse Royal lui Peters. Mosu' zice că e șobolani aici.

— Bine, pufni el. Mișto tip, Larry Crewcut.

Royal descoperi comutatorul și aprinse lumina. În atmosfera încărcată cu miasmele combinate de sare și lemn mucegăit și umezeală era ceva care înăbușea orice urmă de veselie. Pe lîngă gîndul la șobolani.

Cutiile erau îngrămădite în mijlocul dușumelei depozitului, în afara lor, locul era gol și aglomerarea de colete părea oarecum un semn de piază-reă. Bufetul era chiar în centru, mai înalt decît celelalte cutii și era singurul care nu purta eticheta „Barlow și Straker. Jointer Avenue, 27, Jer. Lot, Maine”.

— Eh, n-arată prea rău, spuse Royal. Își aruncă ochii pe copia facturii și numără cutiile. Mda, sînt toate.

— Sunt șobolani, zise Hank. I-auzi?

— Da, ticăloșii. Nu pot să-i sufăr.

O clipă tăcură amîndoi, atenți la chițăielile și fîșîielile din umbre.

— Hai să terminăm, spuse Royal. Să băgăm întîi pușorul ăsta mare, ca să nu ne stea în drum cînd ajungem la magazin.

— În regulă.

Se îndreptară "spre ladă și Royal își scoase briceagul. Cu o mișcare rapidă despică factura maronie ce fusese lipită pe o latură.

— Hei, zise Hank, crezi că e cazul...

— Tre' să fim siguri că e ce trebuie, nu? Dacă o dăm în bară, Larry o să ne prindă cururile în pioane pe pereții biroului.

Trase factura și o cercetă.

— Ce scrie? întrebă Hank.

— Heroină, răspunse Royal pe un ton plin de indignată înțelepciune. O sută de kilograme de căcat din ăsta. Și două mii de reviste porno din Suedia, trei sute de sticle cu coniac franțuzesc...

— la dă-mi mie să văd, Hank îi smulse factura din mînă. Bufet, zise. Așa cum ne-a spus Larry. De

la Londra, Anglia. Portland, Maine. Colet poștal. Coniac franțuzesc, curu'. Pune-o la loc.

Royal o puse.

— E ceva ciudat aici, zise el.

— Mda, ba p-a mă-tii. Ciudat ca armata italiană.

— Nu, nu mă cac pe mine. Rahatul ăsta nu are ștampila vămii. Nu-i nici pe ladă, nici pe plicul cu factura, nici pe factură. Nu-i nici o ștampilă.

— Probabil că acum folosesc un tuș care se vede numai cu lumină specială.

— Așa ceva nu exista când lucram eu la docuri. Cristoase, ștampilau o încărcătură în nouăzeci de feluri. Nu puteai să ridici un colet fără să te mînjești pînă în dinți de tuș.

— Bine. Mă bucur. Însă se întîmplă chestia că nevasta mea se culcă devreme și speram să apuc să-i fac ceva în seara asta.

— Poate dacă ne-am uita înăuntru...

— Nici vorbă. Haide. Apucă.

Royal ridică din umeri. Ridică un capăt al lăzii și ceva greu se mișcă înăuntru. Era a dracului de grea. Înăuntru putea fi unul din bufetele alea masive și sculptate. Atît de grea era.

Îcnind, se împleticiră pînă la camion și o agățară de scripetele hidraulic, cu exclamații identice de ușurare. Royal se dădu la o parte, în timp ce Hank opera scripetele. Când lada ajunsese la nivelul camionului, o împinseră înăuntru.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, nu-i plăcea deloc lada asta. Nu era vorba doar de faptul că nu avea ștampilele vama. Era ceva nedefinit. O privi pînă cînd Hank lăsă în jos parapetul din spate.

— Haide, spuse. Hai să le luăm și pe celelalte.

Celelalte cutii aveau ștampilele obișnuite de vamă, mai puțin trei dintre ele, care fuseseră expediate din Statele Unite. Pe măsură ce încărcau fiecare colet în camion, Royal îl verifica și îl bifa pe factură. Îngrămădiră toate cutiile destinate noului magazin în spatele camionului, departe de bufet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine o să cumpere toate chestiile astea? Întreba Royal la sfîrșit. Un balansoar polonez, un ceas de perete nemțesc, o roată de tors din Irlanda... Isuse Atotputernic, pun pariu că trebuie să coste o avere.

— Turiștii, spuse Hank, cu înțelepciune. Turiștii cumpără orice. Țștia din Boston și New York... ățtia ar cumpăra și un sac cu bălegar, dacă sacul este *vechi*.

— Și nu-mi place nici lada aia mare, insistă Royal. N-are ștampile, al dracului de ciudat.

— Hai să ducem marfa acolo unde trebuie.

Se întoarseră tăcuți în 'salem's Lot. Hank accelerează cît putu. Voia să termine mai repede treaba asta. Nu-i plăcea. Așa cum zisese Royal, nu era deloc în regulă.

Parcă în spatele noului magazin și ușa din spate era descuiată, întocmai cum spusese Larry că va fi. Royal încercă să aprindă lumina înăuntru, fără succes, însă.

— Superb, bombăni. Trebuie să descărcăm marfa pe bezna asta blestemată...auzi, ție nu ți se pare că miroase cam ciudat aici?

Hank adulmecă aerul. Da, era un iz, unul neplăcut, însă nu putea spune cu exactitate de ce anume îi amintea. Era uscat și înțepa nările, ca un suflu de putreziciune veche.

— A stat închis prea mult timp, asta-i, spuse luminînd cu lanterna încăperea lungă și pustie. Tre' să fie aerisit.

— Sau tre' să fie ars pînă la temelie, ziye Royal.

Nu-i plăcea. Era ceva în locul ăsta care-i alertase toate simțurile.

— Haide. Și ai grijă să nu ne rupem picioarele.⁴

Au descărcat cutiile cît de repede au fost în stare, punîndu-le jos cu atenție. O jumătate de oră mai tîrziu, Royal închise ușa din spate cu un oftat ușurat și o încuie cu unul din lacătele cele noi.

— Am isprăvit doar pe jumătate, spuse.

— Jumătatea cea mai ușoară, răspunse Hank.

Își ridică ochii spre Casa lui Marsten, care, în această noapte era întunecată și avea obloanele trase.

— Nu-mi place ideea că trebuie să mergem acolo și nu mă sfiesc s-o spun. Dacă există case bîntuite de stafii, asta-i cu siguranță una din ele. Tipii ăștia sînt sonați de vor să locuiască aici. Oricum, cred că sînt iubiți.

— Ca pîrțarii ăia de decoratori, îl aproba Royal. Poate că încearcă s-o transforme într-o casă de distracții. Ar fi o afacere bună.

— Eh, dacă tot trebuie s-o facem, hai să-i dăm bătaie.

Mai aruncară o privire lăzii în care era ambalat bufetul și apoi Hank trînti cu putere ușa din spatele camionului. Se urcă la volan și ieșiră de pe Jointer Avenue și intrară pe Brooks Road. Un minut mai tîrziu, Casa lui Marsten se ridica amenințătoare în fața lor, întunecată și totuși pulsînd și Royal simți cum primii fiori de teamă adevărată încep să-i viermuiască prin stomac.

— Doamne, ce loc îngrozitor, murmură Hank. Cine poate să dorească să stea aici?

— Nu știu. Vezi vreo lumină în spatele obloanelor?

— Nu.

Casa păru să se încline înspre ei, de parcă i-ar fi așteptat. Hank băgă camionul pe alee și apoi ajunse în spate. Nici unul nu s-a uitat prea atent la ceea ce lumina puternică a farurilor ar fi putut descoperi în iarba năpădită de buruieni. Hank simți un junghi de frică în inimă și așa ceva nu i se întâmplase nici măcar în Vietnam, deși fusese speriat aproape tot timpul cât a stat acolo. Teamă de acolo era o teamă rațională. Teamă că poți călca într-o capcană și piciorul ți se va umfla ca un balon verde, periculos; teamă că un puști în pijama neagră, al cărui nume n-ai reuși niciodată să-l pronunți cum trebuie, ți-ar putea zbura creierii cu o pușcă rusească, teamă că poți ieși la sorti să împuști pe toți locuitorii unui sat în care partizanii fuseseră cu o săptămână în urmă. Însă frica pe care o simțea acum era copilărească, era ireală. Nu avea nici un reper. O casă era o casă - scînduri și balamale și cuie și praguri. Nu exista nici un motiv, într-adevăr nici un motiv, pentru care să simtă că fiecare crăpătură exhală propria sa aromă calcaroasă prevestitoare de rău. Pur și simplu era timpit. Stafii? Nu credea în stafii. Nu după Vietnam.

A ratat prima încercare de a băga camionul în marsarier și apoi îl conduse cu poticneli pînă la ușa din spate, care ducea în pivniță. Ușile ruginite erau deschise și, în strălucirea roșie a luminilor din spate ale camionului, treptele abrupte din piatră păreau a duce drept în iad.

— Măi, nu-mi place chestia asta *deloc*, spuse Hank.

Încercă să zîmbească, însă zâmbetul i se transformă în grimasă.

— Nici mie.

Se priviră în lumina bordului, teama încovoindu-le umerii, însă trecuseră de mult de vîrsta copilăriei și, dacă nu erau în stare să-și facă treaba din cauza acestei frici iraționale - cum vor explica asta la lumina zilei? Treaba trebuia să fie făcută.

Hank opri motorul; coborîră amîndoi și ocoliră camionul. Royal se urcă și desfăcu parapetul.

Lada stătea acolo încă acoperită cu rumeguș, masivă și mută.

— Doamne, nu vreau să pun mîna iar pe chestia asta! se înecă Hank Peters, iar vocea lui era aproape un suspin.

— Hai, urcă, spuse Royal. Hai să scăpăm odată de ea.

Tîrîră lada pînă la scripete și o coborîră în acompanierea șuieratului hidraulic. Cînd le ajunse la nivelul pieptului, Hank răsuci maneta și o prinseră amîndoi.

— Ușor, gemu Royal mergînd cu spatele înspre trepte. Hai... ușurel... ușurel.

În licărul roșu al luminilor din spatele camionului, chipul său era încordat și congestionat ca fața cuiva care tocmai are un atac de cord.

Coborî treptele cu spatele, una cîte una, și, cînd lada i se sprijini de piept, simți cum greutatea îngrozitoare dinăuntru îl apasă ca o îespede de mormînt. Era grea, se gîndi el mai tîrziu, dar nu foarte grea. Împreună cu Hank transportase în sus și în jos pe scări lăzi și mai mari din ordinul lui Larry Crockett, însă era ceva în atmosfera acestei case care îți făcea inima cît un purice și îți făcea rău.

Treptele erau acoperite cu mîzgă și de vreo două ori a fost cît pe ce să-și piardă echilibrul și a strigat disperat:

— Hei! Pentru numele lui Dumnezeu! Ai grijă!

În cele din urmă au ajuns jos. Tavanul era scund și au fost nevoiți să care lada cocîrjați ca niște babe-cloaște.

— Pune-o aici! gîfii Hank. Nu pot s-o car mai departe!

O puseră jos cu o bufnitură și se dădură la o parte. Se priviră în ochi și-și dădură seama că, printr-un soi de alchimie tainică, teama inițială se transformase în groază. Dintr-o dată, pivnița păru să se umple de tot felul de foșnete. Poate că erau șobolani, sau poate că era ceva ce mintea nici nu poate concepe.

Tîșniră ca din pușcă, Hank primul și Royal Snow chiar în spatele lui. Urcară în goană treptele și Royal trînti ușile pivniței cu o mișcare violentă a brațelor.

Se cățărară în cabina camionului și Hank porni motorul și vru să-l bage în viteză. Royal îl apucă de mîna și, în întuneric, ochii îi păreau uriași și tensionați.

— Hank, n-am pus lacătele.

Se holbară amîndoi la mănunchiul de lacăte noi de pe bordul camionului, prinse într-o sîrmă. Hank scoase din buzunar un inel de chei cu cinci chei Yale noi, una pentru ușa din spate a magazinului din oraș și patru pentru ușile acestei case. Fiecare avea cîte o etichetă micuță.

— Oh, Doamne, spuse. Auzi, ce-ar fi dacă ne întoarcem mîine dis-de-diminează...

Royal scoase lanterna de sub bord.

— Nu ține, zise, și tu știi asta.

Coborîră din cabină simțind cum adierea răcoroasă a serii le zvîntă sudoarea de pe frunte.

— Încuie ușa din spate, spuse Royal. Eu mă duc la ușa din față și la șopron.

Se despărțiră. Hank merse la usa din spate, cu inima zbatându-i-se nebunește în gît. Bîjbîi pînă să reușească să prindă lacătul în zăvor. Aici, atît de aproape de casă, mirosul de vechi și lemn putrezit era palpabil. Începură să-i reînvie în minte toate poveștile despre Hubie Marsten, de care făcuse haz în vremea copilăriei, împreună cu strigătele cu care fugăreau fetele: *Ferește-te, ferește-te, ferește-te! Hubie o să te prindă dacă... nu... 'te... FEREȘTI!*

— Hank?

I se opri respirația și scăpă din mîini celălalt lacăt. Îl ridică.

— Ai înnebunit de te furișezi așa? Ai...?

— Mda. Hank, care din noi coboară în pivniță să lase pe masă inelul cu chei?

— Nu știu, spuse Hank Peters. Nu știu.

— Crezi că e mai bine să tragem la sorti?

— Da, cred că-i mai bine.

Royal scoase o monedă.

— Spune.

O aruncă în sus.

— Cap.

Royal o prinse, o izbi pe braț și o arătă. Pajura sclipea indolentă la ei.

— Isuse, spuse nefericit Hank.

Dar luă inelul cu chei și lanterna și deschise iarăși ușile pivniței.

Își obligă picioarele să-l poarte pe trepte și, după ce trecu de zona cu tavanul scund, lumină cu lanterna ceea ce se putea vedea din pivniță. La vreo zece metri în fața lui, aceasta făcea un cot în formă de L și se ducea Dumnezeu știe unde. Raza lanternei descoperi masa, acoperită cu o pînză în carouri, plină de praf. Pe masă stătea un șobolan, unul uriaș, care nu se mișcă atunci cînd lumina se opri asupra lui. Stătea pe picioarele dolofane din spate și parcă rînjea.

Trecu de ladă și se îndreptă spre masă.

— Ușșș, șobolanule!

Șobolanul sări jos și tropăi spre colțul pivniței. Acum mîna lui Hank tremura de-a binelea, iar raza lanternei se smucea de colo-colo, descoperind cîte un butoi prăfuit, cîte un birou vechi de zeci de ani, cîte un maldăr de ziare îngălbenite, cîte...

Întoarse brusc lanterna spre grămada de ziare și își ținu respirația cînd raza de lumină se opri pe ceva aflat la stînga lor.

O cămașă...aia era o cămașă? Făcută ghemotoc, ca o cîrpă veche. Și în spatele ei mai era ceva care semăna cu o pereche de blue jea'ns. Și ceva care semăna cu...

Ceva trosni în spatele lui.

Intră în panică, aruncă înnebunit cheile pe masă și se întoarse și o rupse la fugă. Cînd trecu pe lîngă ladă își dădu seama de unde venise zgomotul. Una din benzile de aluminiu cedase și acum era îndreptată spre tavanul scund, ca un deget.

Se împiedică pe trepte, trînti ușa în spatele lui (toată pielea i se făcuse de găină, însă își va da seama de asta mult mai tîrziu), prinse lacătul în zăvor și alergă spre cabina camionului. Scotea niște găfiieli șuierătoare, ca un ciîne rănit. Ca prin vis îl auzi pe Royal întrebîndu-l ce s-a întîmplat, ce se petrece acolo jos, și apoi porni camionul cu urlet și scîrțîit de cauciucuri cînd se năpusti pe lîngă colțul casei pe două roți, lăsînd urme adînci în pămîntul moale. Nu încetini decît atunci cînd se aflară iar pe Brooks Road, îndreptîndu-se spre biroul din oraș al lui Lawrence Crockett. Și atunci începu să tremure atît de rău, încît îi fu teamă că va trebui să tragă pe dreapta să se liniștească.

— Ce era acolo jos, îl întrebă Royal. Ce ai văzut?

— Nimic, zise Hank Peters și cuvîntul îi ieși fragmentat din gură din cauza dinților care îi clănțăneau. N-am văzut nimic și nici nu vreau să mai văd vreodată.

6

Larry Crockett tocmai se pregătea să-și închidă biroul și să se ducă acasă, cînd se auzi o bătaie ușoară în ușă și intră Hank Peters. Încă mai părea înspăimîntat.

— Ai uitat ceva, Hank? îl întrebă Larry.

Cînd se întorseseră de la Casa lui Marsten, arătînd amîndoi de parcă le luase cineva mințile, le mai dăduse cîte zece dolari și cîte o ladă de sticle cu whisky Black Label și făcuse cîteva aluzii la faptul că poate ar fi fost mai bine dacă nu ar fi povestit prea multe despre peripețiile lor din această seară.

— Trebuie să-ți spun, zise acum Hank. N-am ce-i face, Larry. Trebuie.

— Sigur că trebuie, spuse Larry.

Trase sertarul de jos, scoase o sticlă de Johnnie Walker și turnă în două pahare din hîrtie.

— Ce te frămîntă?

Hank luă o dușcă, se strîmbă și înghiți.

— Am văzut ceva cînd am dus cheile jos ca să le las pe masă. Parcă erau niște haine. O cămașă și parcă niște pantaloni. Și un pantof de sport. Cred că era un pantof, Larry.

Larry ridică nepăsător din umeri și zîmbi.

— Și?

Avea senzația că cineva îi așezase pe piept o bucată mare de gheață.

— Puștiul ăla Glick purta jeans. Așa au scris în *Ledger*. Jeans și o cămașă roșie și pantofi sport.

Larry, dacă...

Larry continua să zîmbească. Însă zîmbetul îi înghețase pe buze.

Hank înghiți spasmodic.

— Dacă tipii ăștia care au cumpărat Casa lui Marsten și magazinul i-au făcut felul băiatului familiei Glick?

Gata. O spusese. Înghiți și restul de foc lichid din pahar. Zîbind, Larry zise:

— Poate că ai văzut și un cadavru.

— Nu... nu. Dar...

— Asta este problema poliției, spuse Larry Crockett.

Umplu din nou paharul lui Hank iar mîna nu-i tremură cîtuși de puțin. Era rece și sigură ca o piatră într-unpîrîu înghețat.

— Și te voi conduce eu însumi la Parkins. Însă o problemă ca asta...

Clătină compătimator din cap:

— Pot ieși la iveală o mulțime de chestii nasoale. Chestii ca alea despre tine și chelnerița aia de la barul lui Dell... parcă Jackie o chema, nu?

— Ce dracu' tot spui?

Chipul lui Hank era acum alb ca varul.

— Și mai mult ca sigur că se va afla și despre destituirea aia rușinoasă. Dar fă-ți datoria, Hank.

Poartă-te cum îți dictează conștiința.

— N-am văzut nici un cadavru, șopti Hank.

— Minunat, surise Larry. Și poate că n-ai văzut nici hainele. Poate că nu erau decît... niște cîrpe.

— Cîrpe, spuse Hank Peters cavernos.

— Știi cum e în casele astea vechi. Tot felul de vechituri. Poate că ai văzut o cămașă veche care fusese ruptă și transformată în cîrpă de praf.

— Sigur, spuse Hank.

Dădu peste cap și al doilea pahar.

— Te pricepi de minune să descurci lucrurile, Larry.

Crockett își scoase portofelul din buzunarul de la spate și numără cinci bancnote de cîte zece dolari.

— Pentru ce?

— Am uitat să te plătesc pentru transportul Brennan de luna trecută. Ar trebui să mă bați la cap, Hank. Știi că sînt cam uituc.

— Dar m-ai...

— Știi, îl întrerupse Larry zîbind, poți să stai aici cu mine la un pahar și să-mi povestești ceva și mîine dimineață eu n-o să-mi amintesc absolut nimic din tot ce mi-ai spus. Nu-i așa că-i îngrozitor?

— Mda, șopti Hank.

Întinse o mînă tremurătoare și luă banii; îi îndesă în buzunarul de la piept al jachetei cu atîta grabă de parcă ar fi fost nerăbdător să scape de atingerea lor. Se ridică atît de brusc, încît aproape că-și răsturnă scaunul.

— Auzi, trebuie să plec, Larry. N-am... n-am... Trebuie să plec.

— Ia și sticla cu tine, îl invită Larry, însă Hank ieșea deja pe ușă. Nu se mai opri.

Larry se așeză la birou. Își mai turnă un pahar. Tot nu-i tremura mîna. Nu se mai gîndi să închidă și să plece acasă. Își turnă alt pahar și apoi altul. Se gîndi la afacerile făcute cu diavolul. Și, în cele din urmă, telefonul sună. Ridică receptorul. Ascultă.

— Am rezolvat, spuse Larry Crockett.

Ascultă. Închise. Își mai turnă un pahar.

În zorii dimineții următoare, Hank Peters se trezi speriat dintr-un coșmar. Se făcea că șobolani uriași se țirau afară dintr-un mormînt, mormînt în care se afla trupul verde și putrezit al lui Hubie Marsten, cu o bucată deșirată de funie de Manilla în jurul gîrului. Peters se sprijini în coate, respirînd greu. Întregu-i trup era scaldat în sudoare rece, și urlă cînd soția lui îi puse o mînă pe braț.

Magazinul Agricol al lui Milt Crossen se afla pe colțul dintre Jointer Avenue și Strada Railroad. Când ploua și parcul devenea de nelocuit, aici era locul unde se strîngeau majoritatea oamenilor în vîrstă din oraș. În timpul iernilor lungi, cel puțin, erau clienți permanenți.

Bura ușor cînd Straker își opri mașina în fața magazinului, un Packard '39 (sau '40?) - și Milt purta o discuție dezlinată cu Pat Middler încercînd să stabilească dacă Judy, fata lui Freddy Overlock a fugit din oraș în 1957 sau în '58. Erau de acord că mîndra fugise cu comis-voiajorul ăla din Yarmouth, parcă Saladmaster, și amîndoi conveniseră că ăla nu făcea nici cît un pișat de cîine în zăpadă, ceea ce se putea spune și despre ea, însă nu se puteau înțelege mai departe.

Cînd Straker intră, vorbăria încetă brusc.

Îi măsură din priviri - Milt și Pat Middler și Joe Crane și Vinnie Upshaw și Clyde Corliss - și surîse alb.

— Bună ziua, domnilor, spuse.

Milt Crossen se ridică, strîngîndu-și cu un gest afectat șorțul în jurul mijlocului

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Mulțumesc, spuse Straker. Veniți la cutia aceasta frigorifică, vă rog.

A cumpărat o friptură de vită, o duzină de coaste calitatea întîi, niște hamburgeri și o jumătate de kilogram de ficat de vițel. Mai luă și niște produse de băcănie - făină, zahăr, fasole -și cîteva pîini.

Nimeni nu rosti nici un cuvînt cît timp și-a făcut cumpărăturile. Obişnuiții magazinului stăteau în jurul unei sobe mari pe care tatăl lui Milt o transformase pentru a putea fi folosită cu petrol, fumau și priveau spre cer pătrunși de gînduri importante. Și îl observau cu coada ochiului pe străin.

După ce Milt împacheta cumpărăturile într-o cutie mare de carton, Straker plăti cu bani peșin - o bancnotă de douăzeci și una de zece. Ridică cutia, și-o puse sub braț și declanșa din nou zîmbetul dur, fără umor.

— Bună ziua, domnilor, spuse și plecă.

Joe Crane își îndesă tutun în pipă. Clyde Corliss horcăi și scuipă o bucată de flegmă amestecată cu tutun în găleata de lîngă sobă. Cu degetele umflate de artrită, Vinnie Upshaw își scoase dintr-un buzunar interior vechiul dispozitiv de rulat țigări, vărsă înăuntru puțin tutun și apoi puse o foiță de țigară.

Urmăriră cum străinul pune cutia în portbagaj. Toți erau de părere că trebuia să cîntărească în jur de cincisprezece kilograme, cu toate produsele de băcănie cumpărate, și toți îl văzuseră cum a luat-o sub braț de parcă era o pernă umplută cu fulgi. Se urcă în mașină și porni spre Jointer Avenue. Mașina urcă dealul, făcu la stînga pe Brooks Road, dispăru și apoi reapăru, cîteva momente mai tîrziu de după perdeaua de copaci. Din cauza distanței era micuță acum - o mașină de jucărie. Intrară pe alea casei lui Marsten și nu se mai zări.

— Ciudat tip, spuse Vinnie.

Își puse țigara în gură, îndepărtă cîteva fire de tutun din capăt și scoase un chibrit de bucătărie din buzunarul de la vestă.

— Trebuie că e unul din ăia care au luat magazinul, spuse Joe Crane.

— Și Casa lui Marsten, îl aprobă Vinnie.

Clyde Corliss scăpă un vînt.

Pat Middler își rîcîia cu mult interes o bătătură din palma stîngă.

Trecură cinci minute.

— Crezi că o să aibă vînzare? întrebă Clyde pe nimeni în mod special.

— S-ar putea, spuse Vinnie. S-ar putea să fie exact ceea ce trebuie pentru sezonul turistic. E greu de spus cum se vor întîmpla lucrurile.

Murmur general, oftat aproape, de aprobare.

— Puternic tipu', zise Joe.

— Îhî, spuse Vinnie. Și ăla era un Packard '39 fără pic de rugină pe el.

— Era un '40, zise Clyde.

— '40-ul nu are trepte, spuse Vinnie. Era un '39.

— N-ai dreptate, zise Clyde.

Trecură cinci minute. Observară că Milt examina bancnota de douăzeci cu care plătise Straker.

— Falși, Milt? întrebă Pat. Tipu' ți-a dat bani falși?

— Nu, da' uitati-vă aici.

Milt împinse hîrtia peste tejghea și se holbară toți. Era mult mai mare decît o bancnotă obișnuită.

Pat o privi în lumină, o examina și o întoarse pe partea cealaltă.

— E un douăzeci din seria E, nu, Milt?

— Da, spuse Milt. Nu se mai fac bancnote din astea de vreo cincizeci de ani. Cred că o să capăt o sumă frumoasă pe ea în Portland.

Examină și ceilalți hîrtia de douăzeci, ținînd-o aproape sau mai departe de ochi, în funcție de cît de bună le mai era vederea. Joe Crane i-o dădu înapoi lui Milt care o puse sub sertarul cu cecuri personale și cupoane.

— Cam aiurea tip, medita Clyde.

— Îhî, îl aprobă Vinnie și făcu o pauză. Să știi că mașina era un '39. Și fratele meu vitreg, Vic, a avut una tot așa. Prima lui mașină. A cumpărat-o la a doua mîină, în 1944. I-a scos uleiul într-o dimineață și i s-au ars pistoanele alea afurisite.

— Eu totuși cred că era un '40, zise Clyde, pen' că mi-aduc aminte de unu' care făcea scaune împletite, îți venea acasă, tipu' ăsta și...

Și astfel începu discuția, cu mai multe momente de tăcere decît de vorbărie, cam ca o partidă de șah jucată prin corespondență. Iar pentru ei ziua nemișcată părea că se întinde în eternitate, și Vinnie Upshaw începu să-și răsucescă o altă țigară cu încetineală plăcută, artritică.

9

Ben scria cînd se auzi o bătaie în ușă. Își însemnă rîndul înainte de a se ridica să deschidă. Era puțin după ora trei după-amiază, miercuri, 24 septembrie. Ploaia pusese capăt tuturor planurilor de continuare a căutărilor lui Ralphie Glick și toți fuseseră de acord că acțiunea se încheiase. Puștiul familiei Glick dispăruse... dispăruse definitiv.

Deschise ușa și-l descoperi în prag pe Parkins Gillespie, cu nelipsita-i țigară în colțul gurii. Într-o mîină ținea o carte, pe care Ben o recunoscuse amuzat ca fiind ediția Bantam a romanului *său*, *Conway's Daughter*.

— Intră, Șerifule, spuse. E cam umed afară.

— E un pic, zise Parkins intrînd. Septembrie e luna gripelor, îmi pun mereu galoșii. Sînt unii care-și rîd de mine, da' eu n-am mai avut gripă de la bătălia de la St.-Lo, Franța, în 1944.

— Pune-ți haina pe pat. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi o ceașcă cu cafea.

— Nu vreau să ți-l ud, spuse Parkins și-și scutură scrumul în coșul de hîrtii al lui Ben. Și tocmai ce-am băut o cafea făcută de Pauline la Excellent.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Nevastă-mea a citit asta... ridică cartea. A auzit că ești în oraș, da-i sfioasă. S-a gîndit că poate o să fii așa drăguț să te semnezi pe ea, sau să-i scrii ceva.

Ben luă cartea.

— După spusele lui Weasel Craig, soția dumitale e moartă de paisprezece sau cincisprezece ani.

— Așa să fie? Parkins nu păru deloc impresionat. Ce-i mai place să trîncănească lu' Weasel ăsta. Într-o bună zi o să-și caște gura atît de tare, că o să cadă și o să se înece în ea.

Ben nu spuse nimic.

— Atunci, vrei să semnezi pentru mine?

— Cu plăcere.

Luă un pix de pe masă, deschise cartea la prima pagină („O felie crudă de viață! - revista *Plain Dealer* din Cleveland) și scris: *Cele mai bune urări Șerifului Gillespie, din partea lui Ben Mears, 24/9/75*. I-o dădu înapoi.

— Mulțumesc mult, spuse Parkins fără să citească ce scrisese Ben. Se aplecă și-și stinse țigara pe marginea coșului pentru hîrtii.

— E singura carte cu autograf pe care o am.

— Ai venit să mă legi? îl întrebă Ben zîmbind.

— Ești isteț, zise Parkins. Acum, că-mi aduci aminte, e drept că m-am gîndit că ar cam trebui să vin și să-ți pun cîteva întrebări. Am așteptat doar pînă s-a cărat Nolly. E băiat bun, da' și lui îi place să vorbească. Doamne, cum se mai întinde bîrfa.

— Ce anume ai vrea să știi?

— Mai mult unde ai fost miercurea trecută seara.

— În seara cînd a dispărut Ralphie Glick?

— Da.

— Mă consideri suspect, Șerifule?

— Nu, domnule. Nu am suspecti. Se poate spune că o chestie ca asta îmi depășește atribuțiile. Mă pricep mult mai bine să-i amendez pe ăia care depășesc viteza legală cînd ies de la Dell și să-i alung pe puști din parc înainte să înceapă să facă prostii. Nu, doar îmi vîr și eu nasul pe aci, pe colo.

— Și cum ar fi dacă n-aș vrea să-ți spun?

Parkins ridică din umeri și-și scoase țigările.

— Te privește, fiule.

— Am luat masa cu Susan Norton și cu părinții ei. Am jucat și niște badminton cu tatăl ei.

— Pariez că te-a bătut. Îl bate mereu pe Nolly. Și Nolly tot bate cîmpii despre cît de mult își dorește să-l învingă pe Bill Norton o singură dată. La ce oră ai plecat?

Ben izbucni în rîs, însă rîsul lui nu era prea amuzant.

— Tai în carne vie, nu?

— Știi, spuse Parkins, dacă aș fi fost unul din detectivii ăia din New York de ți-i arată în filme la televizor, aș fi putut să cred că ai ceva de ascuns după felul cum valsezi în jurul întrebărilor mele.

— Nu am nimic de ascuns, zise Ben. Doar că m-am săturat să tot fiu străinul din oraș, pe care îl arată lumea cu degetul pe stradă, pe care îl înghiontesc la bibliotecă. Și acum mai vii și dumneata, cu aerul ăsta de negustor ambulant și încerci să afli dacă nu cumva țin scalpul lui Ralphie Glick ascuns în dulap.

— Ei, asta-i, dar nici prin cap nu-mi trece așa ceva.

Îl privi lung pe Ben peste jarul țigării, iar ochii i se înăspriseră.

— Dacă aș fi crezut că ai ceva de-a face ai fi fost deja la pîrnaie.

— Bine, spuse Ben. Am plecat de la familia Norton pe la șapte și un sfert. M-am plimbat puțin pînă înspre Schoolyard Hill. Cînd s-a întunecat de tot, m-am întors aici, am scris vreo două ore și după aia m-am culcat.

— La ce oră te-ai întors aici?

— Pe la opt și un sfert. Cam așa.

— Eh, asta nu te absolvă așa cum mi-aș dori. Te-ai întîlnit cu cineva?

— Nu, spuse Ben. Cu nimeni.

Cu un mormăit evaziv, Parkins se îndreptă spre mașina de scris.

— Despre ce e cartea asta?

— Nu te privește, spuse Ben, iar vocea îi devenise încordată. Ți-as fi recunoscător dacă n-ai atinge-o nici cu mîinile nici cu ochii. Sigur, asta în cazul că nu ai mandat de percheziție.

— Sensibil, eh? Și cînd te gîndești că ești un om care scrie ca să citească alții.

— După ce va ajunge în varianta finală, va trece de corecturile redactorului și de corectura de șpalt, și va fi tipărită, voi avea grijă personal să primești patru exemplare. Cu autograf. În faza în care este intră în categoria lucrurilor personale.

Parkins zîmbi și se îndepărtă.

— M-ai convins. Mă îndoiesc oricum că poate să fie vorba de vreo spovedanie.

Ben îi întoarse surîsul.

— Mark Twain a spus că romanul este o spovedanie despre toate cele, făcută de un om care nu a făcut niciodată nimic.

Parkins suflă fumul și se îndreptă spre ușă.

— Nu-ți mai ud covorul, domnule Mears. Vreau să-ți lulțumesc pentru timpul acordat și, ca să fiu sincer, cred că nu l-ai văzut în viața dumată pe puștiul Glick. Însă meseria mea îmi cere să pun asemenea întrebări.

Ben îl aprobă din cap:

— Am înțeleș.

— Și mai tre' să știi cum stau lucrurile în locuri din astea ca 'salem's Lot sau Guilford sau Milbridge, sau orice alt tîrg pișecios. O să-tot fii străin de oraș încă douăzeci de ani de-acu înainte.

— Știu. Îmi pare rău că mi-am ieșit din sărite. Însă după o săptămînă de căutări fără să găsim un indiciu cît de mic...

Ben clătină obosit capul.

— Mda, spuse Parkins. E îngrozitor pentru mama lui. Tare îngrozitor. Ai grijă de tine.

— În regulă, zise Ben.

— Nu-mi porți pică?

— Nu.

Făcu o pauză.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Îți spun, dacă pot.

— De unde ai luat cartea aia? Pe bune.

Parkins Gillespie zîmbi:

— Păi e un individ în Cumberland care ține o magazie cu mobilă veche. Cam fătălău el, de felul lui. Îl cheamă Gendron. Vinde și cărți vechi cu zece cenți bucata. Avea cinci exemplare din astea.

Ben izbucni în rîs și Parkins Gillespie ieși, surîzînd și trăgînd din țigară. Ben se duse la fereastră și-l urmări pe șerif cum iese din casă și traversează strada, ocolind grijuliu bălțile cu galoșii săi cei negri.

Parkins se opri o clipă să privească în vitrina noului magazin, înainte de a ciocăni la ușă. Când aici fusese Spălătoria Comunală, pe fereastră nu puteai vedea decît o mulțime de femei grase, cu mîncile suflecate, care puneau clor pentru înălbit sau care-și schimbau banii la automatul din perete, majoritatea mestecînd gumă, ca niște vaci cu boturile pline de paie. Însă ieri după-amiază și azi toată ziua fusese aici o mașină a unui decorator de interioare din Portland, iar locul arăta complet schimbat.

În spatele vitrinei fusese amplasată o platformă, acoperită cu o bucată de covor pufos, verde deschis. Două reflectoare fuseseră instalate ascunse vederii și ele aruncau o aură blîndă, care reliefa trei obiecte ce fuseseră și ele aranjate în vitrină: un ceas de perete, o roată de tors și un dulăpior demodat din lemn de cireș. În fața fiecărui articol se afla cîte un mic șervețel cu cîte o etichetă discretă pe care era scris prețul și, o, Doamne, există oare cineva în toate mințile care să plătească \$600 pe o roată de tors, cînd își putea cumpăra o mașină de cusut Singer cu \$48,95?

Cu un oftat, Parkins se duse la ușă și ciocăni.

Ușa se deschise aproape imediat, de parcă tipul ăla nou ar fi stat la pîndă în spatele ei, așteptîndu-l.

— Inspectare! spuse Straker cu un zîmbet îngust. Ce amabil din partea dumneavoastră să treceți pe aici!

— Nu sînt decît un șerif simplu, zise Parkins.

Își aprinse un Pall Mall și intră.

— Parkins Gillespie. Îmi pare bine de cunoștință.

Întinse mîna. Îi fu prinsă, strînsă ușor de o mînă care părea extrem de puternică, și foarte uscată și apoi fu eliberată.

— Richard Throckett Straker, spuse chelul.

— Mi-am închipuit că dumneavoastră trebuie să fiți, zise Parkins privind împrejur.

Întregul magazin fusese mochetat și acum tocmai se zugrăvea. Mirosul de vopsea proaspătă era plăcut, însă parcă mai era un miros sub acesta, un iz neplăcut. Parkins nu-l putu defini; își îndreptă atenția înapoi la Straker.

— Cu ce vă pot fi agreabil în ziua aceasta atît de frumoasă? întrebă Straker.

Parkins își întoarse privirea blajină spre fereastră, pe care ploaia continua să se reverse.

— Oh, cu nimic. Am trecut doar ca să vă salut. Să vă urez bun-venit în orașul nostru și să vă doresc succes.

— Cîtă amabilitate. Doriți o cafea? Niște vin de Xeres. Le am în cămăruța din spate.

— Nu, mulțumesc. Nu pot să stau. Este și domnul Barlow pe-aici?

— Domnul Barlow este la New York, într-o călătorie de afaceri. Nu-l aștept să se întoarcă pînă cel devreme la zece octombrie.

— Înseamnă că veți inaugura magazinul fără el, spuse Parkins gîndindu-se că, dacă prețurile văzute de el în vitrină puteau constitui vreun indiciu, înseamnă că Straker nu va fi chiar asaltat de clienți.

— Apropo, care este numele mic al domnului Barlow?

Zîmbetul lui Straker reapăru, subțire și tăios ca o lamă de ras.

— Puneți această întrebare în calitatea dumneavoastră oficială, a... domnule șerif?

— Nu. Sînt pur și simplu curios.

— Numele întreg al asociatului meu este Kurt Barlow, spuse Straker. Am lucrat împreună atît la Londra, cît și la Hamburg. Aceasta - îmbrățișa magazinul cu o mișcare largă a brațelor - este pensionarea noastră. Modestă. Și totuși, încă plină de savoare. Nu ne așteptăm să cîștigăm mult. Dar amîndoi iubim lucrurile vechi, obiectele frumoase, și sperăm să cîștigăm reputație în acest domeniu... poate chiar în întreaga dumnea-voastră regiune, atît de minunată. Credeți că ar fi posibil așa ceva, domnule Șerif Gillespie?

— Cred că orice este posibil, zise Parkins căutînd din priviri o scrumieră. Nu văzu nici una și atunci scutură scrumul în buzunarul hainei.

— În orice caz, eu vă urez mult noroc și cînd îl vedeți pe domnul Barlow, vă rog să-i spuneți că am să încerc să mai trec pe aici.

— Așa voi face, spuse Straker. Partenerul meu este o persoană foarte sociabilă.

— Minunat, zise Gillespie.

Se îndreptă spre ușă, se opri, se întoarse. Straker îl urmărea cu atenție.

— Că veni vorba, vă place casa cea veche?

— E nevoie de multă muncă, spuse Straker. Însă avem tot timpul din lume.

— Da, așa cred și eu, îl aprobă Parkins. Nu ați văzut din întîmplare ceva puști pe acolo?

Fruntea lui Straker se încreți:

— Puști?

— Copii, explică răbdător Parkins. Știți că uneori le place să-i necăjească pe noii veniți. Aruncă cu pietre sau sună la ușă și după aia fug... chestii de-astea.

— Nu, spuse Straker. Nu am văzut nici un copil.

— Se pare că am rătăcit unul.

— Într-adevăr?

— Da, zise cu înțelepciune Parkins, da, într-adevăr. Acum ne gândim că s-ar putea să nu-l mai găsim. Să nu-l mai găsim în viață.

— Ce păcat, spuse rece Straker.

— E păcat. Dacă vedeți ceva...

— Bineînțeles că vă voi raporta în mare grabă.

Declanșa din nou zîmbetul înghețat.

— Bine, zise Parkins.

Deschise ușa și privi resemnat la ploaia care se revărsa în torente.

— Să-i spuneți domnului Barlow că de-abia aștept să-l cunosc.

— Sigur că îi voi spune, Șerif Gillespie. *Ciao*.

Parkins îl privi uluit:

— Ce-au?

Surîsul lui Straker se lăți:

— La revedere, Șerif Gillespie. Este o cunoscută expresie italiană pentru la revedere.

— Așa? Ei, în fiecare zi înveți câte ceva nou, nu? La revedere.

leși în ploaie și închise ușa m urma lui.

— Oricum, mie nu mi-e cunoscută expresia asta, nu, dom'ne.

I se udase țigara. O aruncă.

Straker îl urmări prin vitrina magazinului. Nu mai zîmbea.

11

Cînd Parkins ajunsese înapoi la biroul său din Clădirea Municipality, strigă:

— Nolly? Ești aici, Nolly?

Nici un răspuns. Parkins dădu satisfacut din cap. Nolly era băiat bun dar îi cam lipsea din creier. Își scoase haina, își desfăcu cataramele galoșilor, se așeză la birou, căută un număr de telefon din Portland și îl formă. I se răspunse imediat de la capătul celălalt al firului.

— Biroul FBI, Portland. Agentul Hanrahan la telefon.

— Sînt Parkins Gillespie. Șerif în orașul Jerusalem's Lot. Avem un băiat oare a dispărut.

— Am fost informat, răspunse pe un ton sever Hanrahan. Ralph Glick. Nouă ani, un metru douăzeci și cinci înălțime, păr negru, ochi albaștri. Ce este, o răpire în vederea răscumpărării?

— Nimic de genul ăsta. Puteți să verificați niște indivizi?

Hanrahan răspunse afirmativ.

— Primul este Benjamin Mears. M-E-A-R-S. Scriitor. A scris o carte cu titlul *Conway's Daughter*. Celălți doi sînt pereche. Kurt Barlow. B-A-R-L-O-W. Celălalt tip...

— Kurt scris cu „C” sau „K”? întrebă Hanrahan.

— N-am idee.

— Bine. Continuați.

Ceea ce Parkins făcu, transpirînd abundent. Întotdeauna cînd stătea de vorbă cu țipi care reprezentau legea adevărată, se simțea ca un cur belit.

— Celălalt este Richard Throckett Straker. Throckett cu doi „t” la sfîrșit și Straker se scrie așa cum se aude. ăsta și cu Barlow se ocupă de afaceri cu mobilă și antichități. Tocmai ce au deschis un magazin mic și la noi în oraș. Straker pretinde că Barlow este dus la New York după marfa. Straker pretinde că au avut amîndoi afaceri la Londra și la Hamburg. Și cred că asta e cam tot.

— Îi suspectați pe vreunul în cazul dispariției lui Glick?

— Deocamdată nici nu știu dacă chiar avem un asemenea caz. Însă au venit în oraș cam în același timp.

— Credeți că există vreo legătură între Mears și ceilalți doi?

Parkins se sprijini de spătarul scaunului și-și aruncă ochii pe fereastră.

— ăsta, zise el, este unul din lucrurile pe care aș dori să le afl.

12

În zilele senine și reci, cablurile telefonice scoteau un zumzăit ciudat, de parcă ar fi vibrat din

cauza zvonurilor și bîrfelor transmise prin ele. Sunet ca nici un altul în lume -sunetul stingher al vocilor care zboară prin spațiu. Stîlpii de telefon sînt cenușii și crăpați, iar gerurile și dezghețurile le-au conferit poziții înclinate, lipsite de demnitate. Nu sînt practici și milităroși ca stîlpii ancorați în beton. Dacă se întîmplă să se găsească lîngă drumuri asfaltate, sînt plini de smoală, iar dacă sînt amplasați pe drumuri lăturalnice, sînt umpluți de praf. Pe suprafața lor, cicatrici vechi și bătute de vreme indică locurile pe unde s-au cățărat instalatorii să repare cîte ceva în 1946 sau 1952 sau 1969. Păsări - ciori, rîndunele, prihori, grauri - stau ghemuite și tăcute pe cablurile zumzăitoare și poate că aud, prin picioarele lor cu gheare, sunetele omenеști, limbi străine pentru ele. Și dacă chiar așa ar sta lucrurile, ochii lor de mărgele rămîn imperturbabili. Orașul nu are simțul istoriei, dar are simțul timpului, iar stîlpii de telefon par a ști acest lucru. Dacă pui mîna pe unul, poți simți adînc, în lemnul lui, vibrațiile venite din cabluri, de parcă acolo s-ar afla întemnițate niște suflete, care se zbat să iasă la lumină.

— ...și a plătit cu o bancnotă de douăzeci, veche, Mabel, una mare. Clyde a zis că n-a mai văzut așa ceva de la falimentul Băncii Gates, în 1930. Era...

— ...da, e un tip ciudat, Evvie. L-am văzut prin binoclu, robotind prin jurul casei cu o roabă. Mă întreb dacă e singur acolo sus, sau...

— ...Crockett trebuie să știe, însă n-o să spună. Are lacăt la gură în privința asta. A fost întotdeauna un...

— ...scriitor la Pensiunea Evei. Mă întreb dacă Floyd Tibbits știe că a fost...

— ...stă o grămadă de timp la bibliotecă. Loretta Starcher zice că n-a văzut în viața ei un om care să știe atît de multe...

— ...a spus că îl cheamă...

— ...da, Straker. Domnul R.T. Straker. Mama lui Kenny Danles a zis că s-a oprit la magazinul cel nou din oraș și că în vitrină era un bufet DeBiers veritabil care costă *opt sute de dolari*. Îți închipui? Așa că eu am zis...

— ...ciudat că a venit și băiețelul familiei Glick...

— ...doar nu crezi...

— ...nu, dar *este* ciudat. Apropo, mai ai rețeta pentru...

Și cablurile zumzăie. Și zumzăie. Și zumzăie.

13

9/23/75

NUME: Glick, Daniel Francis

ADRESA: RFD #1, Brock Road, Jerusalem's Lot, Maine 04270

VÎRSTA: 12 SEX: Masculin RASA: Caucazian

INTERNAT: 9122115 PERSOANA CARE L-A INTERNAT:

Anthony H, Glick (Tatăl pacientului)

SIMPTOME: Șoc, pierderea (parțială) a memoriei, greață, lipsa apetitului, constipație, stare generală de anemie.

ANALIZE (vezi anexele)

1. Test TBC: neg.

2. Analiza salivei și a urinei: neg.

3. Diabet: neg.

4. Leucogramă: neg.

5. Hemogramă: 45% hemo.

6. Test măduvă: neg.

7. Radiografie pulmonară: neg.

DIAGNOSTIC POSIBIL: Anemie periculoasă, primară sau secundară; testele anterioare indică 86% hemoglobina. Nu pare posibilă anemia secundară; nu există antecedente referitoare la ulcer, hemoroizi, scaun cu sînge etc. Analiza diferențiată a sîngelui: neg. Mai probabil este vorba de anemie primară combinată cu șoc mental. Se recomandă irigoscopie și radiografie pentru depistarea eventualelor hemoragii interne, deși tatăl spune că nu au existat accidente de dată recentă. Se recomandă tratament zilnic cu vitamina B12 (vezi anexa).

Se propune externarea, în așteptarea rezultatelor celorlalte analize.

G.M. GORBY

Medic pediatru

14

La ora unu, în dimineața zilei de 24 septembrie, sora intră în salonul lui Danny Glick ca să-i dea medicamentele. Se opri încruntată în pragul ușii. Patul era gol.

Ochii i se mișcă cu repeziciune de la pat la grămăjoara albă care părea a se împuțina tot mai mult pe zi ce trece și care acum era prăbușită lângă pat.

— Danny? îl strigă ea în șoaptă.

Se îndreptă către el gândind: A avut nevoie să meargă pînă la baie și nu l-au ținut puterile. Asta e tot.

L-a întors cu blîndețe și, primul ei gând înainte de a-și da seama că murise, a fost că vitamina B12 îl ajutase; arăta mult mai bine acum decît atunci cînd îl internaseră.

Și atunci îi simți răceala mîinii și nemișcarea țesăturii de vene albastre de sub degetele ei, și rugii spre camera de gardă, pentru a raporta un deces în salon.

CAPITOLUL CINCI

BEN (II)

1

În data de 25 septembrie, Ben luă din nou cina cu familia Norton. Era joi seara și mîncarea era tradițională - fasole și cîrnați de porc. Bill Norton prăjise cîrnați pe grătarul din curte, iar Ann fiersese fasolea în melasă la foc mic, de la ora nouă dimineața. Au mîncat la masa pliantă și apoi toți patru și-au aprins țigările, discutînd fără prea multa vervă despre șansele tot mai reduse ale echipei din Boston.

În aer se simțea o schimbare delicată; mai era încă plăcut afară, chiar și în cămașă, însă plutea în atmosferă ceva ce amintea de scînteierea ghetii. Toamna aștepta în culise, aproape că o puteai zări. Arțarul cei bătrîn din fața Pensiunii Evei Miller începuse deja să ruginească.

Nu se schimbase nimic în relația lui Ben cu familia Norton. Sentimentele lui Susan față de el erau sincere și limpezi și naturale. Și lui îi plăcea fata foarte mult. În Bill simțea o simpatie care creștea cu fiecare întîlnire, ținută în frîu doar de prejudecata subconștientă care-i afectează pe toți tații aflați în prezența bărbaților care sînt acolo din cauza fiicelor lor. Dacă îți place un alt bărbat și ești sincer, atunci bei bere cu el și vorbești despre femei, faci politică și-i înjuri pe politicieni. Însă indiferent cît de mult ți-ar putea plăcea, este pur și simplu imposibil să-ți deschizi complet inima în fața bărbatului între picioarele căruia atîrnă posibila deflorare a fiicei tale. Ben reflectă că, după ce căsătoria are loc, posibilul devine real și atunci, poți să fii prieten la cataramă cu bărbatul care-ți regulează fiica noapte de noapte? Ben se îndoia că situația aceasta avea vreo morală.

Arin Norton era în continuare rece. Cu o seară înainte, Susan îi explicase cîte ceva despre povestea cu Floyd Tibbits - despre presupunerea mamei sale că problemele ei referitoare la viitorul ginere fuseseră rezolvate ușor și satisfăcător în direcția aceea. Floyd era o cantitate cunoscută; el era Cel Statornic. De cealaltă parte, Ben Mears apăruse de nicăieri și se putea duce înapoi la fel de repede, însă, foarte posibil, cu inima fiicei ei în buzunar. Nu avea încredere în masculul creator, resimțind față de el o antipatie instinctivă, provincială (pe care Edward Arlington Robinson sau Sherwood Anderson ar fi recunoscut-o imediat), și Ben bănuia că, în adîncul ființei ei asimilase maxima: ori homosexuali, ori tauri comunal; uneori ucigași, sinucigași sau maniaci; cu tendința de a trimite colete din tinere fete, colete ce conțin numai urechea stîngă. Faptul că Ben făcuse parte din grupul care l-a căutat pe Ralphie Glick nu făcuse decît să-i întărească suspiciunile, în loc să le mai -domolească și mai credea că era imposibil să o cîştige de partea lui. Se întrebă dacă știa oare despre vizita lui Parkins Gillespie.

Gîndurile acestea i se rostogoleau leneșe prin minte cînd Ann spuse:

— Îngrozitoare povestea cu puștiul Glick.

— Ralphie? Da, zise Bill.

— Nu, cel mare. A murit.

Ben tresări:

— Cine? Danny?

— A murit ieri în zori.

Păru surprinsă că bărbații nu știau. Tot orașul nu vorbea decît despre asta.

— Și eu am auzit vorbindu-se la magazinul lui Milt, spuse Susan.

Mîna ei o găsi pe a lui Ben pe sub masă și el o strînsese bucuros.

— Cum suportă familia Glick?

— La fel cum aș face și eu, spuse simplu Ann. Sînt scoși din minți de durere.

E și normal, gîndi Ben. Doar cu zece zile în urmă, viața lor se desfășura normal; acum familia le

fusese sfârșită în bucăți. Un fior lugubru îi călători pe șira spinării.

— Crezi că puștiul cel mic va fi găsit vreodată în viață? îl întrebă Bill.

— Nu, spuse Ben. Cred că și el e mort.

— Ca povestea aia din Houston de acum doi ani, zise Susan. Dacă e mort, aproape că aș vrea să nu-l găsească. Cine e în stare să-i facă așa ceva unui copil lipsit de apărare...

— Cred totuși că poliția încă îl mai caută pe făptaș, spuse Ben. Îi interoghează pe pedofilii și pe perversii care au cazier.

— Când îl găsesc pe ăla de-a făcut-o, ar trebui să-l spînzure de coaie, zise Bill Norton. Joci o partidă de badminton, Ben?

Ben se ridică.

— Nu, mulțumesc. Prea am senzația că-ți dai o pasiență și eu fac pe popa prostu'. Mulțumesc pentru delicioasa masă. Am de lucru în seara asta.

Ann Norton ridică din sprîncene, dar nu spuse nimic.

Se sculă și Bill de pe scaun.

— Cum merge cartea cea nouă?

— Bine, răspunse scurt Ben. Susan, vrei să cobori dealul cu mine și să bem un sirop la Spencer?

— Oh, nu știu dacă e bine, se băgă iute în vorbă Ann. După toată povestea asta cu Ralphie Glick.

M-aș simți mai bine dacă...

— Mamă, sînt fată mare, o întrerupse Susan. Și felinarele sînt aprinse pe tot dealul Brock.

— Sigur că o să te conduc înapoi acasă, spuse Ben, pe un ton aproape oficial.

Își lăsase mașina la pensiune și venise pe jos. Era o seară mult prea frumoasă.

— N-o să pățească nimic, zise și Bill. Îți faci prea multe griji, Mămico.

— O, da, așa mi se pare. Tinerii știu întotdeauna mai bine, nu? zîmbi subțire.

— Stai numai să-mi iau o jachetă, murmură Susan către Ben și porni pe aleea înspre casă.

Purta o fustă sport roșie, scurtă pînă la coapse și își expuse în întregime picioarele cînd urcă treptele. Ben o urmări cu privirea, știind că Ann îl urmărea la rîndul ei. Soțul ei înăbușea focul de mângal.

— Cît timp ai de gînd să stai în oraș, Ben? îl întrebă Ann într-o demonstrație de interes politicos.

— În orice caz, pînă îmi termin cartea, spuse. Nu știu mai departe. E foarte frumos dimineața și aerul are un gust bun cînd îl respiri, îi surîse privind-o în ochi. S-ar putea să stau mai mult.

Ea îi întoarse surîsul:

— E frig iarna, Ben. Îngrozitor de frig.

Apoi Susan coborî treptele, cu o jachetă subțire pe umeri.

— Gata? Am poftă să beau un sirop de ciocofată. Păzea, tenul meu frumos!

— Tenul tău o să supraviețuiască, spuse el și se întoarse spre doamna și domnul Norton.

Mulțumesc încă o dată.

— Cu multă plăcere, Ben, zise Bill. Vino mîine seară, dacă vrei, cu o ladă cu bere. O să ne batem joc de timpuții ăia din echipa lui Yastrzemski.

— Ar fi minunat, răspunse Ben, dar ce ne vom face după repriza a doua?

Rîsul bogat, din toată inima, al lui Bill Norton, îi urmări pînă au dat colțul casei.

7

— De fapt, nu prea am nici un chef să merg la cofetăria lui Spencer, spuse ea în timp ce coborau dealul. Hai mai bine să ne plimbăm prin parc.

— Și ce te faci cu bandiții, doamnă? o întrebă, imitînd accentul din Bronx.

— În Lot, toți bandiții trebuie să fie acasă pînă la ora șapte. Așa prevede regulamentul orașului. Și acum este exact opt și trei minute.

Întunericul se pogorîse peste lume și, în lumina felinarelor de pe deal, umbrele lor pe caldarîm se lungeau și se micșorau.

— Dar ce bandiți cumsecade aveți pe aici, spuse el. Nu se duce nimeni în parc după lăsarea nopții?

— Se duc uneori puștii din oraș ca s-o pună, dacă nu-și permit să meargă la cinematograful în aer liber, zise și-i făcu cu ochiul. Așa că dacă vezi pe cineva pitit în tufișuri, uită-te în cealaltă direcție.

Intrară în parc prin partea de vest, prin fața Clădirii Municipality. Parcul era învăluit în umbraai părea fermecat; zidurile din beton se curbau pe sub coroanele copacilor iar heleșteul scînteia tăcut în razele reflectate ale luminilor de pe stradă. Dacă era cineva pe acolo, Ben nu-l zărea, oricum.

Au înconjurat Monumentul Eroilor, cu listele lui lungi de nume, cele mai vechi din timpul Războiului de Independență, cele mai noi, din timpul războiului din Vietnam, gravate sub Războiul din 1812. Erau șase nume din oraș înscrise în dreptul celui mai recent conflict, și sclipeau pe alamă ca niște

răni noi, sîngerînde. Gîndi atunci: orașul ăsta nu are numefe care i se potrivește. Ar trebui să-l cheme Timpul. Și, de parcă gestul ar fi fost produsul natural al acestui gînd, căută cu privirea Casa lui Marsten, însă silueta masivă a Clădirii Municipality o ascundea vederii.

Ea îi urmări privirea și se încruntă. În timp ce-și întindeau jachetele pe iarbă (fără vreun cuvînt, amîndoi refuzaseră ideea de a se așeza pe o bancă), îi spuse:

— Mama a zis că Parkins Gillespie te-a anchetat. Băiatul cel nou de la școală a furat banii de lapte, sau cam așa ceva.

— E o figură șeriful ăsta, spuse Ben.

— De fapt, mama te-a și judecat și condamnat.

Cuvintele erau ușor amuzate, însă buna dispoziție păli și lăsa să se întrevadă ceva mai serios.

— Nu mă prea place mama ta, nu?

— Nu, Susan îl apucă de mîină. Îmi pare foarte rău însă a fost o situație de antipatie la prima vedere.

— Nu face nimic, spuse el. Bine că nu știu să joc badminton.

— Tata? surîse ea. Tata recunoaște un om deosebit din prima.

Zîmbetul i se stinse.

— Ben, despre ce e vorba în cartea ta?

— E greu de spus.

Își scoase mocasinii și-și întinse picioarele în iarbă înrourată.

— Cum te mai pricepi să schimbi vorba.

— Nu, nu mă deranjează dacă-ți spun.

Și, spre propria-i surpriză, își dădu seama că era perfect adevărat. Întotdeauna se gîndea că o carte pe care tocmai o scrie este un copil, un copil bolnăvicios, care trebuie să fie protejat și îngrijit. Prea multă scoatere în lume l-ar ucide. Refuzase să-i spună Mirandei vreun cuvînt despre *Conway's daughter* sau despre *Air Dance*, deși fusese înnebunită de curiozitate. Cu Susan însă, lucrurile stăteau altfel. Miranda folosea un fel de anchetă mai directă, iar întrebările ei aduceau foarte bine cu un interogatoriu.

— Lasă-mă puțin să mă gîndesc cum să-ti explic, zise el.

— Poți să mă săruți în timp ce te gîndești? Îl întrebă și se întinse pe iarbă.

Ben fu forțat să realizeze cît de scurtă îi era fusta și ce multe dezvăluia.

— Cred că m-ar cam împiedica, șopti. Să vedem

Se aplecă și o sărută, punîndu-i ușor o mîină pe talie. Îi răspunse cu hotărîre și-i prinse mîna în mîinile ei. După o clipă, pentru prima oară limbile li se întîlniră. Ea își schimbă poziția, ca să-i poată răspunde mai bine, iar foșnetul blînd al fustei de bumbac, păru aproape asurzitor.

Se arcui pe spate, astfel ca el să-i poată cuprinde sînul, moale și plin. Pentru a doua oară de cînd o întîlnise, se simți din nou de parcă ar fi avut șaisprezece ani, de parcă ar fi fost un puști de șaisprezece ani cu capul plin de gîrgăuni, cu toată viața înainte și fără vreun obstacol de înfruntat la orizont.

— Ben?

— Da.

— Fă dragoste cu mine. Vrei?

— Da, spuse el. Vreau.

— Aici pe iarbă.

— Da.

Îl privi cu ochi imenși în întunericul din parc. Mai spuse:

— Să fie bine.

— Voi încerca.

— Încet, zise ea. Încet. Încet. Uite...

Deveniră umbre în beznă.

— Așa, spuse el. Oh, Susan.

3

Au rătăcit o vreme prin parc, iar apoi s-au îndreptat spre Strada Brook.

— Îți pare rău? o întrebă el.

Își ridică ochii spre el și îi surise fără prefăcătorie.

— Nu. Mă bucur.

— Atunci e bine.

Fără vreun alt cuvînt, porniră mîină în mîină.

— Cartea? întrebă el. Incepuseși să-mi vorbești despre carte înainte de a fi întrerupți într-un mod atît de plăcut.

— Cartea este despre Casa lui Marsten, rosti el încet. Cred că nu asta a fost intenția mea la început, nu în totalitate. Am crezut că o să fie despre acest oraș. Dar poate că mă mint singur. Să știi că am făcut cercetări despre Hubie Marsten. Era un gangster. Povestea cu firma de camioane era doar o acoperire.

Il privi uluită:

— Cum de-ai aflat asta?

— Parte de la poliția din Boston, și mai mult-de la o femeie. Minella Corey, sora lui Birdie Marsten. Are șaptezeci și nouă de ani acum și nu-și amintește ce a mâncat la micul dejun, însă nu a uitat nici un amănunt din cele întâmplate înainte de 1940.

— Și ți-a spus...

— Tot ce știe. E într-un azil de bătrâni în New Hampshire și cred că de ani de zile nu a mai stat cineva de vorbă cu ea. Am întrebat-o dacă Hubert Marsten fusese într-adevăr ucigaș plătit în Boston - poliția era sigură de asta - și ea a dat din 'cap. „Cîți?” am întrebat-o. Și-a ridicat mâinile în fata ochilor și și-a fluturat degetele răsfirate și a zis: „de cîte ori poți să numeri astea?”

— Dumnezeuule.

— Prin 1927, organizația din Boston începuse să își facă probleme din cauza lui Hubert Marsten, continuă Ben. Fusese deja anchetat de două ori, o dată de poliția din Boston și a doua oară de cea din Malden. Poliția din Boston îl arestase în urma unei răfuieli între două grupuri de gangsteri; și i-au dat drumul după doar două ceasuri. Povestea din Malden a fost cu totul altceva. Un băiat de unsprezece ani a fost ucis. Copilul a fost spintecat și i s-au scos mațele.

— Ben...

Vocea ei tremură, îngrețoșată.

— Patronii lui Marsten l-au scos din belea - îmi închipui că știa destule despre afacerile lor necurate - însă cu asta și-a terminat cariera în Boston. S-a mutat fără prea mult tîmbălău în 'salem's Lot, un fost director, pensionat acum, al unei firme de transport auto care primea cîte un cec în fiecare lună. Nu ieșea des din casă. Cel puțin, noi știm că nu ieșea.

— Ce vrei să spui?

— Mi-am petrecut mult timp în bibliotecă și am răsfoit exemplare vechi din revista *Ledger*, din perioada 1928-1939. Au dispărut patru copii în vremea aceea. Nu e ceva neobișnuit, recunosc, nu la țară. Copiii se rățăesc și mor, uneori, de insolajie. Alteori, alunecă și sînt îngropați într-o carieră de piatră. Nu e bine, dar se întâmplă.

— Dar nu crezi că asta s-a întîrnat cu cei patru?

— *Nu știu*. Ce știu este că *nici unul nu a fost găsit vreodată*. N-a existat nici un vîntător care să dea peste vreun schelet în 1945, sau un constructor care să găsească niște oase în timp ce încarcă nisip pentru beton. Hubie și Birdie au locuit unsprezece ani în casa aceea, timp în care copiii au dispărut, și - asta e tot ce știm. Însă nu mă pot opri să mă gîndesc la copilul din Malden. Mă gîndesc aproape tot timpul la el. Ai citit *Stafiile din Casa dintre Dealuri* de Shirley Jackson?

— Da.

Cită pe un ton scăzut:

— „Și orice ar fi fost ceea ce rățăcea acolo, rățăcea în solitudine”. M-ai întrebat despre ce e vorba în cartea mea. În esență, este despre puterea repetitivă a răului.

Il apucă de braț:

— Doar nu crezi că Ralphie Glick...

— A fost devorat de spiritul răzbunător al lui Hubert Marsten care învie o dată la trei ani în nopțile cu lună plină?

— Cam așa ceva.

— Dacă vrei un răspuns care să te liniștească, nu trebuie să-mi pui mie întrebarea. Nu uita, eu sînt copilul care a deschis ușa unei camere la etaj și l-a văzut atîrnînd de grindă.

— Țsta nu e un răspuns.

— Nu, nu este. Să-ți mai spun ceva înainte de a-ți mărturisi ceea ce cred eu. Ceva ce mi-a spus Minella Corey. A spus că există oameni răi în lume, oameni cu adevărat răi, malefici. Uneori auzim despre ei, dar cel mai adesea, se desfășoară în întuneric absolut. Mi-a zis că a fost blestemată să cunoască doi asemenea oameni în viața ei. Unul era Adolf Hitler. Celălalt fusese cumnatul ei, Hubert Marsten.

Se opri o clipă.

— A zis că în ziua în care Hubie a împușcat-o pe sora ei, ea se afla la trei sute de mile depărtare, la Cape Cod. În vara aceea lucra ca menajeră la o familie bogată. Pregătea o salată asortată într-un castron mare din lemn. Era ora două și un sfert după-amiază. A simțit un junghi de durere, „ca un fulger” trecîndu-i prin cap și a auzit împușcătura. Zice că s-a prăbușit pe podea. Cînd și-a revenit - era singură în toată casa - trecuseră deja douăzeci de minute. S-a uitat la castron și a urlat. I s-a părut că era plin de sînge.

— Dumnezeu, murmură Susan

— O clipă mai târziu, totul revenise la normal. Trecuse și durerea de cap, iar în vasul de salată nu era decât salată. Însă mi-a spus că a știut - *a știut* - că sora ei murise, că fusese împușcată.

— Asta e povestea ei nedemonstrată?

— Da, nedemonstrată. Însă nu e o escroacă; e o femeie în vîrstă, fără minte suficientă ca să mai poată minți. Oricum, povestea ei nu mă îngrijorează. Nu prea tare. Știința a evoluat și faptul că Birdie ar fi comunicat circumstanțele morții ei pe o distanță de trei sute de mile nu este nici pe jumătate atît de greu de crezut cum este chipul răului - chipul acela cu adevărat monstruos - pe care mi se pare uneori că îl deslușesc în conturul casei. M-ai întrebă ce cred și o să-ți spun. Cred că este relativ ușor ca oamenii să accepte existența unor fenomene ca telepatia sau precogniția sau teleplasmul, pentru că dorința lor de a crede în așa ceva nu-i costă nimic. Nu le dă insomnie. Cu mult mai neliniștitoare este ideea că răul pe care îl fac oamenii trăiește și după ce ei au murit.

Își ridică ochii spre casa lui Marsten și șopti:

— Cred că această casă este un monument închinat de Hubert Marsten în cinstea răului, un fel de rezonator psihic. Un fel de semnal luminos supranatural. Și în toți anii aceștia a stat acolo, păstrînd, poate, esența spiritului malefic al lui Hubie în oasele ei bătrîne și putrezite.

— Și acum este locuită din nou.

— Și un alt copil a dispărut.

Se întoarse spre ea și îi cuprinse obrazii în palme.

— Știi, nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva cînd m-am întors! M-am gîndit că poate a fost demolată, dar nici în cele mai îngrozitoare vise nu mi-am închipuit că ar fi putut fi cumpărată. Îmi imaginam că o-s-o închiriez și... nu mai știu. Că mă voi afla iar față în față cu vechile mele năluciri, cu groaza mea, poate. Că, poate, mă voi juca de-a ucigașul de stafii - pieri în numele tuturor sfinților, Hubie. Sau că poate pur și simplu mă voi adapta atmosferei și voi scrie o carte suficient de înspăimîntătoare încît să-mi aducă un milion de dolari. Indiferent ce ar fi fost, simțeam că sînt stăpîn pe situație, și că asta conta cu adevărat. Nu mai eram puștiul de nouă ani, gata să o ia la goană țipînd, de la spectacolul unui iluzionist care poate că izvorîse chiar din capul meu și nu de altundeva. Însă acum...

— Acum ce, Ben?

— Acum e locuită! izbucni el și-și lovi palma cu pumnul celeilalte mîini. *Nu* sînt stăpîn pe situație. Un băiețel a dispărut și eu nu mai știu ce să înțeleg. S-ar putea să nu aibă nici o fegătură cu casa, dar... nu cred.

Ultimele două cuvinte au fost rostite foarte rar.

— Fantome? Spirite?

— Nu neapărat. Poate că acolo e un tip inofensiv care a admirat casa pe vremea cînd era copil și a cumpărat-o și a devenit... posedat.

— Știi ceva despre... Începu ea, alarmată.

— Noul chiriaș? Nu. Sînt simple supoziții. Dar dacă e vorba despre casă, aș prefera să fie vorba de un tip posedat decât de altceva.

— Ce altceva?

Răspunse:

— Poate un alt om rău.

4

Ann Norton îi urmărea din spatele perdelelor. Sunase mai devreme la cofetărie. Nu, a spus domnișoara Coogan, cu un soi de bucurie bîrfitoare răsunîndu-i în voce. Nu sînt aici. Nu au trecut pe aici.

Unde ești, Susan? Oh, unde ești?
 Neputincioasă, gura i se strîmbă într-o grimasă urîță.
Pleacă, Ben Mears. Pleacă și las-o în pace.

5

Cînd i se desprinse din brațe, îi spuse:

— Vrei să faci ceva important pentru mine, Ben?

— Orice.

— Nu mai povesti lucrurile astea nimănui din oraș. Surîse fără umor:

— Nu-ți face griji. Nu sînt chiar atît de nerăbdător să fiu considerat într-o ureche.

- Îți încui camera?
- Nu.
- Ai face bine să începi să o încui.
- Îl privi calmă.
- Trebuie să te consideri suspect.
- Și tu mă consideri așa?
- Așa ar fi, dacă nu te-aș iubi.

Și dispăru, urcînd în fugă poteca înspre casă, lăsîndu-l să privească în urma ei, uluit de cele pe care el însuși le spusese și mai uluit de cele patru sau cinci cuvinte pe care ea le rostise la sfîrșit.

6

Cînd ajunse înapoi la pensiunea Evei, își dădu seama că nu putea nici să scrie și nici să doarmă. Era mult prea tulburat. Se urcă în Citroen și, după cîteva momente de nehotărîre, porni înspre barul lui Dell.

Aglomeratie, fum mult și gălăgie. Orchestra, un grup de muzică country și western, The Rangers, care cînta cîteva zile de probă, interpreta o variantă a melodiei „You've Never Been This Far Before”, compensînd prin volum ceea ce pierdeau din calitate. Vreo patruzeci de perechi se învîrteau pe ring, majoritatea purtînd blue jeans. Amuzat, Ben își aminti de vorbele lui Edward Albee despre sînii maimuțelor.

Scaunele din fața barului erau ocupate de muncitori în construcții și la fabrica de textile, bînd toți din pahare identice cu bere și purtînd aproape toți ghete identice cu talpă din crep și șireturi din piele netăbăcită.

Trei chelnerițe, cu părul tapat și cu numele brodate cu fir auriu pe bluzele albe (Jackie, Toni, Shirley) se ocupau de clienții de la mese și din separeuri. În spatele barului, Dell umplea paharele cu bere, iar la capătul celălalt, un individ cu figură de pasăre de pradă și cu părul dat cu briantină, pregătea cocktail-lurile. Fața îi rămînea absolut impasibilă cînd măsura alcoolul, îl turna în shakerul argintiu și adăuga celelalte ingrediente.

Ben se îndreptă spre bar, ocolînd ringul de dans, cînd cineva îl strigă:

— Ben! Hei, băiatule! Ce mai faci, prietene?

Privi în jur și îl văzu pe Weasel Craig stînd la o masă lîngă bar cu un pahar de bere, pe jumătate golit, în fața.

— Bună, Weasel, zise Ben și se așeză. Era bucuros să întîlnească un chip cunoscut, și, sincer, chiar îi plăcea Weasel.

— Ei, sefu', te-ai hotărît să încerci ceva viață de noapte? Weasel zîmbi cu toți dinții și-l bătu pe umăr. Ben își dădu seama că își ridicase ajutorul de șomaj; simpla respirație a lui Weasel avea darul de a te ameți.

— Mda, răspunse el. Scoase un dolar și îl puse pe masa acoperită cu fantomele rotunde ale nenumăratelor pahare de bere care se odihniseră pe ea de-a lungul anilor.

— Cum merge?

— Bine. Ce zici de formația asta nouă. Buni, hm?

— Bunicei, spuse Ben. Termină-ți berea pînă nu se răsuflă. Fac eu cinste.

— Asta mi-am dorit să aud toată seara. *Jackie!* zberă el. Adu lu' prietenu' meu o cană! Budweiser! Jackie aduse cana pe o tavă plină cu monezi înotînd în bere și o puse pe masă, cu brațul drept încordat și musculos ca al unui boxer profesionist. Privi bancnota de un dolar cu scîrbă nedisimulată, de parcă ar fi examinat o nouă specie de gîndaci de bucătărie.

— Face un dolar patruj' de cenți, spuse ea.

Ben mai scoase o bancnotă. Fata le luă pe amîndouă, pescui șazeci de cenți din băltoacele de pe tavă, îi trînti pe masă și zise:

— Weasel Craig, cînd răcnești în halu' ăsta parc-ai fi un porc înjunghiat.

— Ești superbă, iubito, spuse Weasel. ăsta-i Ben Mears. Scrie cărți.

— Îmi pare bine, zise Jackie și se topi în penumbra.

Ben își turnă un pahar cu bere și Weasel făcu imediat la fel, umplîndu-și cu dexteritate paharul pînă în vîrf. Spuma amenință să se reverse, apoi se retrase.

— În cinstea matală, sefu'.

Ben își ridică paharul și bău.

— Așa, zii, cum merge treaba?

— Binișor, Weasel.

— Te tot văd cu fata lu' Norton. E o piersicuță. Cea mai bună de prin părțile astea.

— Da, este...

— *Matt!* urlă Weasel făcându-l pe Ben să tresară și aproape să-și scape paharul din mână. Pe Dumnezeu meu, gîndi'el, *chiar* că sună ca un porc care-și ia adio de la lumea asta.

— Matt Burke! Weasel făcea semne disperate din mână și un bărbat cu părul alb își ridică la rîndul lui mîna în semn de salut și porni să-și facă drum prin mulțime înspre ei.

— Țsta-i un tip pe care tre' să-l cunoști, îi spuse Weasel lui Ben. Matt Burke e un pui de curvă al naib'ii de deștept.

Bărbatul care se îndrepta către ei părea a avea în jur de șaiszeci de ani. Înalt, purta o cămașă curată din flanel, descheiată la gît iar părul, tot atît de alb ca și al lui Weasel, îl avea tuns perie.

— Salut, Weasel, spuse.

— Ce faci, amice? zise Weasel. Hai să-ți prezint un tip care stă cu mine la Eva. Ben Mears. Scrie cărți, asta face. E un tip pe cînste.

Îl privi pe Ben.

— Matt și cu mine am crescut împreună, numai că el s-a dus la școală și eu m-am dus la munca de jos, chicoti Weasel.

Ben se ridică și scutură ușor mîna întinsă a lui Matt Burke.

— Îmi pare bine.

— Și mie. Am citit una din cărțile dumneavoastră, domnule Mears. *Air Dance*.

— Spune-mi Ben, te rog. Sper că ti-a plăcut.

— Se pare că mi-a plăcut mai mult decît criticilor, spuse Matt așezîndu-se. Și mai cred că va cîștiga tot mai mult cu cît va trece timpul. Ce mai faci, Weasel?

— Vesel, răspunse Weasel. Cît se poate de vesel și fâlos. *Jackie!* urlă. Adu un pahar pen' Matt!

— Stai nițel, bășină ramolită, îi strigă Jackie, stîrnind rîsete lă mesele învecinate.

— Extraordinară fată, spuse Weasel. E fata lu' Maureen Talbot.

— Da, îl aprobă Matt. Jackie mi-a fost elevă. Promoția '71. Mama ei a fost promoția '51.

— Matt predă engleza la liceu, îi spuse Weasel lui Ben. Ar rebui să aveți o grămadă de chestii de discutat.

— Mi-amintesc de o fată pe care o chema Maureen Talbot, zise Ben. Spăla rufele mătusii mele. Le aducea înapoi într-un coș din răchită care nu avea decît un mîner.

— Ești din oraș, Ben? îl întrebă Matt.

— Am locuit un timp aici cînd eram copil. Cu mătușa mea Cynthia.

— Cindy Stowens?

— Da.

Jackie aduse un pahar curat și Matt își turnă bere.

— Ce mică-i lumea. Mătușa ta era în ultima clasă de liceu cînd am venit eu în 'salem's Lot. I-am fost profesor. Ce mai face?

— A murit în 1972.

— Îmi pare rău.

— S-a stins ușor, spuse Ben și își umplu paharul din nou. Orchestra își încheiase runda de melodii și membrii ei tropăiau acum înspre bar. Nivelul sonor al conversației din local scăzuse puțin.

— Te-ai întors în Jerusalem's Lot ca să scrii o carte despre noi? întrebă Matt.

În mîntea lui Ben se declanșa un clopoțel de alarmă.

— Într-un fel, cred că poți spune și așa, zise el.

— Ar putea exista biografi mult mai răi. *Air Dance* e o carte bună. Cred că și din orașul ăsta ai putea scoate o altă carte bună. Pe vremuri mă gîndeam s-o scriu chiar eu.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Matt surise - un surîs deschis, fără urmă de amărăciune, cinism sau malițiozitate.

— Îmi lipsește un ingredient esențial. Talentul.

— Să nu-l crezi, se rătoi Weasel, umplîndu-și paharul cu drojdia de pe fundul cîinii. 'Bătrînu' Matt are talent cu kilu'. Să fii profesor e o treabă esstraordinară. La nimeni nu-i pasă de profesori, da' ei e... se legănă ușor în scaun căuțîndu-și cuvintele. Deja era foarte beat. Ei e... sarea în bucate, încheie propoziția, lua încă o dușcă de bere, se strîmbă și se ridică cu destulă greutate. Scuzăți-mă cît mă duc la budă.

Se îndepărtă clătînîndu-se, izbindu-se de oameni și strigîndu-i apoi pe nume. Aceștia treceau pe lîngă el nerăbdători, indiferenți sau salutîndu-l, la rîndul lor. Traseul lui înspre toaletă semăna nespus de mult cu cel al unei bile de biliard lovite de tac la începutul partidei.

— Iată epava unui om minunat, spuse Matt și ridică un deget. Aproape imediat apăru o chelneriță, care i se adresă cu „domnul Burke”. Părea indignată de faptul că fostul ei profesor de literatură clasică engleză se afla aici, cherchelindu-se la rînd cu unul ca Weasel Craig. Cînd se îndepărtă ca să le aducă o altă cană cu bere, lui Ben i se păru Că Matt era puțin amețit.

— Îmi place Weasel, spuse Ben. Am sentimentul că pe vremuri a fost un tip destoinic. Ce s-a

întîmplat?

— Oh, nu-i mare lucru, oftă Matt. I-a venit de hac băutura. Din ce în ce mai mult în fiecare an, pînă cînd i-a venit de hac cu totul. A primit Steaua de Argint la Anzio în al doilea război mondial. Un cinic ar putea zice că viața lui ar fi avut mai multă însemnătate dacă ar fi murit acolo.

— Eu nu sînt cinic, spuse Ben. Și tot îmi place. Dar cred că ar fi mult mai bine dacă l-aș duce cu mașina acasă în seara asta.

— Ar fi foarte frumos din partea ta. Știi, eu vin din cînd în cînd aici ca să ascult muzica. Îmi place muzica cîntată tare. Cu atît mai mult acum, cînd am cam început să-mi pierd auzul, înțeleg că te interesează Casa lui Marsten. Despre ea e vorba în cartea ta?

Ben tresări puternic:

— Cine ți-a spus asta?

Matt zîmbi:

— Cum zice Marvin Gaye în cîntecul lui? Am auzit la radio șanț. Expresie delicioasă, plină de viață, deși, dacă stai să te gîdesti, imaginea e destul de spălăcită. Îți și închipui un om care stă, la marginea unui drum de țară sau a unei șosele moderne, cu urechea lipită de șanț... Bat cîmpii. Bat cîmpii cu voioșie în ultima vreme și nici măcar nu mai încerc să mă abțin decît rareori. Am auzit de la ceea ce domnii de la presă ar numi o sursă de încredere - Loretta Starcher, de fapt. Bibliotecara din citadela lecturilor noastre. Ai fost de cîteva ori pe la ea și ai consultat articole vechi din ziarul *Ledger* din Cumberland referitoare la scandalul acela vechi și ea ți-a dat și două cărți despre crime adevărate care fac, de asemenea, referiri la povestea asta. Că veni vorba, cartea lui Lubert e bună - a venit el însuși în oraș și a făcut investigații în 1946 - însă capitolul din cartea lui Snow e o speculație ridicolă.

— Știu, răspunse automat Ben.

— Clielnerița aduse o cană cu bere proaspătă și, dintr-o dată, în mintea lui Ben se contura o imagine tulburătoare: iată un pește care înoată liniștit și (așa crede el) neobservat, zbenguindu-se printre alge și plancton. Camera se îndepărtează, se îndepărtează, și iată morala: este un peștișor auriu într-un acvariu.

Matt plăti berea și zise:

— Îngrozitor lucru s-a întîmplat acolo sus. Și persistă și în conștiința orașului. Desigur că istorii din astea despre ticăloșii și crime sînt mereu trecute din generație în generație cu un deliciu lacom și pervers, iar elevii gem și se vaită cînd le povestești despre George Washington sau Jonas Salk. Însă mai este ceva în plus, cred eu. Cred că e vorba de un moft de natură geografică.

— Da, spuse Ben, atras în discuție în ciuda voinței sale. Profesorul tocmai enunțase ideea care stătea la pîndă în straturile subconștientului său încă din ziua cînd pusese din nou piciorul în oraș, și, poate chiar înainte de asta.

— Stă acolo pe deal, dominînd orașul ca... oh, ca un soi de idol al întunericului.

Chicoti, încercînd să dea o nuanță trivială spuselor sale - i se părea că, spunînd un asemenea lucru, care izvora din adîncurile ființei sale, într-un mod atît de neprevăzător, era ca și cînd și-ar fi deschis o fereastră a sufletului în fața unui străin, iar felul în care Matt Burke îl cerceta atent, nu era de natură să-l facă să se simtă mai bine.

— Acesta este talentul, spuse.

— Poftim?

— Exact așa cum ai spus. Casa lui Marsten ne domină de aproape cincizeci de ani, privește de sus la toate păcatele și minciunile și capriciile noastre ridicole. Întocmai ca un idol.

— Poate că a văzut și lucrurile bune, spuse Ben.

— Sînt mult prea puține lucruri bune în orașelele sedentare ca al nostru. De obicei e vorba de indiferență, condimentată cu răutate insipidă - sau, mai rău, cu răutate conștientă. Mi se pare că Thomas Wolfe a scris cam vreo două kilograme de literatură pe tema asta.

— Și eu, care credeam că nu ești cinic...

— Tu ai spus-o, nu eu.

Matt surise și sorbi din bere.

Membrii formației plecau de la bar, strălucitori în cămășile lor roșii, vestele sclipitoare și eșarfele înnodate la gît. Șeful grupului își luă chitara și începu să o acordeze.

— Oricum, tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cartea ta este despre Casa lui Marsten?

— Într-un fel, da, cred că despre ea e vorba.

— Te pisez, scuză-mă.

— Nu face nimic, răspunse Ben, cu gîndul la Susan și simțindu-se tulburat. Oare de ce întîrzie Weasel? E plecat de o grămadă de vreme.

— Pot îndrăzni ca, în ciuda faptului că de-abia ne-am cunoscut, să-ți cer un serviciu destul de important? Dacă refuzi, voi înțelege perfect.

— Sigur, spune, zise Ben.

— Am o clasă de compuneri, începu Matt. Copii inteligenți, din clasele a unsprezecea și a

douăsprezecea, majoritatea, și aș dori să le prezint pe cineva care trăiește din cuvinte. Cineva care - cum să zic? - ia cuvîntul și îi dă viață.

— Aș fi chiar foarte bucuros, răspunse Ben, simțindu-se ridicol de flatat. Cît durează orele la voi?

— Cincizeci de minute.

— Eh, cred că nu-i voi plictisi chiar atît de tare într-un timp așa scurt.

— Oh? Mie treaba asta îmi reușește de minune, spuse Matt. Deși sînt convins că n-o să-i plictisești deloc. Să zicem săptămîna care vine?

— Sigur. Spune ziua și ora.

— Marți? Ora a patra? Asta înseamnă de la ora unsprezece pînă la douăsprezece fără zece. Nu o să te hui due nimeni, însă cred că vei auzi ghiorăind o mulțime de stomacuri.

— O să aduc niște vată să-mi pun în urechi.

Matt rîse.

— Sînt încîntat. Dacă îți convine, te aștept în biroul meu de la liceu.

— Sigur. Vrei să...

— Domnule Burke? Era Jackie, cea cu bicepșii super-dezvoltați. Weasel a leșinat în closetul bărbatilor. Credeți că...

— Oh, Dumnezeuule, sigur. Ben, vrei să...

— Bineînțeles.

Se ridicară și traversară camera. Formația începuse iarăși să cînte, de data aceasta ceva despre cum copiii din Muskogee încă îl mai respectă pe directorul liceului.

În toaletă mirosea acru, a urină și a clor. Weasel zăcea proptit de perete între două pisoare și un tip în uniformă de armată își vedea nestingherit de treburi chiar lîngă el. Jetul individului trecea la aproximativ patru centimetri de urechea lui dreaptă.

Gura îi era deschisă și Ben fu uimit să constate cît de îngrozitor de bătrîn arăta, bătrîn și pustiit de frig și de alte forțe impersonale, lipsite complet de blîndețe. Realitatea propriului său sfîrșit, din zi în zi tot mai apropiat, îl copleși, nu pentru prima dată, însă luîndu-l pe neașteptate. Valul de compătimire care îl sugruma, ca o apă învolburată și întunecată, se adresa atît lui însuși, cît și lui Weasel.

— Uite-l, spuse Matt. Poți să-l ridici în timp ce acest stîmat domn termină să se ușureze?

— Da, răspunse Ben.

Se uită la bărbatul în uniformă de armată, care își scutura instrumentul cu nonșalanță.

— Hei, prietene, ești bun să te grăbești?

— De ce? El nu se grăbește.

Totuși își trase fermoarul și se îndepărtă de pîsoar, lăsîndu-i pe cei doi să se apropie.

Ben își trecu o mîna prin spatele lui Weasel, cealaltă pe la subrațul său și îl ridică. O clipă, fesele sale s-au sprijinit de peretele acoperit cu faianță al încăperii și simți vibrațiile provocate de decibeli formației din local. Fără cunoștință, Weasel se lăsă moale, ca un sac gol de poștă. Matt își trecu capul pe sub celălalt braț al lui Weasel, îl cuprinse cu mîna de mijloc și așa îl scoaseră pe ușă.

— Iacătă-l și pe Weasel al nostru că pleacă acasă, spuse cineva și ceilalți izbucniră în hohote de rîs.

— Dell ar trebui să nu-i mai dea să bea, spuse Matt cu răsuflarea tăiată. Știe că așa se întîmplă mereu.

Leșină în hol și apoi afară, pe treptele din lemn care dădeau în parcare.

— Ușor, gemu Ben. Ai grijă să nu-l scapi.

Coborîră treptele. Picioarele moi ale lui Weasel bocăneau de parcă ar fi fost făcute din lemn.

— Citroenul... acolo, în ultimul rînd.

Îl duseră la mașină. Aerul rece era mai pătrunzător acum iar a doua zi frunzele vor fi însîngerate de brumă. Weasel începuse să mormăie iar capul îi tresărea ușor pe tulpina gîtului.

— Poți să-l bagi în pat cîinci ajungeți la Eva? îl întrebă Matt.

— Da, cred că pot.

— Bine. Uite, se vede doar vîrfurile acoperișului Casei lui Marsten deasupra copacilor.

Ben se uită. Matt avea dreptate; vîrfurile țuguiat se ivea deasupra orizontului întunecat de pini, acoperind stelele la hotarul lumii vizibile, cu forma lui regulată de construcție făcută de mîna omului.

Ben deschise portiera și spuse:

— Hai, dă-mi-l mie.

Îl luă în brațe pe Weasel și îl strecură în locul din dreapta și închise ușa. Capul lui Weasel se sprijini de geam, dîndu-i un aspect plat, grotesc aproape.

— Marți la unsprezece?

— Voi veni.

— Mulțumesc. Și mulțumesc și pentru Weasel.

Matt întinse mina și Ben i-o strînse.

Se urcă în mașină, porni motorul și se îndreptă spre oraș. Cînd lumina de neon a localului dispăru

În spatele copacilor drumul deveni întunecat și pustiu și Ben gîndi: Drumurile astea sînt acum bîntuite de stafii.

Weasel gemu și sforăi tare alături și Ben tresări. Citroenul își pierdu o clipă direcția.

De ce m-am gîndit tocmai la așa ceva?

Nici un răspuns.

7

Deschise geamul, astfel ca adierea rece a nopții să sufle în fața lui Weasel pe drumul înspre casă, iar atunci cînd au ajuns la Pensiunea Evei, Weasel cîștigase un nivel de semitrezie apoasă.

Împleticindu-se, se lăsă condus de Ben pe treptele terasei din spate și apoi în bucătăria, luminată slab de neonul de deasupra aragazului. Weasel gemu, apoi mormăi adînc, din gît:

— E o fată minunată, Jack, și femeile măritate știu... știu...

O siluetă se desprinsese din umbrele holului. Eva, uriașă, într-un capot tricotat, cu părul pus pe bigudiuri și acoperit cu un fileu subțire. Chipul, uns din belșug cu cremă pentru noapte, îi părea palid și sinistru.

— Ed, spuse ea. Oh, Ed... nu te lași, nu?

La auzul vocii ei, își întredeschise ochii și umbra unui zîmbet îi lumină trăsăturile.

— Merg tot înainte și înainte și înainte, croncăni el. Tu ești cea mai în măsură să știi asta.

— Poți să-l urci la el în cameră? Îl întrebă pe Ben.

— Da, nu-i nici o problemă.

Îl apucă mai strîns pe Weasel și reuși cumva să-l urce scările și să-l tîrască pînă la camera lui. Ușa nu era încuiată și îl duse înăuntru. În clipa cînd îl întinse pe pat, orice slabă urmă de cunoștință dispăru și Weasel se cufundă într-un somn adînc.

Ben aruncă o privire în jur. Camera era curată, aproape sterilă. Lucrurile personale erau așezate într-o ordine cazonă. Cînd tocmai începuse să se lupte cu pantofii lui Weasel, Eva Miller spuse din spatele lui:

— Nu te mai deranja, domnule Mears. Du-te, dacă vrei.

— Dar trebuie să fie...

— O să-l dezbrac eu.

Era gravă și plină de o tristețe demnă, măsurată.

— O să-l dezbrac și o să-i fac o frecție cu alcool la tîmple, ca să mai micșorez efectul mahmurelii de mîine dimineață. Am mai făcut asta. De multe ori.

— În regulă, spuse Ben și se duse la el în cameră fără să privească înapoi. Se dezbracă încet. Se gîndi să facă un duș. Se răzgîndi. Se băgă în pat și rămase întins, cu ochii țintă în tavan, așteptînd somnul care nu voia să vină.

CAPITOLUL SASE

ORAȘUL (II)

Toamna și primăvara se pogorau asupra orașului cu bruschetea răsăriturilor și apusurilor de soare la tropice. Uneori, linia de demarcație dintre anotimpuri o putea constitui o singură zi. Însă primăvara nu este frumoasă în New England, este prea scurtă, prea nesigură, prea predispusă să se sălbăticească pe nepusă masă. Chiar și așa, există zile de aprilie care îți rămîn întipărite în memorie mult timp după ce ai uitat senzațiile provocate de atingerea soției tale, sau de gura știrbă a noului născut la sîn. Mai încolo, pe la jumătatea lui mai, soarele apare autoritar și viguros din aburul dimineții; și la șapte dimineața, cînd stai pe scările din fața casei, cu pachetul pentru prînz în mînă, știi deja că la ora opt nu va mai fi rouă în iarbă și că praful de pe drumurile lăturalnice va rămîne suspendat în aer, nemișcat și nesfîrșit, încă cinci minute după ce pe acolo a trecut o mașină; și că, pe la ora unu, la etajul trei al fabricii, temperatura ajunge la 35 de grade Celsius și sudoarea îți va curge pe brațe, groasă ca uleiul, și cămașa ti se lipește de spate, și e atît de cald de ai zice că ești în luna iulie.

Însă atunci cînd vine toamna și-i dă un șut în fund verii perfide, fapt care se petrece aproape în fiecare an pe la jumătatea lui septembrie, ți se pare că reîntîlnești un vechi prieten de care ți-a fost dor. Se instalează așa cum prietenul tău cel vechi s-ar așeza în scaunul tău preferat și și-ar scoate pipa și și-ar aprinde-o și apoi ți-ar umple după-amiaza cu povestiri despre locurile pe unde a fost și despre lucrurile pe care le-a făcut de cînd v-ați văzut ultima oară.

— Și rămîne așa toată luna octombrie și, uneori, destul de rar, chiar și în noiembrie. Zile în șir, cerurile sînt senine, colorate într-un albastru intens, iar norii care navighează pe ele, întotdeauna de la

vest la est, sînt niște corăbii calme și albe cu pînze cenușii. Apoi vîntul începe să bată și nu se mai potolește. Te grăbește cînd mergi și sub tălpi îți trosnesc frunzele căzute în grămezi nebune și pestrice. Vîntul acesta îți provoacă o durere mai puternică și mai adîncă decît durerea reumatică. Poate că atinge ceva vechi din sufletul omenesc, o coardă a memoriei rasei umane care spune *Migreează sau mori - migreează sau mori*. Chiar și acasă la tine, la adăpostul zidurilor, simți cum vîntul lovește lemnăria și ferestrele și-și trimite furia descărnată prin streșini și, mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să lași la o parte ce făceai, ca să ieși afară să vezi ce s-a întîmplat. Și stai, în miezul zilei, pe terasă sau în grădinița din fața casei și urmărești norii care aleargă pe deasupra pășunii lui Griffen și apoi în sus pe Schoolyard Hill, lumină și întuneric, lumină și întuneric, de parcă zeii și-ar închide și deschide obloanele. Vezi crizantema aurie, cea mai tenace și mai periculoasă și mai frumoasă plantă din toată flora din New England, cum se apleacă pînă la pămînt în fața vîntului, ca o congregație mare și tăcută. Și dacă nu trec mașini și nici avioane și dacă nici un unchi nu s-a aventurat în pădurea din vestul orașului la vînătoare de prepelițe sau fazani; dacă unicul sunet este ritmul monoton al inimii tale, atunci nu mai poți desluși și un altul - sunetul vieții care se pregătește să-și încheie ciclul, în așteptarea primei zăpezi de iarnă care să ducă la bun sfîrșit ultimele ritualuri.

2

În anul acela, prima zi de toamnă (toamnă adevărată, nu toamnă calendaristică) a fost 28 septembrie, ziua în care Danny Glick a fost înmormîntat în cimitirul Harmony Hill.

Ceremonia religioasă a fost celebrată numai pentru familie, însă la slujba din cimitir a putut veni oricine și astfel au apărut o mulțime de oameni din oraș - colegi de clasă, curioși și vîrstnici pentru care devine aproape o obligație să ia parte la asemenea evenimente funerare pe măsură ce bătrînețea își croșetează giulgiul în jurul lor.

Au venit pe Burns Road într-o coloană lungă, unduitoare, ascunzîndu-se privirii cînd au ocolit dealul. Farurile tuturor mașinilor erau aprinse, în ciuda strălucirii zilei. În frunte era dricul lui Cari Foreman, cu geamurile din spate acoperite cu flori, apoi mașina lui Tony Glick, un Mercury din 1965, a cărui amortizor stricat mugea și păcănea. În spate, în următoarele patru mașini, se aflau rudele ambelor ramuri ale familiei unii dintre ei venind chiar din Tusla, Oklahoma. Din parada aceea lungă, ce defila cu farurile aprinse, mai făceau parte: Mark Petrie (băiatul la care plecaseră Ralphie și Danny în seara în care a dispărut Ralphie) cu mama și tatăl lui; Richie Boddin cu familia lui; Mabel Werts în mașină cu domnul și doamna William Norton (așezată în spate, cu bastonul sprijinit între picioarele-i umflate, turuia neconținut despre toate înmormîntările la care luase parte din 1930 și pînă în prezent); Lester Durham cu soția lui, Harriet; Paul Mayberry cu soția lui, Glynis; Pat Middler, Joe Crane, Vinnie Upshaw și Clyde Corliss într-o mașină condusă de Milt Crossen (înainte de plecare, Milt deschisese frigiderul și au băut, solemn, cîte o bere în fața sobei); Eva Miller în mașină cu prietenele ei apropiate, Loretta Starcher și Rhoda Curless, amîndouă domnișoare; Parkins Gillespie și ajutorul lui, Nolly Gardener, amîndoi în mașina de poliție din Jerusalem's Lot; Lawrence Crockett, cu palida-i soție; Charles Rhodes, ursuzul șofer de autobuz, care mergea din principiu la toate înmormîntările; Charles Griffen cu soția și cei doi fii, Hal și Jack, singurele odrasle care încă mai locuiau acasă.

În cursul dimineții, Mike Reyerson și Royal Snow să-paseră mormîntul și așternuseră fișii de iarbă artificială pe pămîntul reavăn pe care îl scosese din groapă. La cererea familiei Glick, Mike aprinsese și Flacăra Amintirii. Mai tîrziu, Mike își aminti că Royal părea tulburat. De obicei făcea o grămadă de bancuri și cînta cîntecele deșucheate despre munca pe care o făceau (voce hîrîită de tenor afon: „Te învelesc într-o pînză albă și te bagă la trei metri sub pămînt...”), însă în dimineața aceea părea deosebit de tăcut, morocănos chiar. Poate că e mahmur, gîndi Mike. Probabil că a întîrziat cam mult la barul lui Dell aseară cu prietenul ăla al lui cu mulți mușchi, Kters.

ALINEAT

Cu cinci minute în urmă, cînd zărise dricul lui Cari urcînd dealul, cam la distanță de o milă de cimitir, deschisese larg porțile din fier, privind la vîrfurile lor, așa cum făcea mereu de cînd l-a găsit pe Doc atîrnat acolo. Apoi se întoarse la mormîntul proaspăt săpat, unde aștepta Părintele Donald Callahan, pastorul parohiei din Jerusalem's Lot. Pe umeri purta un patrafir, iar cartea pe care o ținea în mîini era deschisă la slujba de înmormîntare pentru copii. Mike știa că aceasta se numea a treia stație. Prima era acasă la persoana decedată, a doua, la micuța biserică catolică, Sf. Andrew. Ultima stație, cimitirul Harmony Hill. Coboară toată

lumea.
ALINEAT

Se înfiora ușor când privi în jos la iarba strălucitoare din plastic, întrebându-se și acum, ca întotdeauna, de ce trebuia să facă parte din orice înmormântare. Arăta exact a ceea ce era; o imitație ieftină a vieții, mascând discret bulgării întunecați de pământ.

— Vor sosi imediat, Părinte, spuse.

Callahan era un bărbat înalt, cu ochi albaștri, pătrunzători și ten rumen. Părul lui încărunțit avea culoarea oțelului. Lui Mike Ryerson, care nu mai intrase într-o biserică de când împlinise vârsta de șaisprezece ani, Părintele Callahan îi plăcea cel mai mult dintre toți vracii locali. John Groggins, pastorul metodist era un zezec bătrîn și ipocrit, iar Patterson de la biserica Sfinților de Ultima Zi și a Discipolilor Crucii, era nebun ca un urs vîrît într-un stup de albine. La înmormîntarea unuia din diaconii bisericii, în urmă cu doi-trei ani, Patterson se prăbușise pe pământ și începuse să se rostogolească. Însă Callahan părea destul de cumsecade și drăguț pentru un papistaș; înmormîntările pe care el le oficia erau liniștite și aducătoare de alinare și întotdeauna scurte. Lui Ryerson nu-i prea venea să creadă că părintele căpătase toate vasele de sînge roșii și sparte în obraji și pe nas de pe urma rugăciunilor, însă, chiar dacă pastorul Callahan obișnuia să bea puțin, cine să-l învinovățească pentru asta? Așa cum era lumea făcută, era de mirare că preoții nu sfîrșeau izolați în spitale de nebuni.

— Mulțumesc, Mike, spuse el și-și ridică ochii spre cerul senin. O sa fie greu.

— Asa zic și eu. Cît o să tină?

— Zece minute, nu mai mult. Nu am de gînd să prelungesc durerea părinților. Au destul timp toată viața.

— În regulă, spuse Mike și se îndepărtă spre capătul cimitirului. Va sări peste zidul împrejmuitor din piatră și se va duce în pădurice, unde își va lua prînzul. Din experiența sa îndelungată știa că ultima persoană pe care ar dori să o vadă familia și prietenii îndoliați la cea de a treia stație ar fi ciocul îmbrăcat cu salopeta lui murdară; imaginea aceasta ar fi întinat întrucîtva tablourile strălucitoare despre nemurire și despre porțile bătute în perle ale raiului pe care se străduia atîta să le zugrăvească preotul.

Lîngă zidul din spatele cimitirului se opri și se aplecă să examineze o lespede care căzuse. O sprijini la loc și simți iarăși un fior prin vine când șterse pămîntul de pe inscripție: -

HUBERT BARKLAY MARSTEN
6 octombrie 1889
12 august 1939

*Îngerul Morții, care tine
Lampa din bronz în spatele ușii poleite
Te-a luat și te-a dus în apele întunericului*

Și sub aceste versuri, cuvinte aproape șterse de treizeci și șase de înghețuri și zăpezi topite, spuneau:

Fie ca Domnul să vegheze la nemișcarea lui.

Încă tulburat, fără însă să deslușească motivul, Mike Ryerson se duse în pădurice ca să-și mănînce sandviciurile pe malul pîrîului.

3

Pe cînd urma cursurile seminarului teologic, un prieten al Părintelui Callahan îi dăruise un șervet pe care era brodat cu lînă un mesaj blasfemator ce îl făcuse atunci să explodeze în hohote îngrozite de rîs, însă care, pe măsură ce treceau anii, i se părea mai adevărat și mai puțin blasfemator: *Dumnezeu mi-a dat SENINĂTATEA de a accepta ceea ce nu pot schimba, TENACITATEA de a schimba ceea ce pot, și NOROCUL de a nu călca în străchini prea des.* Mesajul era brodat cu caractere vechi pe un fond de soare răsărind.

Acum, în fața celor adunați la înmormîntarea lui Danny Glick, îi reveni iarăși în memorie vechiul crez.

Sicriul, purtat de doi unchi și doi veri ai celui mort, fusese lăsat pe pământ. Marjorie Glick, într-o haină neagră și pe cap cu o pălărie neagră cu voal, cu chipul alb ca brînza de vaci deslușindu-i-se neclar prin ochiurile țesăturii, se legăna ușor, sprijinită de brațul protector al tatălui său, și strîngînd în miini poșeta neagră de parcă ar fi fost un colac de salvare. Tony Glick stătea mai departe de ea, cu

chipul șocat și uluit. De câteva ori, în timpul slujbei din biserică, privise în jur, dorind parcă să se asigure de propria-i prezență printre toți oamenii aceia. Trăsăturile erau cele ale unui om convins că visează.

Însă biserica nu poate pune capăt acestui vis, gândi Callahan. Și nici toată seninătatea, tenacitatea și norocul din lume. Călcatul în străchini s-a întâmplat deja.

Stropi coșciugul și groapa cu apă sfințită, pregătindu-le pentru eternitate.

— Să ne rugăm, spuse. Cuvintele i se rostogoleau din gît melodioase ca întotdeauna, în lumina soarelui sau în umbră, fie că era beat sau treaz. Cei strînși în jurul gropii își aplecară capetele.

— Doamne Dumnezeu nostru, prin milostivenia Ta, cei care au trăit cu credința își vor afla pacea eternă. Binecuvîntează acest mormînt și trimite îngerul Tău să vegheze asupra lui. Când vom îngropa trupul lui Daniel Glick, primește-i spiritul înaintea Ta și, alături de sfinții Tăi, îngăduie-i să se bucure dimpreună cu cetele cerești întru eternitate. Te rugăm prin Isus Cristos, Domnul nostru. Amin.

— Amin, murmură grupul, iar vîntul luă șoapta și o rupse în fișii.

Tony Glick privea înjur cu ochi mari, rătăciți. Soția lui ținea o batistă de hîrtie apăsată pe gură.

— Cu credință în Isus Cristos, aducem pioși trupul acestui copil pentru a-l înmormînta în imperfecțiunea lui omenească. Să ne rugăm cu încredere în Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, că va ridica acest trup muritor la perfecțiune și în tovărășia sfinților.

Întoarse paginile cărții de rugăciuni. O femeie din al treilea rînd al grupului, așezat în formă de potcoavă în jurul mormîntului, începuse să suspine răgușit. O pasăre ciripi undeva în pădure.

— Să ne rugăm pentru fratele nostru Daniel Glick Domnului nostru Isus Cristos, zise Părintele Callahan, care ne-a spus: „Eu sînt învierea și viața. Cel care crede în Mine nu va trăi chiar și atunci cînd moare și cel ce-și pune credința în Mine nu va avea niciodată parte de moarte eternă”. Doamne, Tu ai plîns la moartea lui Lazăr, prietenul Tău: alină-ne în tristețea noastră. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră, răspunseră catolicii.

— I-ai înviat pe cei morți; dă-i fratelui nostru, Daniel, viața eternă îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră, răspunseră.

O licărire apăru în ochii lui Tony Glick; o revelație, poate.

— Fratele nostru Daniel a fost purificat prin botez; lasă-l în rîndurile sfinților Tăi. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră.

— A fost hrănit cu trupul și sîngele Tău; fă-i loc la masa Ta -în împărăția cerurilor. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră.

Marjorie Glick începu să se legene, gemînd, înainte și înapoi.

— Alină-ne tristețea pe care o simțim la moartea fratelui nostru; fie ca credința noastră să ne fie consolare și viața veșnică să ne fie speranță. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră,

Își închise cartea de rugăciuni.

— Să ne rugăm așa cum ne-a învățat Domnul Dumnezeu nostru, șopti. Tatăl nostru Care ești în ceruri...

— Nu! urlă Tony Glick și țîșni înainte. N-o să arunci pămînt pe băiatul meu!

Mîini se întinseră să-l oprească, însă prea tîrziu. O clipă se clătină pe marginea mormîntului și apoi iarba artificială se încreți și cedă. Căzu în groapă și ateriza pe sicriu cu o bufnitură surdă, îngrozitoare.

— Danny, vino aici! zberă el.

— Oh, *vai de mine*, spuse Mabel Werts și-și lipi de buze batista neagră din mătase pe care o folosea exclusiv la înmormîntări. Ochii îi erau strălucitori și avizi, înregistrînd întîmplarea, așa cum o verifiță își strînge lacomă alunele pentru iarnă.

— Danny, fir-ai tu să fii, încetează să mai faci pe nebunu! Părintele Callahan dădu din cap către doi dintre bărbații care purtaseră sicriul și aceștia înaintară, însă a fost nevoie de încă alții trei, printre care și Parkins Gillespie și Nolly Gardener, ca să îl poată scoate din groapă pe Glick, care dădea din picioare și țipa și urla.

— Danny, încetează imediat! Ai speriat-o pe maică-ta! Am să-ți trag niște curele la fund de ai să mă ții minte! Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă în pace... Îl vreau pe băiatul meu... lăsați-mă, ticăloșilor... ahhh, *Dumnezeule*...

— Tatăl nostru Care ești în ceruri... Începu din nou Callahan, alte voci alăturîndu-i-se, ridicînd cuvintele înspre platoșa indiferentă a cerului.

— ... sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta...

— Danny, vino-ncoace, auzi? *Mă auzi?*

— ... precum în cer așa și pe pămînt. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă...

— *Dannniii*...

— ... nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri...

— Nu-i mort, nu-i mort, lăsați-mă, nenorociți împuțiți ce sînteți...

— ... și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Prin Isus Cristos, Domnul nostru. Amin.

— Nu-i mort, suspină Tony Glick. Nu se poate. N-are decît doispe ani afurisiți.

Începu să plîngă în hohote și se împletici înainte, în ciuda celor care îl țineau. Chipul îi era devastat de disperare și ud de lacrimile care șiroiau. Se prăbuși în genunchi la picioarele lui Callahan și-l apucă de pantaloni cu mâinile-i murdare.

— Te rog, dă-mi băiatul înapoi. Nu te mai juca cu mine, te rog.

Blînd, Callahan îi prinse capul cu ambele mâini.

— Să ne rugăm, spuse. Simțea în tot trupul suspinele sacadate ale lui Glick.

— Doamne, alină pe bărbatul acesta și pe soția lui în trista încercare prin care trec. Ai purificat acest copil în apele botezului și i-ai dat o nouă viață. Fie ca într-o zi să ne alăturăm lui și să împărțim pentru vecie bucuriile cerești. Îți cerem aceasta în numele lui Isus, amin.

Își ridică privirea și văzu că Marjorie Glick leșinase.

4

Cînd toți au plecat, Mike Ryerson se întoarse și se așeză pe marginea mormîntului deschis ca să-și termine sandviciul și să-l aștepte pe Royal Snow să se întoarcă.

Inmormîntarea avusese loc la ora patru și acum era aproape cinci. Umbrele erau lungi iar soarele își începuse deja coborîrea printre stejarii înalți dinspre apus. Imbecilul de Royal îi promisese că se va întoarce cel tîrziu la cinci și un sfert; unde naiba era?

Sandviciul era cu salam și brînză, așa cum îi plăcea lui. De fapt toate sandviciurile pe care le făcea erau așa cum îi plăceau lui; asta era unul din avantajele burlăciei. Termină de mîncat și își scutură mâinile, împrăștiind firimituri de pîine pe sicriu.

Cineva îl urmărea.

Simți asta brusc și cu certitudine. Privi atent în cimitir, cu ochi mari și uimiți.

— Royal? Ești acolo, Royal?

Nu primi nici un răspuns. Vîntul oftă prin copaci, făcîndu-i să foșnească misterios. În umbrele care tremurau și se ondulau ale ulmilor de dincolo de zidul din piatră, putea întrezări piatra funerară a lui Hubert Marsten; și dintr-o dată se gîndi la cîinele lui Win, tras în țeapă în poarta de fier de la intrare.

Ochi. Ficși și fără emoție. Urmărindu-l.

Întunericule, n-ai să mă prinzi aici.

Se ridică iute, de parcă cineva ar fi vorbit cu voce tare.

— Fir-ai tu să fii, Royal, rosti cuvintele în șoaptă. Nu mai credea că Royal ar fi fost prin preajmă sau că se va întoarce. Va trebui să facă singur toată treaba și asta îi va lua mai mult timp.

Poate chiar pînă la lăsarea întunericului.

Începu să lucreze, fără să încerce să înțeleagă groaza care pusese stăpînire pe el, fără să se întrebe de ce această treabă, care nu-l deranjase niciodată înainte, îl deranja îngrozitor de tare acum.

Mîșcîndu-se cu gesturi mici, economicoase, trase fișile de iarbă artificială de pe pămîntul reavăn și le împături cu grijă. Le puse pe braț și le duse la camioneta parcată lîngă poartă și atunci cînd ieși din cimitir, dispăru senzația neplăcută că cineva îl urmărește.

Puse iarba artificială în remorcă și luă o lopată. Pomi înapoi, apoi ezită. Privi fix mormîntul deschis care părea a-și bate joc de el.

Îi veni în minte gîndul că senzația că ar fi fost urmărit încetase în clipa în care nu mai văzuse sicriul cuibărit în fundul gropii. Brusc, în fața ochilor i se arătă Danny Glick întins pe o pernă mică de satîn cu ochii deschiși. Nu... asta era o

Îl urmărise de destule ori la treabă pe Cari Foreman. *Sigur că-i lipim*, îi spusese Cari odată. *Că doar nu vrem să ne facă cadavrul cu ochiul la slujbă, nu?*

Încărca lopata cu pămînt și-l aruncă în groapă. Lovi cutia lustruită, din lemn de mahon', cu un sunet greu, înfundat, și Mike tresări. Sunetul îi provocă o neașteptată stare de greață. Se îndreptă de mijloc și privi ca un nebun în jur la aranjamentele florale. O risipă prostească. Mîine petalele vor fi împrăștiate peste tot ca niște fulgi roșii și galbeni. De ce se deranjau atîta să aducă flori, asta era o chestiune care depășea puterea lui de înțelegere. Dacă tot ai de gînd să arunci banii pe fereastră, de ce nu-i dai Societății pentru Prevenirea Cancerului sau chiar Societății de întrajutorare a Doamnelor Caritabile? Cel puțin în cazul ăsta ar fi folosiți cum se cuvine.

Aruncă altă lopată cu pămînt în groapă și se odihni din nou.

Și sicriul ăsta era o altă risipă. Un sicriu frumos din mahon, care a costat pe puțin o mie de dolari și acum uite cum el aruncă pămînt deasupra. Familia Glick nu se scaldă în bani și care-i ăla care face

asigurări pe viață pentru copii? Probabil că și-au amanetat și sufletele doar pentru cutia asta pe care el aruncă țarină.

Se aplecă, umplu lopata și, tară tragere de inimă, aruncă pământul înăuntru. Din nou bufnitura aceea oribilă, cu reverberații de sfârșit de lume. Pe capacul sicriului era acum împrăștiat pământ, însă lemnul lustruit sclipea prin el cu reproș parcă.

Nu te mai uita la mine.

Umplu iarăși lopata cu pământ, nu foarte mult, și-l aruncă.

Buf.

Acum, umbrele erau deja foarte lungi. Se opri, își ridică privirea și ochii i se opriră asupra Casei lui Marsten, indiferentă, cu obloanele trase. Latura estică, cea care întâmpina prima lumina zilei, privea drept în jos, la poarta de fier a cimitirului, unde Doc...

Se forță să mai umple lopata cu pământ și să-l arunce în groapă.

Buf.

Țărîna se împrășteie pe margini, pătrunzînd în balamalele de alamă. Dacă ar deschide cineva acum sicriul, s-ar auzi un scrîșnet de ușa de cavou.

Nu te mai uita la mine, fir-ai al naibii.

Se aplecă să-și umple din nou lopata, însă ghîdul îl copleșea prea tare și se opri o clipă. Citise odată - în *National Enquirer* sau altundeva - despre un petrolist țicnit din Texas care a cerut în mod expres să fie înmormîntat într-un Cadillac Coupe de Ville nou-nouț. Așa s-a și întîmplat. Au săpat groapa cu un excavator și au ridicat mașina cu o macara. Oamenii din toată țara circula în niște fiare vechi din care curgeau șuruburile și un porc bogat e înmormîntat la volanul unei mașini de zece mii de dolari...

Se scutură și făcu un pas în spate, clătînd cu prudență capul. Aproape că - ei, bine, - aproape că fusese în transă, cel puțin așa se părea. Senzația că cineva îl urmărește era și mai puternică acum. Privi cerul și se sperie cînd își dădu seama ce tîrziu se făcuse. Numai ultimul etaj al Casei lui Marsten mai era luminat de razele soarelui. Ceasul arăta șase și zece. Isuse, trecuse o oră și el nu a aruncat nici măcar zece lopeți cu țărînă în groapa asta!

Se puse pe treabă, nemailăsîndu-și gîndurile să hoinărească. *Buf* și *buf* și *buf* și acum zgomotul de pământ care lovește lemnul se auzea mai înăbușit; capacul sicriului era acoperit și pământul curgea în pîrîiașe întunecate pe ambele laturi, pînă la zăvor și la lacăt.

Mai aruncă două lopeți cu pământ și se opri.

Zăvor și lacăt?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au pus lacăt la sicriu? Au crezut că o să încerce cineva să intre? Asta trebuie să fi fost. Că doar nu s-au gîndit că o să încerce cineva să iasă...

— Nu te mai *uita* la mine, spuse cu glas tare Mike Ryerson și își simți inima pulsînd în gît. Îl umplu o dorință sălbatică să fugă din locul ăsta, să o ia la goană pe drumul înspre oraș. O înfrînă cu un efort uriaș. Avea tremurici, asta era. Din cauză că lucra prin cimitire. Oare cine n-ar păți asta din cînd în cînd? Era ca un film de groază faptul că trebuia să arunce pământ pe copilul ăla, de numai doisprezece ani, cu ochii larg deschiși...

— Isuse, *încetează!* strigă și privi înnebunit spre Casa lui Marsten. Acum numai acoperișul mai era luminat de soare. Era șase și un sfert.

Începu să lucreze mai repede; se apleca, umplea lopata, arunca pământul în groapă, încercînd să-și gonească toate gîndurile din minte. Însă senzația că este urmărit părea să se intensifice, în loc să scadă și fiecare lopata încărcată cu pământ părea mai grea decît cea dinainte. Capacul sicriului era acoperit aproape complet acum, însă îi puteai desluși încă forma, ascunsă în țarină.

Fără nici un motiv, așa cum se întîmplă uneori, începu să i se învîrtă prin minte rugăciunea catolică pentru morți. Îl auzise pe Callahan rostind-o atunci cînd își mîncea sandviciurile lîngă pîrîu. Auzise rugăciunea și auzise și strigătul disperat al tatălui.

Să ne rugăm pentru fratele nostru Domnului nostru Isus Cristos, care a spus...

(O, tată al meu, îndură-te de mine.)

Se întrerupse și privi pierdut în fundul mormîntului. Era adînc, foarte adînc. Umbrele nopții care se apropia cu pași repezi îl invadaseră deja, ca o materie vie, vîscoasă. Mai avea încă mult de muncă. Nu va fi în stare să-l umple pînă la lăsarea întinericului. În nici un caz.

Eu sînt învierea și viața. Cel care crede în mine, va trăi chiar și în moarte...

(împărat al Muștelor, îndură-te de mine acum.)

Da, ochii erau deschiși. De aceea simțea că este urmărit. Cari nu a folosit destul lipici și s-au deschis, așa, ca niște jaluzele stricate, și puștiul Glick se holba la el. Ar trebui să facă ceva.

...și cel care își pune credința în mine nu va avea niciodată parte de moarte veșnică...

(îți aduc carne stricată, carne urît mirositoare.)

Dă la o parte pământul. Asta era soluția. Dă-l la o parte și sparge lacătul cu lopata și deschide sicriul și închide ochii aceia îngrozitori care te privesc fix. Nu avea la îndemînă cleiul folosit de cioclu,

Însă avea două monede în buzunar. Le va folosi pe acestea. Argint. Da, băiatul avea nevoie de argint. Acum, soarele se afla deasupra acoperișului Casei lui Marsten și atingea doar vîrfurile celor mai înalți și bătrîni molizi din partea de vest a orașului. Chiar și cu obloanele trase, casa părea că se holbează la el.

I-ai înviat pe cei morți; dă viață eternă fratelui nostru Daniel.

(Am făcut acest sacrificiu pentru tine. Cu mîna mea cea stingă îți aduc ofranda.)

Brusc, Mike Ryerson sări în groapă și începu să dea pămîntul la o parte cu mișcări sălbatice, aruncînd țărîna în sus și afară din groapă în explozii întunecate la culoare. În cele din urmă, lama lopeții izbi lemnul sicriului și el începu să șteargă și restul de țărînă de pe capac, aruncînd-o pe margini și apoi se așeză în genunchi pe coșciug și izbi urechea de alamă a lacătului iar și iar și iar.

La pîrîu, braștele își începuseră concertul, în umbre cînta un caprimulg și undeva în apropiere niște rîndunici-de-noapte își înălțau triful ascuțit spre cer.

Șapte fără zece.

Ce fac eu aici? se întrebă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fac eu aici?

Stătea în genunchi pe capacul sicriului și încerca să se gîndească... Însă ceva din străfundurile minții sale îl îndemna să se grăbească, pentru că soarele se grăbea să asfințească...

Întunericule, n-ai să mă prinzi aici.

Ridică lopata deasupra umărului și izbi încă o dată lacătul. Îl sparse.

Își ridică privirea o clipă, într-o ultimă sclipire de luciditate. Chipul murdar de pămînt și sudoare, ochii deslușindu-i-se ca niște cercuri albe, uriașe.

Luceafărul scînteia la sînul cerului.

Gîfîind, ieși din groapă, se întinse cît era de lung pe pămînt și bîjbîi la deschizătoarea capacului. O găsi și trase. Capacul se deschise cu un scrîșnet înfiorător, exact așa cum își imaginase că se va întîmpla, descoperind mai întîi doar satul trandafiri și apoi un braț, îmbrăcat în mîneca unui costum închis la culoare (Danny Glick fusese înmormîntat în costumul lui de comuniune), apoi... apoi fața.

Respirația lui Mike i se opri în gîtlej.

Ochii erau deschiși. Exact așa cum știa că vor fi. Larg deschiși și aproape deloc sticloși. Păreau a luci cu un fel de viață hidoasă în ultima lumină a zilei ce se sfîrșea. Fața aceea nu era cuprinsă de paloarea morții; obrații păreau rumeni, pulsînd de viață.

Încercă să-și întoarcă privirea din ochii aceia strălucitori, înghețați, care păreau a se uita fix la el, însă nu era în stare.

Murmură:

— Isuse...

Arcul soarelui coborî dincolo de orizont.

5

În camera sa, Mark Petrie lucra la un model al monstrului lui Frankenstein și trăgea cu urechea la discuția părinților de jos, din salon. Camera lui se afla la al doilea etaj al fermei pe care o cumpăraseră pe South Joiner Avenue și, deși casa avea acum încălzire centrală, etajul al doilea mai avea încă vechile grătare de cămin. La începuturile sale, casa fusese încălzită de o sobă centrală, aflată în bucătărie, iar grătarele de aer cald mențineau o temperatură acceptabilă la etajul al-doilea - cu toate că femeia care a locuit pe atunci în această casă cu soțul ei, un baptist morocănos, din 1873 pînă în 1896, lua cu ea în pat la culcare, o cărămidă fierbinte înfășurată într-o bucată de flanel - însă acum grătarele aveau o altă menire. Erau excelente conducătoare de sunet.

Deși părinții lui se aflau la parter, în salon, îi putea auzi la fel de clar de parcă ar fi vorbit în fața ușii sale.

Odată, cînd tatăl lui îl prinsese trăgînd cu urechea la ușă în casa lor cea veche - Mark avea numai șase ani pe atunci - îl luase deoparte și îi spusese un proverb englezesc: Să nu ascuți peja ziduri, dacă nu vrei să fii jignit. Asta însemna, îi spusese tatăl lui atunci, că s-ar putea să auzi ceva despre tine care să nu-ți convină.

Însă mai exista și un alt proverb. Paza bună trece primejdia rea.

La doisprezece ani, cîți avea acum, Mark Petrie era puțin mai scund decît majoritatea colegilor lui și avea un aspect delicat. Însă mișcările lui aveau o grație și o agilitate deloc obișnuite pentru băieții de vîrsta lui, care par a fi clădiți numai din genunchi și coate și zgîrieturi și vînații. Avea pielea deschisă la culoare, aproape lăptoasă, iar trăsăturile lui, care mai tîrziu vor fi considerate acviline, păreau o idee cam prea feminine acum. Aceasta îi provocase neplăceri și înainte de incidentul de la școală cu Richie Boddin, și se hotărîse să facă singur față problemei. Făcuse o analiză temeinică a tuturor datelor. Și ajunsese la concluzia că majoritatea bătașilor erau masivi și urîți și neîndemînatici. Îi speriau pe ceilalți prin faptul că le puteau face rău. Luptau murdar. Prin urmare, dacă nu-ți este

teamă că te poți lovi puțin și dacă ești pregătit să lupți murdar, poți învinge un bătaș din asta. Richie Boddin a fost prima confirmare deplină a teoriei sale. Cu bătașul de la Școala Elementară din Kittery reușise câteva remize (care au constituit un fel de victorie; bătașul din Kittery, însă, învingeră, a afirmat în fața tuturor elevilor că el și Mark Petrie deveniseră cei mai buni prieteni. Mark, după părerea căruia bătașul din Kittery nu era decât un rahat cu moț, nu l-a contrazis. A înțeles că, în acele împrejurări, trebuia să fie discret). Nu avea nici un rost să încerci să stai de vorbă cu un bătaș. Bătaia era singura limbă pe care toți Richie Boddin din lume păreau a o înțelege și Mark credea că acesta era unul din motivele pentru care lumea mergea atât de prost. În ziua aceea fusese trimis acasă de la școală și tatăl lui fusese furios până în clipa când Mark, resemnat în fața inevitabilei bății cu cureaua, îi spuse că și Hitler nu fusese nimic altceva decât un alt Richie Boddin. Ideea aceasta îl făcuse pe tatăl lui să izbucnească în hohote de râs și chiar și mama lui chicoti înfundat. Bătaia cu cureaua fu uitată.

Acum June Petrie tocmai spunea:

— Crezi că l-a afectat, Henry?

— E greu... de spus.

Și Mark știu după pauza făcută că tatăl lui își aprinsese pipa.

— Nu lasă să se vadă nimic.

— Și totuși, apele line sapă adânc.

Se opri. Mama lui spunea întotdeauna lucruri ca „apele line sapă adânc”, sau „este un drum lung, lung, lung fără nici o răscruce.” îi iubea foarte mult pe amândoi, însă erau momente când păreau la fel de plictisitori ca și cărțile in-folio de la bibliotecă... și la fel de prăfuiți.

— Veneau să-l vadă pe Mark, continuă ea. Să se joace cu trenulețul lui... și acum unul a murit și celălalt a dispărut! Nu te amăgi singur, Henry. Copilul simte ceva.

— E cu picioarele pe pământ, spuse domnul Petrie. Orice ar simți, sînt sigur că este stăpîn pe el.

Mark lipi de umăr brațul stîng al monstrului lui Fran-kenstein. Era un model fluorescent special care lucea verde în întuneric, la fel ca statueta înfățișîndu-l pe Isus pe care o primise la ora de religie de duminică de la școala din Kittery pentru că învățase pe de rost Psalmul 119.

— Cîteodată mă gîndesc că ar fi trebuit să mai avem un copil, spunea acum tatăl lui. Printre altele ar fi fost bine și pentru Mark.

Și mama lui, pe un ton șiret:

— Nu că nu am fi încercat, dragul meu.

Tatăl lui mormăi aprobator.

Urmă o pauză lungă în discuție. Știa că tatăl său răsfoiește *The Wall Street Journal*. Și, fără doar și poate că mama sa ține în poală un roman de Jane Austin sau de Henry James. Le recitea întruna și Mark nu putea pricepe în ruptul capului ce rost avea să citești o carte de mai multe ori. Știai cum se termină.

— Crezi că e bine să-l lăsăm să se ducă în pădurea din spatele casei? Întrebă curînd mama lui. Se spune că pe undeva pe acolo sînt nisipuri mișcătoare.

— La mile distanță de aici.

Mark se relaxa puțin și lipi și celălalt braț al monstrului. Avea un set întreg de monștri din plastic, al căror aranjament îl schimba de fiecare dată cînd adăuga cîte un element nou. Era un set frumuseț. Danny și Ralphie tocmai veneau să-l vadă în seara aceea cînd... s-a întîmplat ce s-a întîmplat.

— Cred că e în regulă, spuse tatăl său. Sigur, nu după lăsarea întunericului.

— Eh, sper să nu aibă coșmaruri din cauza ceremoniei îngrozitoare de azi de la cimitir.

Mark și-l închipui pe tatăl său ridicînd din umeri:

— Tony Glick... ce nefericire. Însă moartea și durerea sînt parte din viață. Ar fi timpul să se obișnuiască cu gîndul ăsta.

— Poate.

Ce urma acum? se întrebă. Copilul este tatăl omului, probabil. Sau copacul ia forma ramurilor sale. Mark lipi monstrul pe postamentul lui care reprezenta un mormînt cu o lespede funerară înclinată.

— Chiar și în amiaza vieții sîntem tot în moarte. Însă s-ar putea ca eu să am coșmaruri.

— Da?

— Oricît de îngrozitor sună, trebuie să mărturisesc că domnul Foreman este un artist. Copilul părea că doarme. Că în orice clipă ar fi putut să deschidă ochii și să caște și... nu înțeleg de ce le place unora să se tortureze cu slujba în fața sicriului deschis. E... păgîn.

— Ei, gata, s-a isprăvit.

— Da, așa cred. E băiat bun, nu-i așa, Henry?

— Mark? Cel mai bun.

Mark zîmbi.

— E ceva la televizor?

— Să văd.

Pe Mark nu-l mai interesă să asculte în continuare; discuția serioasă se terminase. Își puse monstrul pe pervazul ferestrei, să se usuce și să se întărească. Peste vreo cincisprezece minute, mama sa îi va striga să se pregătească de culcare. Își scoase pijamaua din sertarul de sus al scrinului și începu să se dezbrace.

De fapt, mama lui își făcea griji inutile în legătură cu moralul lui, care nu era deloc plăpînd. Și nici nu avea vreun motiv să fie așa; era un băiat normal în toate privințele, mai puțin spiritul lui economic și mișcărilor lui grațioase. Familia sa aparținea păturii superioare a clasei mijlocii, cu posibilități de a urca și mai mult pe scara socială, iar căsătoria părinților lui era trainică. Se iubeau cu ardoare, chiar dacă își manifestau dragostea într-un mod prea puțin romantic. Nu exista nici o traumă importantă în viața lui Mark. Cele câteva încăierări de la școală nu-l marcaseră. Se înțelegea bine cu semenii lui și, în general, avea aceleași dorințe ca aceștia.

Ceea ce îl deosebea însă de ceilalți era un rezervor de sînge rece, de detașare în fața evenimentelor. Nimeni nu îi cultivase această trăsătură; părea că se născuse așa. Cînd cățelul lui, - Chopper, fusese lovit de o mașină, a insistat să meargă cu mama lui la veterinar. Și cînd veterinarul a spus: Trebuie să adormim cățelul, băiete. Înțelegi de ce? Mark a spus: Nu ai de gînd să-l adormi. Ai să-l omori, nu-i așa? Și veterinarul a răspuns că așa e. Mark i-a spus să facă ce trebuia să facă, însă mai întîi l-a sărutat pe Chopper. I-a părut rău, însă nu a plîns și nici nu-i puteai ghici lacrimile reținute. Mama lui a plîns, însă după trei zile aproape că îl uitase pe Chopper, în timp ce pentru Mark amintirea cîinelui era la fel de vie. La asta servea să-ți înghiți plînsul. Plînsul era ca atunci cînd vomitai totul pe jos.

A fost șocat de dispariția lui Ralphie Glick și apoi iarăși de moartea lui Danny, însă nu s-a speriat. Auzise pe cineva la magazin zicînd că probabil că un pervers sexual l-a prins pe Ralphie. Mark știa ce erau perversii. Îți făceau ceva pînă li se înmuiau ouăle și cînd terminau te sugrumau (în cărțile cu benzi desenate tipul care e strîns de gît face întotdeauna *Arrrgggh*) și te îngropau într-o mină părăsită sau sub scîndurile unui șopron părăsit. Dacă ar fi să se întîlnească cu un pervers din ăștia care ar încerca să-l momească cu o bomboană, l-ar lovi cu piciorul în coaie și ar fugi ca din pușcă.

— Mark? se auzi vocea mamei sale plutind pînă în camera lui.

— Prezent, spuse și zîmbi din nou.

— Nu uita să te speli și pe urechi.

— Nu uit.

Cu aceleași mișcări agile și grațioase, coborî să-și sărute părinții și să le spună noapte bună, aruncînd înainte de a ieși din cameră o privire înspre masa unde monștrii săi stăteau nemișcați în scena pe care o compuseseră: Dracula, cu gura deschisă, arătîndu-și colții cei lungi, amenința o tînră fată care zăcea pe pămînt, în timp ce Doctorul cel Nebun, schingiuit de o doamnă pe roata de tortură iar Domnul Hyde se furișa în spatele unui bătrîn care se îndrepta spre casă.

Dacă înțelegea ce este moartea? Sigur. Moartea este atunci cînd te prind monștrii.

6

La ora opt și jumătate, Roy McDougall ajunse cu mașina în fața rulotei sale. Încercă de două ori motorul bătrînului său Ford și apoi îl opri. Planetara de-abia dacă mai ținea, semnalizatoarele nu funcționau și luna următoare trebuia să-i facă revizia tehnică. Ce mai mașină. Ce mai viață. Copilul urla înăuntru și Sandy țipa la el. Ce mai căsnicie fericită.

Ieși din mașină și se împiedică de una din dalele pe care le adusese de vara trecută ca să-și pietruiască aleea din fața rulotei.

— Căcat, bombăni, uitîndu-se în ciudat la bucata de piatră și frecîndu-și fluierul piciorului.

Era cam beat. Ieșise din schimb la ora trei și de atunci bea la barul lui Dell cu Hank Peters și Buddy Mayberry. În ultima vreme Hank era cam risipitor și părea că ar avea de gînd să-și bea toată agoniseala, cît o mai fi fost și asta. Știa ce părere are Sandy despre prietenii lui. Ei, las-o să stea cu curu' în sus. Ce-i treaba asta să-i scoți pe nas omului tău cele câteva beri pe care le bea sîmbăta și duminica după ce se cocoșează toată săptămîna cu tîrnăcopul ăla afurisit - ba chiar mai muncește și în zilele libere ca să scoată un ban în plus. Și cine se credea ea să se dea așa mare? Stătea toată ziua acasă fără vreo altă treabă decît să aibă grijă de rulotă, și să pălăvrăgească cu poștașul și să îl păzească pe ăla mic să nu intre în cuptor. Oricum, în ultimul timp nu l-a păzit prea bine. Mai zilele trecute copilul a căzut de pe masă cînd îl schimba.

Și tu unde erai?

Îl țineam, Roy. Da' se zbate așa tare.

Se zbate. Mda.

Fumegînd încă, ajunse în fața ușii. Îl dureau piciorul unde se lovise. Nu că ei i-ar fi păsat. Așa, deci, ce făcea ea toată ziua în timp ce el își dădea sufletul pentru bășina aia nenorocită de maestru? Citea

reviste și mânca vișine în ciocolată sau se uita la filme lacrimogene la televizor și mânca vișine în ciocolată sau trîncănea cu prietenele ei la telefon și mânca vișine în ciocolată, îi ieșiseră coșuri și pe fund și pe față. Curînd n-o să mai fie în stare sa le mai deosebească.

Împinse ușa și intră.

Ce văzu avu darul să-l trezească imediat, scena croindu-și drumul pînă în mintea lui printre norii de bere, ca o lovitură dată cu o funie udă: copilul, gol, urla și îi curgea sînge din nas; Sandy îl ținea, iar mînele bluzei îi erau mînjite cu sînge. Îl privi peste umăr și chipul i se schimonosi de uimire și de teamă. Scutecele erau aruncate pe jos.

Randy, căruia încă nu-i trecuseră vîntăile de la ochi, își ridicase minulele într-un soi de rugămintă fără vorbe.

— Ce se întîmplă aici? Întrebă încet Roy.

— Nimic, Roy. A...

— L-ai bătut, spuse el cu voce voalată. N-a stat liniștit ca să-i schimbi scutecele și l-ai plesnit.

— Nu, zise ea repede. A căzut și s-a lovit la nas, atîta tot. Atîta tot.

— Ar trebui să te bat pînă te căci pe tine, spuse el.

— Roy, s-a lovit la *nas*...

Umerii i se cocîrjară:

— Ce e de mîncare?

— Chiftele. Le-am ars, spuse ea arțăgoasă și-și scoase bluza din pantaloni ca să-l șteragă pe Randy la nas. Așa, Roy îi observă colacul de grăsime din jurul taliei. N-a mai slăbit după ce a născut. Nu i-a mai păsat să se îngrijească.

— Fă-l să tacă.

— Dar nu...

— *Fă-l să tacă!* zbiră Roy și Randy, care tocmai se potolise și doar se mai smiorcăia puțin, începu din nou să urle.

— O să-i dau biberonul, zise Sandy și se ridică.

— Și adu și mîncarea mea.

Începu să-și scoată jacheta.

— *Isuse*, ce mizerie e în casa asta. Ce faci toată ziua, te fuți?

— *Roy!*

Părea șocată. Apoi se hlizi. Izbucnirea ei nebunească de furie la adresa copilului care nu voia să stea nemișcat ca să-i poată prinde scutecele părea acum îndepărtată, învăluită în ceață. Era ca și cînd ar fi citit-o într-una din revistele cu foiletoane sau într-un roman.

— Adu-mi mîncarea și la ordine pe aici.

— Bine. Bine, sigur.

Scoase biberonul din frigider și îl puse pe Randy în țarc. Copilul începu să sugă apatic, uitîndu-se cînd la tatăl, cînd la mama sa, cu ochi de animal încolțit.

— Roy?

— Hmmm? Ce?

— S-a terminat.

— Ce?

— Știi tu ce. Vrei s-o facem? În seara asta?

— Sigur, spuse. Sigur. Și gîndi iarăși: Ce mai viață. Ce mai viață *grozavă*.

7

Cînd sună telefonul, Nolly Gardener asculta muzică rock'n'roll la postul WLOB și pocnea din degete în ritmul melodiei. Perkins lăsa din mînă rebusul pe care îl dezlega și îi zise:

— Fă-l mai încet, Nolly.

— Sigur, Park.

Nolly micșoră volumul radioului, însă continuă să pocnească din degete.

— Alo? spuse Perkins.

— Șeriful Gillespie?

— Da.

— Sînt agentul Tom Hanrahan, domnule. Avem informațiile pe care le-ați cerut.

— Mulțumesc pentru promptitudine.

— Dar nu avem prea multe indicii.

— Nu face nimic, zise Perkins. Ce ați aflat?

— Ben Mears a făcut subiectul unei anchete în urma unui accident mortal în statul New York, în mai 1973. Nu a fost pus sub învinuire. Accident de motocicletă. A murit soția lui, Miranda. Martorii au

spus că nu avea viteză mare și testele au dovedit că nu băuse. Se pare că a alunecat. Are simpatii politice de stînga. A participat la un marș pentru pace în 1966 în Princeton. A vorbit la un miting pacifist în Brooklyn în 1967. Participă la alte marșuri la Washington în 1968 și 1970. E arestat în timpul unui marș pentru pace la San Francisco în noiembrie 1971. Atît cunoaștem despre el.

— Altceva?

— Kurt Barlow, Kurt se scrie cu „K”. Britanic naturalizat. Născut în Germania, a fugit în Anglia în 1938, în aparență, ca să scape de urmărirea Gestapo-ului. Nu am putut avea acces la dosarele lui de dinainte de acea perioadă, dar probabil că are în jur de șaptezeci de ani. Numele lui adevărat este Breichen. Din 1945 se ocupă la Londra de import-export, însă nu prea apare în public. Cam tot atunci Straker i-a devenit asociat și Straker pare a fi persoana care încheie afacerile cu clienții.

— Da?

— Straker este englez prin naștere. Cincizeci și opt de ani. Tatăl lui a fost tîmplar în Manchester. Se pare că i-a lăsat ceva bani fiului său și Straker al dumneavoastră s-a descurcat foarte bine la rîndul lui. Cu optsprezece luni în urmă, amîndoi au făcut cerere de viză pentru o ședere mai îndelungată în Statele Unite. Asta este tot ce avem. Cu excepția faptului că se bănuiește că sînt homosexuali.

— Mda, spuse Parkins și oftă. Cam așa m-am gîndit și eu.

— Dacă mai aveți nevoie de ceva, putem să ne interesăm la CIA sau la Scotland Yard dacă mai știu ceva despre cei doi negustori.

— Nu, e bine așa.

— Apopo, nu e nici o legătură între Mears și ceilalți doi. Decît dacă nu o ascund foarte bine.

— Bine. Mulțumesc.

— Asta e munca noastră. Dacă mai aveți nevoie de ajutor, luați legătura cu noi.

— Așa voi face. Mulțumesc încă o dată.

Puse receptorul la loc în furcă și îl privi gînditor.

— Cine a fost, Park? îl întrebă Nolly în timp ce făcea radioul mai tare.

— Excellent Cafe. Nu au șuncă. N-au decît cașcaval la capac și salată de ouă.

— Am niște magiun de zmeură în sertar, dacă vrei.

— Nu, mersi, spuse Parkins și oftă din nou.

8

Groapa de gunoi încă mai ardea înăbușit.

Pe marginea ei se plimba Dud Rogers, adulmecînd parfumul gunoaielor fumegînde. Sub tălpi sfărîma bucăți de sticlă și la fiecare pas răsplinea praf negru de cenușă. În ținutul nemărginit al gropii cu gunoaie, un foc mare de cărbuni se întetea sau părea gata să se stingă, în funcție de capriciile vîntului, amintindu-i de un ochi mare și roșu care se închide și deschide... ochiul unui uriaș. Din cînd în cînd se auzea sunetul înăbușit al cîte unei explozii cînd, din cauza căldurii, plesnea cîte un tub de deodorant sau cîte un bec. Dimineată, cînd aprinsese focul, au ieșit o mulțime de șobolani din groapă, mai mulți decît văzuse el vreodată. A împușcat vreo treizeci, pînă cînd pistolul i s-a înfierbîntat atît de tare, că a trebuit să se oprească. Ticăloșii erau foarte mari, unii aveau chiar peste jumătate de metru din vîrfurile cozii pînă la bot. Ciudat cum numărul lor părea să crească sau să se micșoreze în funcție de an. Poate că era ceva în legătură cu vremea. Dacă o țineau tot așa, va trebui să înceapă să împrăștie otravă prin groapă, chestie pe care nu a mai făcut-o din 1964.

Chiar acum, un șobolan se țira pe sub una din caprele galbene pentru tăiat lemne pe care le folosea ca stavile înaintea focului.

Dud scoase pistolul, îndepărtă siguranța, ținti și trase, împușcătura stîrni praful în fața șobolanului, împrăștiindu-i-l pe blană însă acesta, în loc să o ia la sănătoasa, se ridică pe picioarele din spate și se uită la el, cu ochii ca niște mărgelile, sclipind roșiatici în lumina focului. Cristoase, da' chiar că aveau tupeu!

— Pa și pusi, domnule Șobolan, spuse Dud și ținti mai atent. *Poc.* Șobolanul căzu pe o parte și începu să se zvîrcolească. Dud se duse într-acolo și îl izbi cu gheata grea. Respirînd sacadat, șobolanul încercă să muște pielea tăbăcită...

— Ticălosule, spuse cu blîndețe Dud și-i zdrobi capul.

Se lăsă pe vine ca să-și admire opera și se pomeni că se gîndește la Ruthie Crockett, cea care nu purta țîțar. Cînd era îmbrăcată cu una din bluzele alea tricotate care se lipesc de corp, îi puteai desluși fără probleme sfîrcurile, întărite de frecarea cu lîna și dacă un bărbat pune mîna pe țîțele astea și le freca puțin, puțin numai, o tîrîtură ca ea ar exploda ca o bombă...

Ridică șobolanul ținîndu-l de coadă și-l legăna ca pe un pendul.

— Ei, Rithie, cum ți-ar plăcea să-l găsești pe bătrînu' nenea Șobolanu' în penaru' tău?

Îl amuză nespuse această idee cu dublu sens neintenționat și scoase un chicotit pițigăiat, în timp ce

capul său atît de ciudat poziționat pe umeri i se mișcă în toate părțile.

Aruncă șobolanul departe în groapă. Tocmai cînd își lua elan, surprinse cu coada ochiului o siluetă - o siluetă înaltă, foarte subțire, cam la cincizeci de pași la dreapta.

Dud își șterse palmele de pantalonii verzi, și-i ridică mai bine și se îndreptă într-acolo.

— Groapa-i închisă, domnu'.

Bărbatul se întoarse înspre el. Chipul care i se arătă în lucirea roșiatică a focului care murea părea adîncit în gînduri. Pomeții erau înalți, părul alb, pieptănat pe spate, brăzdat de șuvițe de un cenușiu de metal, care îi dădeau un aspect ciudat de viril. Fruntea înaltă, ca de ceară, îl făcea să semene cu unul din curiștii ăia de pianiști care cîntă numai muzică clasică. Ochii îi reținuseră strălucirea roșie a jăratecului și păreau congestionați.

— Nu mai spuneți? spuse politicoș necunoscutul, și cuvintele lui, deși perfect rostite, aveau un accent slab.

Trebuie că tipu' ăsta era franțuz sau neamț sau bozgor.

— Am venit să privesc focul. Este minunat.

— Mda, zise Dud. Ești de p-acilea?

— Da, sînt un locuitor de dată recentă al frumosului dumitale oraș. Împuști mulți șobolani?

— Mda, destui. În ultima vreme p-acilea e milioane de pui d-ăștia de curvă. Ia zii, nu ești tipu' ăla care a cumpărat hardughia lu' Marsten?

— Răpitori, spuse bărbatul încrucișîndu-și mîinile la spate. Dud observă cu uimire că tipu' era înțolît la patru ace, în costum, vestă și toate cele.

— Iubesc nespus răpitorii de noapte. Șobolanii... bufnițele... lupii. Există lupi în regiunea aceasta?

— Nu, zise Dud. Acu' vreo doi ani un gagi din Durham a împușcat un coiot. Și mai e și o haită de cîini sălbatici care omoară căprioare...

— Cîini... spuse străinul și făcu un gest plin de dispreț. Animale meschine, care se sperie și urlă la auzul unui pas străin. Bune doar să schelălăie și să umble în patru labe. La canal cu ele, zic eu. La canal cu ele!

— Niciodată nu mi-am pus problema în felul ăsta, spuse Dud, făcînd un pas șovăielnic înapoi. Mi s-a părut întotdeauna că-i bine să ai pe cineva care, știi, să-ți iasă în întîmpinare și să se bucure, însă duminicile groapa se închide la șase și acu' e noua juma'...

— Sigur că da.

Și totuși, străinul nu făcu nici un gest care să arate că ar fi dorit să plece. Dud se gîndi că o luase înaintea celorlalți din oraș. Toți voiau să știe cine e în spatele tipului ăla, Straker, și el era primul care afla - poate, în afară de Larry Crockett - cine conducea întreaga afacere. Data viitoare, cînd o să coboare să cumpere cartușe de la George Middler, ăla cu mecla ca un cur belit, o să spună, ca din întîmplare: L-am cunoscut pe tipu' ăla nou mai serile trecute. Cine? O, știi cine. Tipu' ăla care a luat Casa lu' Marsten. Drăguț tip. Vorbește ca un bozgor.

— Sînt ceva strigoi în casa aia veche? întrebă cînd celălalt nu dădea semne că ar vrea să-și miște fundu' de acolo.

— Strigoi! zîmbi celălalt și zîmbetul său îi îngheță inima lui Dud. Așa ar fi zîmbit și un șarpe cu clopoței. - Nu, nu sînt strigoi.

Accentuase ultimul cuvînt, de parcă în casă ar fi fost altceva, ceva chiar mai rău decît strigoi.

— Eh... e tîrziu și... chiar că ar trebui să pleci acu', domnu'...

— Dar conversația dumitale este atît de încîntătoare, spuse celălalt și, pentru prima dată, se întoarse complet cu fața la Dud și îl privi drept în ochi. Îndepărtați mult unul de celălalt, ochii lui încă mai erau încercuiți de lucirea morocănoasă a focului de gunoaie. Cu nici un chip nu putea să-și desprindă privirea din ei, deși nu era politicoș să se holbeze așa.

— Nu te superi dacă mai discutăm puțin, nu?

— Nu, cred că nu.

Vocea lui Dud venea, parcă, de foarte departe.

Ochii aceia păreau că se lărgesc, cresc pînă cînd devin două gropi uriașe și negre, mărginite de flăcări, gropi în care puteai să cazi și să te îneci.

— Mulțumesc, zise. Spune-mi... te deranjează cocoașa la lucru?

— Nu, răspunse Dud, simțînd că plutește încă foarte departe. Un gînd firav îi trecu prin minte: Să fiu al naibii dacă nu mă hipnotizează. Ca tipu' ăla de la Tîrgu' din Topsham... cum îl chema? Domnu' Mephisto. Te adormea și te pune să faci tot felu' de chestii nostime - să cotcodăcești ca o găină, sau să țopăi ca un cîine, sau să povestești ce ți s-a întîmplat în ziua cînd ai împlinit șase ani. L-a hipnotizat pe bătrînu' Reggie Sawyer și, mamă, ce-am mai rîs...

— Sau te incomodează în alt fel?

— Nu... păi... Îl privi în ochi, fascinat.

— Ei, haide, haide, îl ademini cu blîndețe vocea celuiilalt. Sîntem prieteni, doar, nu? Vorbește, spune-mi.

- Păi... fetele... știi, fetele....
- Bineînțeles, îl mîngîie vocea. Fetele rîd de tine, nu-i așa? Nu-ți cunosc bărbăția. Puterea.
- Așa e, șopti Dud. Rîd. Ea rîde.
- Cine este această ea?
- Ruthie Crockett. Ea... ea...

Gîndul îi zbură din minte. Îl lăasă să zboare. Nu conta. Nu mai conta nimic decît această pace. Această pace răcoroasă și desăvîrșită.

- Probabil că face și glume? Chicotește? Își dă coate cu prietenele cînd treci pe stradă?
- Da...
- Dar o vrei, insistă vocea. Nu este așa?
- O, da...
- O vei avea. Sînt sigur.

Era ceva.... ceva plăcut în toată povestea asta. I se părea că aude de departe voci dulci cîntînd cîntece obscene. Clopoței de argint... chipuri albe... vocea lui Ruthie Crockett. Aproape că o putea vedea cum își cuprinde țîțele cu mîinile, făcîndu-le să iasă prin decolteul bluzei tricotate, ca niște globuri albe și coapte. Și îi șoptea: *Sărută-le, Dud... mușcă-le... suge-le...*

Era ca și cînd s-ar fi înecat. În ochii mărginiți cu roșu ai străinului.

Și cînd acesta se apropie, Dud înțelese totul și întîmpină bucurios ceea ce avea să se întîmple. Și cînd simți durerea, aceasta era dulce ca argintul, verde ca balta în adîncuri.

9

Mîna îi era nesigură și, în loc să apuce sticla, degetele o răsturnară cu o bufnitură îndesată de pe birou pe covor, unde se vărsă, răspîndind scotchul bun pe țesătura verde.

— Căcat! spuse Părintele Donald Callahan și se aplecă să o ridice, înainte de a se goli de tot. Și de altfel nici nu mai era prea multă băătură în ea. O puse, cu ceea ce mai rămăsese înăuntru, înapoi pe birou (la distanță bună de marginea acestuia) și se duse la bucătărie să caute o cîrpă sub chiuveță și o sticlă cu soluție de curățat petele. Nu se cădea ca doamna Curless să găsească o pată de scotch lîngă piciorul mesei lui de lucru. Era mult prea mult să-i suporte privirile blînde, compătimitoare în diminețile lungi, pline de nisip în ochi, cînd se simțea puțin deprimat...

Mahmur, vrei să zici.

Da, mahmur, foarte bine. Hai să spunem măcar o dată și adevărul. Cunoaște adevărul și te vei elibera. Agață-te de adevăr.

Descoperi o sticlă pe care scria E-Vap, iar symbolismul acesta fonetic îi aminti de sunetul regurgitării violente („E-Vap!” croncăni bețivanul cel bătrîn, din care mîncarea înghițită la prînz explodă cu putere și pe gură și pe fund) și o duse în birou. Nu se clătina deloc. Aproape deloc. Ia privește, o să merg drept pe linia de demarcație pînă la semafor.

Callahan avea vîrsta impunătoare de cincizeci și trei de ani. Păr ca argintul, ochi irlandezi, albaștri, cu privire directă (acum plini de pete micuțe și roșii) înconjurați de riduri de rîs, gură fermă, bărbie ușor despicate, încă și mai fermă. Erau dimineți cînd se uita în oglindă și se gîndea că, atunci cînd va împlini șizeci de ani, va renunța la preoție, se va duce la Hollywood și se va angaja ca dublura lui Spenc'er Tracy.

— Părinte Flanagan, unde ești, cînd avem nevoie de tine? mormăi și se aplecă deasupra petei. Se uită cruciș, încercînd să deslușească instrucțiunile de pe eticheta sticlei și turnă două capacele cu soluție E-Vap peste pată. Imediat, aceasta deveni albă și începu să bolborosească. Alarmat, Callahan urmări procesul și consultă din nou eticheta.

— Pentru pete uscate, citi tare, cu vocea-i plină, ce rostogolea maiestuos cuvintele, vocea care l-a făcut să fie atît de bine primit în parohie după proteza tremurîndă a bietului și bătrînului Părinte Hume.

— ... lăsați să acționeze șapte pînă la zece minute.

Se întoarse la fereastra biroului, care dădea în strada Elm cu biserica St. Andrew, în capăt.

Ei, ei, gîndi. Iacătă-mă-s, duminică seara și iarăși beat.

Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit.

Dacă o luai încetișor și continuai să lucrezi (în lungile sale seri solitare, Părintele Callahan lucra la însemnările lui). Lucra la aceste însemnări de aproape șapte ani în vederea publicării unei cărți despre biserica catolică în New England, însă acum bănuia că niciodată această carte nu va fi scrisă. De fapt, problema lui cu băutura și însemnările au apărut cam la aceeași dată. Geneza 1:1- „La începuturi a fost scotchul și Părintele Callahan a spus: Să se facă însemnările”; deci, dacă o luai încetișor și continuai să lucrezi - la ce lucreai - aproape că nu-ți dădeai seama de beția care se dezvoltă mult prea încet. Îți puteai chiar educa mîna să nu mai simți cum scade greutatea sticlei.

A trecut cel puțin o zi de la ultima mea spovedanie.

Era unsprezece și jumătate. Privind pe fereastră, nu zărea decât întunericul uniform. Doar în fața bisericii, un felinar arunca pe asfalt o pată rotundă de lumină. Dintr-o clipă în alta, Fred Astaire va apărea acolo dansînd, îmbrăcat în frac, cu joben, ghetre și pantofi albi învîrtind un baston. Este întâmpinat de Ginger Rogers. Valsează împreună pe melodia „M-a cuprins iar tristețea cosmică E-Vap”.

Își lipi fruntea de geam, iar trăsăturile sale frumoase care, din anumite puncte de vedere, au constituit blestemul lui, se ofiliră într-o mască de oboseală uluită.

Sînt beat și sînt un preot mizerabil, Doamne.

În spatele pleoapelor închise vedea acum bezna confesionalului, simțea cum degetele-i trag ferestruica și cum ridică jaluzelele de pe toate secretele sufletului omenesc; simțea mirosul stranelor, vopsea și catifea veche, simțea mirosul de transpirație al bătrînilor, simțea gust de lacrimi în propria-i salivă.

Iartă-mă, Doamne, (am lovit remorca fratelui meu, mi-am bătut nevasta, m-am uitat pe furiș pe fereastra doamnei Sawyer cînd se dezbrăca, am mințit, am înșelat, am avut gînduri desfrînate, am, am, am) *căci am păcătuit.*

Deschise ochii. Fred Astaire nu apăruse încă. Cînd va bate miezul nopții poate. Orașul lui dormea. Mai puțin...

Își ridică privirea. Da, luminile erau aprinse *acolo*.

Își aminti cum fata lui Bowie - nu, McDougall, acum o chema McDougall - îi spunea gîfîind cu vocea ei micuță că și-a bătut copilul și cînd el a întrebat-o cît de des, a simțit (aproape a auzit) cum îi zbîrnie motorușul în minte, înmulțind cinci cu doisprezece sau o sută cu doisprezece. Tristă scuză pentru o ființă omenească. El îi botezase copilul. Randall Fratus McDougall. Conceput pe bancheta din spate a mașinii lui Royce McDougall, probabil în timpul celui de-al doilea spectacol la cinematograful în aer liber. Un lucrător care țipa cît îl țineau plămîinii. Se întrebă dacă ea știe sau bănuiește măcar cît de multă plăcere i-ar face să se întindă prin ferestruică și să-i apuce cu amîndouă mîinile sufletul care i se frămînta și să-l strîngă tare, tare pînă ar fi urlat de durere. Penitența ta este să te dai de sase ori cu capul de pereți și să primești un șut zdravăn în fund. Mergi pe calea ta și nu mai păcătui.

— Ce plictiseală, spuse.

Însă în confesional era și altceva în afară de plictiseală; nu doar aceasta îl dezgustase și îl împinsese înspre clubul cu din ce în ce mai mulți membri: Asociația Preoților Catolici ai Sticlei și Cavaleri ai Cocotelor. Era zumzăitul monoton, lugubru, al motorului bisericii care rostogolește toate păcatele mărunte prin stăvilarul său nesfîrșit înspre porțile raiului. Era recunoașterea tradițională a răului făcută de o biserică preocupată acum mai mult cu răul din viața socială; ispășire prin numărarea mătăniilor pentru doamnele în vîrstă ai căror părinți au vorbit limbi europene. Era prezența răului în confesional, la fel de reală ca și mirosul de catifea veche, însă era un rău stupid, imbecil, față de care nu există nici îndurare nici refugiu. Pumnul care zdrobește fața bebelușului, briceagul care sfîșie cauciucurile, încăierarea de la bar, lamele de ras din merele oferite de Halloween restricțiile permanente, insipide pe care mintea omenească e în stare să le scuipe din toate contorsionările ei complicate. Domnilor, închisori mai bune vor reuși să vindece această plagă. Polițiști mai buni. Asistență socială mai bună. Planificare familială mai bună. Tehnici de sterilizare mai bune. Avorturi mai bune. Domnilor, dacă smulgem din uter acest făt, cînd este doar un amestec însîngerat de picioare și mîini neformate încă, nu va ajunge niciodată să se facă mare și să ucidă o bătrînică în bătaie cu un ciocan. Doamnelor, dacă îi legăm pe acest bărbat de un scaun conectat la rețeaua electrică și îl prăjim ca pe un cotlet de porc în cuptorul cu microunde, nu va mai avea niciodată ocazia să schingiuiască și să omoare băieți. Concedați-vă, dacă această lege a eugeniei *(Eugenie = teorie care preconizează ameliorarea calităților biologice umane prin măsuri genetice.) este aprobată vă garantez că niciodată...

Căcat.

De cîtăva vreme, poate chiar de vreo trei ani, adevărul stării sale îi devenise tot mai limpede. Cîștigase claritate și contrast, aidoma unui film nefocalizat care este reglat iar și iar, pînă ce fiecare contur este precis și bine definit. Dorise cu înverșunare să aibă un țel. Preoții mai tineri le aveau pe ale lor: discriminarea rasială, emanciparea femeilor, chiar și emanciparea homosexualilor; sărăcia, nebunia, nerespectarea legii. Îl făceau să se simtă rău. Singurii preoți conștienți de problemele sociale în prezența cărora se simțea în largul lui erau cei care militaseră împotriva războiului din Vietnam. Acum, cînd cauza lor se demodase, se întîlneau și povesteau despre marșurile și mitingurile la care participaseră, așa cum perechile căsătorite de multă vreme povestesc despre luna de miere sau despre prima călătorie cu trenul. Însă Callahan nu era un preot nou; dar nu era nici unul vechi. Se pomenise distribuit în rolul unui tradiționalist care nu mai putea avea încredere în postulatele fundamentale. Voia să conducă un batalion în armata - cui? a lui Dumnezeu, a binelui a dreptății (nume pentru același lucru) în lupta împotriva RĂULUI. Voia să rezolve problemele adevărate și să traseze strategia de luptă și mai dă-le-ncolo de patrulări în frig în fața piețelor ca să împrăstii manifeste despre boicotul lăptucilor sau despre greva strugurilor. Voia să vadă cum este învins RĂUL, cu lințoliul lui de minciună. Voia să-i vadă clar fiecare trăsătură. Voia să se lupte cu el cu mîinile goale, așa cum se

luptase Muhammad Ali cu Joe Frazier, cum se luptaseră celții cu saxonii, Iacob cu îngerul. Voia ca lupta lui să fie pură, neîntinată de politica ce cocoșează orice problemă socială ca un frate siamez deformat. Voia toate acestea încă de când dorise să devină preot și chemarea o simțise la paisprezece ani când s-a entuziasmat de povestea sfântului Ștefan, primul martir al Creștinătății, care fusese omorât cu pietre și care, în clipa morții, îl văzuse pe Cristos. Raiul era pentru el o chestiune anostă în comparație cu atracția pe care o reprezenta lupta - și probabil moartea - în slujba lui Dumnezeu.

Însă nu era nici o luptă. Nu erau decît încăierări mărunte, lipsite de fermitate. Și RĂUL nu avea doar un chip ci mai multe și toate erau lipsite de expresie și prea adesea pălăvrăgeau vrute și nevrute pînă îți luau mințile. De fapt, a fost obligat să ajungă la concluzia că nu există RĂU pe lume, ci numai rău - sau poate (rău). În clipe ca aceasta bănuia că Hitler nu a fost nimic altceva decît un birocrat sadic și că Satana însuși nu este decît un handicapat mental înzestrat cu un rudimentar simț al umorului - tipul căruia i se pare extraordinar de amuzant să hrănească pescărușii cu bucăți de pîine în care a vîrît artificii.

Mărețele lupte sociale, morale și spirituale ale veacurilor se rezumau, în cele din urmă, la Sandy McDougall, care l-a izbit de pereți pe pustiul ei cu muci la nas, iar copilul acesta va crește și, la rîndul lui, își va izbi progenitura de pereți, într-un ametitor perpetuum mobile; aleluia; mult unt de alune. Sfîntă și Preacurată Fecioară Măria, ajută-mă să cîștig cursa asta de mașini vechi.

Era mai mult decît plictiseală. Erau înspăimîntătoare consecințele pentru orice definiție înțeleaptă a vieții, poate chiar și a raiului. Ce a rămas? O veșnicie de bingo religios, călătorii în căluseși și rachete multicolore?

Privi la ceasul de pe perete. Era douăsprezece și șase minute și nu se zărea nici urmă de Fred Astaire sau Ginger Rogers. Nici măcar Mickey Rooney. Însă soluția E-Vap a avut timp să se usuce. Acum o va aspira și doamna Curless nu se va uita la el cu expresia aceea de milă nesfîrșită și viața va continua. Amin.

CAPITOLUL ȘAPTE

MATT

1

Mărți, la sfîrșitul orei a treia, Matt intră în birou, unde îl aștepta Ben Mears.

— Salut, spuse Matt. Ai venit mai devreme.

Ben se ridică și cei doi bărbați își strînseră mîinile.

— Blestem de familie. Spune-mi, nu-i așa că puștii ăștia n-au de gînd să mă mănînce?

— Nici vorbă, răspunse Matt. Haide.

Era ușor surprins. Ben se îmbrăcase într-o haină sport foarte arătoasă și avea o pereche de pantaloni gri. Pantofi de calitate, care, după cum arătau, nu păreau a fi fost purtați prea mult. Matt mai invitasese și alți scriitori la orele lui și, de obicei, aceștia fie că erau îmbrăcați în haine obișnuite, ori în ceva ieșit din comun. Cu un an în urmă invitasese la acest curs al lui o poetă destul de cunoscută care tocmai ținuse o conferință la Universitatea statului Maine din Portland. Doamna în cauză și-a făcut apariția în pantaloni de biciclist și pantofi cu tocuri înalte. Era ca și cînd subconștientul ei ar fi strigat: Uitați-vă la mine. Am învins sistemul la propriul lui joc. Mă mișc cu viteza vîntului.

Comparîndu-l pe Ben cu toți aceștia, admirația lui crescuse. După mai mult de treizeci de ani de activitate la catedră, ajunsese să creadă că nimeni nu poate învinge sistemul și cu atît mai puțin nu poate cîștiga jocul și doar fraierii își închipuiau că ar putea să aibă vreun avantaj.

— Drăguță clădire, spuse Ben, privind în jur, în timp ce mergeau pe coridor. Complet diferită de liceul în care am învățat eu. Acolo cam toate ferestrele arătau ca niște crăpături în perete.

— Prima greșeală, îi atrase Matt atenția. Nu trebuie să spui că este o clădire. Este o „uzină”. Tablele sînt „instrumente vizuale”. Iar copiii sînt „Un conglomerat omogen coeducațional de vîrstă adolescentină”.

— Ce frumos din partea lor, rînji Ben.

— Da, nu-i așa? Ai fost la colegiu, Ben?

— Am încercat. Arte liberale. Însă la cursuri parcă toată lumea încerca să se joace de-a „capturează steagul” într-un mod hiperintelectual - și, în plus de asta, cu cît te dădeai mai dur, cu atît erai mai cunoscut și mai apreciat. Am și căzut la examene. Cînd *Conway's Daughter* a început să se vîndă bine, încărcăm navete cu sticle de Coca-Cola.

— Să povestești asta copiilor. O să-i intereseze.

— Îți place să fii profesor?

— Sigur că-mi place. N-aș fi rămas să mă îngrop aici patruzeci de ani, dacă nu mi-ar fi plăcut.

— Sună clopoțelul, rostogolindu-și ecurile în coridorul pustiu acum, cu excepția unui singur elev care mergea încet pe lângă o inscripție pe care o săgeată roșie indica direcția spre atelierul de tâmplărie

— Cum o duceți cu drogurile aici? Întrebă Ben.

— Avem de toate. Ca orice școală din America. Însă copiii de aici preferă alcoolul oricărui drog.

— Nu marijuana?

— Nu. Nu cred că drogurile sînt o problemă la noi, și nici directorul nu crede asta, mai ales atunci cînd stă de vorbă în mod neoficial și a luat la bord și cîteva pahare de Jim Beam. În plus, se întîmplă să știu că propriul nostru consilier de orientare profesională, care, între noi fie vorba, e unul din cei mai buni în meseria lui, nu e împotriva unei doze mici din cînd în cînd, după care se duce la film. Am încercat și eu. Efectul e minunat, însă îmi provoacă indigestie acidă.

— *Ai încercat?*

— Ssst, șopti Matt. Pereții au urechi. Și uite, aceasta este clasa mea.

— Vai de mine.

— Nu fi nervos, zise Matt, conducîndu-l înăuntru.

— Bună dimineața, spuse el unui grup de aproximativ douăzeci de elevi care îl priveau curioși pe Ben. Acesta este domnul Ben Mears.

2

La început, Ben a crezut că a greșit casa.

Cînd Matt Burke l-a invitat la cină, a fost sigur că i-a indicat casa cea mică și cenușie de lângă cea din cărămidă roșie. Însă din aceasta se revărsau torente de muzică rock'n'roll.

Folosi ciocănasul de alamă, lipsit de lustru, nu primi nici un răspuns și bătu din nou. De această dată, volumul muzicii fu redus și o voce, vocea lui Matt, fără îndoială, urlă:

— E deschis! Intră!

Ceea ce făcu, privind în jur cu curiozitate. Ușa dădea direct într-un salonaș micuț, mobilat în stilul inconfundabil provenit din magazinele de vechituri și dominat de un televizor Motorola din prima generație. Muzica țîșnea dintr-o combină KLH dotată cu două boxe uriașe.

Matt ieși din bucătărie, echipat cu un șorț în carouri albe și roșii. În jurul lui plutea aroma sosului de spaghetti.

— Scuză-mă pentru zgomotul ăsta, spuse Matt. Sînt nițel cam surd. De-aia dau muzica tare.

— E muzică bună.

— Sînt un iubitor al rock-ului încă de pe vremea lui Buddy Holly. Minunată muzică. Ți-e foame?

— Da, zise Ben. Mulțumesc pentru invitație. Am senzația că de cînd am venit în 'salem's Lot am fost invitat la masa mai mult decît în ultimii cinci ani.

— E un oraș prietenos. Sper că nu te superi dacă mîncăm în bucătărie. Acum vreo două luni a venit un anticar care mi-a oferit două sute de dolari pentru masa mea din sufragerie. Și încă n-am apucat să-mi cumpăr una nouă.

— Nu mă supăr. Îmi place să mănînc în bucătărie și provin dintr-o familie de oameni cărora le place nespus să mănînce în bucătărie.

Bucătăria era foarte curată și ordonată. Pe micuțul aragaz cu patru ochiuri fierbea la foc mic un vas cu sos; alături de acesta, se afla o strecurătoare în care abureau spaghetti. Pe o măsuță pliantă se aflau pregătite farfurii și pahare desperecheate. Pe pahare erau pictate figuri de desen animat - pahare pentru jeleuri, gîndi amuzat Ben. Îi dispăru și ultima rețineră la ideea că se afla în compania unui om complet străin și începu să se simtă ca acasă.

— În dulăpiorul de deasupra chiuvetei ai bourbon, whisky și vodcă, spuse Matt, arătînd cu degetul. Sînt și niște cocktailuri în frigider. Nu prea deosebite, din păcate.

— Mă mulțumesc cu bourbon și apă de la robinet.

— Ia-ți singur. Eu trebuie să pun chestia asta în farfurii. Ben spuse, turnîndu-și băutura:

— Mi-au plăcut elevii tăi. Au pus întrebări interesante. Dure, dar interesante.

— Ca, de exemplu, de unde te inspiri? Întrebă Matt, imitînd graiul peltic, de fetiță, dar extrem de provocator, al lui Ruthie Crockett.

— E o bucatăică bună.

— Așa este. Este și o sticlă de vin în congelator în spatele bucăților de ananas. Am cumpărat-o special pentru astăzi.

— Nu trebuia...

— Încetează, Ben. Nu prea avem zilnic scriitori de best-seller-uri în 'salem's Lot.

— Acesta este un mod cam extravagant de a privi problema. Ben își goli paharul, luă o farfurie cu spaghetti de la Matt, puse sos și gustă.

— Fantastic, spuse. Mamma mia.

— Bineînțeles, răspuse Matt.

Ben își privi farfuria care se golea cu o repeziciune uimitoare. Se șterse la gură cu un sentiment de vinovăție.

— Mai vrei?

— Doar jumătate de porție, dacă se poate. Sînt delicioase spaghettiile astea.

Matt îi aduse o porție întreagă.

— Dacă nu mîncăm noi, atunci o să mînce motanul meu. E un animal înfiorător. Are aproape opt kilograme și se rostogolește tot timpul după mîncare.

— Dumnezeu, cum de mi-a scăpat?

Matt zîmbi.

— E la o nuntă. Cartea cea nouă e un roman?

— Da, e un fel de ficțiune, răspuse Ben. Sincer să fiu, o scriu pentru bani. E minunată arta, dar măcar o dată îmi doresc să scot un număr cîștigător din pălărie.

— Și ce șanse ai?

— Mizerabile.

— Să mergem în salonaș, spuse Matt. Scaunele sînt desfundate, dar, oricum mult mai confortabile decît ororile astea din bucătărie. Te-ai săturat?

— Răsare soarele la est?

În salonaș, Matt puse în combină cîteva discuri și apoi se chinui să-și aprindă o narghilea noduroasă. După ce, spre marea lui satisfacție, reuși (și se înconjură de un nor uriaș de fum) își ridică privirea spre Ben.

— Nu, spuse. Nu o poți vedea de aici. Ben tresări violent:

— Ce?

— Casa lui Marsten. Pun pariu pe un bănuț că asta căutai. Rîsul lui Ben era neliniștit.

— Nu facem nici un pariu.

— Acțiunea din cartea ta se petrece într-un oraș ca 'salem's Lot?

Ben îl aprobă:

— Oraș și oamenii din el. Au loc cîteva crime și mutilări sexuale. Am de gînd să încep cu una dintre ele și să o descriu de la început pînă la sfîrșit, neomițînd nici un amănunt. Să-l fac pe cititor să fie martor la tot. Tocmai la partea asta lucram cînd s-a întîmplat povestea cu Ralphie Glick și mi-a dat... mi-a dat o stare proastă...

— Te-ai inspirat din disparițiile care au avut loc aici în anii '30?

Ben îl privi atent:

— Știi despre ele?

— O, da. Și mulți alți localnici vechi știu. Nu eram încă în Lot pe vremea aceea, însă Mabel Werts și Glynis Mayberry și Milt Crossen erau. Unii au făcut deja legătura.

— Ce legătură?

— Haide, Ben. Legătura este evidentă, nu crezi?

— Ba da. Ultima dată cînd casa a fost locuită, au dispărut patru copii în zece ani. Acum, după treizeci și șase de ani, este iarăși locuită și dintr-o dată Ralphie Glick a dispărut.

— Crezi că e vorba de o coincidență?

— Așa bănuiesc, răspuse Ben cu prudență. Cuvintele lui Susan îi răsunau clare în urechi. Însă e ciudat. Am verificat în numerele revistei *Ledger* din 1939 pînă în 1970 doar pentru a putea face o comparație. Numai trei copii au dispărut. Unul a fugit de acasă și a fost găsit mai tîrziu muncind în Boston -avea șaisprezece ani, dar părea mai mare. Altul a fost pescuit din rîul Androscoggin o lună mai tîrziu. Și al treilea a fost descoperit lîngă Drumul 116 în Gates, probabil victimă a unui accident de mașină. Toate disparițiile au fost explicate.

— Poate că va fi găsită o explicație și pentru dispariția puștiului Glick.

— Poate.

— Însă tu nu crezi. Ce știi despre tipul ăsta, Straker?

— Absolut nimic, spuse Ben. Nici măcar nu sînt sigur că aș dori să-l cunosc. Lucrez la o carte viabilă, care se construiește pe o anumită idee despre Casa lui Marsten și a celor ce locuiesc în ea. Dacă ar fi să aflu că Straker este un om de afaceri obișnuit, ceea ce sînt sigur că este, aș fi complet debusolat.

— Nu cred că este așa. Știi că și-a deschis astăzi magazinul. Am auzit că Susie Norton și mama ei au trecut pe acolo... la naiba, aproape toate femeile din oraș s-au dus, măcar să-și arunce o privire. După spusele lui Dell Markey, sursă incontestabilă, pînă și Mabel Werts a șontocăit pînă acolo. Se zice că tipul ăsta este remarcabil. Îmbrăcat excelent, deosebit de grațios, complet chel. Și fermecător. Am auzit că a reușit chiar să-și vîndă cîteva piese.

Ben rînji.

— Minunat. A văzut cineva și jumătatea cealaltă a echipei?

— Se presupune că este plecat într-o călătorie de afaceri.
 — De ce se presupune?
 Matt ridică agitat din umeri:
 — Nu știu. Probabil că toată povestea este perfect adevărată, însă casa asta îmi dă fiori. Am senzația că cei doi au căutat-o într-adins. Cum spuneai, e ca un idol, așezat în vârful dealului său.
 Ben dădu aprobator din cap.
 — Și, colac peste pupăză, a dispărut și un copil. Și fratele lui Ralpie, Danny. Mort la doisprezece ani. Moarte provocată de anemie.
 — Și ce-i ciudat în asta? Sigur, e o nenorocire...
 — Doctorul meu este un tânăr. Jimmy Cody. Mi-a fost elev. Cam pușlama atunci, însă e un doctor foarte bun acum. Ai grijă, ce-o să-ți spun sînt bîrfe. Zvonuri.
 — În regulă.
 — Am fost să-mi fac un control de rutină și s-a întîmplat să spun că ce păcat că s-a întîmplat ce s-a întîmplat cu puștiul, și ce îngrozitor trebuie să fie pentru părinții lui mai ales după dispariția celui alt. Jimmy mi-a zis că a vorbit despre acest caz cu George Gorby. Da, băiatul era anemic. Mi-a spus că hemograma la un băiat de vîrsta lui Danny trebuie să fie între 85 și 98%. A lui Danny era de 45%.
 — Dumnezeule, exclamă Ben.
 — I-au făcut injecții cu B₁₂ și i-au dat să mănînce ficat de vițel și se părea că se reface. Aveau chiar de gînd să-l externeze a doua zi. Și, bum, a murit pe neașteptate.
 — Povestea asta nu trebuie să ajungă la urechile lui Mabel Werts, spuse Ben. Ar fi în stare să vadă indienii cu săgeți ortăvite pîndind prin parc.
 — Numai ție și-am spus. Și nici n-am intenția să mai spun cuiva. Și, apropo, Ben, dacă aș fi în locul tău, n-aș pomeni nimănui de subiectul cărții. Dacă te întrebă Loretta Starcher despre ce scrii, spune-i că-i vorba de arhitectură.
 — Am primit deja sfatul ăsta.
 — De la Susan Norton, bineînțeles.
 Ben își privi ceasul și se ridică:
 — Că veni vorba de Susan...
 — Cocoșul îndeplinind ritualul nunții, surise Mart. Și eu trebuie să mă duc la școală. Repetăm actul al treilea al piesei pentru serbare, o comedie cu deosebite semnificații sociale, intitulată *Problema lui Charley*.
 — Și care e problema lui?
 — Acneea, rînji Matt.
 Se îndreptară împreună spre usă. Matt se opri să-și pună o jachetă decolorată, iar Ben se gîndi că arată mai degrabă ca un antrenor vîrstnic de atletism decît ca un profesor de engleză sedentar - dacă nu-i luai în seamă chipul, inteligent și totuși visător, inocent chiar.
 — Spune, zise Matt cînd ieșiră pe mica verandă din față, ce program ai vineri seara?
 — Nu știu, răspunse Ben. M-am gîndit să merg cu Susan la un film. Asta e cam tot ce poți să faci aici.
 — Eu am altă idee, spuse Matt. Ce-ar fi să alcătuim un soi de comitet de trei membri și să mergem la Casa lui Marsten și să facem cunoștință cu noul stăpîn. Desigur, ca din partea orașului.
 — Sigur, zise Ben. Ar fi un gest de politețe, nu?
 — O vizită de bun-venit demodată, rustică dacă vrei, îl aprobă Matt.
 — Îi voi spune lui Susan în seara asta. Cred că o să fie de acord.
 — Bine.
 Matt îi făcu semne de rămas-bun în timp ce Citroenul lui Ben se îndepărta torcînd molcom. Ben claxona răspunzîndu-i și apoi dispăru după deal.
 Matt mai rămase pe verandă aproape un minut după ce nu se mai auzi sunetul motorului, cu mîinile în buzunarele jachetei, cu ochii întorși spre casa de pe deal.

2

Joi seara nu avea repetiție, așa că, pe la ora nouă, Matt se duse la barul lui Dell ca să bea o bere. Dacă Jimmy Cody, ticălosul ăla de felcer, nu avea de gînd să-i dea un tratament pentru insomnie, atunci se vedea nevoit să și-l prescrie singur.

Barul era foarte puțin populat în serile cînd nu cînta nici o formație. Matt văzu doar trei din cunoscuții lui: Weasel Craig, care, așezat într-un colț, mîngîia tandru un pahar cu bere; Floyd Tibbits, cu nori de furtună adunați pe frunte (vorbise de trei ori cu Susan în săptămîna aceea, de două ori la telefon și o dată în camera de zi a familiei Norton și nici una din aceste discuții nu mersese bine); și Mike Ryer'son, care stătea într-unul din separeurile îndepărtate de lîngă perete.

Matt se îndreaptă spre bar, unde Dell Markey ștergea paharele spălate și urmărea serialul „Ironsides” la un televizor portabil.

— Sal'tare, Matt. Ce mai faci?

— Binișor. Cam slabă mișcarea pe aici.

Dell ridică din umeri:

— Mda. La cinematograful în aer liber din Gates au adus niște filme cu curse de motociclete. Nu mă pot pune cu așa ceva. Vrei un pahar sau o cană?

— Cană să fie.

Dell turnă berea, îndepărtă spuma și mai puse câțiva centimetri. Matt plăti și, după o scurtă ezitare, se îndreaptă spre separeul unde stătea Mike. Și Mike, ca mai toți tinerii din Lot, trecuse printr-unul din cursurile de engleză ale lui Matt, iar acesta îl plăcuse. Lucrările sale erau peste medie, realizate însă cu o inteligență medie, dar muncea temeinic și îl tot pisa cu întrebări despre lucrurile pe care nu le pricepea pînă reușea să înțeleagă. Pe lângă asta avea un simț al umorului sănătos și total lipsit de prejudecăți și o tentă plăcută de egoism care l-au făcut să fie preferatul lui Matt în clasa respectivă.

— Bună, Mike, spuse. Pot să stau cu tine?

Mike Ryerson își ridică privirea și Matt simți cum șocul îl lovește aidoma curentului electric. Primul lui gând: *Droguri. . Multe droguri.*

— Sigur, domnule Burke. Luați loc.

Vocea îi suna-neliniștită. Chipul său avea o culoare oribilă, un alb gălbejit, bolnăvicios, care se întuneca în cearcăne mari sub ochi. Ochii păreau mult prea mari și febrili. Mîinile i se mișcau pe masă, în semiîntinericul tavernei, ca niște fantome. Neatins, în fața lui, stătea un pahar cu bere.

— Ce mai faci, Mike? Matt își turnă bere în pahar, controlîndu-și mîinile care voiau să tremure.

Întreaga lui viață avusese parte de un echilibru dulce, a fost ca un grafic cu sușuri și coborîșuri blînde (și pînă și acestea se uniformizaseră într-o linie mediană de la moartea mamei sale cu treisprezece ani în urmă) însă unul din lucrurile care îl tulburau profund era sfîrșitul nenorocit pe care ajungeau să-l trăiască unii din foștii lui elevi. Billy Royko, mort într-un accident de elicopter în Vietnam cu două luni înainte de armistițiu; Sally Greer, una din cele mai inteligente și vioaie eleve pe care le-a avut vreodată, ucisă de prietenul ei beat în clipa cînd i-a spus că vrea să se despartă; Gary Coleman, care a orbit din cauza unei misterioase degenerări a nervului optic; Doug, fratele lui Buddy Mayberry, singurul băiat isteț în familia aceea cam netoată, care s-a înecat pe plaja de la Old Orchard; și drogurile, moartea cea mică. Însă nu tuturor celor care se bălăceau în apele lui Lethe li se părea necesar să facă și baie acolo, dar erau destui copii care își făceau din vise proteina indispensabilă.

— Ce fac? șopti Mike. Nu știu, domnule Burke. Nu prea bine.

— Ce căcat iei, Mike? îl întrebă cu blîndețe Matt.

Mike îl privi fără să înțeleagă.

— Drog, ce drog, spuse Matt. Cocaină, sau...

— Dar nu mă droghez, zise Mike. Cred că sînt bolnav.

— Adevărat?

— Nu m-am drogat niciodată, spuse Mike și pînă și rostirea acestor cuvinte păru să-i ceară un efort îngrozitor. Țm fumat doar niște iarbă, da' m-am lăsat de vreo patru luni. Sînt bolnav... sînt bolnav de luni. Cred că de luni. Știți, am adormit la cimitirul Harmony Hill duminică seara. Nici'măcar nu m-am trezit pînă luni dimineată.

Clătină încetîșor din cap.

— Mă simt oribil. De atunci mă simt oribil. De fapt, parcă mi-e tot mai rău cu fiecare zi.

Oftă, iar aerul expirat păru să-i zguduie trupul, ca vîntul care face să tremure o frunză moartă pe un arțar în noiembrie.

Matt se aplecă înspre el, interesat:

— Asta s-a întîmplat după înmormîntarea lui Danny Glick?

— Mda. Mike îl privi din nou. După ce au plecat toți m-am întors să umplu groapa da' căcăciosu' ăla... iertați-mă, domnul Burke... da' Royal Snow nu s-a mai întors. L-am așteptat mult timp și cred că atunci m-am îmbolnăvit, pentru că după asta totul e... oh, mă doare capul. Mi-e greu și să gîndesc.

— Ce-ți amintești, Mike?

— Să-mi amintesc? Mike privi în adîncurile paharului său cu bere și urmări cum bulele din ea se desprind de margini și plutesc spre suprafață ca să-și elibereze gazul.

— Îmi aduc aminte că am auzit un cîntec, spuse. Cel mai dulce cîntec pe care l-am auzit vreodată. Și am avut senzația că... că mă înec. Numai că era o senzație plăcută. Cu excepția ochilor. *A ochilor.*

Își apucă coatele cu mîinile și se cutremură.

— Ai cui ochi? întrebă Matt, aplecîndu-se și mai mult înspre el.

— Erau roșii. Îngrozitori.

— *Ai cui?*

— Nu-mi amintesc. Nu era nici un ochi. Am visat.
Matt aproape că-l putea observa cum încearcă să se desprindă de el însuși.

— Nu-mi aduc aminte nimic altceva despre noaptea de duminică. M-am trezit luni dimineață întins pe pământ și la început nici n-am putut să mă ridic de acolo, așa de obosit eram. Da' am reușit în cele din urmă. Răsărea soarele și m-am temut să nu fac vreo insolatie. Așa că m-am dus în pădure, lângă pîrîu. Drumul m-a obosit. Oh, eram îngrozitor de obosit.

Așa că m-am culcat din nou. Am dormit pînă la... oh, patru sau cinci.

Chicotitul lui foșni ca un pergament vechi.

— Eram tot acoperit cu frunze cînd m-am trezit. Da' totuși mă simțeam ceva mai bine. M-am sculat și m-am dus la camionetă.

Încet, își trecu o mînă peste față.

— Trebuie că am umplut groapa puștiului Glick duminică noaptea. Da' e ciudat. Nici măcar nu-mi aduc aminte.

— Ai umplut-o?

— Mormîntul era aranjat, fără Royal. Gazonul era pus. O treabă bună. Numai că nu-mi aduc aminte că aș fi făcut-o. Trebuie că-mi era tare rău.

— Unde ai dormit luni seara?

— La mine acasă. Unde în altă parte?

— Și cum te-ai simțit marți dimineața?

— Nici măcar nu m-am trezit marți dimineața. Am dormit toată ziua. Nu m-am trezit pînă marți seara.

— Și cum te-ai simțit atunci?

— Îngrozitor. Parcă aveam picioare de cauciuc și gelatină în creieri. Am încercat să mă duc pînă la chiuvetă și să beau o gură de apă și aproape că m-am prăbușit. Am fost nevoit să mă țin de mobilă ca să ajung în bucătărie. Eram slab ca un pîsoi opărit.

Se încruntă:

— Aveam o conservă de tocană pentru masă, însă nu am putut s-o mănînc. Mi se întorcea stomacul pe dos numai cînd mă uitam la ea. Ca atunci cînd ești mahmur și cineva îți arată o farfurie cu mîncare.

— Și nu ai mîncat nimic?

— Am încercat, dar am vomitat tot. Însă m-am simțit puțin mai bine. Am ieșit și m-am plimbat o vreme. După aia m-am culcat iarăși.

Urmări cu vîrfurile degetelor urmele rotunde lăsate de paharele cu bere pe masă.

— M-am speriat înainte de a merge la culcare. Ca un copil care se teme de Bau-bau. Am verificat să fie toate ferestrele închise. Și m-am culcat cu lumina aprinsă.

— Și ieri dimineață?

— Hm... nu m-am trezit pînă ieri seara la ora nouă.

Scoase din nou chicotitul pergamentos.

— M-am tot gîndit că dacă povestea asta nu se termină, o să dorm toată ziua. De fapt asta faci atunci cînd ești mort.

Matt îl cerceta cu o privire sumbră. Floyd Tibbits se ridică, băgă o fisă în tonomat și începu să apese nervos butoanele, căutîndu-și o melodie.

— Ciudat, spuse Mike. Cînd m-am trezit, fereastra de la dormitor era deschisă. Probabil că eu am deschis-o. Am visat ceva... cineva era la fereastră și eu m-am sculat... m-am sculat să-i dau drumul înăuntru. Așa cum lași să-ți intre în casă un prieten vechi căruia îi e frig sau... sau foame.

— Și cine era?

— N-a fost decît un vis, domnule Burke.

— Dar, în vis, cine era?

— Nu știu. Aveam de gînd să încerc să mănînc, însă numai gîndul la mîncare m-a făcut să-mi vină să vomit.

— Și ce-ai făcut?

— M-am uitat la spectacolul cu Johnny Carson pînă cînd s-a terminat. Mă simțeam mult mai bine. După aia m-am culcat.

— Ai închis ferestrele?

— Nu.

— Și ai dormit toată ziua?

— M-am trezit pe la apusul soarelui.

— Slăbit?

— Îngrozitor.

Își trecu o mînă peste obraji.

— Mă simt atît de rău! gemu, cu voce spartă. Domnule Burke, nu-i așa că e doar gripă sau ceva de

soiul ăsta? Nu sînt bolnav grav?

— Nu știu, spuse Matt.

— M-am gîndit că poate cîteva beri o să mă înviioreze, dar nu pot să beau. Am luat numai o înghițitură, și mi-a venit toată fierea în gît. Săptămîna trecută... pare totul ca un vis urît. Și sînt speriat. Sînt îngrozitor de speriat.

Își acoperi chipul cu mîinile slăbite și începu să plîngă.

— Mike?

Nici un răspuns.

— Mike.

Cu blîndețe, Matt îi îndepărtă mîinile.

— Vreau să vii cu mine în seara asta. Vreau să dormi în camera mea de oaspeți. Vrei?

— Bine. Nu-mi pasă.

Își șterse ochii cu mîneca, cu o încetineală letargică.

— Și mîine vreau să vii cu mine la doctorul Cody.-

— Bine.

— Haide. Să mergem.

Se gîndi să-i dea un telefon lui Ben Mears, însă nu o făcu.

4

Cînd Matt ciocăni la ușă, Mike Reyerson îi răspunse:

— Intră.

Matt intră cu o pijama în mînă.

— S-ar putea să-ți fie un pic cam mare...

— Nu-i nimic, domnule Burke. De obicei dorm în chiloți.

Era dezbrăcat acum și Matt observă cît de nefiresc de palidă îi era toată pielea. Coastele i se conturau proeminente.

— Întoarce-ți capul, Mike. În partea asta.

Ascultător, Mike își întoarse capul.

— Mike, de unde ai căpătat semnele astea?

Mike își atinse gîtul chiar sub maxilar.

— Nu știu.

Matt se simți neliniștit. Apoi se duse la fereastră. Zăvorul era bine închis, și totuși îl încercă de cîteva ori cu mîini care îi tremurau tulburate. Întunericul de afară își lipise obrazul de geam.

— Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva. *Orice*. Chiar dacă visezi urît. Te rog, Mike.

— Bine.

— Nu glumesc. *Orice*. Sînt chiar la capătul coridorului.

— Bine.

Șovăind, simțind că ar mai trebui să facă ceva, ieși din camera.

5

Însă nu reuși să închidă deloc ochii și singurul lucru care îl împiedică să-i dea telefon lui Ben Mears era faptul că știa că la pensiune toată lumea dormea la ora aceea. Chiriașii erau oameni în vîrstă și, atunci cînd suna telefonul noaptea tîrziu, însemna că murise cineva.

Stătea întins, cu toate simțurile alertate, urmărind cum limbile luminoase ale ceasului deșteptător își croșetau drumul de la unsprezece și jumătate la douăsprezece. Casa i se părea neobișnuit de tăcută - poate și pentru că urechile îi erau ciulite încercînd să detecteze și cel mai mic sunet. Casa era veche, solidă iar gemetele lemnului care se așează pe fundație încetaseră în mare parte cu mulți ani în urmă. Nu se auzea nimic decît ticăitul ceasului și foșnetul vîntului afară. În zilele de lucru nu trecea nici o mașină noaptea tîrziu pe Taggart Stream Road.

E nebunie ceea ce gîndești.

Însă încetul cu încetul, dovezile îl obligau să creadă. Desigur, pentru că era un ora cultivat, acesta a fost primul lucru care i-a venit în minte în clipa în care Jimmy Cody i-a expus teoria proprie referitoare la cazul lui Danny Glick. Amîndoi au rîs de ideea lui trăsniță. Poate că aceasta era pedeapsa pentru că a rîs.

Zgîrieturi? Semnele acelea nu erau zgîrieturi. Erau înțepături.

Din fragedă pruncie ți se spunea că nu există asemenea lucruri; că opere ca „Christabel” a lui Coleridge sau basmul macabru al lui Bram Stoker nu sînt decît urzeala fanteziei. Sigur că există

monștri; sînt oamenii cu degetele lipite de declanșatoarele armelor nucleare din șase țări, sînt teroriștii, criminalii, sînt cei care molestează copiii. Încă așa ceva nu există. E un lucru bine știut. Semnul diavolului de pe sînul unei femei nu este decît o aluniță; bărbatul înviat din morți, care stă în fața ușii soției sale înfășurat în giulgiul mormîntului, nu este decît un biet om care a suferit de ataxie locomotorie; bau-baul care mormăie și foșgăie în colțul camerei copilului nu este decît un maldăr de pături. Și există prelați care afirmă că pînă și Dumnezeu, magul alb și venerabil, a murit.

Parcă nu mai avea picătură de sînge în el.

Nu se auzea nici un sunet dinspre camera de oaspeți. Matt își spuse: Doarme buștean. Și de ce să nu doarmă? De ce l-a invitat pe Mike la el acasă dacă nu pentru un somn bun, neîntrerupt de... de vise urîte? Se ridică din pat, aprinse lumina și se duse la fereastră. De acolo putea zări doar acoperișul Casei lui Marsten, înghețat în lumina lunii.

Mi-e frică.

Ba mai mult decît atît; era speriat de moarte. Mintea îi enumera cu iuțeală vechile metode de apărare împotriva acestei boli al cărei nume nu se putea convinge să îl rostească: usturoi, apă sfințită, ostie, cruce, trandafir, apă de izvor. Nu avea nici unul din obiectele sfinte. Era metodist nepracticant și în particular credea că nu există în toată lumea asta un dobitoc mai mare ca John Groggins.

Singurul obiect religios din casă era...

Atunci se auziră cuvintele, șoptite, însă clare în tăcerea din casă, rostite cu vocea lui Mike Reyson, rostite cu accentele fără viață ale celui care vorbește în somn:

Da. Intră.

Matt își ținu răsuflarea, apoi își goli plămîinii într-un urlet mut. Îi venea să leșine de frică. Parcă întreg abdomenul i se umpluse cu plumb, iar testiculele i se zbîrciseră. În numele lui Dumnezeu, cine fusese invitat să intre în casa lui?

Apoi, în mare taină, zgomotul unui zăvor care se deschide, zăvorul ferestrei din camera de oaspeți. Apoi scrîșnetul lemnului pe lemn cînd cineva deschise fereastra.

Ar fi putut să coboare. Să alerge, să ia Biblia din scrinul din sufragerie. Să alerge înapoi în cameră, să dea ușa de perete, să ridice Biblia: *în numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, îți poruncesc să pleci...*

Dar cine era înăuntru?

Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Dar nu pot, Mike. Sînt bătrîn. Mi-e frică.

Noaptea îi invada creierul și îl transformă într-un circ de imagini înspăimîntătoare care dansau în penumbră. Chipuri albe, ca de clovni, ochi imenși, dinți ascuțiți, siluete care alunecau din umbre cu mîini albe și lungi întinse înspre... Înspre...

Un geamăt îi răscoli sufletul și își acoperi fața cu mîinile.

Nu pot. Mi-e frică.

Nu ar fi fost în stare să se ridice nici dacă ar fi văzut cum se mișcă clanța de alamă a propriei uși. Era paralizat de teamă și își dorea din răsuputeri să poată da timpul înapoi și să nu se fi dus la barul lui Dell în seara aceea.

Mi-e frică.

Și în liniștea îngrozitor de grea care copleșise casa, în timp ce stătea neputincios pe pat, ținîndu-și fața în palme, auzi rîsul subțire, dulce și înfiorător de rău al unui copil...

... apoi sunetele care întovărășeau suptul.

Partea a II-a ÎMPĂRATUL ÎNGHEȚATEI

Cheamă-l pe cel care răsucește trabucele cele mari,
Tipul ăla musculos, și cere-i să bată
Laptele lasciv în căni de bucătărie.
Lasă tîrfele să hoinărească în rochiile lor obișnuite
Și lasă băieții să aducă buchete de flori
Înfășurate în ziare de luna trecută.
Fie acesta epilogul aparențelor.
Unicul împărat este împăratul înghețatei.
Ia din scrinul de brad,
Cel căruia îi lipsesc trei mînere din sticlă, ia
Cearșaful pe care ea a brodat odinioară trei porumbei

Și întinde-l peste ea, ca să-i acoperi chipul.
Și dacă îi ies înafară picioarele-i cu bătăături
Ele doar vor demonstra cât de rece este și cât de țeapănă.
Fie ca lampa să-și fixeze raza asupra ei.
Unicul împărat este împăratul înghețatei.
WALLACE STEVENS

Coloana aceasta are
O spărtură. O vezi
Pe Regina celor Morți?
GIORGIOS SEFERIS

CAPITOLUL OPT **BEN (III)**

1

Probabil că bățiile în ușa se auzeau mai demult, căci păreau a răsună pe aleile somnului în timp ce se lupta să se trezească. Afară era întuneric, iar când se întoarse să ia ceasul și să-l privească, îl răsturnă pe jos. Se simțea dezorientat și speriat.

— Cine e? strigă.

— Eva, domnule Mears. Vă caută cineva la telefon.

Se sculă, își trase pantalonii și deschise ușa. Eva Miller era îmbrăcată într-un halat alb din prosop iar pe chipul ei se putea desluși vulnerabilitatea greoaie a unei persoane care este încă două cincimi adormită. Se priviră în ochi și el gândi: *Cine e bolnav? Cine a murit?*

— Interurban?

— Nu. Matthew Burke.

Vestea aceasta nu a avut însă darul să-l liniștească.

— Cît e ceasul?

— Patru. Domnul Burke pare foarte tulburat.

Ben coborî și ridică receptorul.

— Matt, Ben la telefon.

Matt respira sacadat în receptor, gîfiiile sale se auzeau ca niște gemete aspre.

— Poți să vii la mine, Ben? Chiar acum?

— Da, sigur. Ce s-a întîmplat? Ți-e rău?

— Nu pot vorbi la telefon. Vîno.

— În zece minute.

— Ben?

— Da.

— Ai o cruciuliță? Un medalion cu Sfîntul Christopher? Ceva asemănător?

— Drame, n-am nimic. Sînt... am fost... baptist.

— Nu-i nimic. Vîno repede.

Ben închise și se grăbi înapoi în cameră. Eva îl aștepta cu mîna pe balustrada scării, cu chipul plin de îngrijorare și nehotărîre... pe de-o parte voia să știe, pe de altă parte nu voia să se amestece în problemele chirieșului său.

— Domnul Burke este bolnav, domnule Mears?

— Spune că nu e. Mi-a cerut doar... nu cumva sînteți catolică?

— Soțul meu era.

— Aveți vreo cruciuliță sau un șirag de mătănii sau vreun medalion cu chipul Sfîntului Christopher?

— Păi... am în dormitor cruciulița soțului meu... aș putea...

— Da, vreți?

Se îndepărtă pe hol, tîrșîindu-și papucii din blană pe mocheta decolorată. Ben intră în cameră, își puse cămașa purtată cu o zi înainte și se încălță cu o pereche de pantofi sport. Când ieși, Eva îl aștepta la ușa, ținînd crucifixul în mîna. Lumina se reflecta pe el în reflexe palide de argint.

— Mulțumesc, spuse.

— V-a cerut domnul Burke așa ceva?

— Da.

Se încruntă, mai trează dintr-odată.

— Dar nu este catolic. Nici nu cred că se duce la biserică.

— Nu mi-a explicat.

— Ah.

Dădu din cap încercînd să dezlege șarada și îi întinse crucifixul.

— Vă rog să aveți grijă de el. Are o mare valoare pentru mine.

— Înțeleg. Sigur că voi avea grijă.

— Sper că domnul Burke este sănătos. Este un om minunat.

Coborî și ieși pe terasă. Nu putea să țină crucifixul în mînă și în același timp să-și caute cheile de la mașină, așa că, în loc să îl treacă din mîna dreaptă în cea stîngă, și-l puse la gît. Cînd se urcă în mașină nici nu-și dădu seama că se simte mai liniștit.

2

La parterul casei lui Matt erau luminate toate ferestrele și cînd farurile mașinii lui Ben scăldară fațada casei, Matt deschise usa și îl așteptă.

Urcă alea pregătit să înfrunte aproape orice, dar cu toate acestea, chipul lui Matt îl șoca. Avea o paloare cadaverică, și gura îi tremura. Ochii uriași păreau a fi uitat să clipească.

— Să mergem în bucătărie, spuse.

Ben intră iar lumina din hol străluci pe crucea pe care o purta pe piet.

— Ai adus una.

— Este a Evei Miller. Ce s-a întîmplat?

Matt repetă:

— În bucătărie.

Cînd trecură pe lîngă scara care ducea la etaj, își ridică privirea și, în același timp, păru să se înfioare.

Masa din bucătărie, la care mîncaseră spaghetti era goală acum, cu excepția a trei obiecte, dintre care două erau extrem de ciudate: o ceașcă cu cafea, o Biblie legată într-o manieră demodată și un revolver calibru 38.

— Hei, ce se întîmplă, Matt? Arăți groaznic.

— Poate că ara visat toată povestea, dar slavă Domnului că ești aici.

Luase revolverul în mînă și îl răsucea pe o parte și pe alta cu mișcări neliniștite.

— Povesteste-mi. Și nu te mai juca cu chestia aia. E încărcat? Matt puse pistolul jos și își trecu o mînă prin păr.

— Da, e încărcat. Deși nu cred că mi-ar putea fi de vreun folos... decît dacă îl folosesc asupra mea.

Rîsul său era strident și nesănătos, ca cioburile de sticlă.

— Încetează.

Duritatea tonului alungă privirea ciudată, fixă din ochii săi. Scutură capul, nu ca cineva care își exprimă dezacordul, ci ca un animal care iese din apă rece.

— Sus este un om mort, spuse.

— Cine?

— Mike Ryerson. Lucrător la municipalitate. Îngrijitor de cimitire.

— Ești convins că e mort?

— Sînt sigur în sinea mea, deși nu m-am dus să-l văd. Nu am îndrăznit. Pentru că, pe de altă parte, s-ar putea să nu fie deloc mort,

— Matt, ce spui nu are nici un sens.

— Nu crezi că știi asta? Spun prostii și gîndurile mele sînt de-a dreptul nebunești. Dar nu aveam pe cine altcineva să chem în afară de tine. În tot orașul tu ești singura persoană care ar putea... ar putea...

Clătină capul și începu din nou.

— Am vorbit despre Danny Glick.

— Da.

— Și despre cum s-ar fi putut ca el să moară de anemie galopantă... și cum bunicii noștri ar fi spus că „se stinge văzînd cu ochii”...

— Da.

— Mike l-a îngropat. Și Mike e cel care a găsit cîinele lui Win Purinton tras în țeapă în porțile cimitirului de pe Harmony Hill. L-am întîlnit pe Mike Ryerson aseară la barul lui Dell și...

3

— ...și nu am putut să intru, termină el. Nu am putut. Am stat în pat aproape patru ore. Apoi m-am furișat ca un hoț la parter și ți-am dat telefon. Ce crezi?

Ben își scoase crucifixul de la gît; împinse gînditor lanțul strălucitor, lucrat cu artă. Era aproape ora cinci acum, iar orizontul se îmbujorase înspre răsărit. Tubul de neon din bucătărie își pierduse puterea.

— Cred că ar fi bine să urcăm în cameră și să vedem ce-i acolo. Cred că doar atît putem face pentru moment.

— Totul mi se pare că seamănă cu coșmarul unui nebun, acum ca lumina zilei îmi intră pe fereastră.

Scoase un hohot tremurător de rîs.

— Sper că așa și este. Sper că Mike doarme ca un prunc.

— Ei bine, haide să vedem.

Cu un efort vizibil, Matt își forță buzele să se închidă.

— Bine.

Își coborî privirea pe masă, apoi se uită întrebător la Ben.

— Sigur, spuse Ben și îi puse crucifixul la gît.

— Chiar că mă face să mă simt mai bine, rîse Matt stingherit. Crezi că o să mă lase să-l port și cînd o să mă ducă la casa de nebuni din Augusta?

Ben zise:

— Ai nevoie și de armă?

— Nu, cred că nu. Mi-aș pune-o la cureaua pantalonilor și m-aș împușca în coaie.

Urcară, Ben deschizînd drumul. La etaj era un holîșor mic, cu uși pe ambele laturi. La un capăt, ușa spre dormitorul lui Matt era deschisă și prin ea se revărsa pe covorul portocaliu un mănunchi palid de lumină.

— La celălalt capăt, spuse Matt.

Ben traversă holul și se opri în fața ușii camerei de oaspeți. Nu credea monstruozitatea la care făceau aluzie spusele lui Matt, totuși se pomeni înghițit într-un val uriaș de groază neagră, cum nu mai simțise niciodată.

Deschizi ușa și el atîrnă spînzurat de grindă, chipul îi este umflat și înnegrit, și atunci ochii i se deschid și par a-i ieși din orbite, însă te VÂD și se bucură că ai venit...

Amintirea se revărsa asupra lui prin toate simțurile și în clipa aceea de teroare totală, fu aproape paralizat. Putea chiar simți mirosul de moloz și izul sălbatic al animalelor din spatele zidurilor. I se părea că ușa simplă, din lemn lăcuit din casa lui Matt Burke stătea între el și secretele iadului.

Apoi apăsă clanța și împinse ușa. Matt se afla lingă el, ținînd strîns crucifixul Evei.

Fereastra camerei de oaspeți dădea spre răsărit, și arcul soarelui începuse să se contureze deasupra orizontului. Primele sale raze străvezii intrau prin fereastră, îmbrăcînd în aur cîteva firisoare de praf, în timp ce săgețile lor cădeau direct pe cearșaful alb din pînză cu care era acoperit Mike Ryerson.

Ben îl privi pe Matt și dădu din cap.

— Nu are nimic, șopti. Doarme.

Matt rosti fără nici o intonație:

— Fereastra e deschisă. Era închisă și încuiată. Eu însumi am verificat-o.

Ochii lui Ben se opriră pe marginea de sus a cearșafului imaculat cu care era acoperit Mike. Acolo era o singură picătură mică de sînge, care, acum se uscaseră și căpătaseră o tentă maronie.

— Cred că nu respiră, spuse Matt.

Ben înainta doi pași și apoi se opri.

— Mike? Mike Ryerson. Trezește-te, Mike!

Nici un răspuns. Genele lui Mike i se odihneau pe obraji. Părul îi era ușor răvășit și îi căzuse pe frunte și Ben se gîndi că, în prima lumină delicată a zilei, tînrul părea mai mult decît chipeș; era frumos ca o statuie grecească. Obrajii îi erau îmbujorați iar trupul nu avea deloc paloarea cadaverică de care amintise mai devreme Matt - pielea lut părea foarte sănătoasă.

— Sigur că respiră, spuse pe un ton puțin nerăbdător. Doarme foarte adînc, atîta tot. Mike...

Întinse o mîină și îl scutură ușor pe Ryerson. Brațul stîng al lui Mike, așezat pe piept, căzu moale peste marginea patului, iar degetele loviră podeaua cu un sunet ca o bătaie în ușă.

Matt se apropie și ridică brațul fără viață. Apăsă degetul arătător pe încheietura mîinii.

— Nu se simte pulsul.

Vru să-i dea drumul, însă, amintindu-și zgomotul înspăimîntător pe care îl făcuseră mai devreme degetele, îl potrivi peste pieptul lui Ryerson. Alunecă din nou; îl puse mai bine la loc, strîmbîndu-se.

Lui Ben nu-i venea să creadă. Dormea, asta trebuia să fie. Culoarea sănătoasă, suplețea evidentă a mușchilor, buzele întredeschise, de parcă ar fi respirat... irealitatea îl învăluia. Își puse mîna pe umărul lui Ryerson și îi simți pielea rece.

Își umezi degetul și îl ținu în fața buzelor întredeschise. Nimic. Nici o adiere.

El și Matt se priviră lung.

— Semnele de pe gît? Întrebă Matt.

Ben întoarse ușor falca lui Ryerson, pînă cînd obrazul îi atinse perna. Mișcarea aceasta făcu iarăși ca brațul lui Mike să cadă și degetele-i loviră din nou podeaua.

Pe gîtul lui Mike Ryerson nu era nici un semn.

4

Se aflau din nou la masa din bucătărie. Era 5,35 dimineața. Se auzeau mugetele vacilor lui Griffen, în timp ce erau duse la pășunea din est, la poalele dealului și în spatele cortinei de arbuști și tufe care se ascundea privirii rîul Taggart Stream.

— Folclorul spune că semnele dispar, zise Matt pe neașteptate. Cînd victima moare, semnele dispar.

— Știu, răspunse Ben. Își amintea acest amănunt atît din *Dracula* lui Stoker, cît și din filmele cu Christopher Lee.

— Trebuie să-i înfigem un par din lemn de frasin în inimă.

— Ar fi bine să te mai gîndești, spuse Ben și sorbi din cafea. Ar fi al naibii de greu să explici gestul ăsta procurorului. În cel mai fericit caz, te-ar băga la închisoare pentru că ai pîngărit un cadavru. Mai probabil însă e că te-ar închide definitiv, la glumeți.

— Crezi că sînt nebun? șopti Matt.

Fără umbră de ezitare, Ben răspunse:

— Nu.

— Crezi ce ți-am spus despre semne?

— Nu știu. Mi se pare că trebuie să te cred. De ce m-ai minți? Nu vād ce ai cîștiga dintr-o asemenea minciună. Cred că ai minți numai dacă tu l-ai fi omorît.

— Poate că asta am și făcut, spuse Matt, observîndu-l atent.

— Sînt trei lucruri care te contrazic. În primul rînd ce mobil ai fi avut? Iartă-mă, Matt, dar ești prea bătrîn pentru mobilele clasice ca gelozia și banii. În al doilea rînd, cum ai făcut-o? Dacă ai folosit otravă, s-a stins fără chinuri și asta nu se poate. Pare destul de liniștit. Și asta elimină posibilitatea folosirii otrăvurilor obișnuite.

— Și al treilea motiv?

— Nici un criminal cu mintea întreagă nu ar născoci o poveste ca a ta ca să-și acopere crima. E mult prea fantastică.

— Revenim mereu la sănătatea mea mentală, spuse Matt. Oftă. Știam că așa o să se întîmple.

— Eu nu cred că ești nebun, spuse Ben, accentuînd ușor primul cuvînt. Îmi pari suficient de coerent și rațional.

— Dar tu nu ești doctor, nu? Întrebă Matt. Iar nebunii sînt uneori uimitor de capabili să se prefacă normali.

Ben fu obligat să-i dea dreptate.

— Și atunci ce facem?

— Urmăm tradiția.

— Nu. Nu ne putem permite așa ceva, pentru că la etaj este un om mort și în curînd va trebui să dai explicații în legătură cu el. Șeriful va vrea să știe ce s-a întîmplat și la fel va dori și medicul legist și șeful poliției din district. Matt, nu este posibil ca Mike Ryerson să fi fost infectat cu un virus, să fi fost bolnav toată săptămîna și să se fi întîmplat doar să moară la tine în casă?

Pentru prima oară de cînd coborîseră la parter, Matt dădu semne de neliniște.

— Ți-am spus ce mi-a zis, Ben! I-am văzut semnele de pe gît! Și l-am auzit invitînd pe cineva să intre în casă! Apoi am auzit... o, Doamne, am auzit rîsul acela!

Privirea îi deveni din nou goală.

— În regulă, spuse Ben.

Se ridică și se duse la fereastră, încercînd să-și ordoneze gîndurile. Nu era bine. Așa cum îi spusese lui Susan, lucrurile păreau a ieși de sub control.

Privea spre Casa lui Marsten.

— Matt, știi ce o să se întîmple dacă suflă o vorbă din ce mi-ai spus mie?

Matt nu răspunse.

— Oamenii vor începe să-și facă semne în spatele tău cînd treci pe stradă. Copiii își vor pune dinții de vampir pe care îi poartă de Halloween cînd te vor vedea și-ți vor sări înaintea și vor striga *Bau* cînd vei trece pe lîngă casa lor. Cineva va inventa chiar și o poezioară ca *Unu, doi, trei, îți sug sîngele dacă vrei*. Elevii de liceu vor învăța poezioara și o vei auzi pe holurile școlii. Colegii tăi vor începe să-ți arunce priviri ciudate. S-ar putea să primești și telefoane anonime de la oameni care vor pretinde că sînt Danny Glick sau Mike Ryerson. Viața ta se va transforma într-un coșmar. Te vor alunga din oraș în

mai puțin de șase luni.

— Nu vor face așa ceva. Mă cunosc.

Ben reveni de la fereastră.

— Ce cunosc ei? Un rățoi bătrîn și nostim care locuiește singur pe Taggart Stream Road. Chiar faptul că nu ești căsătorit îi poate face să creadă că îți lipsește o doagă. Și cum te pot eu susține? Am văzut cadavrul, nimic mai mult. Și chiar dacă altfel ar sta lucrurile, eu sînt un intrus aici, așa vor spune. Vor ajunge chiar să răspîndească zvonul că sîntem o pereche de homosexuali și că asta este distracția noastră preferată.

Matt îl privea concentrat, groaza punînd încet stăpînire pe trăsăturile lui.

— O singură vorbă, Matt. Atîta doar trebuie ca să isprăvești cu 'salem's Lot.

— Deci nu putem face nimic.

— Ba da, putem. Ai o teorie despre cine - sau ce - l-a ucis pe Mike Ryerson. Teoria aceasta este ușor de demonstrat sau de infirmat, așa cred. Sînt într-o dilemă îngrozitoare. Nu pot crede că ești nebun, însă nici nu pot crede că Danny Glick a înviat din morți și i-a supt sîngele lui Mike Ryerson timp de o săptămînă pînă cînd l-a omorît. Însă am de gînd să-ți încerc teoria. Și tu trebuie să mă ajuți.

— Cum?

— Cheamă-ți doctorul, Cody ai zis că se numește? Apoi cheamă-l pe Parkins Gillespie. Lasă mecanismul să se pună în mișcare. Povestește totul de parcă nu ai fi auzit nimic în timpul nopții. Ai fost la barul lui Dell și ai vorbit cu Mike. Ți-a spus că se simte rău de duminica trecută. L-ai invitat acasă la tine. Ai intrat în camera lui să vezi cum se simte pe la ora trei și jumătate în dimineața asta, nu l-ai putut trezi și m-ai chemat pe mine.

— Asta-i tot?

— Asta e. Cînd vorbești cu Cody, nici măcar să nu-i spui că e mort.

— Nu e mort...

— Isuse, dar știm oare noi că este? Explodă Ben. L-ai luat pulsul dar nu l-ai putut găsi; am încercat să văd dacă respiră și nu am reușit să aflu. Dacă ar fi să mă bage în mormînt numai pe motivele astea, ar trebui să-mi iau mîncare de acasă. Mai ales dacă par atît de viu ca el.

— Chestia asta te neliniștește la fel de mult ca și pe mine, nu-i așa?

— Da, mă neliniștește, recunosc Ben. Arată ca o figură din muzeul statuiilor de ceară, fir-ar să fie.

— Bine, spuse Matt. Ai dreptate... atîta cîtă dreptate poate avea cineva într-o poveste ca asta.

Cred că ți-am părut puțin cam exagerat.

Ben începu să nege, însă Matt îl făcu să tacă cu un gest al mîinii.

— Dar dacă... să presupunem doar... că prima mea suspiciune este corectă? Ai dori să existe în străfundurile minții tale cea mai îndepărtată posibilitate? Posibilitatea ca Mike să... să se întoarcă?

— Cum ți-am spus, teoria aceasta este ușor de demonstrat sau de infirmat. Însă nu asta mă frămîntă acum.

— Dar ce?

— O clipă. Să le luăm pe rînd. Demonstrarea sau infirmarea ei nu trebuie să fie nimic mai mult decît un exercițiu de logică - eliminăm ipotezele una cîte una. Prima ipoteză: Mike a murit din cauza unei boli - un virus sau altceva. Cum confirmi asta, sau cum o elimini? Matt ridică din umeri:

— Prin examen medical, cred.

— Exact. Și aceeași metodă se aplică și dacă vrem să confirmăm sau să infirmăm implicarea unei mîini criminale. Dacă cineva l-a otrăvit sau l-a împușcat sau i-a dat să mănînce o fondantă cu sîrme în ea...

— Au existat cazuri cînd crima nu a fost descoperită.

— Sigur că au existat. Însă eu pariez pe medicul legist.

— Și dacă verdictul medicului va fi „cauză necunoscută”?

— Atunci, spuse Ben cu hotărîre, vom merge la cimitir după ce va fi înmormîntat să vedem dacă iese din mormînt. Dacă iese - ceea ce eu nu pot concepe - vom ști. Dacă nu, ne vom confrunta cu problema care mă frămîntă acum.

— Problema sănătății mele mentale, șopti Matt. Ben, jur pe numele mamei mele că semnele erau acolo, că am auzit cum se deschide fereastra, că...

— Te cred, spuse Ben încet.

Matt se opri. Expresia lui era cea a unui om care și-a adunat tot curajul în fața unui cataclism care nu s-a mai petrecut.

— Mă crezi? spuse nesigur.

— Să reformulez: refuz să cred că ești nebun sau că ai avut o halucinație. Am avut și eu o experiență odinioară... o experiență care are legătură cu casa aia blestemată de pe deal... și asta mă face să fiu extrem de înțelegător cu oamenii ale căror povești par teribil de nebunești în lumina gîndului rațional. O să-ți spun într-o zi ce s-a întîmplat.

— De ce nu-mi spui acum?

— Nu avem timp. Trebuie să dai telefoanele. Și eu mai am o întrebare. Gîndeste-te bine. Ai vreun dușman?

— Nimeni care să mă urască într-atît.

— Un fost elev, poate? Unul care îți poartă pică?

Matt, care știa exact în ce măsură reușea să influențeze viețile elevilor săi, rîse politicos.

— Bine, spuse Ben. Te cred pe cuvînt.

Clătină din cap.

— Nu-mi place. Mai întîi cîinele ăla înfipt în poarta cimitirului. Apoi dispare Ralphie Glick, moare fratele lui, și Mike Ryerson. Poate că există o legătură între toate astea. Însă ce spui tu... nu pot să cred.

— Să-l sun pe Cody acasă, zise Matt și se ridică. Și Parkins trebuie să fie tot acasă.

— Sună și la școală și spune că ești bolnav.

— Bine. - Rîsul lui Matt era lipsit de vigoare. - Asta este prima zi cînd lipsesc în trei ani. O sărbătoare pentru elevi.

Se duse în salonaș și începu să dea telefoane, așteptînd ca sunetul telefonului să-i smulgă pe ceilalți din somn. Pare-se că soția lui Cody îl puse să sune la spitalul din Cumberland, căci formă un alt număr, îl ceru pe doctor și, după cîteva clipe de așteptare, începu să-și spună povestea.

Închise și strigă înspre bucătărie:

— Jimmy ajunge într-o oră.

— Bine, spuse Ben. Mă duc sus.

— Să nu atingi nimic.

— Nu.

Cînd a ajuns la etaj l-a auzit pe Matt stînd de vorbă cu Parkins Gillespie, răspunzîndu-i la întrebări. Cuvintele se topiră într-un murmur de fundal în timp ce înainta pe coridor.

Îl copleși din nou senzația terorii, pe jumătate amintită, pe jumătate închipuită, atunci cînd privi atent usa de la camera de oaspeți. Cu ochii minții se vedea înaintînd, deschizînd-o. Camera pare mai mare, văzută din perspectiva unui copil. Cadavrul este în aceeași poziție în care l-au lăsat, cu brațul stîng atîrnînd pe podea, cu obrazul stîng lipit de fața de pernă pe care se mai deslușesc încă dungile de la călcat. Ochii se deschid brusc și scapără cu un soi de triumf animalic, inexpresiv. Ușa i se trîntește în spate. Brațul stîng se ridică, degetele sînt transformate în gheare, iar buzele se strîmbă într-un rînjat șiret, descoperind incisivi uimitor de lungi și ascuțiți...

Înainta și împinse ușa cu degetele strînse. Balamalele scîrțîiră încetișor.

Cadavrul era așa cum l-au lăsat, cu brațul stîng căzut, cu obrazul stîng lipit de fața de pernă...

— Vine Parkins, spuse Matt în spatele lui și pe buzele lui Ben se formă un urlet de groază.

5

Ben se gîndea cît de potrivită fusese expresia pe care a folosit-o: *Lasă mecanismul să se pună în mișcare*. Era, într-adevăr asemănător unui mecanism - unul din dispozitivele acelea nemțești extrem de minuțioase, construite din roțițe de ceas și curele de transmisie; figurine care se mișcă într-un dans complicat.

Primul sosi Parkins Gillespie. Mai avea încă urdori la ochi. Le spuse că îl anunțase pe șeful districtului.

— N-o să vină personal, ticălosul ăla, spuse Parkins înfigîndu-și un Pall Mall în colțul gurii sale ridate, însă o să trimită un ajutor și pe încă unul care să strîngă probele. Ați atins cadavrul?

— I-a căzut brațul, spuse Ben. Am încercat să îl punem la loc, însă nu am putut.

Parkins îl cercetă din cap pînă în picioare și nu zise nimic. Ben își aminti zgomotul înfiorător făcut de degetele lui Mike pe dușumeaua camerei lui Matt și simți cum un hohot dezgustător de rîs i se adună în abdomen. Înghiți, încercînd să-l păstreze acolo.

Matt îi conduse la etaj și Parkins ocoli de cîteva ori cadavrul.

— Auziți, sînteți siguri că-i mort? Întrebă în cele din urmă. Ați încercat să-l treziți?

James Cody, doctor în medicină, sosi la scurt timp după aceea, proaspăt și odihnit după ce asistase la o naștere în Cumberland. După ce făcură schimb de amabilități („mi pare bine că te văd", spuse Parkins Gillespie și-și aprinse o altă țigară), Matt îi conduse din nou la etaj. Dacă am cînta la cîte un instrument, gîndi Ben, l-am conduce cu pompă pe drumul fără întoarcere pe bietul om. Simți cum isteria își adună iar hohotele de rîs în gîtul lui.

Cody trase cearșaful și se încruntă o clipă, privind cadavrul. Cu un calm care îl uimi pe Ben, Matt Burke spuse:

— Mi-a amintit ce mi-ai spus despre Danny Glick, Jimmy.

— Aceea a fost o conversație particulară, domnule Burke, spuse Jimmy cu blîndețe. Dacă află

părinții lui Danny ce ați spus, mă pot da în judecată.

— Și ar câștiga?

— Nu, probabil că nu, spuse Jimmy și oftă.

— Ce chestie e asta cu pustiu' lu' Glick? se încruntă Parkins.

— Nimic, se grăbi Jimmy. Nici o legătură.

Își folosi stetoscopul, mormăi ceva, ridică o pleoapă și lumină cu o lanternă mică ochiul sticlos de dedesubt. Observînd cum pupila se contractează, Ben exclamă:

— Cristoase!

— Ce spuneți, interesant reflex, nu? zise Jimmy.

Lăsă pleoapa să cadă la loc și aceasta se închise cu încetineală grotescă, de parcă cadavrul le-ar fi făcut cu ochiul.

— David Prine, de la institutul Johns Hopkins, spune că există cazuri în care pupilele se pot contracta chiar și nouă ore după moarte.

— Face pe inteligentul acum, se îmbufna Matt. Și la orele mele de compuneri nu era în stare să ia mai mult de șase.

— Asta pentru că nu ne puneai să scriem despre disecții, bătrîn ursuz, rosti Jimmy și scoase un ciocan mic.

Drăguț, se gîndi Ben. Își ține firea chiar și atunci cînd pacientul este puțin mort. Hohotele întunecate de rîs se învălmășiră din nou înlăuntrul-i.

— Mort? întrebă Parkins și scutură scrumul într-o vază goală. Matt se strîmbă.

— O, da, e mort, îl lămuri Jimmy.

Se ridică, trase cearșaful de pe picioarele lui Ryerson și îl lovi ușor în genunchiul drept. Degetele de la picioare erau inerte. Ben observă că Mike Ryerson avea bătăături galbene pe tălpi, pe călcîi și pe capută. Îi veni în minte poezia lui Wallace

Stevens despre femeia moartă: -„Fie acesta epilogul aparențelor", cită el greșit. „Unicul împărat este împăratul înghețatei".

Matt îi aruncă o privire pătrunzătoare și o clipă păru pe sunetul de a-și pierde stăpînirea de sine.

— Ce-i asta? se interesă Parkins.

— O poezie, răspunse Matt. O poezie despre moarte.

— Mie mi se pare mai degrabă un banc sec, spuse Parkins și își scutură din nou scrumul în vază.

6

— Ne cunoaștem? întrebă Jimmy uitîndu-se la Ben. -V-am văzut în treacăt, spuse Matt. Jimmy Cody, vraciul local, ți-l prezint pe Ben Mears, scribul local. Și viceversa, -întotdeauna a știut să se joace cu vorbele, se amuză

Jimmy. Așa și-a făcut averea.

Își strînseră mîinile pe deasupra cadavrului.

— Ajutați-mă să-l întorc, domnule Mears.

Îngrețoșat, Ben îl ajută să întoarcă trupul lui Ryerson pe burtă. Carnea era rece, dar nu foarte flexibilă încă. Jimmy privi cu atenție spatele, apoi trase chiloții în jos.

— De ce faci asta? îl întrebă Parkins.

— Încerc să stabilesc ora morții după lividitatea pielii, îl lămuri Jimmy. Ca orice lichid, sîngele tinde să se lase la fund atunci cînd inima încetează să-l mai pompeze.

— Aha, am văzut ceva asemănător în reclame la televizor. Da' asta nu-i treaba medicului legist?

— Știi că o să-l trimită pe Norbert, spuse Jimmy. Iar Brent Norbe'rt n-a refuzat niciodată puțin ajutor venit din partea prietenilor.

— Brent Norbert nu-i în stare să-și găsească curu' cu ambele mîini plus o lanternă, medita Parkins și-și aruncă chiștocul pe fereastra deschisă.

— Ti-a căzut oblonul de la geamu' ăsta, Matt. L-am văzut pe iarbă jos cînd am venit.

— Da?, Matt își controla vocea.

— Mda.

Cody își scosese termometrul din trusă și acum îl introducea în anusul lui Ryerson. Își puse ceasul pe cearșaful apretat, unde străluci în lumina puternică a soarelui. Era șapte și un sfert.

— Mă duc jos, spuse Matt cu voce sugrumată.

— Puteți să coborîți toți, zise Jimmy. Eu o să mai întîrzii puțin. Pui de cafea, domnule Burke?

— Sigur.

Coborîră împreună și Ben închise ușa. Nu va putea uita multă vreme ultima imagine: camera luminoasă, scăldată de razele soarelui, cearșaful curat dat la o parte, ceasul de aur trimițînd săgeți strălucitoare de lumină pe tapet și Cody însuși, cu ciuful lui de păr roșcat, așezat lîngă cadavru, ca o

gravură în argint.

Matt tocmai pusese cafeaua pe foc când Brenton Norbert, ajutorul medicului legist, sosi într-un Dodge cenușiu și hodorogit. Intră în casă întovărașit de un individ care căra un aparat mare de fotografiat.

— Unde e? întrebă Norbert.

Gillespie arată cu degetul înspre scări:

— Jim Cody e acolo:

— Bravo, spuse Norbert. Și l-ați lăsat singur? Probabil că a făcut deja în pantaloni de frică.

Urcă cu fotografia la etaj.

Parkins Gillespie își puse atîta frișca în cafea că i se revărsă în farfurioară. Încercă temperatura lichidului cu degetul, și-l șterse apoi de pantaloni, își aprinse un alt Pall Mall și zise:

— Cum de-ai intrat în încurcătura asta, domnule Mears?

Și astfel, Ben și Matt își începură micul spectacol și nimic din ceea ce povestiră nu era chiar minciună, însă omiseră suficient ca să se simtă legați prin lanțul fragil al conspirației și suficient ca să-l facă pe Ben să se întrebe tulburat dacă nu cumva tocmai devenise complice într-un caz de obstrucționare inofensivă a justiției, sau într-un caz mult mai gras, mult mai tenebros. Își aminti cum îi spusese Matt că s-a gîndit să îl cheme pe el și nu pe altcineva, deoarece era singura persoană din 'salem's Lot care ar fi fost în stare să asculte o poveste atît de fantastică. Indiferent ce probleme de sănătate mentală avea Matt, gîndi Ben, se pricepea al naibii de bine să descifreze firea omului. Și gîndul acesta îl făcu să se simtă și mai neliniștit.

7

Pe la nouă și jumătate se termină totul.

Camioneta lui Cari Foreman sosise și îi ridicase pe Mike Ryerson și acum vestea morții lui părăsise casa și devenise proprietatea orașului. Jimmy Cody se înapoiase la cabinetul lui; Norbert și fotografia plecaseră înapoi la Portland să stea de vorbă cu medicul legist al districtului.

Cu țigara atîrnîndu-i între buze, Parkins Gillespie se opri o secundă pe terasa din fața casei și urmări cum dricul se rostogolește greoi pe strada în pantă.

— Pun pariu că niciodată cînd a condus camionul ăsta Mike nu s-a gîndit că o să fie pasager în el așa de curînd.

Se întoarse înspre Ben:

— Nu pleci încă din Lot, nu? Aș vrea să depui mărturie, dacă vrei.

— Nu, nu plec.

Ochii de un albastru spălăcit ai șerifului îl măsurară atenți:

— Te-am verificat la biroul federal și la poliția statului Maine din Augusta, zise. N-ai cazier.

— Mă bucur să aflu asta, răspunse Ben pe un ton neutru.

— Se zice că umbli cu fata lu' Bill Norton.

— Vinovat; spuse Ben.

— E o fată bună, îl avertiză Parkins fără să mai zîmbească.

Dricul nu se mai vedea acum; pînă și zumzetul motorului se auzea din ce în ce mai îndepărtat pînă ce se stinse cu totul.

— Cred că în căzu' ăsta nu se prea mai vede cu Floyd Tibbits.

— N-ai nici un raport de scris, Park? interveni cu blîndețe Matt.

Oftă și aruncă chiștocul:

— Sigur că am. În două exemplare, în , trei exemplare, ordonate, curate, neșifonate. În ultimele săptămîni slujba asta mi-a dat mai multă bătaie de cap decît o cățea cu păduchi. Poate că vechitura aia de casă a lui Marsten e blestemată.

Pe fețele lui Ben și Matt nu se putea citi nimic.

— Eh, mă duc acum.

Își sumese pantalonii și se îndreptă spre mașină. Deschise portiera și se întoarse:

— Nu-mi ascundeți nimic, sper?

— Parkins, spuse Matt, nu avem ce să-ți ascundem. E mort.

Îi privi lung o clipă, cu ochii cei spălăciți deveniți pătrunzători și strălucitori sub sprîncenele ridicate și apoi oftă:

— Așa cred. Da' e al dracu' de ciudat. Cîinele, puștiul lu' Glick, apoi ălălalt puști a lu' Glick, acu' Mike. Mai multe cazuri decît vezi într-un an într-un oraș pișecios ca ăsta. Bunică-mea zicea că toate cheștiile nasoale vin cîte trei, nu cîte patru.

Se urcă în mașină, porni motorul și ieși din alee. Cîteva clipe mai tîrziu dispărea după coama dealului cu un claxon de rămas bun.

Matt oftă din rărunchi:

— S-a sfârșit.

— Da, îl aprobă Ben. Sînt frînt. Tu nu ești?

— Sînt, dar mă simt... aiurea. Cunoști sensul pe care îl dau copiii cuvîntului?

— Da.

— Mai au încă unul: picat din lună. De parcă ai veni din alte lumi și pari nebun dacă te comporti normal.

Se frecă la ochi.

— Dumnezeule, trebuie că te gîndești că am înnebunit de-a binelea. Toată chestia asta sună ca aiurările unui dement la lumina zilei, nu?

— Da și nu, răspunse Ben și puse mîna pe umărul lui Matt, încercînd să-i dea încredere. Știi, Gillespie are dreptate. Se petrece ceva. Și sînt tot mai convins că povestea are legătură cu Casa lui Marsten. În afară de mine, cei de acolo sînt singurii nou veniți în oraș. Și știu că eu nu am făcut nimic. Mai vrei să mergem diseara la ei? Să le urăm bun venit?

— Dacă vrei.

— Vreau. Du-te și încearcă să dormi. O să vorbesc cu Susan și venim să te luăm mai pe seară.

— Bine.

Făcu o pauză.

— Mai e ceva. Mă tot gîndesc la' asta de cînd ai vorbit despre autopsie.

— Ce este?

— Rîsul pe care l-am auzit - sau mi s-a părut că-l aud - era un rîs de copil. Oribil și neîndurător, și cu toate acestea aparținea unui copil. Dacă ne gîndim la povestea pe care mi-a spus-o Mike, nu te duce cu gîndul la Danny Glick?

— Sigur că da.

— Știi în ce constă procedeul de îmbălsămare?

— Nu foarte exact. Se scoate sîngele dintr-un cadavru și este înlocuit cu un alt lichid. Pe vremuri se folosea formaldehida, dar sînt sigur că acum există metode mai sofisticate. Și cadavrul este golit de intestine.

— Mă întreb dacă așa au procedat și cu Danny, spuse Matt, privindu-l cu intensitate.

— Îl cunoști suficient de bine pe Carl Foreman ca să ai încredere în el și să-l întrebî asta?

— - Da, cred că pot s-o fac.

— Atunci fa-o.

— Bine.

Se mai uită unul la celălalt cîteva clipe, iar privirile lor erau prietenoase, însă greu de definit; în cea a lui Matt se simțea sfidarea plină de neliniște a unui om rațional care a fost obligat să rostească vorbe lipsite de logică; iar ochii lui Ben oglindeau o spaimă nedefinită în fața unor forte pe care nu le putea înțelege suficient pentru a le explica.

8

Cînd ajunse acasă o găsi pe Eya Miller călcînd și urmărind un concurs la televizor. Miza era de obicei de 45 de dolari și prezentatorul alegea numere de telefon dintr-un vas uriaș de sticlă.

— Am aflat, spuse ea cînd Ben deschise frigiderul și scoase o sticlă de Coca. Îngrozitor. Bietul Mike.

— Da, e păcat.

Scoase crucifixul din buzunarul de la piept.

— Știu ce s-a...

— Încă nu, spuse Ben. Sînt foarte obosit, doamnă Miller. Cred că o să mă culc puțin.

— Sigur că asta trebuie să faceți. E prea cald în camerele de sus la prînz chiar și în anotimpul ăsta. Mergeți într-una din camerele de la parter, dacă doriți. Am schimbat așter-nuturile.

— Nu, e în regulă. M-am obișnuit cu felul în care scîrțîie patul meu.

— Da, așa se întîmplă, spuse ea indiferentă. Care a fost motivul pentru care a vrut domaul Burke să-i duceți crucifixul lui Ralph?

Pus în încurcătură, Ben se opri pe drumul spre casă.

— Cred că s-a gîndit că Mike Ryerson era catolic.

Eva puse o cămașă nouă pe scîndura de călcat.

— Ar fi trebuit să știe că nu-i așa. Doar i-a fost profesor lui Mike. Toți ai lui erau luterani.

Ben nu știu ce să răspundă. Urcă în cameră, își scoase hainele și se întinse în pat. Căzu imediat într-un somn adînc. Nu visă nimic.

Cînd se trezi era patru și un sfert. Trupul îi era scaldat în sudoare și se dezvelise în timpul somnului. Dar își simțea capul limpede. Evenimentele de dimineață păreau acum îndepărtate și neclare iar închipuirile lui Mart Burke își pierduseră caracterul imperativ. În seara aceasta trebuia numai să i le scoată din cap, dacă putea.

10

Se hotărî să o sune pe Susan de la cofetăria lui Spencer și sa o cheme acolo. Apoi se putea duce în parc, unde el îi va istorisi totul de la un capăt la celălalt. Va afla ce gîndește ea cînd se vor duce la Mart, unde va asculta și versiunea acestuia și își va putea contura concluziile. Apoi vor porni toți trei spre Casa lui Marsten. Gîndul îi stîrni valuri de teamă în abdomen.

Atît de adîncit în gînduri era, încît nu observă că era cineva în mașina lui, pînă cînd nu deschise portiera și silueta înaltă dinăuntru se arcui înspre el: Preț de o clipă a fost mult prea uluit ca să dea comenzile necesare trupului; mintea-i era preocupată să recunoască personajul pe care îl confundase în prima clipă cu o sperietoare de ciori însuflețită. Soarele ce cobora înspre apus lumina fiecare trăsătură a neașteptatului musafir cu o precizie nemiloasă: pălăria veche din pîslă trasă peste urechi; ochelari opaci de soare; trenziul obosit cu gulerul ridicat; mînușile grosolane de muncă din cauciuc verde din mîini.

— Cine... fu tot ce apucă Ben să spună.

Silueta se repezi. Pumnii izbiră. Un miros galben și vechi, pe care Ben îl recunoscuse a fi cel de naftalină, plutea în jurul ei. Ii auzea respirația sacadată și șuierătoare.

— Tu ești ticălosul care mi-a furat iubita, spuse Floyd Tibbits cu o voce care împrumutase dulceața pietrelor de moară. O să te omor.

Și, în timp ce Ben încerca să introducă datele în computerul minții, Floyd Tibbits se aruncă asupra lui.

CAPITOLUL NOUA SUSAN (II)

1

Puțin după ora trei în după-amiaza acelei zile, Susan ajunse acasă de la Portland cu trei sacoșe foșnitoare-de hîrtie de la magazinul universal. Își vînduse două tablouri pentru suma frumușică de optzeci de dolari și își permisesese o mică nebunie. Două fuste și un sacou.

— Suze? strigă mama ei. Tu ești?

— Am venit. Mi-am luat...

— Vino încoace, Susan. Vreau să stau de vorbă cu tine. Recunoscuse imediat tonul, deși nu îl mai auzise folosit cu gradul acesta de intensitate din vremea cînd era elevă, cînd discuțiile în contradictoriu despre băieți și lungimea fustelor îi făceau amare toate zilele.

Lăsă sacoșele jos și intră în camera de zi. Mama ei devenise din ce în ce mai reticentă în privința subiectului Ben Mears și Susan bănuia că acum îi va aduce la cunoștință Hotărîrea Finală.

Mama ei tricota în balansoar lîngă fereastra boltită. Televizorul era închis. Semnele acestora combinate erau de rău augur.

— Cred că n-ai auzit ultima veste, spuse doamna Norton.

Andrelele se mișcau cu repeziciune, transformînd firul verde. Închis în rînduri ordonate de tricot. Un fular pentru iarnă.

— Ai plecat prea devreme azi dimineață.

— Ultima veste?

— Mike Ryerson a murit azi-noapte acasă la Matt Burke. Și cine crezi că l-a vegheat pe patul de moarte, dacă nu prietenul tău scriitorul, domnul Ben Mears!

— Mike... Ben... ce s-a întîmplat?

Doamna Norton schiță un zîmbet lugubru.

— M-a sunat Mabel astăzi pe la zece și mi-a povestit. Domnul Burke *spune* că l-a întîlnit pe Mike la taverna lui Delbert Markey seara trecută - deși nu pot înțelege ce caută un profesor în baruri - și l-a dus la el acasă pentru că Mike nu arăta bine. A murit în cursul nopții. Și se pare că nimeni nu știe exact ce căuta acolo domnul Mears!

— Se cunosc, spuse Susan absentă. De fapt Ben zice că se înțeleg chiar foarte bine... ce s-a întâmplat cu Mike, mamă?

Însă doamna Norton nu era de acord să lase discuția să alunece pe altă pantă.

— Totuși, sînt unii care cred că am avut parte de prea multe întâmplări neprevăzute în 'salem's Lot de cînd ne onorează domnul Mears cu prezența sa. Cam mult prea multe.

— Asta-i o tîmpenie! izbucni Susan exasperată. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu...

— Nu au încă rezultatele, spuse doamna Norton. Răsuci ghemul și scoase firul din el. Unii sînt de părere că a luat o boală de la băiețelul lui Glick.

— Dacă-i așa de ce nu s-au molipsit și alții? Părinții lui, de exemplu?

— Unii tineri din ziua de azi au pretenția că știu totul, remarcă doamna Norton în vînt. Andrelele sclipeau în sus și în jos.

Susan se ridică.

— Cred că mă duc în oraș să văd dacă...

— Așază-te la loc încă puțin, spuse doamna Norton. Mai am cîteva lucruri să-ți spun.

Susan se așază din nou iar pe chip nu i se citea decît indiferență.

— Uneori tinerii nu știu tot ce trebuie să știe, zise Ann Norton. În voce i se strecurase un ton prefăcut de mîngîiere de care Susan se îndoii de îndată.

— Despre ce vorbești, mamă?

— Ei bine, se pare că acum cîteva ani domnul Ben Mears a avut un accident. Imediat după ce și-a publicat a doua carte. Accident de motocicletă. Era beat. Soția lui a murit.

Susan se ridică.

— Nu vreau să aud mai departe.

— Îți spun toate astea pentru binele tău, spuse calmă doamna Norton.

— De unde știi? întrebă Susan.

Nu mai simțea acum nici urmă din vechea furie neputincioasă și nici dorința aprinsă de a fugi la ea în cameră să se ascundă de vocea aceea calmă, atotștiutoare, și să plîngă. Se simțea indiferentă și distantă, de parcă ar fi plutit în aer, undeva departe de casa aceasta.

— De la Mabel Werts, nu-i așa?

— Nu contează. E adevărat.

— Sigur că este. Și noi am cîștigat războiul din Vietnam și Isus Cristos trece prin centrul orașului într-o trăsurică în fiecare zi la prînz.

— Lui Mabel i s-a părut că îl știe de undeva, spuse Ann Norton, și a răsfoit colecția ei de reviste ladă cu ladă...

— Revistele de scandal, vrei să zici? Alea care sînt specializate în astrologie și accidente de mașini și țite de actrițe de mîna a douăzecea? O, da, într-adevăr, iată o sursă sigură și informată!

Rîdea cu asprime.

— Nu este nevoie să rostești obscenități. Povestea era scrisă acolo negru pe alb. Femeia - soția lui, dacă asta era - stătea în spate și motocicletă a alunecat pe șosea și s-au izbit de un camion. I-au făcut testul de alcoolemie pe loc, scrie în articole Chiar... pe... loc.

— Accentua adverbul de mod și locuțiunea adverbială de timp lovind cu o andrea în brațul balanșoarului.

— Și atunci de ce nu e la închisoare?

— Tipii ăștia celebri au întotdeauna relații; spuse cu siguranță netulburată. Pentru ei există modalități de a scăpa din orice necaz, dacă sînt suficient de bogați. Adu-ți numai aminte din cîte belele au scăpat băieții Kennedy.

— A fost vreun proces?

— Ți-am spus că i-au făcut testul...

— Așa ai spus, mamă. Dar era beat?

— Ți-am spus că era beat!

Pete roșii începuseră să-i acopere obraji.

— Nu-ți fac testul de alcoolemie dacă ești treaz! Nevasta lui a murit! Exact ca povestea lui Chappaquiddick! Exact la fel!

— Am de gînd să-mi iau o locuință în oraș, spuse Susan încet. Voiam să-ti spun asta. Trebuia să o fac mai de mult, mamă, pentru amîndouă. Am vorbit cu Babs Griffen și mi-a zis că e liber un apartament drăguț cu patru camere pe Sister's Lane...

— Oho, domnișoara e jignită! se adresă pereților doamna Norton. Cineva i-a mîzgălit tabloul cu domnul Ben - Mare Star .— Mears și e atît de furioasă că îi vine să *sclipe*.

Cuvintele acestea fuseseră deosebit de eficiente cu cîteva ani în urmă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, mamă? o întrebă Susan disperată. Niciodată... nu te-ai înjosit într-atît.

Capul lui Arnn Norton se smuci înspre ea. Lucrul îi alunecă din poală cînd se ridică și o apucă strîns pe Susan de umeri și începu să o scuture.

— Ascultă-mă bine! N-o să-ți permit să te înghesui în tufișuri ca o boarfă ordinară cu un homosexual care ți-a umplut capul cu verzi și uscate! *Mă auzi?*

Susan o plesni peste față.

Ann Norton clipi de câteva ori și apoi ochii i se deschiseră largi, nevertindu-i să creadă ce se întâmplase. Șocate, se priviră tăcute o clipă. Un geamăt abia șoptit învie și muri în gîtul lui Susan.

— Mă duc la mine în cameră, spuse. Voi pleca pînă marți, cel tîrziu.

— A venit Floyd, zise doamna Norton.

Chipul îi era încă împietrit din cauza loviturii. Degetele fiicei sale își lăsasera amprente roșii pe obraz, ca niște semne de exclamare.

— Am terminat cu Floyd, spuse Susan pe un ton sec. Obişnuiește-te cu ideea asta. Și spune-i la telefon și prietenei tale, zgripturoaica de Mabel, toată povestea. Chiar, de ce n-o faci? Poate că atunci o să înțelegi în sfîrșit că e adevărat.

— Floyd te iubește, Susan. Toate astea îl... distrug. Nu s-a mai putut stăpîni și mi-a povestit totul. Și-a deschis inima în fața mea.

Amintirea îi făcu ochii să strălucească.

— La sfîrșit și-a pierdut cumpătul și a plîns ca un copilăș.

Susan se gîndi că toată demonstrația asta sentimentală nu semăna deloc cu temperamentul lui Floyd. Se întrebă dacă nu cumva mama ei inventase toată povestea, însă citi în ochii ei că era adevărată.

— Și asta vrei pentru mine, mamă, un copilăș care plînge? Sau pur și simplu te-ai îndrăgostit de ideea că ai putea avea niște nepoței blonzi? Bănuiesc că îți încurc socotelile - nu simți că ți-ai făcut datoria pînă ce nu mă vezi măritată și la casa mea cu un om bun pe care să-l poți ține sub papuc. La casa mea cu unul care să mă lase gravidă și să mă transforme fuguța într-o gospodină grasă. Asta e intenția ta, nu? Nu te interesează și ce vreau eu de la viață?

— Susan, tu nu știi ce vrei.

Rosti cuvintele cu o siguranță atît de absolută, atît de convinsă, încît, o clipă, Susan fu tentată să o creadă. În fața ochilor i se înfățișă un tablou care o reprezenta pe ea și pe mama ei, așa cum stăteau acum, mama ei lîngă balansoar iar ea lîngă ușa; doar că erau legate printr-o funie împletită din fire verzi, funie ce se deșirase și slăbise de pe urma nenumăratelor smucituri neliniștite. În tablou mama ei se transformă într-un pescar bătrîn și zdrențuit, cu pălăria abia deslușită sub cantitatea de rahat de muște și de păsări. Și pescarul încearcă cu disperare să prindă în undiță un păstrăv sclipitor, cu etichetă la gît. Încearcă să îl prindă și să-l azvîrle în coșul din nuiiele. Dar ce are de gînd să facă cu el? Să îl pună în acvariu? Să-l mănînce?

— Nu, mamă. Știu exact ce vreau. Îl vreau pe Ben Mears.

Se întoarse și începu să urce scările.

Mama ei alergă după ea și îi strigă cu o voce spartă:

— Nu poți să pleci de acasă! Nu ai bani!

— Am o sută de dolari pe cec și trei sute economii, răspunse cu calm Susan. Și pot să mă angajez la magazinul lui Spencer. Domnul Labree mi-a oferit o slujbă acolo de câteva ori.

— Nu vrea decît să-ți ajungă sub fustă, spuse doamna Norton, însă vocea îi coborîse o octavă. Furia îi trecuse aproape de tot și se simțea puțin înspăimîntată.

— N-are decît, zise Susan. O să port chiloți cu mînecuță.

— Iubito, nu te supăra. - Doamna Norton urcă două trepte. -Nu vreau decît ce e mai bine...

— Nu te mai obosi, mamă. Îmi pare rău că te-am lovit. Am făcut un lucru îngrozitor. Te iubesc. Dar mă mut de acasă. Trebuia să o fac de mult timp. Trebuie să înțelegi.

— Mai gîndește-te, spuse doamna Norton și acum părerea de rău și spaima se deslușeau clar în tonul ei. Tot nu cred că nu am dreptate. Am mai văzut la viața mea prefăcuți ca Ben Mears ăsta. Nu vrea decît să...

— Nu. Ajunge.

Îi întoarse spatele.

Mama ei mai urcă o treaptă și îi strigă:

— Cînd Floyd a plecat era într-o stare jalnică. A...

Însă ușa de la camera lui Susan se trînti, retezîndu-i vorbele.

Se întinse pe pat - pe care îl decorase nu cu mult timp în urmă cu jucării de cîrpă și cu un pudel cu un radio în burtică - și rămase acolo privind peretele și încercînd să nu se gîndească la nimic. Pe pereți erau cîteva afișe Sierra Club, însă pînă nu demult camera-îi fusese plină cu afișe decupate din *Rolling Stone* și *Creem* și *Crawdaddy*, cu fotografii ale idolilor săi -Jim Morrison și John Lennon și Dave van Ronk și Chuck Berry. Fantomele acelor zile păreau acum a o înghesui din toate părțile, triste oa niște buletine meteorologice ale minții anunțînd vreme rea.

Aproape că putea vedea titlurile de-o șchioapă, imprimate pe hîrtie ieftină: PORNIȚI LA PLIMBARE SCRIITORUL TÎNAR ȘI SOȚIA SA AU FOST IMPLICAȚI ÎNTR-UN AȘA-ZIS ACCIDENT DE MOTOCICLETĂ.

Restul fiind doar o înșiruire de insinuări meșteșugit aranjate. Poate că era și o fotografie făcută la locul faptei de un fotograf local, mult prea singeroasă pentru a fi publicată în cotidianul local. Exact genul de fotografie care îi plăcea lui Mabel.

Cel mai rău lucru întâmplat era că fusese deja aruncată sămînța îndoii. O tîmpenie. Chiar crezi că a stat ascuns într-un frigider de laborator înainte să vină aici? Că a venit înfășurat într-un celofan steril, ca un pahar din camerele de hotel? Ce tîmpenie. Și totuși îndoiala fusese semănată. Și pentru asta simțea ceva mai mult decît ciuda din vremea adolescenței față de mama sa - sentimentul acesta era întunecat și se învecina cu ura.

Își opri revărsarea de gînduri - fără să le reducă la tăcere ci îndepărtîndu-le numai - și își puse un braț peste față și se refugiă într-un somn superficial și agitat care fu întrerupt de sunetul strident al telefonului de la parter, și apoi, mai strident încă, de vocea mamei sale care o strigă:

— Susan! La telefon!

Coborî și văzu că ceasul arăta ora cinci și jumătate. Soarele coborîse înspre apus. Doamna Norton era în bucătărie pregătind cina. Tatăl ei nu sosise încă acasă.

— Alo?

— Susan?

Vocea îi era cunoscută, însă nu reuși să o indentifice imediat.

— Da, cine e?

— Eva Miller, Susan. Am o veste proastă.

— I s-a întâmplat ceva lui Ben?

Gura parcă îi rămăsese fără salivă. Mîna i se duse involuntar la gît. Doamna Norton o urmărea din ușa bucătăriei, cu o lingură în mînă.

— S-au bătut, Floyd Tibbits a apărut aici după-amiază...

— Floyd!

Doamna Norton tresări speriată la auzul tonului ei.

— ...și eu i-am spus că domnul Mears doarme. Și el a zis că nu face nimic, politicos ca întotdeauna, numai că era îmbrăcat foarte caraghios. L-am întrebat dacă se simte bine. Purta un trenchi demodat și o pălărie ciudată și-și ținea mîinile în buzunare. Nu m-am gîndit să-i spun domnului Mears cînd s-a trezit. Era atîta agitație...

— Ce s-a întâmplat? țipă aproape Susan.

— Ei, Floyd l-a stîlcit în bătaie, spuse Eva pe un ton nefericit. Chiar în parcare mea. Sheldon Corson și Ed Craig au ieșit și l-au scos din mîinile lui.

— Ben. Cum se simte Ben?

— Nu prea bine.

— Ce are? ținea receptorul foarte strîns.

— Floyd a apucat să îl mai lovească o dată și l-a izbit pe domnul Mears de mașina lui și s-a lovit la cap. Carl Foreman l-a dus la spitalul din Cumberland și era inconștient. Altceva nu mai știu. Dacă vrei... Închise telefonul, alergă la dulap și-și smuci haina de pe umeraș.

— Susan, ce s-a întâmplat?

— Floyd Tibbits, băiatul ăla drăgălaș, spuse Susan, fără să-și dea seama că începuse să plîngă, l-a băgat pe Ben în spital.

Leși în fugă din casă fără să mai aștepte vreun răspuns.

2

A ajuns la spital la șase și jumătate și s-a așezat pe un scaun neconfortabil din plastic, privind total absentă paginile lucioase ale revistei *Good Housekeeping*. Sînt singura care am venit, gîndi ea. Îngrozitor. Avusese intenția să îi dea un telefon lui Matt Burke, însă renunțase, gîndindu-se că doctorul s-ar fi putut înapoia din salon și nu ar fi găsit-o acolo.

Pe ceasul din sala de așteptare, minutele se țirau cu viteza melcului și, la șapte fără zece minute, în ușă apărură un doctor cu niște hîrtii în mînă. Acesta spuse:

— Domnișoara Norton?

— Eu sînt. Ben e bine?

— Nu vă pot răspunde chiar acum la întrebare.

Observă teroarea care îi schimonosi trăsăturile și adăugă grăbit:

— Pare a fi bine, însă doresc să-l mai ținem aici încă două sau trei zile. Are o fractură foarte mică, multe vînatăi, contuzii și un ochi învinețit.

— Pot să-l văd?

— Nu, nu în seara asta. I-am dat sedative.

— Un minut numai? Vă rog? Un minut?

Doctorul oftă:

— Puteți să îl vedeți, dacă vreți cu tot dinadinsul. Probabil că doarme. Însă vă rog să nu-i spuneți nimic, decât dacă el începe să vorbească.

O duse la etajul al treilea și apoi într-un salon aflat la capătul unui coridor lung, care mirosea puternic a medicamente. Bărbatul din celălalt pat citea o revistă și, când intrară, îi privi fără prea mult interes.

Ben avea ochii închiși, iar pătura îl acoperea pînă sub bărbie. Atît de palid și nemișcat era, încît, timp de o clipă înfiorătoare, Susan fu convinsă că murise; că s-a stins pur și simplu cîț ea a stat de vorbă cu doctorul la parter. Apoi îi observă mișcarea ușoară a pieptului și simți un val de ușurare atît de uriaș, încît se clătină pe picioare. Îl privi cu atenție, aproape fără să-i vadă pe chip semnele luptei. Fătălău, îl numise mama ei, și Susan înțelegea acum de unde îi venise ideea asta. Trăsăturile lui erau puternice, și „, cu toate acestea, delicate (și-ar fi dorit să existe un cuvînt mai bun decît „delicate”; căci așa îl puteai descrie doar pe bibliotecarul din localitate care, în timpul lui liber, compunea sonete prețioase în stilul lui Spenser și le dedica narciselor din cîmpul de la marginea orașului; însă era singurul cuvînt oare se potrivea). Numai părul lui părea viril în sens tradițional. Bogat, părea că îi plutește în jurul feței și părea și mai negru din cauza contrastului puternic cu bandajul alb, strălucitor de deasupra tîmplei stîngi.

Il iubesc pe bărbatul acesta, gîndi ea. Fă-te bine, Ben. Fă-te bine și termină-ți cartea ca să putem pleca din Lot împreună, dacă și tu mă vrei. Orașul ne face rău amîndurora.

— Cred că ar fi bine să plecați acum, spuse doctorul. Poate că mîine...

Ben se mișcă și scoase un geamăt gros. Pleoapele i se deschiseră încet, se închiseră, se deschiseră din nou. Privirea îi era tulbure din cauza sedativelor. Și cu toate acestea ochii lui o recunoscuseră. Îi acoperi mîna cu palma lui. Ochii ei se umplură de lacrimi și îi strînse mîna surîzînd.

Își mișcă ușor buzele și ea se aplecă să îl audă.

— Ce bandiți adevărați aveți în oraș!

— Ben, îmi pare atît de rău.

— Cred că i-am scos vreo doi dinți înainte să mă doboare, șopti Ben. Nu m-am descurcat prea rău pentru un scriitor.

— Ben...

— Cred că este suficient pentru astăzi, domnule Mears, zise doctorul. Dați cleiului ocazia să se întărească.

Ben îl privi:

— Un minut, numai.

Doctorul își dădu ochii peste cap.

— Asta a zis și *domnișoara*.

Pleoapele lui Ben căzură din nou peste ochi și apoi se ridicară cu multă greutate. Spuse ceva neinteligibil. Susan se aplecă și mai mult:

— Ce spui, iubitule?

— E întunericec afară?

— Da.

— Vreau să te duci la...

— Matt?

O aprobă din cap.

— Spune-i... că am zis să-ți spună tot. Întreabă-l dacă... Îl cunoaște pe Părintele Callahan. O să înțeleagă.

— Bine, spuse Susan. O să-i transmit mesajul. Culcă-te acum, Ben. Somn ușor.

— Bine. Te iubesc.

Mai murmură ceva, de două ori și apoi ochii i se închiseră. Respirația îi deveni mai profundă. Adormise.

— Ce a zis? întrebă doctorul.

Susan se încruntă.

— Mi s-a părut că „Zăvorăște ferestrele”, sau cam așa ceva, răspunse ea.

3

Cînd se întoarse în sala de așteptare să-și ia haina, acolo o așteptau Eva Miller și Weasel Craig. Eva purta un pardesiou de toamnă, cu un guler din blană ruginiu, iar Weasel se pierdea într-o jachetă de motociclist mult prea mare pentru el. La vederea lor, inima lui Susan se umplu de bucurie.

— Cum se simte? întrebă Eva.

— Cred că o să se facă bine.

Repetă diagnosticul pus de doctor și trăsăturile Evei se relaxară.

— Îmi pare tare bine. Domnul Mears pare om bun. "Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva la mine la pensiune. Și Parkins Gillespie a trebuit să-l închidă pe Floyd în celula pentru bețivi. Deși nu mi-a părut a fi beat. Doar... buimăcit și derutat.

Susan scutură din cap:

— Parcă nici nu ar fi vorba de Floyd. Urmă o clipă de tăcere stînjitoare.

— Ben e un tip pe cinste, spuse Weasel și o mîngîie pe Susan pe mînă. Se va face bine cît ai zice pește. Așteaptă și ai să vezi.

— Sînt sigură, spuse Susan și îi cuprinse mîna în mîinile ei. Eva, Părintele Callahan e preotul de la biserica St. Andrews, nu-i așa?

— Da. De ce?

— Oh... nimic... eram curioasă numai. Mulțumesc că ați venit. Dacă vreți să veniți și mîine...

— Vom veni, spuse Weasel. Sigur că vom veni, nu-i așa, Eva?

— Vom veni.

Leșiră împreună în parcare și apoi se întoarseră la Jerusalem's Lot.

4

Matt nu a răspuns cînd a ciocănit în ușă și nici nu a răcnit *Intră!*, așa cum îi stătea în obicei. O voce foarte prudentă, pe care Susan cu greu o recunoscuse, șopti din spatele ușii:

— Cine e?

— Susie Norton, domnule Burke.

Ușa se deschise, iar șocul simțit la vederea transformărilor de pe chipul fostului ei profesor îi înmuie genunchii, îmbătrînise peste noapte. Era îngrozitor de tras la față și avea un aer sălbatic. Imediat observă că purta un crucifix mare din aur. Era atît de ciudată și ridicolă prezența obiectului acela înzorzonat pe cămașa lui din flanel cu carouri, încît aproape că izbucni în rîs - însă nu o făcu.

— Intră. Unde e Ben?

Îi povesti, și chipul lui Matt se întrista și mai tare.

— Deci tocmai Floyd Tibbits s-a hotărît să se joace de-a iubitul înșelat. Nici că se putea s-o facă la un moment mai nepotrivit. L-au adus pe Mike Ryerson de la Portland pentru înmormîntare în după-amiaza asta. Și atunci bănuiesc că vizita noastră la Casa lui Marsten va trebui să fie amînată...

— Ce vizită? Și ce e cu Mike?

— Vrei să bei o cafea? o întrebă pe un ton absent.

— Nu. Vreau să aflu ce se petrece. Ben mi-a spus că dumneavoastră știți.

— Asta, spuse el, este un ordin aproape imposibil de îndeplinit. Ușor pentru Ben să spună că trebuie să-ți povestesc totul. Mult mai greu e pentru mine să o fac. Însă am să încerc.

— Ce...

Ridică o mînă, oprindu-i șuvoiul de cuvinte:

— Vreau să-mi spui mai întîi ceva, Susan. Ieri ai fost cu mama ta la magazinul cel nou.

Fruntea fetei se încreți:

— Da. De ce?

— Poți să-mi spui ce impresie ți-a făcut locul, și, mai ales, omul care îl conduce?

— Domnul Straker?

— Da.

— Păi, este destul de plăcut, spuse ea. Curtenitor ar fi cuvîntul care să-l descrie. A lăudat rochia lui Glynis Mayberry și ea s-a înroșit ca o școlăriță. Și a întrebato pe doamna Boddin de ce are brațul bandajat... știți, și-a vărsat grăsime încinsă pe el. Și i-a dat o rețetă de prisnita. I-a scris-o imediat. Și cînd a venit Mabel...

Zîmbi amintindu-și.

— Da?

— I-a oferit un scaun, zise Susan. De fapt nu chiar un scaun obișnuit. Un *scaun*. Mai degrabă un tron. O chestie uriașă din mahon sculptat. Singur l-a adus din camera din spate, surîzînd tot timpul și făcînd conversație celorlalte doamne. Dar trebuie să fi cîntărit cel puțin optzeci de kilograme. L-a trîntit în mijlocul magazinului și a condus-o pe Mabel acolo. A luat-o de braț. Și ea *chicotea*. Dacă ai văzut-o pe Mabel chicotind, nu ți mai trebuie nimic în viață. Și ne-a servit cu cafea. Foarte tare, dar foarte bună.

— Ți-a plăcut individul? întrebă Matt, privind-o atent.

— Despre asta este vorba, nu?

— S-ar putea.

— Bine. Vă voi răspunde ca o femeie. Mi-a plăcut și nu mi-a plăcut. Cred că am simțit o vagă

atracție de natură sexuală. Bărbat în vîrstă, foarte politicos, foarte încîntător, foarte curtenitor. Atunci cînd te uiți la el știi cu siguranță că ar fi în stare să comande cina avînd în față un meniu scris în franceză. Și nu doar atît; ar ști și ce fel de vin merge cu fiecare fel de mîncare, și nu doar vin alb sau roșu, ci anul și chiar via din care s-au cules strugurii. Cu siguranță nu este genul de om pe care sîntem obișnuiți să-l vedem la noi în oras. Și cu toate acestea, nu este deloc efeminat. E suplu ca un balerin. Și, bineînțeles că te atrage un bărbat care este complet chel.

Zîmbi ușor, știind că obrazii îi ardeau și întrebîndu-se dacă nu cumva spusese mai mult decît intenționase.

— Dar totuși nu ți-a plăcut, spuse Mart.

Ridică din umeri:

— E mai greu de explicat. Cred... cred că am simțit o oarecare doză de dispreț sub toată fațada asta. Cinism. De parcă ar fi jucat un rol și îl juca bine, dar parcă ar fi știut că nu trebuie să se prefacă prea mult ca să ne păcălească. Un aer de superioritate îngăduitoare.

Privirea ei era nesigură.

— Și parcă mi s-a părut că emana și un aer de cruzime. Însă nu știu să explic de ce am avut senzația asta.

— A cumpărat cineva ceva?

— Nu prea mult, dar nu părea să-l deranjeze. Mama a cumpărat un raft pentru bibelouri adus din Jugoslavia și doamna Petrie a cumpărat o măsuță pliantă superbă, însă doar atît am văzut eu. Nu a părut supărat. Doar a rugat pe toată lumea să spună și prietenilor, lor că și-a deschis magazinul, să mai vină să-l viziteze și să devină prieteni. Fermecător în stilul european.

— Și crezi că lumea a fost fermecată?

— În linii mari, da, spuse Susan comparînd entuziasmul mamei sale în ceea ce îl privește pe R.T. Straker cu antipatia instantanee pe care a simțit-o față de Ben.

— L-ai văzut pe asociatul lui?

— Pe domnul Barlow? Nu, e la New York, într-o călătorie de afaceri.

— Așa să fie? spuse Mart ca pentru sine însuși. Mă întreb, așa să fie? Domnul Barlow cel invizibil.

— Domnule Burke, nu credeți că ar fi mai bine să-mi spuneți ce se petrece?

Oftă din rărunchi.

— Cred că am datorita să încerc măcar. Ce mi-ai spus m-a tulburat. M-a tulburat foarte tare. Se potrivește atît de bine...

— Ce? Ce se potrivește?

— O să încep, zise el, cu întîlnirea mea cu Mike Ryerson la barul lui Bell aseară... și mi se pare că au trecut secole de atunci...

5

Cînd termină de povestit, era ora opt și douăzeci de minute și băuseră deja amîndoi cîte două cești de cafea.

— Cred că asta e cam tot, spuse Matt. Și acum, vrei să ți-l imit pe Napoleon? Să-ți povestesc despre discuțiile mele astrale cu Toulouse-Lautrec?

— Nu vorbești așa, zise ea. Se petrece ceva, însă nu ceea ce credeți dumneavoastră. Cu siguranță că *știți* asta.

— Așa am crezut pînă azi-noapte.

— Dacă nu a vrut nimeni să vă joace un renga, așa cum a presupus Ben, atunci poate că a făcut-o Mike. Poate că a delirat, sau cam așa ceva.

Nu părea o explicație prea convingătoare, însă Susan continuă:

— Sau poate că ați adormit fără să vă dați seama și ați visat totul. Și mie mi s-a întîmplat să ațipesc fără să-mi dau seama și să pierd astfel cincisprezece sau douăzeci de minute.

Ridică obosit din umeri.

— Cum își apără cineva mărturia pe care nici o minte întreagă nu este în stare să o ia de bună? Am auzit ceea ce spun că am auzit. Nu dormeam. Și mă sperie și altceva... mă sperie rău. Legende spun că un vampir nu poate intra pur și simplu în casa omului să-i sugă sîngele. Trebuie să fie invitat. Iar Mike Ryerson l-a invitat azi-noapte pe Danny Glick înăuntru. *Și eu, la rîndul meu, l-am invitat pe Mike!*

— Matt, ți-a povestit Ben despre cartea pe care o scrie acum?

Matt își făcu de lucru cu pipa, însă nu o aprinse.

— Foarte puțin. Numai că există o legătură cu Casa lui Marsten.

— Ti-a spus că, atunci cînd era mic, a avut parte de o experiență traumatizantă în Casa lui Marsten?

Își ridică surprins ochii:

— În ea? Nu.

— A fost provocat să intre. Voia să devină membru al unui grup de copii și testul de inițiere pe care trebuia să-l treacă îi cerea să intre în Casa lui Marsten și să ia un obiect de acolo. Așa a și făcut - însă, înainte să plece, a urcat în dormitorul de la etaj unde se spînzurase Hubie Marsten. Când a deschis ușa, l-a văzut pe Hubie atîrnînd de grindă. A deschis ochii. Ben a fugit. Asta coace în el de douăzeci și patra de ani. S-a întors în oraș ca să încerce să scrie cartea și să își scoată amintirea din cap odată pentru totdeauna.

— Isuse, exclamă Matt.

— Are... o anumită teorie despre Casa lui Marsten. Și se bazează pe de-o parte pe propria lui experiență și pe de altă parte pe rezultatele surprinzătoare ale cercetărilor pe care le-a făcut asupra lui Hubert Marsten...

— Înclinația lui pentru cultul diavolului?

Susan tresări:

— De unde știi asta?

Surîsul lui era posomorit:

— Nu toate bîrfele dintr-un orașel așa mic se răspîndesc la lumina zilei. Există și secrete. Unele din zvonurile secrete din 'salem's Lot se referă la Hubie Marsten. Sînt cunoscute numai de vreo zece oameni în vîrstă - Mabel Werts este una dintre ei. S-a întîmplat de mult, Susan. Și chiar așa, interdicția încă se aplică asupra unora dintre istoriile astea. Ciudat. Nici măcar Mabel nu discută despre Hubert Marsten decît cu prietenii ei cei mai apropiați. Bineînțeles că discută despre moartea lui. Despre crimă. Dar dacă îi întrebă ce s-a întîmplat în cei zece ani cînd el și soția lui au stat în casa aceea, făcînd Dumnezeu știe ce, parcă apeși pe o pedală de frînă - parcă ar fi vorba de un tabu, dacă în civilizația noastră mai există așa ceva. S-a zvonit că Hubert Marsten a răpit și a sacrificat copiii zeilor săi din infern. Mă și mir că Ben a reușit să afle atît de multe. Taina care învăluie acest aspect al lui Hubie, al soției lui și al casei este accesibilă numai unui grup închis.

— Nu a aflat din oraș toate amănuntele astea.

— Atunci se explică. Mi se pare că teoria lui este o idee parapsihologică veche - că oamenii produc răul, așa cum produc muci sau excremente sau rămășițe de unghii tăiate. Nu ține. Mă refer la faptul că acea Casă a lui Marsten ar fi devenit un soi de magie a răului; o baterie de alimentare malignă.

— Da. Exact în termenii aceștia s-a exprimat și el.

Îl privi uimită.

Matt scoase un chicotit uscat:

— Înseamnă că am citit aceleași cărți. Ce crezi tu, Susan? Există mai multe decît cerul și pămîntul în filozofia ta? o întrebă, parafrazîndu-l pe Hamlet.

— Nu, răspunse cu hotărîre. Casele sînt case. Răul moare odată cu comiterea nelegiurii.

— Vrei să spui că labilitatea lui Ben mi-ar putea oferi ocazia să-l conduc pe drumul înspre nebulie pe care eu însumi îl parcurg acum?

— Nu, sigur că nu. Nu cred că ești nebun. Însă, domnule Burke, trebuie să-ți dai seama...

— *Taci.*

Își înclinase capul într-o parte. Susan își înghiți cuvintele și ascultă și ea. Nimic... decît, poate, o scîndură care trosnise. Ochii îi erau întrebători cînd se uită la el și Matt clătină din cap:

— Ce spuneai?

— Numai o coincidență a făcut ca acesta să fie un moment nefavorabil pentru el ca să se despartă de demonii care i-au bîntuit tinerețea. S-au auzit tot felul de zvonuri ridicole de cînd Casa lui Marsten a fost reocupată și magazinul acela a fost deschis... că veni vorba, au existat și totfelul de zvonuri despre Ben însuși. Se știe că se poate întîmpla ca ritualul exorcizării să scape de sub control și să se întoarcă împotriva exorcismului. Cred că Ben trebuie să plece din oraș și cred că și dumitale ți-ar face bine o vacanță, domnule Burke.

Ideea de exorcism o făcu să-și amintească de rugămintea lui Ben de a-i pomeni lui Matt de preotul catolic. Sub impulsul momentului, se hotărî să nu spună nimic. Îi era acum clar motivul pentru care o făcuse, însă ar fi însemnat doar să pună paie pe un foc care, după părerea ei, ardea primejdios de tare. Cînd o va întreba Ben - dacă o va face - îi va spune că a uitat.

— Știu că pare o nebulie, spuse Matt. Chiar și mie mi se pare așa și eu sînt cel care a auzit cum se deschide fereastra, eu am auzit rîsul acela și am văzut oblonul în iarbă azi de dimineață, însă dacă asta îți poate domoli temerile, pot să-ți spună reacția lui Ben față de toată povestea asta a fost foarte cuminte. A propus să considerăm totul ca pe o teorie care trebuie să fie confirmată sau infirmată și să începem prin...

Se opri din nou și ascultă atent.

De data aceasta numai tăcerea își țesea firul"; iar cînd vorbi din nou, siguranța blajină din tonul lui o înspăimîntă de-a binelea:

— E cineva sus.

Ascultă și ea. Nimic.

— Ți se pare.

— Îmi cunosc casa, șopti el. E-cineva în camera de oaspeți... uite, auzi?

Acum auzi și ea. O seîndură care trosnise, trosnise așa cum trosnesc scîndurile în casele vechi fără vreun motiv anume. Însă lui Susan i se păru că mai era ceva - ceva neînchipuit de viclean - în sunetul acela.

— Mă duc sus, zise el.

— Nu!

Cuvîntul îi ieși pe gură fără să se gîndească. Își spuse: *Cine stă acum lingă sobă și crede că vîntul în streșini este o banshee?* *Banshee = zîină care prevestește moartea prin tînguiri (mitol. celtică)

— M-am speriat noaptea trecută și n-am făcut nimic și situația s-a înrăutățit. Acum mă duc sus.

— Domnule Burke...

Amîndoi începuseră să vorbească în șoaptă. Încordarea i se strecurase în vene și îi înțepenisise mușchii. Poate că era cineva sus. Un hoț.

— Vorbește, îi spuse el. După ce plec, continuă să vorbești. Despre orice.

Înainte să-i poată răspunde, se și ridicase de pe scaun și ieșise pe hol, miseîndu-se cu o agilitate aproape uimitoare. Se uită o dată înapoi însă ea nu îi putu descifra privirea. Începu să urce treptele.

Își simțea mintea amortită și cufundată în ireal din cauza rapidei schimbări de situație. Cu mai puțin de două minute în urmă discutau această problemă cu calm, sub lumina lucidă a becurilor electrice. Acum îi era teamă. Întrebare: Dacă pui într-o cameră un psiholog cu un om care crede că e Napoleon și îi lași împreună un an (sau zece sau douăzeci), ce rezultat vei obține? Doi psihologi sau doi bolnavi în cămăși de forță? Răspuns: Date insuficiente.

Deschise gura și spuse:

— Duminică trebuia să merg cu Ben pe Drumul Național 1 la Camden, știi orașul unde au filmat *Peyton Place* - dar acum cred că ar trebui să amînăm excursia. Acolo e cea mai drăguță biserică...

Se pomeni că vorbește cu multă ușurință, cu toate că își ținea mîinile strînse în poală; atît de strînse încît i se albiseră degetele. Mintea îi era limpede, neimpresionată încă de discuția despre cei care sug sîngele și despre cei morți și nu tocmai. Teroarea cea neagră își trimitea valurile din măduva spinării, rețea mult mai veche de nervi și ganglioni.

6

Să urce scara era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată în viață Matt Burke. Asta era. Nimic nu se aseamăna, nici pe departe. Poate doar cu excepția unei singure întîmplări.

Pe vremea cînd avea opt ani a făcut parte dintr-un grup de cercetași. Casa unde se întîlneau se afla la o milă distanță de casa lui și era minunat să se ducă acolo pe jos, excelent, chiar, pentru că drumul îl parcurgea după-amiaza, la lumina zilei. Însă la întoarcere se lăsa însurarea, eliberînd umbrele care se căscău de-a lungul potecii, în tipare lungi, complicate - sau, dacă ședința era deosebit de interesantă și dura mai mult, trebuia să te întorci pe întuneric. Singur.

Singur. Da, acesta este cuvîntul cheie, cel mai îngrozitor cuvînt din cîte există. Cuvîntul crimă nu se ridică la înălțimea lui iar cuvîntul iad nu este decît un biet sinonim...

Pe drum, trebuia să treacă pe lîngă ruinele unei biserici, un străvechi loc de întrunire a metodiștilor, care se întindea pînă la capătul unei pajiști mîncate de geruri și plină de hîrtoape. Și cînd treceai pe lîngă ferestrele ei severe, fără simțire, pașii începeau să-ți răsune foarte tare în urechi și indiferent ce melodie ai fi fluierat, aceasta îți murea pe buze și încercai să-ți închipui cuiți arată pe dinăuntru - cu stranele răsturnate, cu cărțile de rugăciuni mucegăite, cu altarul dărîmat, unde acum doar șoarecii țineau sărbătorile religioase și te întrebai oare ce o mai fi acolo înăuntru în afară de șoareci - ce nebuni, ce monștri. Poate chiar în clipa asta se uita la tine pe furiș cu ochii lor galbeni de reptilă. Și poate că într-o noapte nu va mai fi suficient să fii atent; poate că într-o noapte ușa aceea din lemn putred, care de-abia stă într-o țîțînă, va fi izbită de perete și ceea ce vei vedea în pragul ei va fi suficient să te facă să-ți pierzi mințile pe loc.

Și nu puteai să explici asta mamei și tatălui tău, care erau ființe ale luminii. Nu puteai, așa cum nu ai putut să le explici cum, la trei ani, pătura de la picioarele pătatului tău s-a transformat într-un cuib de șerpi care se holbau la tine cu ochi nepăsători, lipsiți de gene. Nici un copil nu-și învinge aceste spaime, gîndi el. Și dacă o asemenea spaimă nu poate fi pusă în cuvinte, nu poate fi învinsă. Iar spaimele închise în mințile mici de copii sînt mult prea mari pentru a putea trece prin deschizătura gurii. Mai devreme sau mai tîrziu găsești pe cineva cu care să treci pe lîngă toate casele acelea pustii, pe lîngă care ai fost nevoit să treci în perioada dintre copilăria hlizită și senilitatea morocănoasă. Pînă în noaptea asta. Pînă în noaptea asta cînd ai descoperit că nici una din spaimele vechi nu a fost

alungată, ci doar au fost puse la păstrare în sicriile lor mici de copii, cu câte un trandafir sălbatic deasupra.

Nu a aprins lumina. Urcă treptele, una câte una, evitînd-o pe a șasea, care scîrțîia. Ținea crucifixul strîns în mîna, iar palma îi era transpirată și lipicioasă.

Ajunse la etaj și, fără să facă vreun zgomot, se întoarse să privească holul. Ușa de la camera de oaspeți era întredeschisă. O închisese dimineață. De jos se auzeau, ca un murmur, vorbele lui Susan.

Pășind cu grijă, ca să nu facă dușumeaua să scîrțîie, se duse la ușă și se opri în fața ei. Chintesența tuturor spaimelor omenești, gîndi el. O ușă puțin întredeschisă.

Întinse mîna și o deschise.

Mike Ryerson stătea întins pe pat.

Lumina lunii pătrundea prin ferestre și inunda camera cu argintul ei, transformînd-o într-o lagună a viselor. Matt își scutură capul, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gîndurile. Aproape că i se părea că se întorsese în timp, că trăia evenimentele nopții trecute. Va coborî la parter și îi va da un telefon lui Ben, pentru că Ben nu era încă la spital.

Mike deschise ochii.

O clipă aceștia străluciră în lumina lunii, argint brodat pe margini cu roșu. Erau tot la fel de lipsiți de expresie ca tablele de școală bine șterse cu buretele. Nici un gînd sau simțămînt omenesc nu se putea citi în ei. *Ochii sînt ferestrele sufletului*, a spus Wordsworth. Și dacă așa era, ferestrele acestea dădeau într-o cameră goală.

Mike se ridică în șezut, iar cearșaful îi căzu de pe piept. Matt observă cusătura neîndemînică și urîtă în locul unde medicul legist sau patologul a încercat să repare tăietura făcută la autopsie, fluierînd, probabil, în timp ce lucra.

Mike zîmbi, și caninii și incisivii lui erau albi și ascuțiți. Chiar zîmbetul însuși nu era decît simpla contractare a mușchilor din jurul gurii; nu ajungea la ochi. Aceștia își păstrasera lipsa totală de expresie.

Mike spuse foarte clar:

— *Uită-te la mine.*

Matt se uită. Da, ochii nu exprimau absolut nimic. Însă erau foarte adînci. Aproape că te vedeai reflectat ca niște camee din argint în ochii aceia, și te înecai ușor și dulce în ei, căci ei făceau ca lumea întreagă să pară lipsită de importanță, făceau ca toate spaimile să pară lipsite de importanță...

Făcu un pas înapoi și strigă:

— Nu! Nu!

Și ridică crucifixul.

Ceea ce era acum Mike Ryerson șuiera de parcă i-ar fi fost azvîrlită în față o găleată cu apă clocotită. Brațele i se ridicară de parcă ar fi vrut să preîntîmpine o lovitură. Mart făcu un pas în cameră; Mike făcu, la rîndul lui, un pas înapoi.

— Pleacă de-aici! bolborosi Mart. Îmi revoc invitația! Ryerson urlă. Sunetul era înalt, tînguios, plin de ură și durere. Se împletici cîțiva pași în urmă. Se lovi cu spatele genunchilor de marginea ferestrei deschise și se clătină, pe punctul de a-și pierde echilibrul.

— *O să am grijă să dormi somnul de veci, profesore.*

Se aruncă în noapte, pe spate, cu mîinile ridicate deasupra capului ca un înotător care sare de la trambulină. Trupul lui palid sclipi ca marmura, contrastînd puternic cu cusăturile negre în forma literei Y, care îi traversau pieptul.

Mart scoase un geamăt înnebunit și îngrozit. Se repezi la fereastră și privi afară. Nu se vedea nimic decît întunericul poleit de lună - iar în fața ferestrei și deasupra luminii care se revărsa din camera de zi, pluteau, dansînd în adierea vîntului, niște particule care ar fi putut fi firișoare de praf. Se învolburară, se contopiră într-un model humanoid hidos, și apoi se risipiră în neant.

Se întoarse să fugă și atunci durerea îi umplu pieptul, făcîndu-l să se împleticească. Îl apăsă cu mîna și se încovoie. Durerea părea a-i urca pulsînd pe braț în valuri ritmice.

Crucifixul îi dansa în fața ochilor.

Se dust la ușă, cu brațele încrucișate pe piept; cu lanțul crucifixului încă ținut strîns în mîna dreaptă. Încă mai vedea în fața ochilor imaginea lui Mike Ryerson suspendat în văzduhul întunecat, ca un săritor de la trambulină cu pielea îngrozitor de albă.

— Domnule Burke!

— Doctorul meu e James Cody, rosti cu buze reci ca zăpada. E în agenda de telefon. Cred că am făcut un infarct. Se prăbuși în holul de la etaj, cu fața în jos.

pe care și le amintea atât de bine din anii de școală. Răspunse o voce de femeie și Susan spuse:

— Este domnul doctor acasă? E o urgență!

— Da, zise calmă femeia. Vi-l dau la telefon.

— Doctor Cody.

— Sînt Susan Norton. Sînt la domnul Burke acasă. A avut un atac de cord.

— Cine? *Matt* Burke?

— Da. Și-a pierdut cunoștința. Ce să..

— Cheamă o ambulanță, spuse. Numărul din Cumberland este 841—4000. Stai cu el. Acoperă-l cu o pătură, dar să nu îl miști. Înțelegi?

— Da.

— Sosesc în douăzeci de minute.

— Vreți să...

Însă telefonul se închise și rămase singură.

Chemă ambulanța și rămase iarăși singură, confruntîndu-se cu perspectiva de a urca la etaj, la Matt.

8

Privi lung scara cu o neliniște care o uluia. Se trezi că își dorește ca nimic să nu se fi întîmplat, nu doar din cauză că astfel Matt ar fi fost sănătos, ci pentru că astfel nu ar mai fi simțit această frică dezgustătoare, cutremurătoare. Nu crezuse absolut nimic - considerase evenimentele din noaptea trecută ca fiind nici mai mult nici mai puțin decît ceva ce putea fi explicat în limitele realității, așa cum o cunoștea ea. Și acum hotărîrea ei fermă de a nu crede nimic îi fugise de sub picioare și își dădea seama că începuse să se prăbușească.

Auzise vocea lui Matt și auzise și o incantație îngrozitoare și lipsită de orice intonație omenească: *O să am grijă să dormi somnul de veci, profesore*. Vocea care rostise aceste cuvinte era la fel de umană ca lătratul unui cîine.

Urcă înapoi la etaj, fortîndu-și picioarele să o poarte treaptă cu treaptă. Nici măcar lumina din hol nu o ajută prea mult. Matt zăcea acolo unde îl lăsase, cu capul într-o parte, cu obrazul drept pe capătul zdrențuit al mochetei. Respirația îi ieșea în horcăieli aspre din piept. Se aplecă și îi deschise cei doi nasturi de la gît ai cămășii și i se păru că respirația i se mai liniștește puțin. Apoi intră în Camera de oaspeți să ia o pătură.

Era frig în cameră. Fereastra era deschisă. Pe pat nu era decît salteaua, însă erau pături pe raftul din dulap. Cînd se întoarse să iasă înapoi în hol, observă un obiect care sclipea în lumina lunii pe dușumea, lîngă fereastră. Se aplecă și îl ridică. Îl recunoscu imediat. Era un inel de absolvire a liceului Cumberland Consolidated. Inițialele gravate înăuntru erau M.C.R.

Michael Corey Ryerson.

În acea clipă, în întuneric, crezu., Crezu absolut tot. Strigătul i se ridică în gît, însă îl împiedică să iasă. Dar inelul îi căzu dintre degete și rămase pe podea lîngă fereastră, sclipind în lumina lunii care traversa bezna nopții de toamnă.

CAPITOLUL ZECE

ORAȘUL (III)

1

Orașul cunoștea întunericul.

Cunoștea întunericul care se pogoară asupra pămîntului cînd mișcarea de rotație a planetei îl îndepărtează de soare, și cunoștea și întunericul din sufletul omenesc. Orașul este o înmănunchere a trei elemente. Orașul înseamnă oamenii care trăiesc aici, înseamnă clădirile pe care aceștia le-au ridicat pentru odihnă sau muncă și înseamnă și pămîntul. Oamenii sînt de origine scoțiană, engleză și franceză. Desigur că mai sînt și alții, ca un pumn de piper azvîrlit într-o oală cu sare, însă nu sînt mulți aceștia. Și nici nu s-a amestecat prea mult piperul cu sarea în oală. Clădirile sînt aproape în totalitate construite din lemn veritabil. Majoritatea caselor vechi sînt construite în formă de solniță și multe din magazine au fațade false, deși nimeni nu e în stare să explice de ce. Oamenii știu că nu se află nimic în spatele acestor fațade false, așa cum mulți dintre ei știu că Loretta Stracher poartă proteză. Terenul conține granit în adîncuri și este acoperit doar cu o pătură foarte subțire, foarte fragilă de țărînă. Agricultură în părțile astea este o afacere nerentabilă, epuizantă, nenorocită, înnebunitoare. Grapa

plugului întoarce bucăți mari din stratul de granit și se sfărîmă în ele. În luna mai, pornești cu camionul imediat ce solul s-a uscat cît de cît și începi, tu și băieții tăi, să-l umpli cu bucăți de granit. Și faci treaba asta de mai mult de zece ori, poate, înainte de a începe aratul. Și duci bucățile de granit și le arunci în grămada uriașă, sufocată de buruieni, în care le arunci încă din 1955, cînd te-ai hotărît să te faci fermier și să apuci tigrul ăsta de ouă. Și după ce ai adunat atîtea bucăți de granit că nu-ți va mai ieși mizeria de sub unghii oricît te-ai spăla, și îți simți degetele umflate și amorțite și cu toți porii deschiși, îți pui grapa la tractor și înainte de a reuși să ari două rînduri îți sfărîmi lama plugului într-o piatră pe care nu ai văzut-o. Și cînd încerci să schimbi lama, cu ajutorul băiatului cel mare, primul țințar din noul anotimp bîzîie însetat de sînge pe lîngă urechile tale, cu murmurul acela care îți aduce iacrimi în ochi și care te face întotdeauna să te gîndești că acesta trebuie să fie sunetul pe care îl aud nebunii înainte de a-și ucide toți copiii sau înainte de a închide ochii pe autostradă, ținînd în același timp apăsată pedala de accelerație pînă în podea sau atunci cînd apasă cu degetul de la picior pe trăgaciul puștii pe care tocmai ce și-au proptit-o în boașe; și atunci degetele băiatului tău alunecă și lama grabei îți răzuie pielea de pe braț și privești în juru-ți în cea clipă plină de disperare, clipă nemiloasă, cînd ți se pare că îți vine să te lași păgubaș și să te apuci de băutură sau să te duci la banca unde ți-ai ipotecat averea și să te declari falit, în cea clipă cînd urăști din tot sufletul pămîntul și aspirația aceea blajină a gravitației care te ține lipit de el, îl și iubești și înțelegi că el cunoaște întunericul și că l-a cunoscut întotdeauna. Pămîntul te-a capturat și te ține bine; și casa și femeia de care te-ai îndrăgostit cînd ai intrat la liceu (numai ca pe vremea aceea ea era doar o fetiță și tu habar n-aveai ce înseamnă o fată, știai doar că ai una și te țineai scai de ea și ea îți scria numele pe toate copertile manualelor și apoi tu ai avut-o și apoi ea te-a avut și nu a mai trebuit să vă faceți griji din cauza *încurcăturii* aceleia), și copiii te-au capturat, copiii care au fost concepuți în patul acela dublu care scîrțîia tot timpul și care avea tăblia scrijelită. După ce se lăsa întunericul tu și cu ea- făceați copii - șase copii sau șapte sau zece. Banca te-a capturat și negustorul de mașini și magazinul Sears din Lewiston și John Deere din Brunswick. Dar mai ales orașul te-a capturat, pentru că îl cunoști așa cum cunoști doar forma sînului soției tale. Știi cine își pierde vremea la magazinul lui Crossen în timpul zilei pentru că Knapp Shoe l-a dat afară și știi cine este încornorat, încă dinainte să o știe el.

Însuși, așa cum este Reggie Sawyer, din cauza pustiului ăla de la compania de telefoane, care-și vîră fitilul în butoiușul lui Bonnie Sawyer; știi unde duc drumurile și unde, în după-amiezele de vineri, tu împreună cu Hank și cu Nolly Gardener puteți merge și puteți să vă opriți pe marginea lor și să beți cîteva cutii de bere sau cîteva lăzi. Știi care sînt capcanele terenului și știi cum poți să te strecuri prin mlaștini în aprilie fără să-ți uzi măcar vîrfurile cizmilor. Știi tot. Și orașul te cunoaște. Știe cum te doare fundul din cauza scaunului tractorului la sfîrșitul unei zile de arat și știe că umflătura pe care o ai în spate este doar un chist și nu trebuie să-ți faci probleme din cauza asta, cum ți-a spus doctorul la început, și știe cum mintea ta încearcă să se strecoare înnebunită printre chitanțele pe care le-ai primit în ultima săptămînă a lunii. Îți citește gîndurile printre minciuni, chiar și printre acelea pe care ți le spui ție însuși, cum ar fi că ai de gînd să-ți duci nevasta și copiii la Disneyland la anul sau în anul următor, cum ar fi că îți poți permite să cumperi un televizor color în rate dacă vei tăia lemne la toamnă, cum ar fi că totul va fi bine. A face parte din oraș este ca un act sexual zilnic, atît de pur, atît de complet încît, în comparație cu el, ce faci tu și nevasta ta în patul care scîrțîie pare a fi o strîngere anemică de mînă. A face parte din oraș este ceva prozaic, senzual, amețitor. Și în întuneric, orașul este al tău și tu ești al orașului și împreună dormiți ca cei duși din lume, ca pietrele din pămîntul tău din partea de nord. Nu există viață aici, ci numai moartea lentă a zilelor, astfel încît, atunci cînd răul coboară asupra orașului, pogorîrea lui, pare aproape hotărîtă dinainte, pare -dulce și totodată îți amortește simțurile. Parcă orașul ar ști că vine răul și ar ști și sub ce înfățișare se va arăta. -

Orașul își are tainele sale pe care și le păstrează cu o sfințenie. Oamenii nu le cunosc pe toate. Știu că soția bătrînului Albie Crane a fugit cu un comis-voiajor din New York - sau își închipuie că știu. Însă Albie i-a crăpat țeasta după ce comis-voiajorul ei a abandonat-o și i-a legat o piatră de picioare și a aruncat-o într-o fîntînă părăsită și douăzeci de ani mai tîrziu Albie a murit împăcat în patul său în urma unui atac de cord, întocmai cum va muri și fiul său, Joe, mai tîrziu în această poveste, și poate că într-o zi, un copil va da peste fîntîna părăsită în locul unde este ascunsă printre tufe de mure sălbatice și va desface scîndurile înălbite și lustruite de vreme și va vedea scheletul aproape sfărîmat cum se holbează la el de pe fundul acoperit cu pietriș, cu medalionul primit de la comis-voiajor atîrnîndu-i încă, verde și plin de mușchi, pe cutia toracică.

Știu că Hubie Marsten și-a ucis nevasta, însă nu știu ce a obligat-o să facă înainte de asta și nu știu nici ce s-a întimplat în bucătăria scăldată în soare în clipele dinainte să-i împrăstie creierii pe pereți, în bucătăria în care mirosul de caprifoi atîrna greu, în aerul fierbinte, cu dulceața grețoasă a unui cavou descoperit. Și nici nu știu că ea l-a implorat să o facă.

Unele femei bătrîne din oraș - Mabel Werts, Glynis Mayberry, Audrey Hersey - își amintesc că Larry McLeod a găsit și niște hîrtii carbonizate în soba de la etaj, însă nici una din ele nu știa că acele hîrtii erau corespondența de doisprezece ani dintre Hubert Marsten și un nobil austriac uluitor de bătrîn, pe

nume Breichen, sau că această corespondență între cei doi începuse prin intermedierea unui negustor de cărți destul de ciudat din Boston care, în 1933, a avut parte de o moarte îngrozitoare, și nu știu că Hubie a ars scrisorile una câte una înainte să se spînzure, punîndu-le în focul din sobă, urmărind cum flăcările înnegresc și carbonizează hîrtia groasă, de culoarea untului și șterg scrisul elegant, subțire ca firul pînzei de păianjen. Nu știu că zîmbea în timp ce făcea asta, așa cum zîmbește Larry Crockett acum, cînd se gîndește la titlurile de proprietate fabuloase care se află în siguranță în seiful său personal de la Banca din Portland.

Mai știu că Coretta Simons, văduva bătrînului Jumpin Simons se stinge încet și îngrozitor de cancer intestinal, dar nu știu că există mai mult de treizeci de mii de dolari ascunși sub tapetul de pe pereții - sărăcăcioasei camere de zi, rezultat al unei polițe de asigurări pe care a încasat-o, dar nu a investit niciodată banii și acum, la sfîrșitul zilelor, a uitat cu totul de ei.

Știu că, în acel septembrie fumuriu al anului 1951 un incendiu a devastat jumătate din oraș, însă nu știu că focul a fost pus și nu știu că băiatul care l-a pus a absolvit școala în 1953 și a plecat să se îmbogățească cu o sută de mii de dolari pe Wall Street, și, chiar dacă *ar fi știut*, tot nu și-ar fi putut închipui ce anume l-a îndemnat să o facă și cum amintirea faptei sale i-a chinuit mințile în următorii douăzeci de ani ai vieții, pînă cînd o embolie a creierului l-a gonit în mormînt la vîrsta de patruzeci și șase de ani.

Nu știu că abatele John Groggins se trezește uneori în miez de noapte cu coșmarul încă viu în spatele craniului său pleșuv -coșmaruri în care el predică la ora de religie de joi seară în fata Clasei Tinerelor Domnișoare, și e gol pușcă și unsuros și ele sînt pregătite să-l primească; sau că, Floyd Tibbits a rătăcit toată ziua de vineri ca prin vis, simțindu-se rău, simțind cum soarele îi luminează cu dușmănie pielea ciudat de palidă, amintindu-și vag că a fost la Ann Norton, fără a-și aminti deloc atacul asupra lui Ben Mears, însă păstrînd vie în memorie recunoștința apatică cu care a întîmpinat amurgul, recunoștința și anticiparea unui eveniment important și bun; sau că Hal Griffen are sase reviste pornografice ascunse în spatele dulapului sau și oricînd prinde prilejul se masturbează cu ochii la ele; sau că George Middler are o valiză plină cu chilotei din mătase și sutiene și portjartiere și ciorapi și că uneori trage obloanele de la ferestrele locuinței sale de deasupra magazinului de mărunțișuri și încuie ușa și o zăvorăște și apoi stă în fața oglinzii mari din dormitor pînă cînd începe să gîfîie și apoi cade în genunchi și se masturbează; sau că bietul Carl Foreman a încercat să țipe dar nu a fost în stare atunci cînd Mike Ryerson a început să tremure pe masa din metal din camera de la morgă și că țipătul i s-a transformat în cioburi mute de sticlă în gîtlej atunci cînd Mike a deschis ochii și s-a ridicat; sau că Randy McDougali, bebelușul în vîrstă de numai zece luni, nici măcar nu s-a împotrivit atunci cînd Danny Glick s-a furișat prin fereastra dormitorului, l-a smuls din pătuț și și-a înfipt dinții în gîtul ce purta încă urmele loviturilor mamei lui.

Acestea sînt tainele orașului; unele vor fi cunoscute mai tîrziu iar altele nu vor fi dezvăluite niciodată. Orașul le păstrează cu grijă și nu lasă să se citească nimic pe chipul său.

Orașului nu îi pasă de lucrarea diavolului mai mult decît i-ar păsa de cea a lui Dumnezeu sau a omului. A cunoscut întunericul. Și întunericul a fost suficient.

2

Sandy McDougall își dădu seama că ceva nu era în regulă chiar în clipa cînd s-a trezit, însă nu-și putea da seama ce anume. Cealaltă jumătate a patului era goală; era ziua liberă a lui Roy și se dusesese la pescuit cu niște prieteni. Urma să se întoarcă pe la prînz. Nu ardea nimic pe aragaz și pe ea nu o durea nimic. Așa că ce nu era în regulă?

Soarele. Asta era.

Soarele lumina partea de sus a tapetului dansînd printre umbrele aruncate de frunzele arțarului din fața ferestrei. Însă de obicei Randy o trezea cu mult înainte ca soarele să se joace cu umbrele frunzelor de arțar pe perete...

Privirea-i uimită se opri pe cadranul ceasului de pe scrin. Nouă și zece.

Îngrijorarea o sufocă.

— Randy? strigă, iar capotul îi filfii în spate cînd se repezi pe coridorul îngust al rulotei.

— Randy! *Iubitule?*

Camera copilului era inundată de lumina soarelui care se revărsa prin unica fereastră de deasupra pătutului... fereastra era deschisă. Dar a închis-o cînd s-a dus la culcare cu o seară înainte. Întotdeauna o închidea.

Pătutul era gol.

— Randy? șopti ea.

Și îl văzu.

Trupul micuț, îmbrăcat în pijamaua decolorată de prea multe spălări, fusese aruncat într-un colț,

ca un gunoi. Un picior îi era ridicat într-o poziție grotescă, aidoma unui semn de exclamare întors pe dos.

— *Randy!*

Se aruncă în genunchi lângă el, cu trăsăturile schimonosite de șoc. Luă copilul în brațe. Corpul acestuia era rece.

— Randy, iubitul meu, trezește-te, Randy, Randy, trezește-te...

Vînătăile dispăruseră. Dispăruseră toate. Peste noapte, iar acum chipul și trupul micuț erau desăvîrșite. Culoarea pielii era sănătoasă. Pentru prima oară de cînd l-a adus pe lume, i se păru că este frumos și țipă disperată la vederea acestei frumuseți -țipăt oribil, nefericit.

— Randy! *Trezește-te!* Randy? Randy? Randy?

Îl ridică și alergă înspre bucătărie, cu capotul alunecîndu-i acum de pe umeri. Pe scaunul înalt de bebeluș mai era încă tava cu resturile uscate ale cinei lui Randy de cu o seară înainte. Îl puse în scaun, sub un mănunchi de raze de soare. Capul lui Randy îi căzu moale pe piept și copilul alunecă într-o parte cu un soi de hotărîre cumplit de înecat, pînă cînd se bloca în unghiul format de tavă și unul din brațele scaunului.

— Randy? zîmbi ea.

Ochii îi ieșiseră din orbite ca niște bile de un albastru viciat, îl bătu ușor pe obraji.

— Trezește-te acum, Randy. Papa, Randy. Ți-e fomică? Te rog... oh, Isuse, te rog...

Se repezi la dulap, îl deschise și cotrobăi prin el, răsturnînd o cutie cu orez, o conservă cu ravioli, o sticlă cu ulei. Sticla cu ulei se sparse, împrăștiind lichidul gros pe aragaz și pe dușumea. Găsi un borcan cu cremă de ciocolată și smulse și o linguriță de plastic din scurgătorul de lângă chiuvetă.

— Uite, Randy. Ce-ți place ție. Trezește-te și papă cremă. Cioco, Randy. Cioco, cioco.

Furia și teroarea îi întunecară mintea.

— *Trezește-te!* țipă la el, iar stropii de salivă îmbrobonară pielea translucidă a frunții și obrazilor copilului.

— *Trezește-te trezește-te în numele lui Dumnezeu căcat cu ochi ce ești TREZEȘTE-TE!*

Smulse capacul borcanului și luă cu lingura din crema cu aromă de ciocolată. Mîna ei, care înțelesese deja adevărul, tremura atît de tare încît vărsă pe jos aproape întreg conținutul, împinse ce mai rămăsese în lingură printre buzele moarte și restul de cremă căzu pe tavă, cu plescăieli oribile. Lingura se izbi de dinții copilului.

— Randy, îl imploră ea. Nu o mai necăji pe mama.

Întinse și mîna cealaltă și-i forță gura să se deschidă cu un deget, și împinse înăuntru' ce mai rămăsese din crema de ciocolată.

— Așa, spuse Sandy McDougall.

Pe buze îi apărură un zîmbet imposibil de descris în speranța lui smintită. Se așeză pe scaunul de bucătărie, lăsîndu-și mușchii să se relaxeze. Acum totul era în regulă. Acum își dădea seama că ea încă îl mai iubește și va înceta farsa asta plină de cruzime.

— Bună? murmură ea. Cioco bună, Randy? Vrei să rîzi la mami? Fii băiețel bun și rîzi la mami.

Întinse degete tremurînde și ridică colțurile gurii lui Randy.

Ciocolata căzu petavă - pleosc.

Începu să urle.

3

Tony Glick se trezi sîmbătă dimineața cînd soția lui, Marjorie, se prăbuși în camera de zi.

— Margie? o strigă el așezîndu-se pe marginea patului. Margie?

După o pauză lungă, mult prea lungă, îi răspunse:

— N-am pățit nimic, Tony.

Privi în gol. Nu purta decît pantalonii de pijama, iar șlițul îi atîrna deschis între picioare. Părul i se ridicase în creștet într-o creastă de cocoș. Păr bogat și negru, moștenit de amîndoi băieții lui. Oamenii credeau că e evreu, însă tocmai părul acesta creț ar fi trebuit să-i trădeze originea italiană, se gîndea deseori. Bunicul său se numise Gliccucchi. Și atunci cînd cineva i-a spus că este mult mai ușor să te descurci în America dacă ai nume american, un nume scurt și sonor, tata-mare s-a dus la tribunal și și-a schimbat numele în Glick, fără să-și dea seama că tocmai vînduse adevărul unei minorități în schimbul aparenței alteia. Trupul lui Tony Glick era masiv, cu pielea întunecată la culoare, cu mușchi bine întreținuți. Pe chipul său se întipărise expresia unuia care tocmai a primit un pumn în nas la ieșirea dintr-un bar.

Se învoise de la serviciu și dormise foarte mult în săptămîna care trecuse. Cînd dormea nu te mai durea. Somnul lui era fără vise. Se culca la șapte și jumătate și se trezea la zece dimineața următoare. Mai ațipea și după-amiaza între două și trei. Timpul scurs între scena pe care o făcuse la

Înmormîntare'a lui Danny și dimineața aceasta însoțită de sîmbătă i se părea învăluit în cețuri și ireal. Oamenii tot veneau și le aduceau mîncare. Mîncăruri gătite, conserve, cozonaci, plăcinte. Margie spunea că habar nu are ce să facă cu toate astea. Nu le era foame deloc. Miercuri seara a încercat să facă dragoste cu soția lui și amîndoi au izbucnit în plîns.

Margie nu se simțea bine. Metoda prin care ea încerca să facă față situației era să facă curățenie în toată casa și mătura și aspira și ștergea praful și spăla dușumelele cu o patimă furioasă care înlătura orice gînd. Zilele răsunau de zdrăgănitul găleților cu apă și de zumzăitul aspiratorului, iar aerul era plin de aromele înțepătoare de amoniac și detergent. Strînsese toate hainele și jucăriile copiilor, le împachetase cu grijă în cutii mari de carton și le dusesse la Armata Salvării și la magazinul Bunăvoinței. Joi dimineața, cînd a ieșit din dormitor, Tony a descoperit toate cutiile etichetate și aliniate frumos în fața ușii de la intrare. Niciodată în viața lui nu a mai văzut ceva atît de oribil ca acele cutii mute. Margie a mai scos și toate covoarele în curtea din spate, le-a atîrnat pe sîrme și le-a bătut cu cruzime. Și oricît de împăienjenită i-ar fi fost privirea în starea lui de semiconștiență, Tony tot a observat cît de palidă devenise soția sa începînd de marți sau miercuri; pînă și buzele ei păreau a-și fi pierdut culoarea naturală. Cearcănele adînci, negricioase i se strecuraseră pe nesimțite sub ochi.

Gîndurile acestea îi trecură prin minte în mai puțin timp decît ar fi durat să le pună în cuvinte și era pe punctul de a adormi din nou cînd ea căzu iarăși, însă, de această dată, nu îi mai răspunse cînd o strigă.

Se ridică și se tîrî pe scări pînă în camera de zi și o văzu lungită pe jos, respirînd sacadat și privind fix tavanul cu ochi buimăciți. Tocmai schimba aranjamentul camerei și toate mobilele erau trase de la locul lor, dînd încăperii un aspect ciudat, de mecanism dezmembrat.

Boala de care suferea avansase în timpul nopții și înfățișarea ei pătrunse ca o lamă de cuțit prin ceața care îi învăluia mintea. Purta încă un halat care i se rupsesse pînă aproape de coapsă. Picioarele ei aveau culoarea marmurei; bronzul căpătat în timpul vacanței de vară dispăruse aproape complet. Mîinile i se mișcau ca niște năluci. Gura îi era deschisă, de parcă nu avea suficient aer și observă și ciudata lungime a dinților, însă nu se opri să analizeze motivul. S-ar fi putut să fie vorba doar de un joc al luminii.

— Margie? Iubito?

Ea încercă să-i răspundă, nu reuși, și atunci îl cuprinse frica adevărată. Se duse să cheme un doctor.

— Nu... nu.

Cuvintele erau repetate printre răsuflări sacadate. Izbutise cu greu să se ridice în șezut și întreaga casă tăcută era plină doar de respirația ei șuierătoare.

— Ridică-mă..., ajută-mă... soarele arde atît de tare...

Se duse la ea și o luă în brațe, uluit de cît de ușoară era. Părea a nu cîntări mai mult decît o bocceluța cu vreascuri.

— ...canapea...

O așeză acolo, cu capul sprijinit de brațul canapelei. Acum, cînd se afla în afara razelor de soare care treceau prin fereastră și formau un lac de lumină pe covor, respirația ei părea a se fi liniștit într-o oarecare măsură. Închise ochii cîteva clipe și el-fu iarăși impresionat de strălucirea netedă a dinților ei în contrast cu buzele. Simți nevoia să o sărute.

— Lasă-mă să chem un doctor, spuse.

— Nu. Mă simt mai bine. Soarele mă... mă ardea. Îmi venea să leșin. Mi-e mai bine acum.

Obrajii i se coloraseră ușor.

— Ești sigură?

— Da. Mi-e bine.

— Te-ai oboșit prea tare, iubito.

— Da, răspunse ea pe un ton răbdător, însă ochii i se mișcau neliniștiți.

El își trecu o mînă prin păr, trăgînd de șuvițele rebele.

— Trebuie să ieșim din starea asta,- Margie. Trebuie. Arăți...

Se întrerupse, nedorind să o rănească.

— Arăt groaznic, spuse ea. Știu. M-am uitat în oglinda de la baie înainte de culcare aseară și parcă nici nu eram acolo. O clipă mi s-a părut...

Umbra unui surîs îi șterse buzele.

— Mi s-a părut că vîd cada din spate. De parcă nu mai rămăsese decît foarte puțin din mine și ce rămăsese era... ah, atît de... șters...

— Vreau să te consulte doctorul Reardon.

Însă ea nu-i dădu atenție. Părea că nu l-a auzit

— Am avut cel mai frumos vis în ultimele trei sau patru nopți, Tony. Și era atît de real. În vis, Danny vine la mine. Zice: „Mămico, mămico, sînt așa de fericit că am venit acasă.” Și mai zice... mai zice...

— Ce mai zice? o întrebă cu blîndețe.
 — Zice... că e bebelușul meu din nou. Copilul meu la sînul meu iarăși. Și îi dau să sugă și... și atunci mă cuprinde un sentiment atît de dulce și puțin amar, atît de asemănător cu cel pe care l-am simțit cînd era într-adevăr micuț, înainte să îl înțarc, însă după ce-i ieșiseră dințișorii și mă mușca - oh, trebuie să ți se pară *îngrozitor*. Ca poveștile alea pe care le aud psihiatrii.
 — Nu, spuse el. Nu.
 Se așeză în genunchi lîngă ea și ea îl cuprinse cu brațele de după gît'și începu să plîngă încet. Brațele ei erau reci.
 — Fără doctor, te rog, Tony. O să mă odihnesc astăzi.
 — Bine.
 Faptul că cedase în fața rugămintelor ei îl făcu să se simtă cumva neliniștit.
 — E un vis atît de frumos, Tony, spuse, cu buzele aproape lipite de gîtul lui. Mișcarea gurii, duritatea atenuată a dinților în spatele buzelor erau uluitor de senzuale. Își dădu seama ca are o erecție.
 — Aș vrea să-l visez din nou la noapte.
 — Poate că ai să-l visezi, zise el mîngîindu-i părul. Poate că ai să-l visezi.

4

— Dumnezeu, ce bine arăți, spuse Ben
 În lumea spitalului de alb compact și verde anemic, Susan Norton arăta, într-adevăr, foarte bine. Purta o bluză de un galben strălucitor, cu dungi negre, verticale și o fustă scurtă albastră din material de doc.
 — Și tu arăți bine, răspunse ea și se îndreptă spre patul lui. O sărută adînc, iar cu mîna îi cuprinse șoldul și o mîngîie.
 — Hei, zise Susan, întrerupînd sărutul. Te dau afară pentru chestia asta.
 — Nu pe mine.
 — Sigur că nu. De mine era vorba.
 Se priviră.
 — Te iubesc, Ben.
 — Și eu te iubesc.
 — Dacă m-aș putea urca în pat lîngă tine acum...
 — Stai puțin, doar să trag cuvertura.
 — Cum aș putea să explic asta zaharisiților de aici?
 — Spune-le că îmi dai plosca.
 Zîbind, clătină din cap și își trase un scaun.
 — S-au întîmplat multe în oraș, Ben.
 Deveni serios:
 — Ce anume?
 Ea șovăi:
 — Nici nu prea știu cum să-ti spun sau ce părere am eu despre toate astea. În cel mai fericit caz, aș putea spune că mă simt foarte derutată.
 — Păi, spune-mi tot și am să încerc eu să găsesc explicații.
 — Cum te simți, Ben?
 — Mă refac. Nu-i nimic serios. Doctorul lui Matt, unul, Cody..
 — Nu. Mă refer la mintea ta. Cît crezi din toată povestea asta cu Conte Dracula?
 — Oh. Asta. Matt ți-a spus totul?
 — Matt e chiar aici, în spital. Un etaj mai sus. La Reanimare.
 — Ce?
 Se ridică în coate.
 — Ce-a pățit?
 — Infarct.
 — *Infarct!*
 — Doctorul Cody zice că starea lui s-a stabilizat. A fost internat de urgență, considerat caz grav, însă asta este procedura pentru primele patruzeci și opt de ore. Eram cu el cînd s-a întîmplat.
 — Susan, spune-mi tot ce-ți amintești.
 Bucuria revederii îi dispăruse de pe chip. Trăsăturile lui delicate căpătaseră o expresie atentă, concentrată. Pierdut în camera albă, printre așternuturile albe și în pijamaua albă de spital, arăta iarăși ca un om care de-abia își menține echilibrul pe o sfoară întinsă la mare înălțime, sfoară care poate a început să se destrame.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ben.

— Adică ce părere am despre istoria lui Matt?

— Da.

— Îți voi răspunde spunându-ți ce anume crezi tu. Crezi că m-a înnebunit atât de tare Casa aia a lui Marsten, încât mi-a sărit o doagă. Am dreptate?

— Da, cam așa ceva. Însă niciodată nu m-am gândit la situația asta în... În termeni atât de duri.

— Știu, Susan. Am să încerc acum să-ti explic raționamentul meu. Ar fi chiar bine să-mi fac ordine în gânduri. Și îmi dau seama după fața ta că s-a întâmplat ceva care te-a făcut să nu mai fii chiar atât de sigură pe tine. Așa este?

— Da... dar nu cred, *nu pot*....

— Taci puțin. Cuvintele astea *nu pot*, blochează orice altceva. Așa m-am împotmolit și eu. Cuvintele astea absolute, imperative, nenorocite. *Nu pot*. Nu l-am crezut pe Matt, Susan, pentru că asemenea lucruri nu pot fi adevărate. Însă indiferent din ce unghi îi consideram povestea, nu puteam să-i descopăr nici o inexactitate. Singura concluzie logică era că a luat-o razna, așa este?

— Da.

— Ți s-a părut nebun?

— Nu. Nu, însă...

— Oprește-te. Ai în minte gânduri care încep cu *nu pot*, nu-i așa?

— Cred că da, spuse fata.

— Nici mie nu mi s-a părut nebun sau cu mințile aiurea. Și amîndoi știm că fanteziile paranoice sau complexe de persecuție nu apar peste noapte. Se dezvoltă în timp. Au nevoie să fie udate, hrănite și îngrijite. Ai auzit vreodată pe cineva în oraș zicînd că lui Matt i-ar lipsi o doagă? L-ai auzit vreodată pe Matt văitîndu-se din cauza unui presupus dușman care se ține după el ca să-l omoare? A fost el vreodată implicat în afaceri dubioase -societatea „tumorile la creier sînt cauzate de iradierea cu fluor”, sau Fiii Patrioților Americani sau Frontul de Eliberare Națională? Și-a manifestat el vreodată vreun interes exagerat în chestii cum ar fi ședințele de spiritism, sau proiecțiile astrale, sau teoria reîncarnării? Știi că ar fi fost vreodată arestat?

— Nu, spuse ea. Nu, la toate întrebările tale. Însă, Ben... mă doare să spun așa ceva despre Matt, chiar să presupun asta, dar există cazuri cînd oamenii înnebunesc într-un mod foarte liniștit. Înnebunesc pe dinăuntru.

— Nu cred, șopti el. Există semne. Uneori nu le poți desluși dinainte, însă poți după aceea. Dacă ai face parte dintr-un juriu, ai crede mărturia lui Matt despre un accident de mașină?

— Da...

— L-ai crede dacă ți-ar spune că a văzut un hoț care l-a omorît pe Mike Ryerson?

— Da, cred că da.

— Dar nu așa ceva.

— Ben, pur și simplu *nu pot*...!

— Uite, ai spus din nou cuvintele astea.

Își dădu seama că avea de gând să protesteze și ridică o mîna, oprindu-i cuvintele.

— Nu discut acest caz, Susan. Încerc doar să-ți explic cum am raționat. Bine?

— Bine. Continuă.

— Al doilea gând care mi-a trecut prin minte a fost că cineva i-a întins o cursă. Cineva care nu este întreg la minte, sau cineva care îi poartă o ranchiună teribilă.

— Așa m-am gândit și eu.

— Matt zice că nu are dușmani. Îl cred.

— Toți avem dușmani.

— Există dușmani și dușmani. Nu uita lucrul cel mai important - în toată povestea asta e și un cadavru. Dacă cineva avea intenția să-i plătească o poliță lui Matt, atunci acest cineva a trebuit să-l omoare pe Mike Ryerson ca s-o facă.

— De ce?

— Pentru că toată tărășenia asta nu prea are sens fără un cadavru. Și totuși, după spusele lui Matt, l-a întîlnit pe Mike din pură întîmplare. Nimeni nu l-a ademenit la barul lui Dell joi seara. Nu a primit nici un telefon anonim, nici un bilet, nimic. Coincidența acestei întîlniri este ea însăși suficientă pentru a scoate din calcul un plan prestabilit.

— Și atunci ce explicații logice mai rămîn?

— Că Matt a visat că ar fi auzit cum s-a deschis fereastra, că a visat rîsul și sunetele ca de supt. Că Mike a murit dintr-o cauză naturală, dar necunoscută încă.

— Numai că tu nu crezi asta.

— Nu cred că a visat că aude cum se deschide fereastra. Era deschisă. Și oblonul căzuse jos pe iarbă. L-am văzut și l-a văzut și Parkins Gillespie. Și am mai observat și altceva. Matt are numai obloane cu zăvor - se încuie pe dinafară, nu și pe dinăuntru. Nu poți să le deschizi dinăuntru decît dacă

le forțezi cu o șurubelniță sau cu o daltă. Și în cazul ăsta ar fi o treabă anevoioasă. Și ar rămîne urme. N-am văzut nici o urmă. Și mai e ceva: pămîntul de sub fereastra aceea este destul de moale. Dacă ai fi vrut să scoți oblonul de la etaj, ai fi avut nevoie de o scară și scara ar fi lăsat urme pe pămînt. Nu era nici o urmă. Asta mă neliniștește cel mai tare. Un oblon de la etaj scos pe dinafară și nici o urmă de scară dedesubt.

Se priviră gravi.

— Numai la asta m-am gîndit toată dimineața. Și cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît povestea lui Matt mi se părea mai reală. Așa că am riscat. Mi-am scos din minte pentru o vreme gîndurile care încep cu *nu pot*. Acum, spune-mi ce s-a întîmplat azi-noapte la Matt acasă. Nimeni nu va fi mai fericit ca mine dacă se va dovedi că toată povestea asta nu e decît o închipuire de-a noastră.

— Nu este, spuse ea pe un ton nefericit. De fapt, situația s-a înrăutățit și mai mult. Tocmai terminase să-mi povestească despre Mike Ryerson. A zis că aude pe cineva la etaj. Era speriat, dar s-a dus acolo.

Își puse mîinile în poală și îi le strînse cu putere, de parcă i-ar fi fost teamă să fiu zboare.

— O vreme nu s-a întîmplat nimic... și apoi Matt a strigat ceva despre faptul că își revocă invitația. După aceea... nu prea știu cum să...

— Continuă. Nu te mai chinui să-ți găsești cuvintele.

— Cred că cineva - *altcineva* - a scos un fel de, șuierat. Apoi s-a auzit o bufnitură, de parcă ar fi căzut ceva.

Privirea ei era sumbră.

— Și apoi am auzit o voce care a spus: *O să am grijă să dormi somnul de veci, profesore*. Cuvînt cu cuvînt, așa a spus. Și, mai tîrziu, cînd am intrat în cameră să iau o pătură pentru Matt, am găsit asta.

Scoase inelul din buzunarul bluzei și îl puse în mîna lui Ben. Ben îl-răsuci pe toate părțile, apoi îl îndreptă spre fereastră, pentru a descifra inițialele.

— M.C.R. Mike Ryerson?

— Mike Corey Ryerson. L-am scăpat din mînă și doar cu efort foarte mare m-am convins să-l ridic din nou - m-am gîndit că poate tu sau Matt o să vreți să-l vedeți. Ține-l tu. Nu-l mai vreau.

— Te face să te simți...

— Rău. Foarte rău.

Își ridică capul sfidătoare:

— Însă, Ben, orice gînd logic se împotrivește acestei povești. Mai degrabă aș crede că Matt l-a ucis într-un fel misterios pe Mike Ryerson și a inventat apoi istoria asta nebunească cu vampiri din motive numai de el știute. A montat în așa fel oblonul încît să cadă singur. A vorbit pe două voci, ca un ventriloc, în camera de oaspeți, în timp ce eu eram la parter; a pus inelul lui Mike...

— Și și-a provocat și un infarct ca să pară mai credibil, spuse aspru Ben. Încă nu mi-am pierdut speranța într-o explicație rațională, Susan. Sper, într-adevăr, să existe una. Aproape că mă rog să existe una. Sînt amuzanți monștrii din filme, însă ideea că ei stau la pîndă în nopte printre noi nu este deloc distractivă. Pot chiar să fiu de acord cu tine că oblonul a fost montat intenționat în așa fel încît să cadă - ar fi putut fi ajutat să facă șmecheria asta doar de o frînghie ancorată de acoperiș. Să mergem mai departe. Matt este, în felul lui, un savant. Bănuiesc că există licori, otrăvuri care ar putea determina simptomele pe care le prezenta Mike - poate otrăvuri nedetectabile. Sigur că teoria asta cu otrava e cam greu de crezut, pentru că Mike mîncă așa puțin...

— Nu te poți baza decît pe cuvîntul lui Matt, interveni ea. -N-ar minți, pentru că știe că examinarea stomacului victimei este o parte importantă a autopsiei. Și o seringă ar lăsa semne. Însă, de dragul discuției, să zicem că s-ar fi putut întîmpla așa. Și un om ca Matt ar fi putut să ia ceva care să-l facă să simuleze un atac de cord. Dar care este motivul? Clătină din cap, neajutorată.

— Chiar dacă ar exista un motiv pe care noi nici nu-l putem bănuî, de ce ar inventa o poveste atît de nebunească? Cred că Ellery Queen ar putea să explice, însă viața nu este un roman de Ellery Queen.

— Dar povestea... povestea asta e nebunie curată, Ben.

— Da, așa a fost și Hiroshima.

— Încetează! izbucni ea dintr-o dată. Nu mai face pe intelectualul neînțeleș! Nu-ți stă bine! Vorbim despre basme, coșmaruri, psihoze, cum vrei să-i spui...

— Rahat, spuse el. Fă legătura. Lumea se prăbușește în jurul nostru și tu te împiedici de cîțiva vampiri,

— 'Salem's Lot este orașul meu, se încăpățîină ea. Dacă se întîmpla ceva aici, atunci este real. Nu filozofie.

— Sînt de acord cu tine, zise el și-și atinse bandajul de la cap cu un gest mîhnit. Și fostul tău iubit are o directă de dreapta năprasnică.

— Îmi pare rău. Asta e o latură a lui Floyd pe care nu am cunoscut-o. Nu pot să înțeleg.

— Unde e acum?

— În celula pentru bețivi a pușcăriei. Parkins Gillespie i-a zis mamei mele că ar trebui să-l predea șerifului districtual - Șerifului McCaslin, adică - însă s-a gândit să mai aștepte să vadă dacă vrei să faci vreo plîngere.

— Ai ceva de spus în sensul ăsta?

— Absolut nimic, spuse fără emoție. Nu mai există în viața mea.

— Nu depun nici o plîngere.

Își ridică sprîncenele.

— Însă vreau să stau de vorbă cu el.

— Despre noi?

— Despre motivul care l-a făcut să vină la mine îmbrăcat în trenchi, cu pălărie, ochelari de soare... și mănuși de cauciuc.

— Ce?

— Ei bine - spuse privind-o atent -, strălucea soarele. Îl lumina direct. Și nu cred că îi făcea plăcere.

Se priviră în tăcere. Părea a nu mai fi nimic de spus despre acest subiect.

5

Cînd Nolly i-a adus lui Floyd micul dejun de la Excellent Cafe, Floyd dormea buștean. Lui Nolly i se părea o ticăloșie să-l trezească doar ca să mănînce două ouă arse și cinci sau șase bucăți de slănină unsuroasă pregătite de Pauline Dickens, așa că Nolly le mîncă el însuși în birou și bău și cafeaua. Un talent tot avea Pauline: făcea cafea bună, măcar atît. Însă atunci cînd i-a adus prînzul și Floyd dormea încă și tot în aceeași poziție, Nolly se sperie puțin și puse tava pe podea și lovi gratiile celulei cu lingura.

— Hei! Floyd! Trezește-te, ți-am adus masa.

Floyd nu se trezi și Nolly își scoase inelul cu chei din buzunar ca să deschidă ușa celulei pentru bețivi. Se opri însă înainte de a introduce cheia în broască. Cu o săptămînă înainte se întîmplase un mare tîmbălău din cauza unui tip care s-a prefăcut bolnav pînă cînd a sărit la bătaie. Nolly nu credea că Floyd Tibbits ar fi fost un tip deosebit de dur, însă, pe de altă parte, nu prea putea spune că îi cîntase un cîntec de leagăn lui Mears,

Stătea nehotărît, ținînd lingura într-o mînă și inelul cu chei în cealaltă, un individ masiv a cărui cămașă albă, descheiată la guler, era întotdeauna pătată de transpirație la subțioară în zilele calde. Făcea parte din echipa de popice, iar la sfîrșit de săptămînă colinda barurile. În portofel, chiar lîngă calendarul de buzunar oferit de biserica luterană, avea o listă cu baruri și moteluri din Portland în fața cărora este atîrnată o lumină roșie. Era un tip prietenos, un păcătos simpatic, cu reacții încete și greu de scos din sîrite. Cu toate aceste calități deloc de neglijat, nu avea o minte prea vioaie și zăbovi cîteva minute bune în fața celulei, întrebîndu-se cum să procedeze, lovind în continuare gratiile, strigîndu-l pe Floyd, dorindu-și ca acesta să se miște sau să sforăie sau să facă ceva, orice. Tocmai se gîndea că poate ar fi fost bine să-l cheme pe Parkins prin radio și să-i ceară instrucțiuni, cînd Parkins însuși spuse din usa biroului:

— Ce dracu' faci, Nolly? Îți chemi porcii?

Nolly se înroși violent:

— Floyd nu vrea să se miște, Park. Mă tem că poate că... i-e rău.

— Și crezi că dacă lovești gratiile cu lingura aia afurisită o să se simtă mai bine?

Parkins trecu pe lîngă el și deschise celula.

— Floyd?

Îl scutură de umăr.

— Te simți bi...

Floyd se prăbuși de pe prici pe dușumeaua celulei.

— Drace, spuse Nolly. E mort, nu-i așa?

Dar Parkins părea a nu-l fi auzit. Privea fix chipul ciudat de liniștit al lui Floyd. Încetul cu încetul în mintea lui Nolly își croi drum gîndul că Parkins arăta de parcă cineva l-ar fi speriat îngrozitor de tare.

— Ce, s-a întîmplat, Park?

— Nimic, zise Parkins! Doar că... hai să ieșim naibii de aici. Și apoi spuse, de parcă ar fi vorbit cu sine însuși:

— Isuse, cum îmi mai doresc să nu-l fi atins.

Nolly se uită în jos, la cadavrul lui Floyd, cu o groază pe care abia atunci începea să o priceapă.

— Trezește-te, spuse Parkins. Trebuie să aducem doctorul.

În aceeași zi, după-amiaza târziu, Franklin Boddin și Virgil Rathbun au oprit mașina în fața porții din scînduri de la capătul bifurcației lui Burns Road, la două mile de cimitirul Harmony Hill. Era mașina lui Franklin, o camionetă Chevrolet 1957, vehicul ce avusese culoarea fildeşului corintian în primul an al celui de al doilea mandat al președintelui Ike, însă care acum era colorat într-un amestec de maro de baligă și vopsea roșie de grund. Remorca camionetei era plină cu ceea ce Franklin numea Bețivo-Gunoaie. Cam o dată pe lună, el și cu Virgil încărcau remorca cu Bețivo-Gunoaie și le duceau la groapa cu gunoi. Mare parte din sus-numitele Bețivo-Gunoaie consta în sticle goale de bere, cutii goale de bere, butoașe goale, sticle de vin goale și sticle goale de vodcă Popov.

— Închis, spuse Franklin Boddin mijindu-și ochii ca să citească semnul bătut în cuie pe poartă. Hait, să-mi mănînce cura'.

Trase o dușcă din sticla cu bere care se odihnea în poziție confortabilă sprijinită de umflătura din pantalonii lui și se șterse la gură cu dosul palmei.

— Azi e sîmbătă, nu?

— Sigur, răspunse Virgil Rathbun.

Virgil habar n-avea dacă era sîmbătă sau marți. Era atît de beat încît nu era nici măcar sigur de luna în care se aflau.

— Groapa nu-i închisă sîmbătă, nu? întrebă Franklin.

Pe poartă nu era decît un semn, dar el vedea trei. Își miji din nou ochii. Pe toate cele trei semne scria „închis”. Vopseaua era roșie și fără îndoială că provenea din bidonul cu vopsea aflat în coliba de îngrijitor a lui Dud Rogers.

— N-a fost niciodată închisă sîmbătă, zise Virgil.

Ridică sticla, nu-și nimeri gura din prima încercare și își vărsă berea pe umărul stîng.

— Ce pizda mă-sii.

— Închis, rosti Franklin cu iritare crescîndă. Puiu' ăla de curvă a plecat la femei, asta e. O să mi ți-l închid *eu pe el*.

Trecu camioneta în viteză înțîia și izbi zăvorul. Spuma din sticla de bere dintre picioare i se revărsa pe pantaloni.

— Fute-o, Franklin! strigă Virgil și scoase un rîgîit puternic cînd camioneta sfărîma poarta, răsturnînd-o în șanțul drumului, plin cu conserve goale. Franklin trecu într-a doua și țișni pe drumeagul plin de urme de roți și gropi. Camioneta sălta înnebunită pe arcurile ei uzate. Sticlele cădeau din remorcă și se spargeau. Pescărușii țipau, învîrtindu-se în zbor deasupra lor.

La un sfert de milă după poartă, bifurcația lui Burns Road, cunoscută acum sub numele de Dump Road (Drumul Gunoaielor) se înfunda într-un teren defrișat, care era groapa propriu-zisă. Arinii și arțarii de lîngă drum se dădeau la o parte ca să descopere terenul întins, acoperit cu pămînt reavăn, care fusese netezit și amenajat prin folosirea permanentă a buldozerului cel vechi, marca Case, parcat acum lîngă coliba lui Dud. În spatele acestei arii întinse se afla mina de prund unde se aruncau gunoaiele ce se întindeau în movile gigantice, licărind cu miile de ochi argintii ai sticlelor și cutiilor din aluminiu.

— Fir-ar al dracu' de cocoșat împutîit, căcăcios, parcă n-a arat și n-a ars gunoaiele toată săptămîna, spuse Franklin.

Apăsă puternic cu ambele picioare pe pedala de frînă care se înecă în podeaua mașinii cu un urlat mecanic. După un timp, camioneta se opri.

— Asta e, s-a ascuns undeva cu o ladă cu bere.

— Nu știam că Dud bea mult, spuse Virgil și-și aruncă pe fereastră sticla goală. Scoase alta din punga de la picioare. O deschise la clanța ușii și berea, zăpăcită din cauza izbiturilor, i se revărsă bolborosind furioasă pe mînă.

— Toți ăștia, cocoșații, beau de sting, zise Franklin atâteștiutor.

Scuipă pe fereastră, își dădu apoi seama că era închisă și șterse flegma de pe geamul zgîriat și murdar cu mîneca de la cămașă.

— Să mergem să-l căutăm. Poate că ne face cinste.

Dădu camioneta înapoi într-un cerc uriaș și nehotărît și se opri cu spatele deasupra celui mai nou transport de resturi menajere ale orașului 'salet's Lot. Opri motorul și tăcerea îi învălui brusc. Cu excepția strigătelor pescărușilor, liniștea era deplină.

— Hai că-i așa *liniște*, mormăi Virgil.

Coborîră și se duseră în spatele camionetei. Franklin desfăcu închizătorile remorcii și încărcătura se prăbuși cu zgomot. Pescărușii care se hrăneau la celălalt capăt al gropii se ridicară într-un nor furios, împînzind văzduhul cu țipetele lor.

Fără vreun cuvînt, cei doi se urcară în remorcă și începură să împingă jos Bețivo-Gunoaiul. Saci verzi din plastic se învolburau în aerul limpede și se spargeau, împrăștiindu-și conținutul cînd atingeau

solul. Făceau treaba asta de mulți ani. Ei constituiau o parte a orașului pe care puțini turiști o vedeau (sau voiau să o vadă) - în primul rînd pentru că orașul îi ignora printr-un acord tacit și, în al doilea rînd, pentru că își construiseră propriul lor sistem de protecție. Dacă te întâlneai pe drum cu camioneta lui Franklin, o uitai chiar în clipa cînd îți dispărea din oglinda retrovizoare. Dacă se întâmpla să le vezi coliba, cu coșul ei de tablă de pe acoperiș trimițînd o șuviță subțire de fum în cerul de noiembrie, nu o luai în seamă. Dacă îl vedeai pe Virgil ieșind din crîsma din Cumberland cu o sticlă de vodcă căpătată de pomană și învelită în hirtie maron, spuneai salut și apoi nu-ți puteai aduce aminte cine era cel pe care l-ai salutat; chipul îți era cunoscut, însă numele nu-ti venea în minte. Fratele lui Franklin era Derek Boddin, tatăl lui Richie (regele de curînd detronat al Școlii Elementare de pe strada Stanley), și Derek aproape că a uitat că Franklin mai trăiește încă și că se află în oraș. Depășise stadiul de oaie neagră; devenise complet cenușiu.

Camioneta era goală acum. Franklin lovi cu piciorul o ultimă cutie de bere - *poc!* și își sumese pantalonii verzi de lucru.

— Hai să mergem să-l vedem pe Dud, spuse el.

Coborîră din remorcă și Virgil se împiedică într-unui din propriile sale șireturi dezlegate și căzu în fund.

— Isuse, nu mai fac lucruri bune ca altădată, mormăi el nedeslușit.

Se îndreptară spre coșmelia din carton gudronat a lui Dud. Ușa era închisă.

— Dud! răcni Franklin. Hei, Dud Rogers!

Lovi o dată în ușă și întreaga baracă se cutremură. Lacătul mic care încuie ușa pe dinăuntru se desfăcu și ușa se deschise clătîndu-se. Baraca era goală, însă în aer persista un miros dulceag, grețos, care îi făcu să se privească lung și să se strîmbe - și doar erau veterani ai cîrciumilor, obișnuiți cu aromele de latrină și vărsături de toate nuanțele și densitățile. Izul acesta îl făcu pe Franklin să se gîndească în treacăt la murăturile uitate în butoi ani în șir, pînă cînd zeama care curge din ele devine albă.

— Pui-de cățea, spuse Virgil. Pute mai rău ca o cangrenă.

Cu toate acestea, baraca era curată ca un dispensar. O cămașă a lui Dud era atîrnată într-un cui deasupra patului, scaunul scorjit de bucătărie era împins sub masă, iar prețul era făcut în stil cazon. În spatele ușii, pe un ziar împăturit, se afla cutia cu vopsea roșie.

— Borăsc dacă n-o ștergem de-aici, zise Virgil.

Chipul lui căpătase o tentă verzuie.

Franklin, care nici el nu se simțea mai bine, se retrase și închise usa.

Cercetară groapa cu gunoi, care era însă la fel de pustie și stearpă ca și munții de pe lună.

— Nu-i aci, spuse Franklin. Tre' să fie pe undeva prin pădure, beat cui.

— Frank?

— Ce? îl repezi Franklin. Era deja foarte nervos.

— Ușa era încuiată pe dinăuntru. Dacă nu-i acolo, cum a ieșit?

Uimit, Franklin se întoarse și examina atent baraca. *Pe fereastră* vru să spună, însă se răzgîndi. Fereastra nu era altceva decît un pătrat decupat în cartonul gudronat și acoperit cu o folie din plastic. Și nici nu era suficient de largă cît să-i permită lui Dud să se strecoare afară, mai ales cu cocoașa în spate.

— Nu contează, spuse Franklin morocănos. Dacă nu vrea să bea cu noi, să-l fut. Hai s-o'ntindem d-acilea.

Se înapoiară la camionetă, și Franklin simți cum ceva își croiește drum prin membrana protectoare a beției - ceva ce nu va mai fi în stare să-și amintească mai tîrziu și nici nu va dori să încerce să-și amintească: un fior necunoscut; senzația că în acel loc se întîmplase un lucru foarte rău. Ca și cum groapa căpătase o inimă care bate iar bătăile acestea erau rare, însă pline de o vitalitate teribilă. Brusc, simți nevoia să; plece cît mai repede de acolo.

Pe neașteptate, Virgil spuse:

— Nu vād nici un șobolan.

Și chiar că nu se vedea nici unul; doar pescărușii. Franklin încercă să-și aducă aminte cînd mai adusesese Bețivo-Gunoaiele, la groapă și nu văzuse aici nici un șobolan. Nu reuși. Și nici asta nu-i plăcea.

— Tre' că a pus otravă, ce zici, Frank?

— Hai să mergem, spuse Franklin. Hai să plecăm dracu' d-aici.

După cină, îl lăsară pe Ben. să urce în salonul lui Matt Burke. A fost o vizită scurtă; Matt dormea. Îi luaseră, totuși cortul de oxigen, iar sora șefă îi spuse lui Beh că, aproape sigur că Matt se va trezi a doua zi dimineată și va fi în stare să primească vizitatori, chiar dacă numai pentru cîteva minute.

Chipul lui Matt era scofilit și îngrozitor de îmbătrânit; pentru prima dată de când îl cunoscuse, lui Ben i se părea că are în fața ochilor un om în vîrstă. Nemișcat, cu pielea ridată a girului revărsîndu-i-se peste gulerul pijamalei de spital, părea vulnerabil și lipsit de apărare. Dacă tot ce știm este adevărat, gîndi Ben, atunci cei de aici nu-ți fac nici un serviciu, Matt. Dacă este adevărat, atunci ne aflăm în citadela celor ce nu cred, acolo unde coșmarurile sînt înlăturate cu detergent și cu bisturie și cu chimioterapie, și nu cu pari și biblii și cimbrîșor de cîmp. Ei se mulțumesc cu dispozitivele lor de menținere a funcțiilor vitale, cu seringile lor, cu clismele lor cu soluție de bariu pentru spălături intestinale. Dacă există vreo spărtură în coloana adevărului, ei nici nu știu, nici nu le pasă.

Se îndreptă spre pat și, cu mișcări blînde, întoarse capul lui Matt spre el. Nu era nici un semn pe pielea gîtului; carnea era neatinsă.

Mai șovăi o clipă apoi se duse la dulăpior și îl deschise, înăuntru se aflau hainele lui Matt și, agățat de clanța interioară a dulapului, crucifixul pe care îl purta cînd a primit vizita lui Susan. Lanțul lui filigranat strălucea palid în penumbra din salon.

Ben îl luă și îl puse în jurul gîtului lui Matt.

— Ce faceți acolo?

O soră intrase cu o cană cu apă și o ploscă acoperită decent cu un prosop.

— Îi pun cruciulița la gît, spuse Ben.

— E catolic?

— Acum este, răspunse Ben sumbru.

8

Se înnoptase deja, cînd se auzi o bătaie ușoară în ușa de la bucătărie a casei familiei Sawyer, aflată pe Deep Cut Road. Cu un zîmbet șăgalnic pe buze, Bonnie Sawyer se duse să deschidă. Purta un șorț plisat legat în talie, pantofi cu tocuri înalte, și nimic altceva.

Cînd deschise ușa, Corey Bryant rămase cu gura căscată, iar ochii părură a-i ieși din orbite.

— Bon... Bon... Bonnie?

— Ce e, Corey?

Femeia se sprijini ușor de canatul ușii, astfel încît sîinii dezgoliți i se ridicară impertinenți. În același timp, își încrucișa picioarele cu modestie afectată, îmbiindu-l la mii de nebunii.

— Isuse, Bonnie, dacă era...

— Omul de la Telefoane? Întrebă ea și chicoti. Îi luă o mîină și i-o puse pe carnea tare a pieptului său.

— Ati venit să-mi citiți contorul?

Cu un geamăt care ascundea și o nuanță de disperare (înecatul, cuprins a treia oară în vârtejul apelor, agățîndu-se de o glandă mamară, în loc de un pai) o trase înspre el. Îi cuprinse în palme rotunjimea feselor. Șorțul apretât foșni între trupuile lor.

— Mamă, mamă, zise ea, rotindu-și soldurile înspre el. Vreți să fiți așa de bun să-mi verificați receptorul, domnule de la Telefoane? Am așteptat toată ziua un telefon important...

O luă în brațe și închise ușa cu piciorul. Nu trebuia să îi spună unde este dormitorul. Cunoștea drumul.

— Ești sigură că nu vine acasă? o întrebă.

Ochii ei străluciră în întuneric.

— Ei, despre cine vorbești, domnule de la Telefoane? Doar nu despre bărbățelul meu cel. frumușel... el e în Burlington, Vermont.

O puse de-a curmezișul pe pat, lăsîndu-i picioarele să-i atîrne pe o parte.

— Aprinde lumina, toarse ea, ca o pisică, iar vocea îi era încărcată de sensuri ascunse. Vreau să văd ce-mi faci.

Aprinse veioza de pe noptieră și o privi. Șortul i se ridicase. Ochii ei erau calzi, pleoapele grele, pupilele dilatate și strălucitoare.

— Scoateți-l, spuse, facînd un gest cu mîna.

— Scoateți-l dumneavoastră, răspunse ea. Știți să dezlegați nuduri, domnule de la Telefoane.

Se aplecă să dezlege cordonul. Întotdeauna reușea să-l facă să se simtă ca un puști cu caș la gură care a ajuns prima oară în preajma unei femei iar mîinile îi tremurau mereu cînd se apropia de ea, de parcă carnea ei electriza tot aerul din jur. Gîndul la ea nu îl părăsea niciodată complet. Stătea în mintea lui, ca o zgîrietură pe partea interioară a obrazului, pe care limba nu se poate abține să nu o atingă. Îi bîntuia pînă și visele, cu pielea ei aurie, înnebunitor de excitantă. Invențiile ei nu cunoșteau limite.

— Nu, în genunchi, spuse ea. Așază-te în genunchi.

Cu stîngăcie, se lăsă în genunchi în fața ei și se tîrî pînă ajunse aproape, întinzînd mîinile spre cordonul șorțului. Își puse picioarele încălțate cu pantofi cu tocuri înalte pe umerii lui. El se aplecă și

sărută pielea coapsei ei. Sub buzele sale, carnea era tare și caldă.

— Așa, Corey, așa e bine, mai sus, mai...

— Ce drăguț, nu-i așa?

Bonnie Sawyer urlă.

Corey Bryant își ridică privirea și clipi dezorientat.

Sprijinit de ușa dormitorului, se afla Reggie Sawyer. În mîini ținea o carabină, cu țeavile gemene îndreptate spre podea.

Corey simți un torent cald în pantaloni cînd i se revărsă vezica.

— Deci e adevărat, se minună Reggie. - Intră în cameră. Zîmbea. - Ce zici de chestia asta? Îi datorez o ladă de bere bețivanului ăla de Mickey Sylvester. Fir-ar să fie.

Bonnie fu prima care să-și regăsească glasul.

— Reggie, ascultă-mă. Nu e ce crezi. A spart ușa, parcă era nebun, el, el a...

— Taci, pizdă.

Încă mai zîmbea. Un zîmbet blînd. Era un bărbat masiv. Purta același costum de culoarea oțelului cu care fusese îmbrăcat și cînd se sărutaseră de rămas-bun, cu doar două ore în urmă.

— Ascultă-mă, spuse Corey pe un ton leșinat. Gura îi era prea plină cu salivă. Te rog. Te rog, nu mă omorî. Chiar dacă merit asta. Doar nu vrei să te bage la pușcărie. Nu din cauza asta. Bate-mă, dar te rog, nu...

— Ridică-te în picioare, Perry Mason, spuse Reggie Sawyer, cu același zîmbet blînd pe buze. Ești descheiat la șliț.

— Domnule Sawyer, ascultă-mă...

— Oh, poți să-mi spui Reggie, spuse Reggie-cel-care zîmbește-blînd. Sîntem aproape cei mai buni prieteni. Chiar se poate spune că m-am scăldat în sperma ta, nu?

— *Reggie, nu-i ce crezi, m-a violat...*

Reggie se uită la ea, iar zîmbetul lui era blînd și binevoitor:

— Dacă mai rostești un cuvînt, o să-ți vîr țeava asta în cur și o să-ți expediez o scrisoare pe calea aerului.

Bonnie începu să geamă. Fața ei căpătase culoarea iaurtului simplu.

— Domnule Sawyer... Reggie...

— Te cheamă Bryant, nu? Taică-tu e Pete Bryant, așa e?

Capul lui Corey îl aprobă, bălăngănindu-se înnebunit.

— Da, așa e. Exact așa e. Ascultă...

— Îi vindeam benzină cînd lucram pentru Jim Webber, spuse Reggie, zîmbind blînd amintirii. Asta s-a întîmplat cu vreo patru sau cinci ani înainte s-o cunosc pe curva asta cu țîțe mari. Tăticu' tău știe că ești aici?

— Nu, domnule, i s-ar frînge inima dacă ar ști. Poți să mă bați, merit asta, da' dacă mă omori, tăticu' meu o să afle și sînt sigur că asta o să-l omoare pe loc și atunci o să fii răspunzător pentru două...

— Nu, și eu zic că nu știe. Vino o clipă în camera de zi. Trebuie să discutăm, Haide.

Zîmbi blînd către Corey, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că nu vrea să-i facă vreun rău și apoi aruncă o privire spre Bonnie, care se holba disperată la el.

— Tu stai aici, fofoloncel, că altfel îți promit că n-o să afli cum se termină „Secret Storm”. Haide, Bryant, spuse, arătîndu-i drumul cu țeava puștii.

Clătinîndu-se ușor, Corey intră în camera de zi înaintea lui Reggie. Picioarele parcă îi erau de plastilină. Locul dintre omoplați începu să-l mănînce îngrozitor de tare. Acolo o să țintească, gîndi, chiar între omoplați. Mă întreb dacă o să mai trăiesc destul cît să văd cum mi se întind mațele pe pereți...

— Întoarce-te, spuse Reggie.

Corey se întoarse. Începuse să plîngă în hohote. Nu voia să plîngă în hohote, dar nu se putea abține. Și credea că oricum nu avea nici o importanță dacă plîngea în hohote sau nu. Deja își udase pantalonii.

Reggie nu își mai ținea nepăsător pușca sprijinită de braț. Țeava dublă era ațintită direct asupra chipului lui Corey. Cele două găuri negre păreau a se căsca în fața lui pînă cînd deveniră niște puțuri fără fund.

— Știi ce-ai făcut? Întrebă Reggie. Zîmbetul dispăruse. Era foarte grav acum.

Corey nu răspunse. Era o întrebare idioată. Cu toate acestea, continuă să hohotească.

— Te-ai culcat cu nevasta altuia, Corey. Așa te cheamă? Corey dădu din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Apucă țeava puștii, Corey. Ușurel. Are trei cartușe în ea. Închipuie-ți... oh, închipuie-ți că apuci sfîrcul nevesti-mi.

Corey întinse o mînă tremurătoare și apucă țeava carabinei. Metalul era rece în palma lui înfierbîntată. Din gît îi ieși un geamăt lung, chinuit. Nu mai avea ce să facă. Își recunoscuse vina.

— Ia-o în gură, Corey. Ambele țevi. Da, așa. Ușurel! Așa e bine. Da, ai o gură destul de mare. Ia-o mai mult. Știi ce înseamnă să iei ceva în gură, nu?

Fălcile lui Corey se deschiseră larg. Țevile puștii fură împinse mult înăuntru, până îi atinseră cerul gurii, iar stomacul său îngrozit începuse să icnească. Simțea pe dinți uleiul cu care fusese unsă țeava.

— Închide ochii, Corey.

Dar Corey se holba la el, cu ochi amețiți și mari ca niște farfurioare dintr-un serviciu de ceai.

Pe buzele lui Reggie se așternu iarăși zîmbetul cel blînd.

— Închide-ți ochii albaștri de bebeluș, Corey.

Corey îi închise.

Sfîncterul i se relaxa. Își dădu doar vag seama de asta. Reggie apăsă trăgaciul dublu. Cocoșul căzu pe camera goală încărcătorului cu un sunet sec: poc-poc.

Corey căzu leșinat la podea.

Reggie îl privi o clipă, zîbind cu blîndețe, apoi întoarse pușca cu țeava în sus. Se îndreptă spre dormitor. - Vin acum, Bonnie. Pregătește-te.

Bonnie Sawyer începu să țipe.

9

Corey Bryant se împleticea pe Deep Cut Road înspre locul unde își parcase camioneta. Putea. Ochii îi erau injectați și privirea sticloasă. Avea un cucui mare la spate, unde își lovise capul cînd leșinase. Își țira cu greu picioarele pe pămîntul moale. Încercă să se gîndească numai la tîrșîiul cizmelor și la nimic altceva, mai cu seamă la neașteptata și deplina distrugere a vieții sale. Era opt și un sfert.

Reggie Sawyer încă mai zîmbea cu blîndețe cînd i-a făcut vînt pe ușa din spate. Din dormitor se azeau suspinele neconținute, zguduitoare ale lui Bonnie, punctîndu-i vorbele:

— Acum pleacă, ca un băiețel cuminte ce ești. Ia-ți camioneta și du-te înapoi în oraș. La zece fără un sfert vine un autobuz din Lewiston în direcția Boston. Din Boston poți să iei un autobuz spre oricare altă direcție. Autobuzul ăsta oprește în fața magazinului lui Spencer. Să te urci în el. Pentru că, dacă te mai vîd vreodată, te omor. Ea nu are nimic. E doar puțin zguduită. O să fie nevoită să poarte pantaloni și cămăși cu mîneci lungi vreo două săptămîni de acum înainte. Nu i-am lăsat semne pe față. Dacă ții la tine, pleacă din 'salem's Lot încă înainte să te speli și să te simți iarăși om.

Și iată-l acum, îndreptîndu-se spre camionetă, pregătit să facă ce îi spusese Reggie., Din Boston ar fi putut să se ducă în sud... undeva. Avea peste o mie de dolari economisiți în cont. Întotdeauna mama lui obișnuia să spună că este o fire econoamă. Ar putea să telegrafieze ca să-i trimită banii și să trăiască din ei pînă cînd își va găsi un serviciu și apoi să se angajeze în îndelungatul proces de a uita noaptea aceasta -gustul țevii de pușcă, mirosul propriilor fecale uscate în pantaloni.

— Bună seara, domnule Bryant.

Corey scoase un țipăt înăbușit și privi zăpăcit înjur, fără să vadă nimic la început. Vîntul se strecura printre ramurile copacilor, făcînd umbrele să țopăie și să danseze pe asfalt. Brusc, ochii săi deslușiră și o umbră mai consistentă lîngă zidul din piatră dintre drum și pajiștea lui Cari Smith. Umbra avea forma unui om, însă mai era ceva... ceva...

— Cine ești?

— Un prieten care vede multe, domnule Bryant.

Silueta își schimbă poziția și ieși din umbră. În lumina slabă, Corey văzu că era un domn de vîrstă mijlocie, cu mustață neagră și ochi strălucitori, adînciți în orbite.

— Ați fost maltratat, domnule Bryant.

— De unde știi ce mi s-a întîmplat?

— Știu multe lucruri. Aceasta este meseria mea. Fumați?

— Mulțumesc.

Recunoscător, luă țigara oferită. O puse în gură. Străinul aprinse un chibrit de lemn și în licărirea lui, Corey observă că pomeții necunoscutului erau proeminenți și înalți, de tip slav, fruntea îi era palidă și osoasă, părul negru și lins pieptănat pe spate. Apoi chibritul se stinse și Corey trase cu nesaț fumul în plămîni. Era o țigară italienească, dar orice fel de țigară era binevenită acum începu să-și recapete stăpînirea de sine.

— Cine ești? Întrebă din nou.

Străinul izbucni în rîs, hohotele sale uluitoare bogate și groase plutind în briza ușoară ca fumul țigării lui Corey.

— Nume! spuse el. Oh, fixația americană asupra numelor! Cumpără o mașină de la mine pentru că sînt Bill Smith. Mănîncă asta! Uită-te la programul ăsta la televizor! Mă numesc Barlow, dacă asta te face să te simți mai bine.

Și începu din nou să rîdă, în timp ce ochii săi luminoși aruncau licăriri ciudate. Corey simți cum propriile-i buze se destind într-un zîmbet și aproape că nu-i veni să creadă. Necazurile sale îi păreau acum îndepărtate, lipsite de importanță, în comparație cu ironia și umorul din acei ochi întunecați.

— Ești străin, nu-i așa? întrebă Corey.

— Vin de departe; însă această țară... acest oraș... mi se par pline de străini. Înțelegi? Ei? Ei?

Izbucni din nou în hohote de rîs, pline, sonore, și de această dată i se alătură și Corey, spre marea lui uimire. Rîsul îi ieși din gît ca o explozie, căpătînd tonuri cam înalte, din cauza reacției isterice întîrziate.

— Străini, da, continuă necunoscutul, însă străini frumoși, seducători, plini de vitalitate, plini de sînge sănătos, plini de viață. Îți dai seama, domnule Bryant, ce frumoși sînt oamenii din țara și orașul dumitale?

Corey chicoti numai, puțin jenat. Cu toate acestea, nu-și lua privirea de la chipul necunoscutului. Îl fascina.

— Oamenii acestei țări nu au cunoscut foamea sau nevoia. Au trecut două generații de cînd s-au apropiat de așa ceva, dar și atunci nenorocirea s-a auzit ca o voce într-o cameră îndepărtată. Ei cred că au cunoscut tristețea, însă tristețea lor se aseamănă cu cea a unui copil care și-a scăpat înghețata pe iarbă la petrecerea dată în cinstea zilei sale de naștere. Nu există... cum se spune în engleză?... nici un fel de domolare a simțurilor lor. Își varsă sîngele unul altuia cu multă energie. Crezi asta? Vezi?

— Da, spuse Corey. În ochii străinului vedea o mulțime de lucruri și toate minunate.

— Țara aceasta este un paradox imens. În alte ținuturi, cînd un om mănîncă în fiecare zi pînă nu mai poate, se îngrașă... mișcările îi sînt mai leneșe... e tot mai indolent. Însă în țara aceasta... se pare că, cu cît ai mai multe, cu atît devii mai agresiv. Înțelegi? Ca domnul Sawyer. Are atît de multe, și totuși îți poartă pică pentru firimiturile de la masa lui pe care le-ai luat. Tot ca un copil care îl împinge pe altul de lîngă masă, deși el însuși nu mai poate mîncă. Nu este așa?

— Ba da, spuse Corey. - Ochii lui Barlow erau atît de mari și atît de înțelegători. - Este o problemă de...

— Este doar o problemă de perspectivă, nu-i așa?

— Da! exclamă Corey.

Necunoscutul pusese degetul pe rană, rostind singurul cuvînt care se potrivea. Neobservată, țigara îi scăpă dintre degete și continuă să ardă mocsit pe asfalt.

— S-ar fi putut să ocolesc o asemenea comunicare rustică, reflectă străinul. Aș fi putut să mă duc într-una din marile metropole, furnicar de oameni ale acestei țări. Ptiu!

Trupul i se încorda și ochii îi aruncară flăcări.

— Dar ce știi eu despre metropole? Aș putea fi călcat de o birjă în timp ce încerc să traversez strada! M-aș putea sufoca respirînd aerul stricat! Aș putea intra în contact cu diletanți proști și fățarnici ale căror interese să... fie... cum spuneți voi? potrivnice?... da, potrivnice mie. Cum să se descurce un om de la țară, ca mine, în superficialitatea acestor metropole sofisticate... chiar dacă este vorba de o metropolă americană? Nu! Și nu și nu! *Scuip* pe metropolele voastre!

— O, da, șopti Corey.

— Așa că am venit aici, într-un oraș despre care mi-a vorbit un om excepțional de inteligent, fost membru și el al acestei comunități, din păcate decedat acum. Oamenii de aici sînt zdraveni, au sîngele sănătos; sînt oameni plini de agresivitatea și întunericul atît de necesare pentru... nu există cuvîntul acesta în limba engleză. *Pokol; vunderlak; eyalik*. Mă urmărești?

— Da, șopti Cofey.

— Oamenii de aici nu au întrerupt fluxul de viață care vine de la mama lor, pămîntul, cu o carapace de beton și ciment. Mîinile și le țin vîrîte chiar în apele vieții. Au smuls inima pămîntului, inima lui întreagă, pulsînd! Adevărat?

— Da!

Necunoscutul rîse cu blîndețe și puse o mînă pe umărul lui Corey.

— Ești un băiat bun. Un băiat bun și puternic. Nu cred că vrei să părăsești orașul acesta atît de perfect, nu?

— Nu... șopti Corey, însă deveni dintr-o dată bănuitor. Teama îl copleși din nou. Însă cu siguranță că nu mai era importantă acum. Omul acesta nu va permite să i se facă nici un rău.

— Și nici nu-l vei părăsi. Niciodată.

Corey începu să tremure, pironit pe loc, cînd capul lui Barlow se înclină înspre el.

— Și îți vei vedea răzbunarea împlinită împotriva celor ce se îmbuibă, în timp ce alții flămînzesc. Corey Bryant se cufundă în rîul adînc al uitării, și rîul acela era timpul, iar apele lui erau roșii.

— Când telefonul de pe noptiera lui Ben începu să sune, era ora nouă și la televizorul din salonul spitalului începuse filmul de sîmbătă seara. Era Susan, care de-abia își mai putea controla vocea.

— Ben, a murit Floyd Tibbits. A murit noaptea trecută în celula lui. Doctorul Cody spune că a avut anemie acută, dar eu *am fost prietena* lui Floyd! Avea tensiune prea mare. Din cauza asta nu l-au primit în armată!

— Ia-mă încet, zise Ben și se ridică în capul oaselor.

— Și asta nu e totul. E o familie în mahalaua Bend. McDougall. Copilul lor de zece luni a murit. Au reținut-o pe doamna McDougall.

— Ai aflat de ce a murit copilul?

— Mama zice că doamna Evans a venit cînd a auzit-o pe Sandra McDougall țipînd și doamna Evans l-a chemat pe doctorul Plowman. Un doctor bătrîn. Plowman n-a spus nimic, dar doamna Evans i-a zis mamei mele că ea nu "a văzut nimic care să nu fi fost în regulă cu copilul... decît că era mort.

— Și tocmai s-a întîmplat ca Matt și cu mine, nebunii, să nu fim în oraș și chiar să fim imobilizați la pat, spuse Ben, mai mult pentru sine decît pentru Susan. De parcă totul a fost planificat dinainte.

— Mai e ceva.

— Ce?

— A dispărut Carl Foreman. Și a dispărut și cadavru lui Mike Ryerson.

— Cred că asta e, se auzi suspinînd. Asta trebuie să fie. Mîine ies de aici.

— Îți dau drumul așa curînd?

— N-au ce face, rosti el cuvintele cu un aer absent. Mintea îi gravita în jurul altui subiect.

— Ai un crucifix?

— Cine; eu? vocea îi suna uimită și întrucîtva amuzată. Ei comedie, nu.

— Nu glumesc, Susan - în viața mea n-am fost mai serios. Există vreun loc unde să-ti poți procura unul la ora asta?

— Păi, de la Mărie Boddin. Aș putea să mă duc...

— Nu. Nu ieși pe stradă. Stai în casă. Fă-ți singură unul, chiar dacă nu te pricepi decît să lipești două be'tișoare. Tine-l lîngă pat.

— Ben, totuși nu pot să cred. Poate că e, într-adevăr, un maniac, cineva care *își închipuie* că e vampir, dar...

— Crezi ce vrei, dar fa-ți crucea.

— Dar...

— Te rog? Chiar dacă nu înseamnă decît că mă faci să mă simt mai bine?

Fără tragere de inimă:

— Bine, Ben.

— Poți să vii la spital mîine pe la nouă?

— Da.

— În regulă. O să mergem sus și o să-i povestim lui Matt totul. După aia tu și cu mine vom sta de vorbă cu doctorul James Cody.

Susan zise:

— O să creadă că ești nebuni Ben, îți dai seama?

— Cred că da. Însă totul pare mai real după lăsarea întunericii, nu-i așa?

— Da, șopti ea. Dumnezeule, așa pare.

Absolut fără nici un motiv, se gîndi la Miranda și la moartea ei: motocicleta care derapează pe asfaltul ud, sunetul țipătului ei, propria lui panică irațională și latura camionului mai mare și mai mare în timp ce, neajutorați, se îndreaptă înspre ea.

— Susan?

— Da?

— Ai grijă de tine. Te rog.

După ce ea închise, puse receptorul la loc în furcă și se uită la televizor, aproape fără să vadă comedia cu Doris Day și Rock Hudson care începuse. Se simțea gol, expus. El nu avea nici o cruce. Ochii îi rătăciră înspre fereastra care nu dezvăluia decît întunericul de afară. Teama veche, de copil, teama de beznă începu să îl cuprindă și se uită la televizor unde Doris Day făcea baie unui cîine flocos. Îi era frică.

11

Morga din Portland este o încăpere rece și aseptică, îmbrăcată în întregime în gresie verde. Podeaua și pereții erau de un verde mediu, iar verdele tavanului este ceva mai deschis. Pe pereți sînt aliniate uși pătrate care seamănă cu niște dulapuri mai mari pentru bagaje de mînă. Peste ele, tuburi lungi, fluorescente, dispuse paralel, aruncă o lumină înghețată, impersonală. Decorul acesta nu poate

fi numit inspirat, însă nu a existat nici un caz în care vreun client să se fi plîns de aceasta.

În acea sîmbătă noaptea, la ora zece fără un sfert, doi sanitari au adus targa cu trupul neînsuflețit și acoperit cu un cearșaf al unui homosexual tînr care fusese împușcat în timpul unei altercații într-un bar. Primul mort pe care îl primiseră în seara aceea; victimele accidentelor de circulație aveau să vină mai tîrziu, între unu și trei dimineața.

Buddy Bascomb tocmai spunea bancul cu francezul și cu deodorantul vaginal, cînd se întrerupse în mijlocul propoziției și se holbă la șirul de uși însemnate cu litere de la M la Z. Doua dintre ele erau deschise.

Împreună cu colegul său, Bob Greenberg, îl părăsiră pe noul sosit și se repeziră într-acolo. Buddy se uită la eticheta de pe prima ușă, în timp ce Bob se duse la a doua.

TFBBITS, FLOYD MARTIN

Sex: *M*

Admis: *4/10/75*

Autops. program. *5/10/75*

Semnează: *J.M. Cody, M.D.*

Trase de mînerul aflat înăuntru și targa se rostogoli afară pe roțițele silențioase.

Goală.

— Hei! strigă la el Greenberg. Căcatul ăsta e gol! Cine are chef de bancuri...

— Am fost la birou tot timpul, spuse Buddy. Nu a intrat nimeni. Jur. Trebuie că s-a întîmplat în schimbul lui Carty. Cum îl cheamă pe ăla?

— McDougall, Randall Fratus. Ce înseamnă prescurtarea *inf.*?

— Copil, spuse Buddy pe un ton surd. Isuse Cristoase, cred că am dat de belea.

12

Îl trezise ceva.

Stătea întins, învăluit în mătasea întunericului, privind țintă în tavan.

Un sunet. Un anumit sunet. Însă casa era tăcută.

Se auzi din nou. Ca un scrijelit.

Mark Petrie se întoarse pe o parte și se uită pe fereastră și acolo era Danny Glick care îl privea fix, prin sticla geamului, cu pielea palidă de mort, cu ochii roșii și sîniștri. Buzele și bărbia îi erau mînjite cu ceva închis la culoare; și cînd îl văzu pe Mark că se uită la el, zîmbi și-și dezveli dinții oribil de lungi și ascuțiți.

— Lasă-mă să intru, șopti vocea și Mark nu își dădu seama dacă vorbele acestea traversaseră aerul întunecat către el sau le auzise numai în mintea lui.

Își dădu seama că îi era frică - trupul lui își dădu seama de asta înaintea gîndului. Nu fusese niciodată atît de înspăimîntat, nici măcar atunci cînd obosise înotînd de la geamandură înspre Popoham Beach și credea că o să se înece. Mintea lui, încă minte de copil într-o mie de feluri, analiză situația în cîteva secunde. Era în pericol de a-și pierde mai mult decît doar viața.

— Lasă-mă să intru, Mark. Vreau să mă joc cu tine.

Entitatea aceea îngrozitoare de la fereastră nu avea de ce să se sprijine; camera lui era la etajul al doilea și nu avea pervaz. Și totuși stătea suspendat în aer... sau poate se ținea agățat de șindrila acoperișului, ca o insectă a întunericului.

— Mark... am reușit să vin. Te rog...

Sigur. Trebuie să-i inviți înăuntru. Știa asta din revistele lui cu povestiri de groază, reviste despre care mama sa se temea că s-ar putea să-i facă rău.

Se ridică din pat și aproape căzu. De-abia atunci își dădu seama că spaima era un cuvînt mult prea blînd pentru ceea ce simțea. Nici chiar cuvîntul teroare nu era potrivit. Chipul alb din fața ferestrei încercă să zîmbească, însă petrecuse prea mult timp în întuneric pentru a-și mai aminti exact cum. Ceea ce îi oferă lui Mark fu o grimasă tremurătoare - o marcă sîngerîndă a tragediei.

Și totuși, nu era chiar atît de rău dacă îi priveai ochii. Dacă îi priveai ochii, nu-ți mai era atît de frică și înțelegeai că nu trebuie decît să deschizi fereastra și să spui: „Intră, Danny” și apoi nu-ți va mai fi frică deloc, pentru că vei deveni una cu Danny, vei deveni una cu toți, vei deveni una cu *el*. Vei fi...

Nu! Așa te prinde!

trebui toată voința pe care o avea ca să-și forțeze ochii să privească în altă parte.

— Mark, lasă-mă să intru! Îți ordon! *E!* Îți ordonă!

Mark porni din nou către fereastră. Nu se putea opri. Nu exista nici o cale prin care să refuze acea voce. Cînd se apropie de geam, chipul plin de răutate al băiețelului din cealaltă parte începu să tremure de nerăbdare și să se strîmbe victorios. Unghiile, înnegrite de pămînt, zgîriară sticla.

Gîndește-te la altceva. Repede! Repede!

— Soarele, șopti răgușit, soarele răsare la est. Apa fierbe la o sută de grade. Capra sare piatra, piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Danny Glick șuiera la el.

— Mark! Deschide fereastra!

— Iepurașul meu iubit, cin' te-ntrece la fugit...

— Fereastra, Mark, e/îți poruncește...

— ... ai lăbuțe mititele, ochișori ca două mărgele, mustăcioară la guriță și un petic de codiță.

Voința îi slăbea. Vocea șoptită îi descoperise punctele slabe ale baricadei și acum porunca era și mai autoritară. Privirea lui Mark se opri pe biroul lui, acoperit cu figurinele în formă de monștri, atît de inexpressivi și stupizi acum...

Ochii îi rămaseră fixați pe un colț al biroului și se măriră ușor.

Vîrcolacul din plastic se plimba printr-un cimitir din plastic și unul din monumentele funerare era în formă de cruce.

Fără să se oprească să se gîndească mai bine (așa ar fi procedat un altul - tatăl lui, de exemplu -și asta l-ar fi pierdut) Mark smulse crucea, o ascunse în pumnul strîns și spuse tare:

— Bine, intră.

Chipul păru inundat de un soi de triumf viclean, dezgustător. Fereastra se ridică și Danny pătrunse înăuntru și făcu doi pași în odaie. Răsuflarea care îi ieșea din gură era atît de urît mirositoare, încît nu existau cuvinte potrivite pentru a o descrie: un iz ca de mormînt părăsit. Mîini reci, albe și lipicioase ca doi pești coborîră pe umerii lui Mark. Capul se aplecă într-o parte, buza superioară dezveli caninii strălucitori. Cu o mișcare bruscă, violentă și plină de ură, Mark lipi crucea din plastic de obrazul lui Danny Glick.

Urletul lui a fost oribil, neomenesc... și mult. Reverbera numai în coridoarele mintii și în încăperile sufletului său. Rînjetul de triumf de pe gura obiectului-Glick deveni o grimasă uriașă de agonie. Fum țîșni din carnea lui și o clipă numai înainte ca acea creatură să se retragă și să se arunce pe jumătate, pe jumătate să se prăbușească pe fereastră, Mark simți cum carnea se prefăce în fum.

Și apoi se termină totul, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Însă crucea străluci o secundă, cu o lumină orbitoare, de parcă fusese aprins un cablu dinăuntru ei. Apoi se stinse încet, lăsîndu-i în fața ochilor numai o umbră albastră.

Prin grătarul din dușumea, auzi cum părinții aprind veioza din dormitor și apoi, vocea tatălui său:

— Ce dracu' a fost asta?

13

Două minute mai tîrziu, ușa de la dormitorul lui se deschise; însă avusese timp suficient să reazeze lucrurile la locul lor.

— Fiule? șopti Henry Petrie. Ești treaz?

— Asa cred, răspunse Mark pe un ton somnoros.

— Ai visat urît?

— Așa... cred. Nu-mi aduc aminte.

— Ai strigat în somn.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu trebuie să-ți pară rău.

Ezită o clipă, apoi cuvintele țîșniră din amintirile vechi despre fiul său, un copilaș în pijama albastră, care le dăduse suficientă bătaie de cap, însă într-un mod mult mai explicabil:

— Vrei un pahar cu apă?

— Nu, tată, mulțumesc.

Henry Petrie aruncă o privire fugară prin cameră, incapabil să înțeleagă senzația de teroare pe care o simțise cînd se trezise și care încă îi mai strîngea în clești de fier încins sufletul -sentimentul că în ultima clipă fusese evitat un dezastru. Da, totul părea a fi în regulă. Fereastra era închisă. Nici un obiect din cameră nu era răsturnat.

— S-a întîmplat ceva, Mark?

— Nu, tată.

— Bine... atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

Ușa se închise încet și picioarele încălțate în papuci ale tatălui său începură să coboare treptele. Mark se relaxa, simțindu-se ușurat și în același timp cutremurat de reacția întîrziată. Într-o asemenea situație un adult ar fi făcut o criză de isterie, și la fel s-ar fi întîmplat și cu un copil mai mic sau mai mare. Însă Mark simți cum teroarea se îndepărtează de el cu pași mărunți, senzația aceasta amintindu-

i de vîntul care te zvîntă încet după ce ai înotat într-o zi răcoroasă. Și, pe măsură ce teroarea se îndepărta, somnul îi luă locul.

Înainte de a adormi de tot, gîndul îi zbură - și nu pentru prima dată - la ciudățenia adulților. Luau laxative, sau somnifere, sau beau ca să-și alunge monștrii și să poată adormi, iar monștrii lor erau atît de blînzi și domesticiți: slujba, banii, ce va zice învățătoarea dacă nu-i voi putea cumpăra lui Jennie haine noi, mă mai iubește încă nevasta, cine îmi este prieten. Erau insipizi în comparație cu groaza care sta obraz lîngă obraz cu copilul în patul lui învăluit în întuneric, copil care nu are pe nimeni altcineva căruia să i destăinuie, sperînd că va fi deplin înțeles, decît un alt copil. Nu există terapie de grup sau servicii psihiatrice sau de asistență socială pentru copilul care trebuie să se confrunte în fiecare noapte cu lucrul acela ascuns sub pat sau în pivniță, lucrul acela care aruncă priviri lacome și face tumbe și te amenință de acolo unde ochii adulților nu pot ajunge. Noapte de noapte trebuie să porți aceeași bătălie solitară și unicul tratament împotriva ei este osificarea imaginației. Și această stare se numește maturitate.

Aceste gînduri îi trecură prin cap scrijelite într-un soi de stenografie mentală. Noaptea trecută Matt Burke fusese nevoit să se confrunte cu același lucru din tarîmul întunericului și suferise un atac de cord din cauza fricii; acum Mark Petne avusese parte de aceeași experiență și, numai zece minute mai tîrziu, stătea cuminte în poala somnului, strîngînd ușor în mîna dreaptă crucea din plastic, așa cum un bebeluș strînge o jucărie. Aceasta este diferența dintre bărbați și băieți.

CAPITOLUL UNSPREZECE **BEN (IV)**

1

Era ora nouă și zece, duminică dimineată - o dimineată de duminică strălucitoare, scăldată de razele soarelui - și Ben tocmai începuse să se îngrijoreze din cauza lui Susan, cînd sună telefonul de pe noptieră. Smuci receptorul.

— Unde ești?

— Liniștește-te. Sînt sus cu domnul Burke, care solicită plăcerea de a te vedea.

— De ce nu ai venit...

— Am trecut pe la tine mai devreme. Dormeai ca un mielușel.

— Astia de aici îți dau sedative puternice noaptea ca să-ți poată fura organele pentru misterioșii lor pacienți miliardari, spuse el. Ce face Matt?

— Urcă și vei vedea, zise, și chiar înainte să închidă, Ben își și pusese halatul pe el.

2

Matt arăta mult mai bine, aproape întinerit. Susan, îmbrăcată într-o rochie de un albastru strălucitor, stătea lîngă pat; și Matt ridică o mînă în semn de salut cînd Ben intră în salon.

— Trage-ți o piatră și stai jos.

Ben luă unul din scaunele oribile și incomode de spital și se așeză.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Slăbit, dar mai bine. Azi noapte mi-au scos perfuziile din braț și azi dimineată mi-au dat să mănînc un ou ochi, fiert în apă. Bîh! Ca filmele publicitare pentru azilurile de bătrîni.

Ben o sărută pe Susan și stăpînirea ei de sine i se păru forțată, de parcă toți nervii i-ar fi fost ținuți laolaltă cu o sîrmă foarte subțire.

— S-a mai întîmplat ceva de cînd m-ai sunat aseară?

— N-am auzit nimic. Însă am plecat de acasă pe la șapte și orașul se trezește puțin mai tîrziu în zilele de duminică.

Ben îl privi pe Matt:

— Ești în stare să discuți chestia asta?

— Da, așa cred, spuse el și se mișcă ușor în pat. Crucea de aur pe care Ben i-o pusese la gît străluci puternic.

— Chiar, îți mulțumesc că mi-ai pus-o la gît. Mă face să mă simt mult mai bine chiar dacă știu că am cumpărat-o din stocul de solduri de la Woolworth vineri după-amiază.

— Cum spun doctorii că e starea ta?

— „Stabilizată” este denumirea scîrboasă pe care a folosit-o tînărul doctor Cody cînd m-a examinat aseară. Electrocardiograma spune că nu a fost decît un atac minor de cord... și că nu s-au

format cheaguri.

Își drese glasul.

— Și pentru binele bietului doctor și eu vreau să sper că nu sînt cheaguri. Toată chestia asta s-a întîmplat doar la o săptămînă după controlul pe care mi l-a făcut și aș fi nevoit să-l dau în judecată de să-l usture fundul pentru că nu și-a respectat promisiunea.

Se opri și îl privi calm pe Ben:

— Mi-a mai zis că a văzut cazuri asemănătoare declanșate de șocuri puternice. N-am suflat o vorbă. Am făcut bine?

— Foarte bine. Însă evenimentele au evoluat și se precipită. Am de gînd să mă duc cu Susan la Cody și să-i spunem totul. Dacă nu-mi semnează astăzi chiar externarea, o să-l trimitem la tine.

— O să-i povestesc de n-o să-și mai dorească să mă audă vreodată, spuse Matt posomorit. Doctor mucus, ticălos afurisit, nici măcar nu-mi dă voie să trag din pipă.

— Ți-a povestit Susan ce s-a întîmplat în Jerusalem's Lot de vineri pînă acum?

— Nu. A zis că e mai bine să așteptăm pînă vîi și tu.

— Înainte să înceapă, vrei să-mi spui exact ce s-a întîmplat la tine acasă?

Chipul lui Matt se întunecă și, o clipă, masca convalescenței păru că vrea să se destrame. Ben surprinse o frîntură din trăsăturile batrînului pe care îl văzuse dormind cu o seară înainte.

— Dacă nu te simți în stare...

— Nu, sigur că mă simt în stare. Trebuie, dacă e adevărat măcar jumătate din ceea ce bănuiesc.

Surise cu amărăciune.

— Întotdeauna m-am considerat un pic liber cugetător, greu de șocat. Însă e uluitor cît de mult încearcă mintea să blocheze lucrurile care nu îi plac sau pe care le consideră amenințătoare. Ca tăblițele vrăjite cu care ne jucam cînd eram mici. Dacă nu-ti plăcea ce ai tras, trebuia numai să tragi hîrtia de deasupra și dispărea.

— Însă punctele negre rămîneau mereu dedesubt, spuse Susan.

— Da, îi zîmbi el. Minunată metaforă pentru explicarea interacțiunii dintre conștient și subconștient. Ce păcat că Freud nu s-a gîndit la altă imagine decît aceea a cepei. Însă am început să divaghez.

Îl privi pe Ben.

— Ți-a povestit Susan?

— Da, însă...

— Vreau doar să știu dacă mai e nevoie să-ți spun toată istoria de la început.

Cu o voce plată, aproape fără urmă de intonație, relată întreaga întîmplare, întrerupîndu-se doar atunci cînd în salon intră o soră cu pași ușori ca șoapta, ca să-l întrebe dacă nu dorește un pahar cu apă tonică. Matt îi răspunse că ar fi fost minunat să bea o apă tonică și trase din cînd în cînd din pai pînă cînd isprăvi de povestit. Ben observă cum cuburile de gheață din paharul ținut de Matt se ciocniră ușor unul de altul cînd acesta tocmai ajunsese la scena în care Mike cădea de pe fereastră cu spatele; fără îndoială că folosea și în timpul orelor la școală același ton egal, cu foarte puține inflexiuni. Și nu pentru prima oară, Ben se gîndi că acest om era demn de toată admirația.

Cînd termină, urmă o scurtă pauză căreia Matt însuși îi puse capăt.

— Așa, zise el. Tu, care nu ai văzut nimic din toate astea cu ochii tăi, ce părere ai?

— Am discutat despre asta destul de mult ieri, răspunse Susan. Îl las pe Ben să-ți spună.

Cu puțină sfială, Ben avansa fiecare explicație logică pe care apoi o demola cu contraargumente. Cînd menționa oblonul care se prindea pe dinafară, pămîntul moale, lipsa urmelor unei scări, Matt îl aplaudă.

— Bravo! Adevărat detectiv!

O privi apoi pe Susan:

— Și tu, domnișoară Norton, care aveai obiceiul să scrii teme atît de bine structurate, cu paragrafe ca plăcile de beton și propoziții în loc de mortar? Ce părere ai tu?

Ea își privi mîinile așezate cumînți în poală și apoi își ridică ochii spre el:

— Ieri Ben mi-a ținut o întreagă teorie despre semantica expresiei *nu pot*, așa că nu o voi folosi.

Însă, domnule Burke, mi-e foarte greu să cred că vampirii au invadat 'salem's Lot.

— Dacă se poate aranja astfel încît să nu afle nimeni, sînt de acord să mi se facă testul cu detectorul de minciuni, șopti el.

Susan se îmbujora ușor:

— Nu, nu... te rog să nu mă înțelegi greșit. Sînt convinsă că se întîmplă ceva în oraș. Ceva... oribil. Însă... asta...

Îi acoperi mîna cu a lui.

— Te înțeleg, Susan. Dar vrei să faci ceva pentru mine?

— Dacă pot.

— Haideți...toți trei...să pornim de la premiza că toate astea sînt adevărate. Și să păstrăm această

premisă ca fapt pînă cînd -și *numai* pînă cînd - poate fi infirmată. Metoda științifică. Înțelegeți? Am discutat cu Ben felurite modalități de a testa această premisă. Și nimeni nu speră mai mult ca mine să fie infirmată.

— Dar nu crezi că va fi, nu-i așa?

— Nu, spuse el încet. După o îndelungată discuție cu mine însumi, am ajuns la următoarea concluzie: cred ceea ce am văzut.

Haideți să uităm o clipă de ceea ce e de crezut și de necrezut, spuse Ben.

— De acord, zise Mart. Ce crezi că trebuie să facem mai departe?

— Ei bine, spuse Ben, aș vrea să te numesc Cercetător General. Cu pregătirea ta ești unicul potrivit pentru aceasta. Și nici nu te poți mișca.

Ochii lui Matt străluciră ca atunci cînd a pomenit de perfidia doctorului Cody care îi interzisese pipa.

— O să o sun pe Loretta Starcher de îndată ce deschide biblioteca. O s-o rog să-mi trimită o roabă plină cu cărți de specialitate.

— E duminică, îi aminti Susan. Biblioteca este închisă.

— O va deschide pentru mine, spuse Matt. Și dacă nu o găsesc, îmi va fi ușor să înțeleg motivul.

— Cere-i orice are o legătură cît de mică cu problema noastră, spuse Ben. Cărți de psihologie, cărți de patologie, cărți de legende și mituri. Înțelegeți? Orice.

— Voi începe să iau notițe, spuse Matt răgușit. În fața lui Dumnezeu, mă jur că așa voi face!

Îi privi pe ceilalți doi:

— Este pentru prima oară de cînd m-au adus aici, cînd mă simt iarăși om întreg. Ce veți face voi?

— Mai întâi, doctorul Cody. I-a examinat și pe Ryerson și pe Floyd Tibbits. Poate reușim să-l convingem să-l exhumeze pe Danny Glick.

— Ar face așa ceva? Îl întrebă Susan pe Matt.

Matt mai luă o gură de apă tonică înainte să răspundă.

— Acel Jimmy Cody care mi-a fost elev ar face-o cît ai clipi din ochi. Era un băiat plin de imaginație, fără prejudecăți, extrem de potrivit ipocriziei de orice fel. Nu știu însă cît de empirist a devenit după colegiu și facultatea de medicină.

— Mi se pare prea complicat totul, spuse Susan. Mai ales ideea de a-i povesti doctorului Cody, riscînd un refuz direct. De ce să nu mă duc cu Ben la Casa lui Marsten și să terminăm odată pentru totdeauna? Chiar asta aveam de gînd să facem săptămîna trecută.

— Îți spun eu de ce, zise Ben. Pentru că pornim de la premiza că totul este adevărat. Ești chiar atît de nerăbdătoare să-ți vîri capul singură în gura leului?

— Credeam că vampirii dorm în timpul zilei.

— Indiferent ce e Straker, nu este vampir, spuse Ben, doar dacă nu cumva legendele vechi greșesc. Toată lumea îl poate vedea în timpul zilei. În cel mai fericit caz, am putea fi alungați pentru încălcare de proprietate, fără să aflăm nimic. În cel mai rău caz, ne poate lega fedeleș și ne poate ține acolo pînă după lăsarea întinericului. O gustărică pentru cînd se trezește Conte din benzile desenate.

— Barlow? Întrebă Susan.

Ben ridica din umeri:

— De ce nu? Povestea aia cu călătoria de afaceri la New York e prea frumoasă ca să fie adevărată.

Expresia din ochi îi era încăpățînată, însă Susan nu mai spuse nimic.

— Și ce o să faceți în cazul în care Cody o să rîdă de voi? Întrebă Matt. Asta dacă nu cheamă infirmierii să vă lege pe loc.

— Mergem la cimitir cînd apune soarele, spuse Ben. Ca să veghem mormîntul lui Danny Glick. Să zicem că încercăm să facem primul test.

Matt se ridică pe jumătate de pe pernele pe care se sprijinea.

— Promite-mi că o să fiți prudenți. Ben, promite-mi!

— Vom fi, îl liniști Susan. Vom zornăi din cîte cruciulițe o să avem la noi.

— Nu glumi cu asta, mormăi Matt. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu...

Întoarse capul și privi pe fereastră la frunzele de arțar, înroșite de soarele toamnei și la cerul de un albastru limpede.

— Eu nu glumesc, spuse Ben. O să avem grijă.

— Mergeți la Părintele Callahan, zise Matt. Cereți să vă dea niște apă sfințită... și, dacă se poate, și niște hostie.

— Ce fel de om este? Întrebă Ben.

Matt ridică din umeri:

— Puțin cam ciudat. Bețiv, se pare. Dar dacă este, atunci este un bețiv politic și cultivat. Poate puțin cam revoltat sub jugul Papalității luminate.

Ochii lui Susan se măriră uimiți:

— Ești sigur că Părintele Callahan e... că obișnuiește să bea?

— Nu sînt absolut sigur, răspunse Matt. Însă un fost elev de al meu, Brad Champion, lucrează în magazinul de băuturi Yarmouth și zice că Părintele este client permanent. Cumpără numai Jim Beam. Are gusturi rafinate.

— Se poate sta de vorbă cu el? Întrebă Ben.

— Nu știu. Dar cred că trebuie să încercați.

— Înseamnă că nu îl cunoști deloc?

— Nu, nu prea bine... Scrie o istorie a Bisericii Catolice în New England și cunoaște o mulțime de lucruri despre poezii așa-zisei epoci de aur - Whittier, Longfellow, Russel, Holmes și ceilalți. La sfîrșitul anului trecut l-am rugat să vorbească elevilor mei din grupul de literatură americană. Are o minte vioaie, replici acide - elevii l-au plăcut foarte mult.

— O să mă duc să-l văd, spuse Ben și o să-mi ascult intuiția. O soră deschise ușa salonului, dădu din cap și, o clipă mai tîrziu intră Jimmy Cody, cu un stetoscop atîrnat în jurul gîtului.

— Îmi deranjați pacientul? Întrebă pe un ton amical.

— Nici pe jumătate cît îl deranjezi tu, răspunse Matt. Vreau să-mi dai pipa înapoi.

— Nu se poate, răspunse Cody cu un ton absent, căci doctorul citea fișa lui Matt.

— Vraci afurisit, bombăni Matt.

Cody puse fișa înapoi și trase draperia verde în jurul patului.

— Mă tem că trebuie să vă rog să mă lăsați singur cu el cîteva clipe. Ce vă mai face capul, domnule Mears?

— Se pare că nu s-a scurs nimic dinăuntru.

— Ați auzit ce s-a întîmplat cu Floyd Tibbits?

— Mi-a spus Susan. După ce vă faceți vizita, aș dori să stăm puțin de vorbă, dacă aveți timp.

— Pot să vă las la urmă, dacă vreți. Pe la unsprezece.

— Foarte bine

Cody trase din nou de draperie.

— Acum o să vă rog să ne scuzați.

— Uitați, prieteni, cum mă bagă la izolare, exclamă Matt. Draperia se lăsă între Susan și Ben și pat. Din partea cealaltă auziră vocea lui Cody:

— Data viitoare cînd o să mai fii anesteziat, cred că o să-ți tai limba și jumătate din lobul prefrontal.

Își suriseră unul celuilalt, așa cum își surîd tinerii cînd afară este soare și nu au nici o problemă serioasă, însă zîmbetul lor se stinse imediat. O clipă se întrebă amîndoi dacă nu cumva au înnebunit.

3

Cînd Jimmy Cody intră în cele din urmă în salonul lui Ben, era ora unsprezece și douăzeci. Ben începu să vorbească:

— Ce voiam să vă spun...

— Întîi capul, apoi stăm de vorbă.

Cu blîndețe, dădu la o parte părul lui Ben, se uită la ceva și zise:

— O să doară.

Trase leucoplastul și Ben tresări puternic.

— Ce mai cucui, spuse Cody pe un ton nonșalant și acoperi rana cu un pansament mai mic.

Cu o lanternă micuță se uita în ochii lui Ben, apoi îi încercă reflexele cu un ciocan din cauciuc. Un gînd morbid își făcu pe neașteptate loc în mintea lui Ben. Se întrebă dacă era același ciocan pe care l-a folosit și cu Mike Ryerson.

— Totul pare a fi în regulă, spuse doctorul punîndu-și instrumentele deoparte. Care e numele de domnișoară al mamei dumneavoastră?

— Ashford, răspunse Ben. Îi pusese aceleași întrebări și cînd își revenise din leșin.

— Învățătoarea din clasa întîi?

— Doamna Perkins. Își vopsea părul.

— Al doilea nume al tatălui?

— Merton.

— Amețeli sau grețuri?

— Nu.

— Nu.

— Vi se pare că simțiți mirosuri stranii, că vedeți culori ciudate, sau că...

— Nu, nu și nu. Mă simt bine.

— Eu sînt cel care hotărăște asta, spuse Cody cu îngîmfare. Vi se întîmplă să vedeți dublu?

— Deloc de cînd am cumpărat un butoiăș cu bere.

— Bine, zise Cody. Vă declar însămătorit datorită miracolelor științei moderne și capului dumneavoastră tare. Acum, ia să vedem, ce aveți să-mi spuneți? Voiați, cred, să mă întrebați despre Tibbits și copilul familiei McDougall. Nu vă pot spune altceva în plus față de ce i-am spus Șerifului Gillespie. Unu: mă bucur că știrea nu a ajuns în ziare; un scandal la fiecare secol este foarte suficient pentru un oraș mic ca al nostru. Doi: să fiu al dracu' dacă știu cum să-mi explic ce s-a petrecut la morgă. Nu se poate să fi fost un localnic. Avem și noi partea noastră de țăcăniți, dar...

Se întrerupse, observând stuporea de pe chipurile lor.

— Nu știți? N-ați auzit?

— Ce să auzim? Întrebă Ben.

— E ca un film cu Boris Karloff. Noaptea trecută, cineva a șterpelit cadavrele de la Morga districtului Cumberland din Portland.

— Isuse Cristoase, exclamă Susan. Cuvintele îi ieșiră anevoios printre buzele înțepenite.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Cody, brusc interesat. Știți ceva despre toată povestea asta?

— Încep să cred că știm într-adevăr, spuse Ben.

4

Era douăsprezece și zece când terminară să-i spună totul. O soră îi adusese pnnzul lui Ben, dar stătea neatins pe o tavă lângă pat.

Ultima silabă se pierdu în aer și acum, prin usa întredeschisă, nu se auzea decât clinchetul tacîmurilor celorlalți pacienți de pe etaj, mai înfometăți.

— Vampirii, spuse Jimmy Cody. Și apoi: Tocmai Matt Burke. În cazul ăsta mi-e foarte greu să cred că e vorba de o glumă proastă.

Ben și Susan nu rostiră nici un cuvânt.

— Și vreți să-l exhumez pe puștiul Glick, reflectă el. Doamne, Dumnezeuule.

Cody scoase o sticlă din geantă și o aruncă înspre Ben, care o prinse.

— Aspirină, zise. Ai folosit-o vreodată?

— O multime.

— Tata obișnuia să spună că e cea mai bună asistentă a doctorului capabil. Știi cum acționează?

— Nu, răspunse Ben.

Răsuci încei în mâini sticlă cu aspirine, uitîndu-se la ea. Nu îl cunoștea suficient de bine pe Cody ca să știe ce lăsa să se vadă sau ce ascundea în mod obișnuit. Însă era sigur că foarte puțini pacienți îl văzuseră în această ipostază vreodată - cu trăsăturile pline de naivitate deformate de gânduri profunde și introspecție. Nu dorea să îl scoată pe Cody din starea aceasta.

— Nici eu nu știu. Nimeni nu știe. Însă e bună pentru migrene și artrită și reumatism. Nu știm nici ce sînt bolile astea. De ce să te doară capul? Nu există nervi în creier. Știm că compoziția chimică a aspirinei este foarte apropiată de cea a LSD-ului, însă de ce una vindecă durerea de cap, în timp ce . celălalt îți umple capul de păsărele? Unul din motivele pentru care nu înțelegem asta este că nu știm exact ce este creierul. Cel mai bun doctor din lume se află pe o insulă mică în mijlocul unui ocean al ignoranței. Agităm baghetele noastre magice și omorîm pui de găină și citim destinul în sîngele lor. Magie alba. Profesorii mei de la facultate și-ar smulge părul din cap dacă m-ar auzi vorbind așa. Unii chiar și l-au smuls cînd le-am zis că vreau să practic medicina generală în zona rurală a statului Maine. Unul din ei mi-a spus că Marcus Welby obișnuia să deschidă cu bisturiul furunculele de pe fundul pacienților neidentificați. Însă nu mi-am dorit niciodată să fiu Marcus Welby.

Surise:

— S-ar tăvăli de groază dacă ar afla că am de gînd să cer un ordin de exhumare pentru băiatul familiei Glick.

— Chiar o s-o faci? Întrebă uimită Susan.

— Ce rău poate să facă? Dacă e mort, atunci e mort. Dacă nu e, atunci voi avea cu ce să-i uluiesc pe cei de la convenția anuală a asociației medicilor. O să-l anunț pe medicul legist că vreau să caut urme de encefalită infecțioasă. Este unica explicație logică la care mă pot gîndi acum.

— S-ar putea să fie asta? vocea lui Susan era plină de speranță.

— Mai mult ca sigur nu.

— Cît de repede crezi că poți s-o faci? îl întrebă Ben.

— Mîine, cel mai devreme. Dacă trebuie să mă agit mai mult, atunci marți sau miercuri.

— Cum trebuie să arate? Întrebă Ben. Adică...

— Da, știu ce vrei să spui. Familia Glick nu au vrut să-l îmbălsămeze, nu-i așa?

— Nu.

— A trecut o săptămînă?

— Da.

— Când se deschide sicriul, din el iese lin gaz puternic și un miros destul de respingător. Cadavrul s-ar putea să se fi umflat. Părul i-a crescut foarte mult - și va continua să mai crească încă o perioadă bună de vreme - și unghiile vor fi destul de lungi. Mai mult ca sigur că ochii au intrat în orbite.

Susan încercase să păstreze o expresie de imparțialitate științifică, însă nu reușise prea bine. Ben se bucură în secret că nu-și mîncase prînzul.

— Cadavrul încă nu prezintă semne serioase de cangrenare, continuă Cody, pe un ton solemn, de parcă ar fi recitat o poezie, însă mai reține suficient lichid ca să permită creșterea unei substanțe pe obraji și mîinile expuse, o substanță asemănătoare cu mușchiul, numită... se întrerupse. Iertați-mă, nu mi-am dat seama că vă scîrbesc.

— Unele lucruri sînt mai rele decît descompunerea, observă Ben, încercînd să-i imprime tonului un caracter neutru. Și dacă nu găsești nici unul din semnele astea? Și dacă acum cadavrul arată la fel de bine ca în ziua în care a fost îngropat? Ce vom face atunci? Îi batem un țărș în inimă?

— Nu prea cred, răspunse Cody. În primul rînd, vor fi de față fie medicul legist, fie asistentul lui. Și cred că nici măcar Brent Norbert nu va fi de părere că atitudinea mea ar fi extrem de profesională dacă aș scoate un țărș din geantă și m-aș apuca să-l bat în cadavrul unui copil.

— Și ce vei face? insistă Ben.

— Ei bine, cu tot respectul pe care i-l datorez domnului Burke, eu personal nu cred că vom descoperi așa ceva. Dar dacă totuși cadavrul va fi descoperit într-o stare ciudată, va fi dus, fără doar și poate, la Spitalul Central al statului Maine, pentru cercetări. Odată ajuns acolo, îmi voi tărgăna treburile pînă la lăsarea nopții... și voi observa ce se va întîmpla atunci.

— Și dacă se ridică?

— Ca și tine, nu pot să concep așa ceva.

— Mi se pare din ce în ce mai ușor să cred asta, spuse Ben mohorît. Pot să stau și eu cu tine cînd se întîmpla asta... dacă se întîmpla?

— Se poate aranja.

— Bine, spuse Ben. Coborî din pat și se duse la dulapul unde își avea hainele.

— Am să...

Susan chicoti și Ben se întoarse spre ei: -Ce e?

— Pijamalele de spital au tendința să se descheie și în partea posterioară, domnule Mears, rînji Cody.

— Pe dracu', exclamă Ben și duse mîna la spate ca să-și strîngă pantalonii de pijama. Spune-mi Ben.

— Acum, zise Cody ridicîndu-se, Susan și cu mine te vom lăsa singur. Cînd vei avea o ținută decentă, ne vei găsi la parter, în cafenea. Avem treabă după-amiază.

— Da?

— Da. Trebuie să spunem familiei Glick povestea cu encefalita. Dacă vrei, pot să te prezint ca fiind colegul meu. Nu trebuie să spui nimic. Mîngîie-ți doar bărbia și capătă o privire inteligentă.

— N-o să le placă, nu? - Ție ți-ar plăcea?

— Nu, spuse Ben. Nu mi-ar plăcea.

— Ai nevoie de acceptul lor ca să scoți un ordin de exhumare? întrebă Susan.

— Nu, din punct de vedere tehnic. Dar probabil că da, dacă stăm să gîndim realist. Singura experiență pe care am avut-o în problema exhumării a fost în anul doi de facultate. Însă mai cred că, dacă familia Glick se va împotrivi din toate puterile, ne-ar putea obliga să apărem în fața unei comisii. Și asta ne-ar putea face să pierdem de la două săptămîni pînă la o lună; și odată ajunși în fața-comisiei, mă îndoiesc că teoria mea cu encefalita ar ține.

Făcu o pauză și îi privi pe ceilalți doi.

— Fapt care mă duce la ceea ce mă neliniștește cel mai mult, în afară de povestea domnului Burke. Danny Glick este singurul cadavru pe care îl mai avem. Toate celelalte s-au topit pur și simplu în neant.

5

Pe la ora unu și jumătate, Ben și Jimmy Cody au ajuns acasă la familia Glick. Mașina lui Tony 'Glick era parcată în față, însă casa era tăcută. Cînd nimeni nu a răspuns la ușă, după ce bătuseră de trei ori, au traversat strada, îndreptîndu-se spre o casuță construită în stil de fermă de țară prin anii '50 - un refugiu trist, din prefabricate, susținută într-un capăt de o pereche de bîrne ruginite. Numele de pe cutia poștală era Dickens. Lîngă alee era așezată o statueta de grădină reprezentând un flamingo roz, iar un cățeluș cocker auriu începu să dea voios din coadă cînd cei doi bărbați se apropiară de ușa de la intrare.

Pauline Dickens, chelneriță și copatroană a cafenelei Excellent deschise ușa la o secundă sau două

după ce Cody sunase. Purta uniforma de serviciu.

— Bună, Pauline, spuse Jimmy. Știi cumva unde sînt domnul și doamna Glick?

— Vrei să zici că *nu știi*?

— Ce să știu?

— Doamna Glick a murit azi dimineață. L-au dus și pe Tony Glick la spital. E în stare de șoc.

Ben îl privi pe Cody. Acesta arăta ca un om care primise un pumn zdravăn în stomac.

Iute, Ben lua frînele discuției:

— Pe ea unde au dus-o?

Pauline își netezi uniforma pe șolduri.

— Acum un ceas, am vorbit cu Mabel Werts la telefon și ea mi-a zis că Parkins Gillespie avea de gînd s-o ducă la morga evreului ăla din Cumberland. Asta pentru că nimeni nu știe unde este Cari Foreman.

— Mulțumesc, șopti Cody.

— Îngrozitoare treabă, spuse Pauline și ochii îi rătăciră înspre casa pustie de peste drum. Mașina lui Tony Glick era ca un cîine uriaș și răpciugos legat cu un lanț și apoi abandonat.

— Mi-ar fi frică, dacă aș fi superstițioasă.

— Frică de ce, Pauline? o întrebă Cody.

— O... de diverse chestii.

Surîsul îi era șters cînd atinse cu degete tremurătoare lanțul care îi atîrna în jurul gîtului.

Un medalion cu Sfîntul Christopher.

6

Erau iarăși în mașină. Fără să rostească vreun cuvînt, o urmăriseră pe Pauline plecînd la lucru.

— Și acum? întrebă Ben în cele din urmă.

— Trebuie să continuăm, spuse Cody. Evreul este Maury Green. Cred că ar fi bine să mergem în Cumberland. Acum nouă ani, băiatul lui Maury aproape că s-a înecat în lacul Sebago. S-a întîmplat că eram pe acolo cu o prietenă și i-am făcut copilului respirație artificială. L-am salvat. Poate că acum a venit clipa cînd să-i cer să-mi facă și el un serviciu.

— Și la ce ne-ar folosi? Medicul fegist i-a luat deja cadavrul ca să-i facă autopsie sau ce-i fac ei acolo.

— Mă îndoiesc de asta. E duminică, ai uitat? Medicul legist trebuie că e pe undeva prin pădure cu un tîmăcop în mînă - e geolog amator. Norbert - ți-l amintești pe Norbert?

Ben aprobă cu o înclinare a capului.

— Norbert ar trebui să fie de serviciu, însă e un personaj excentric, ca să nu spun altfel. Probabil că a scos telefonul din priză ca să poată urmări în liniște meciul la televizor. Dacă mergem acum la morga lui Maury Green, cred că avem toate șansele să găsim cadavrul acolo și să nu-l ceară nimeni pînă la lăsarea nopții.

— Bine, spuse Ben. Hai să mergem.

Își aminti că trebuia să se ducă și la Părintele Callahan, însă treaba asta mai putea să aștepte. Lucrurile se precipitau acum. Și asta nu-i prea convenea. Fantezia și realitatea se contopiseră.

7

Pînă la intrarea pe autostradă nici unul nu rosti vreun cuvînt, fiecare era adîncit în propriile-i gînduri. Ben se gîndea la ce îi spusese Cody la spital. La faptul că Foreman dispăruse. La faptul că trupurile lui Floyd Tibbits și ale copilului McDougall nu mai erau de găsit - dispăruseră chiar de sub nasul celor doi sanitari de la morgă. Și Mike Ryerson dispăruse și numai Dumnezeu știa cîți alții încă. Oare cîți oameni din 'salem's Lot se, puteau face nevăzuți și nu le observa nimeni lipsa o săptămînă... două săptămîni... o lună? Două sute? Trei? Gîndul acesta făcea să-i transpire palmele.

— Toată chestia asta seamănă tot mai mult cu visul unui paranoic, spuse Jimmy Cody, sau cu un film de desene animate macabru. Din punct de vedere pur intelectual, cel mai înspăimîntător aspect îl reprezintă relativa ușurință cu care poate fi întemeiată o colonie de vampiri - unul este suficient pentru a pune restul în mișcare. Orașul acesta este minuscul în comparație cu Portland sau Lewiston sau Gates Falls. Nu există fabrici aici, unde ar putea fi observată lipsa muncitorilor. Școlile deserveșc trei orașe și dacă copiii lipsesc în număr mai mare, cine să bage de seama? Mulți se duc la slujbă la biserica din Cumberland și mai mulți încă nu se duc deloc. Și televiziunea a pus capăt vizitelor între vecini, cu excepția neghiobilor care își pierd vremea la magazinul lui Milt. Totul se poate desfășura extrem de eficient în spatele scenei.

— Mda, mormăi Ben. Danny Glick îl infectează pe Mike. Mike îl infectează *pe...* oh, nu știu pe cine. Poate pe Floyd. Copilul McDougall își infectează... tatăl? Mama? Cum se simt? A verificat cineva?

— Nu sînt gacienții mei. Presupun că doctorul Plowman i-a vizitat în dimineața asta și i-a informat despre dispariția copilului lor. Dar nu am cum să știu dacă chiar s-a dus la ei sau a luat în alt fel legătura cu ei.

— Ar trebui să vedem ce fac, spuse Ben.

Începuse să se simtă din ce în ce mai agitat.

— Vezi ce ușor ajungem să ne învîrtim în jurul cozii? Un străin ar putea să treacă prin oraș și să nu-și dea deloc seama că ceva nu e în regulă. E doar un alt orașel de provincie unde magazinele se deschid la ora nouă. Însă cine poate ști ce se petrece în spatele jaluzelelor? Poate că oamenii zac în pat... sau sprijiniți de peretele camării ca niște mături... În pivniță... așteptînd să apună soarele. Și la fiecare nou răsărit de soare, tot mai puțini oameni pe străzi. Mai puțini cu fiecare zi ce trece.

Gitul i se uscaseră și înghiți greu nodul spaimei care își făcuse culcuș acolo.

— Nu te ambala, îi spuse Jimmy. N-am dovedit nimic încă.

— Dovezile se adună în noiane, îl repezi Ben. Dacă am fi avut de-a face cu un cadru acceptat de referință - să zicem cu o eventuală epidemie de febră tifoidă sau de gripă A2 - întregul oraș ar fi fost deja în carantină.

— Mă îndoiesc. Nu trebuie să uiți că, de fapt, o singură persoană *a văzut* ceva.

— Dar nu poți spune despre el că e bețivanul orașului.

— Ar fi crucificat dacă s-ar împărtășa povestea, spuse Jimmy.

— De cine? Cu siguranță că nu de Pauline Dickens. E pe punctul de a-și lipi semne magice pe ușă.

— În epoca afacerii Watergate și a crizei de petrol, ea constituie o excepție, răspunse Jimmy.

Continuă călătoria fără să mai vorbească. Morga lui Green se afla în partea de nord a orașului în spatele clădirii, între intrarea de serviciu a capelei neconfesionale și un gard înalt din scînduri, se aflau parcate două dricuri. Jimmy opri motorul și se uită la Ben:

— Ești gata?

— Așa cred.

Coborîră din mașină.

8

Revolta se acumulase în ea toată după-amiaza și explodă în jurul orei două. Atitudinea lor era prostească, o luau pe ocolite ca să încerce să dovedească ceva- ce era (îmi cer scuze, domnule Burke) oricum un mare rahat. Susan se hotărî să se ducă la Casa lui Marsten acum, în după-amiaza asta.

Coborî la parter și își lua agenda. Ann Norton făcea prăjituri, iar în camera de zi, tatăl ei se uita la meciul transmis la televizor.

— Unde te duci? Întrebă doamna Norton.

— Să mă plimb.

— Mîncăm la șase. Vezi să te întorci la timp.

— Sînt înapoi la cinci, cel tîrziu.

Leși din casă și se urcă în mașina de care era atît de mîndră -nu pentru că ar fi fost prima mașină pe care o stăpînea (deși așa era), ci pentru că o plătise singură (aproape o plătise, se corectă; mai avea încă șase rate) din munca ei, din talentul ei. Era o Vega decapotabilă, veche de doi ani acum. O scoase cu spatele din garaj și ridică mîna spre mama ei, care o urmărea pe fereastra bucătăriei. Înstrăinarea încă mai persista între ele, deși nu vorbeau despre asta. Rana nu se vindecase încă. Celelalte certuri, indiferent cît de dureroase, s-au șters cu timpul întotdeauna; viața mergea înainte, iar rănile erau acoperite în bandajul gros al zilelor care trec, bandaj care este smuls de la locul lui doar la cearta următoare, cînd vechile reproșuri și nemulțumiri vor fi scoase la lumină și enumerate ca levatele într-un joc de cărți. Însă de data aceasta înstrăinarea părea definitivă; fusese un război total. Rănile nu mai puteau fi bandajate. Singurul tratament era amputarea. Își strînsese aproape toate lucrurile și se simțea bine. De mult timp trebuia să facă pasul acesta.

Coborî Strada Brock, simțînd, pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de casă, cum în ea crește un sentiment de plăcere și de importanță (cu un strat deloc neplăcut de absurditate). Avea intenția să acționeze pozitiv, iar gîndul acesta o tonifia. Era o fată cu picioarele pe pămînt, iar evenimentele de la sfîrșitul săptămîinii o uluiseră, o făcuseră să navigheze în derivă. Acum va trece ea la cîrmă!

Opri mașina pe panta domoală de la marginea orașului și traversă pe jos pășunea lui Cari Smith înspre locul unde un gard vopsit în roșu aștepta iarna. Sentimentul că toată povestea era absurdă se intensificase acum și nu își putu reține zîmbetul cînd începu să îndoie un țărui înainte și înapoi pînă cînd sîrma care îl ținea legat se rupse. Țăruiul avea cam un metru lungime și era ascuțit la un capăt. Îi duse înapoi la mașină și îl puse pe bancheta din spate, știind la ce anume putea fi folosit (văzuse

suficiente filme de groază la cinematograful în aer liber ca să știe că trebuie să împlinți un astfel de țărș în inima unui vampir), însă fără să se gîndească dacă ar fi în stare să îl înfigă în inima unui om, dacă circumstanțele i-ar cere s-o facă.

Își continuă drumul, ieși din oraș și se îndreptă spre Cumberland. Pe stînga drumului era un magazin deschis duminicile, de unde tatăl ei își cumpăra ziarul *Times*. Susan își aminti că văzuse acolo pe tejghea o casetă cu mărunțișuri.

Cumpără ziarul și apoi își alege o cruciuliță mică din aur. Plăti patru dolari și jumătate unui vînzător gras, care abia dacă-și întorsese capul de la ecranul televizorului, unde Jim Plunkett pierdea la scor.

O luă înspre nord pe County Road, drum care fusese de curînd reasfaltat și lărgit la două benzi. În după-amiaza însořită totul părea proaspăt și înviorător și viu, și viața părea foarte scumpă. De la asta, gîndurile îi săriră la Ben. Exista o legătură.

Soarele ieși de după un nor mare care se mișca greoi pe cer, revărsîndu-se printre crengile copacilor de pe margine și inundînd drumul cu pete de lumină și umbră. Într-o zi ca asta, gîndi ea, este posibil să crezi că există numai finaluri fericite.

După cinci mile, întoarse mașina pe Brocks Road, care era nepavat odată ce intrai în 'salem's Lot. Drumul urca și cobora și șerpuia prin zona împădurită de la nord-vest de oraș și razele soarelui erau acum împiedicate să mai ajungă pînă la ea. Aici nu erau nici case, nici rulote. Terenul era deținut în mare parte de o companie producătoare de hîrtie, renumită pentru faptul că le cerea clienților săi să nu strîngă prea tare hîrtia igienică. La fiecare treizeci de metri, marginea drumului era presărată cu semne care interziceau vînătoria, sau care indicau faptul că te afli pe o proprietate particulară. Cînd trecu de intersecția cu drumul care ducea înspre groapa de gunoi, simți cum o cuprinde un val de neliniște. Pe drumeagul acesta mohorît, posibilitățile nebuloase păreau mult mai reale. Se întrebă - și nu pentru prima oară - de ce un om normal ar cumpăra dărapănătura de casă a unui sinucigaș și de ce ar ține obloanele lăsate în timpul zilei.

Drumul coborî abrupt și apoi urcă iarăși pe panta vestică a - dealului Marsten. Acum putea să deslușească vîrfurile acoperișului Casei lui Marsten printre ramurile copacilor.

Parcă la capătul unui drum forestier părăsit, la începutul pantei și coborî din mașină. După o clipă de șovăială, luă țărșul și își puse cruciulița la gît. Încă se mai simțea ridicolă, însă nici pe jumătate atît de ridicolă cum s-ar fi simțit dacă s-ar fi întîmplat ca cineva care o cunoaște să treacă pe acolo și. Să o vadă urcînd dealul cu un țărș smuls dintr-un gard în mînă.

Bună, Suze, unde te duci?

Oh, mă reped, pînă la Casa aia veche a lui Marsten să omor un vampir. Însă trebuie să mă grăbesc, pentru că ai mei iau masa la ora șase.

Se hotărî să scurteze drumul prin pădure.

Păși cu atenție peste un zid de piatră părăginit de la marginea șanțului de lîngă drum și se bucură că avusese ideea să-și pună pantaloni. Aceasta era *haute couture* pentru neînfricații ucigași de vampiri. Mai avea de înfruntat tot felul de tufe cu spinii și denivelări de teren pînă cînd să ajungă în pădure.

La umbra pinilor era cel puțin cu zece grade mai răcoare și era și mai mult întuneric. Pe pămînt se întindea un covor cu ace de pini și molizi, iar vîntul șuiera printre ramuri. Un animal micuț își făcu loc undeva prin tufe. Dintr-o dată își dădu seama că, dacă ar fi luat-o la stînga, după mai puțin de o jumătate de milă, ar fi ajuns la Cimitirul Harmony Hill; și ar fi putut să și între în el, dacă ar fi fost destul de sprintenă și ar fi escaladat zidul din spate.

Își croi drum înainte, încercînd, pe cît era posibil, să nu facă nici un zgomot. Cînd se apropie de culmea dealului, începu să întrevadă prin ecranul tot mai subțire de ramuri - ochii orbi ai casei care priveau fără să vadă orașul de dedesubt. Și începu să-i fie frică. Nu putea să explice exact motivul și, prin aceasta, se asemena cu frica pe care o simțise (dar pe care o uitase aproape de tot) acasă la Matt Burke. Era destul de sigură că nu o putea auzi nimeni și era ziua în amiaza mare - însă teama era acolo, ca o greutate care o sufoca. Părea că se revărsa în conștiința ei dintr-o parte a creierului care era în mod obișnuit tăcut, și poate tot la fel de demodat și inutil ca și apendicele. Dispăru toată bucuria pe care o simțise în fața zilei însoRITE. Dispăru și sentimentul că juca un joc. Dispăru și hotărîrea. Își aminti de filmele de groază văzute la cinematograful, în care eroina se aventurează pe o scară îngustă în pod ca să afle ce a speriat-o atît de tare pe biata și bătrîna doamnă Cobham, sau într-o pivniță întunecată și plină cu pînze de păianjen, unde pereții sînt din piatră și sînt umezi - ca un uter simbolic - și ea, ghemuită confortabil în îmbrățișarea prietenului ei, gîndea: *Ce idioată...Eu n-aș face niciodată așa ceva!* Și iată că acum o făcea; și începu să realizeze cît de mare devenise prăpastia dintre creierul mare și cel mijlociu; cum creierul mare poate să te forțeze să faci ceva, în ciuda semnalelor de avertizare emise de zona aceea instinctivă, atît de asemănătoare fizic cu creierul unui aligator. Creierul mare te poate obliga să mergi mai departe, pînă cînd ușa podului se deschide brusc și în pragul ei apare o oroare care rînjește la tine, sau pînă cînd privești în nișa de cărămizi a pivniței și vezi...

ÎNCETEAZĂ!

Alungă gîndul și își dădu seama că transpirase. Și doar din cauză că văzuse o casă obișnuită cu obloanele lăsate. Trebuie să încetezi să te mai porți ca o idioată, își zise. O să te duci acolo și o să cercetezi puțin locul, atîta tot. Din curtea din față poți să-ți vezi propria casă. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, ce ți se poate întîmpla într-un loc de unde poți să-ți vezi casa?

Cu toate acestea-, se aplecă ușor și strînse mai tare țărîșul în mînă, și cînd perdeaua de copaci deveni prea subțire ca să o mai poată proteja, se lăsă în patru labe și începu să se tîrască. Peste trei sau patru minute, ajunse cît de departe putea fără a-și da în vileag prezența. Din locul unde era acum, în spatele ultimului pîlc de pini și al ramurilor de ienupăr, putea să vadă partea de vest a casei și caprifoiul crescut sălbatic pe zid, pe care toamna însă îl lăsase fără frunze. Iarba verii ea îngălbenită, dar încă înaltă pînă aproape de genunchi. Nimeni nu o tăiasse.

Brusc, în tăcerea deplină, se auzi vuietul unui motor, făcîndu-i inima să i se urce în gît. Încercă să-și recapete stăpînirea de sine, înfigîndu-și degetele în pămînt și mușcîndu-și cu putere buza inferioară. O clipă mai tîrziu, apăsă o mașină veche și neagră, se opri pe aleea din față a casei, apoi întoarse înspre dramul către oraș și porni. Înainte să dispară, Susan reuși să deslușească destul de bine chipul omului de la volan: cap mare și chel, ochi atît de înfundați încît nu poți vedea decît orbitalele, și reverele și gulerul unui costum închis la culoare. Straker. Probabil că se ducea la magazinul lui Crossen.

Observă că majoritatea obloanelor erau crăpate. În regulă. O să se furișeze pînă acolo, o să se uite prin crăpături și o să vadă ce e de văzut. Probabil că nimic altceva decît, o casă în primele etape ale unui proces îndelungat de renovare, pereți care tocmai au început să fie zugrăviți, poate niște tapete noi, scule și scări și găleți. Toate acestea tot atît de romantice și supranaturale ca un meci de fotbal la televizor.

Dar totuși: frica.

O copleși pe neașteptate, emoția învingînd logica și faianța lucioasă a creierului mare, umplîndu-i gura cu gust de rugină.

Și își dădu seama că e cineva în spatele ei, chiar înainte de a simți mîna care i se așeză pe umăr.

9

Se întunecase aproape complet.

Ben se ridică din scaunul pliant din lemn, se duse la fereastra care dădea în curtea din spate a camerei mortuare și nu observă nimic neobișnuit acolo. Era șapte fără un sfert și umbrele înserării erau foarte lungi. Iarba era încă verde, în ciuda anotimpului și se gîndi că grijuliul antreprenor de pompe funebre va încerca să o mențină astfel pînă cînd o va acoperi zăpada. Simbol al continuității vieții în mijlocul morții anului. Acest gînd i se păru excesiv de deprimant și se întoarse de la fereastră.

— Mi-aș dori să am o țigară, spuse.

— Țigările sînt adevărații ucigași, replică Jimmy fără să se întoarcă înspre el. Se uita la un program de divertisment de duminică seara la televizorul portabil, marca Sony, al lui Maury Green.

— Și eu as vrea să fumez. M-am lăsat acum vreo zece ani, cînd chirurgul șef a ținut prelegerea despre efectele nocive ale țigărilor. Mi-ar fi dat notă proastă dacă nu m-aș fi lăsat. Însă mereu cînd mă trezesc întind mîna pe noptieră după pachetul cu țigări.

— Parcă ai spus că te-ai lăsat.

— Îl țin acolo din același motiv pentru care unii alcoolici își țin sticla cu scotch pe raftul din bucătărie. Puterea voinței, fiule.

Ben se uită la ceas: 6,47. Ziarul de duminică al lui Maury Green anunța că apusul va avea loc în mod oficial la 7,02.

Jimmy se descurcase destul de bine. Maury Green era un omuleț care le-a deschis ușa îmbrăcat cu o cămașă albă, desfăcută la gît și cu o vestă descheiată pe deasupra. Expresia lui gravă, inchizitorială, se transformase într-un zîmbet larg de bun-venit:

— *Shalom*, Jimmy, exclamă el. Ce bine-mi pare să te văd! De ce te-ai ascuns atîta vreme?

— Am încercat să salvez lumea de guturai, zîmbi Jimmy cînd Green îi strînse mîna. Vreau să-ți prezint un foarte bun prieten de-al meu. Maury Green, Ben Mears.

Mîna lui Ben fu cuprinsă în ambele mîini ale lui Maury. Ochii îi străluciră în spatele ochelarilor cu rame negre.

— *Shalom* și ție. Orice prieten al lui Jimmy, etc. etc. Intrați, amîndoi. S-o chem pe Rachel...

— Te rog, n-o chema, spuse Jimmy. Am venit să-ți cerem un serviciu. Unul destul de important.

Green îl privi atent:

— Un serviciu destul de important, îl tachina ușurel. Și de ce, mă rog? Cu ce m-ai ajutat tu de copilul meu a terminat al treilea din clasă liceul? Cere-mi orice, Jimmy.

Jimmy roși:

— Am făcut ce ar fi făcut oricine altcineva, Maury.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, spuse Green. Cere-mi. Ce este atât de grav, că sînteți amîndoi atît de îngrijorați? Ați avut vreun accident?

— Nu, nu e vorba de așa ceva.

Îi duse într-o încăpere mică în spatele capelei și, în timp ce vorbeau, Green fierbea cafeaua pe plită, într-un ibric vechi și deformat.

— A venit Norbert după doamna Glick? întrebă Jimmy.

— Nu și nici n-am primit vreo veste de la el, spuse Maury punînd pe masă zahărul și frișca. Ticălosul ăsta o să apară pe la unsprezece noaptea și o să se întrebe de ce nu sînt aici ca să-i deschid.

Oftă:

— Biata femeie. Așa o tragedie într-o singură familie. Și e așa de drăguță, Jimmy. A adus-o zvezcul ăla bătrîn de Reardon. Ți-a fost pacientă?

— Nu, răspunse Jimmy. Însă Ben și cu mine... am vrea s-o veghem în seara asta, Maury. Aici la tine.

Green se opri cu mîna întinsă după ibricul cu cafea.

— Să o veghezi? Vrei să spui să o examinezi?

— Nu, zise netulbufat Jimmy. Doar să o veghez.

— Glumești?

Îl privi cu atenție.

— Nu, văd că nu glumești. Și de ce, mă rog, vrei să faci asta?

— Nu pot să-ți spun, Maury.

— Aha.

Turnă cafeaua, se așeză lîngă ei și sorbi din ceașcă.

— Nu e prea tare. E foarte bună. Are ceva? Ceva molipsitor?

Jimmy și Ben se priviră.

— Nu în sensul acceptat al cuvîntului, spuse Jimmy în cele din urmă.

— Și vrei să nu scot un cuvînt despre toate astea, nu?

— Da.

— Și dacă vine Norbert?

— Mă ocup eu de el, spuse Jimmy. O să-i spun că m-a rugat Reardon să văd dacă nu cumva nu are encefalită infecțioasă. Nu o să verifice niciodată.

Green îl aprobă din cap:

— Norbert nu e în stare să-și verifice ceasul, dacă nu îi spune cineva cum s-o facă.

— În regulă, Maury?

— Sigur, sigur. Dar parcă ziceai că ai să-mi ceri un serviciu important.

— Poate că e mai important decît îți poți da seama.

— Cînd îmi termin cafeaua, mă duc acasă să văd ce oroare mi-a pregătit Rachel pentru cina de duminică. Uite cheia. Încuie cînd plecați, Jimmy.

Jimmy puse cheia în buzunar.

— Așa voi face. Mulțumesc încă o dată, Maury.

— N-ai de ce. Te rog însă, fa-mi și tu un serviciu.

— Sigur. Ce anume?

— Dacă moarta zice ceva, notează-ți pentru posteritate, începui să chicotească, văzu expresiile identice de pe chipurile celor doi și se opri.

10

Era șapte fără cinci și Ben simțea cum încordarea îi cuprinde trupul.

— Ai putea să nu te mai uiți atît de des la ceas, îi spuse Jimmy. Să știi că n-o să meargă mai repede dacă te tot uiți la el.

Ben tresări, surprins asupra faptului.

— Mă cam îndoiesc că vampirii - dacă există într-adevăr - se ivesc la ora apusului calendaristic, spuse Jimmy. Nu e suficient de întuneric atunci. ,

Și totuși se ridică și închise televizorul, întrerupînd măcăitul unei rațe sălbatice.

Tăcerea învăluî încăperea ca o pătură groasă. Se aflau în atelierul lui Green și cadavrul lui Marjorie Glick se afla pe o masă din oțel inoxidabil, prevăzută cu jgheaburi și bride, masă de lucru care putea fi ridicată și coborîtă. Îi amintea lui Ben de mesele din camerele de gardă ale spitalelor.

Cînd veniseră, Jimmy ridicase cearșaful care acoperea trupul neînsuflețit al femeii și îi făcuse o examinare sumară. Doamna Glick era îmbrăcată cu un halat de casă matlasat de culoare roșie, iar în

picioare avea papuci tricotați. Avea un leucoplast lipit pe fluierul piciorului, care acoperea, probabil, o tăietură mică făcută de aparatul de ras. Ben își întoarse privirea de la ea, însă ochii lui, minați de o voință proprie, o căutară iar și iar.

— Ce crezi? întrebă Ben.

— Nu am de gând să mă angajez într-un fel sau altul, când următoarele trei ore vor hotărî în locul meu. Însă starea ei este uimitor de asemănătoare cu cea a lui Mike Ryerson - nu există lividitate exterioară, nu există nici un semn de rigiditate sau rigiditate incipientă.

Trase cearșaful înapoi și nu mai spuse nimic.

Era 7,02.

Jimmy spuse pe neașteptate:

— Unde ți-e crucea?

Ben tresări puternic:

— Crucea? Isuse, n-am nici o cruce!

— Înseamnă că nu ai fost niciodată un cercetaș autentic, zise Jimmy și-și deschise geanta. Eu sînt pregătit întotdeauna.

Scoase două instrumente pentru apăsare limba, sfîșie celofanul în care erau învelite și le lipi în unghi drept cu o bandă de leucoplast.

— Binecuvîntează-o, îi spuse lui Ben.

— Ce să fac? Nu pot... nu știu cum.

— Atunci inventează ceva, spuse Jimmy și chipul lui cu trăsături plăcute păru brusc încordat. Tu ești scriitorul; tu trebuie să te ocupi de partea metafizică. Și grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu. Cred că o să se îndeplinească ceva. Simți?

Și Ben simți. Ceva părea să se strîngă în amurgul însîngerat care învăluia încet orașul. Ceva încă nevăzut, însă apăsător și etecrizant. I se uscaseră gura și a trebuit să-și umezească buzele înainte de a vorbi.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh.

Și apoi, gîndindu-se mai bine, adăugă:

— Și în numele Fecioarei Măria. Fie această cruce binecuvîntată și...și...

Figure, cuvintele i se rostogoliră de pe buze într-o cadență stranie.

— Domnul este păstorul meu, rosti, și vorbele căzură în camera cuprinsă în penumbra ca pietrele aruncate într-o apă adîncă, cufundîndu-se fără să tulbure suprafața lină.

— Nu voi păcătui. El m-a făcut să mă odihnesc în pășunile verzi. El m-a condus la apele netulburate. El mi-a salvat sufletul.

Acum i se alătură și vocea lui Jimmy.

— El m-a condus pe cărările dreptății în numele lui. Adevărat este, deși merg prin valea întunecată de umbrele morții, nu mă tem de diavol...

Respirația nu îi mai era egală. Ben își dădu seama că toată pielea i se făcuse ca de găină, iar părul scurt de la ceafă începuse să i se ridice, ca gulerul unui cocoș mînios.

— Îmi aduc alinare toiagul Tău și alaiul Tău. Ai pregătit un ospăț pentru mine în fața dușmanilor mei; mi-ai uns, fruntea cu mirul cel sfînt; pocălnul meu s-a revărsat. Cu siguranță că bunătatea și milostenia vor...

Cearșaful care acoperea trupul lui Marjorie Glick începu să tremure. O mîna căzu de sub el iar degetele începură să se miște dezordonat în aer, răsucindu-se și strîngîndu-se.

— Cristoase, *văd* asta cu adevărat? șopti Jimmy. Chipul i se albise iar pistruii arătau ca stropii de noroi pe o fereastră.

— ...fii cu mine în întreaga mea viață, încheie Ben. Jimmy, privește crucea.

, Crucea strălucea, incandescentă. Lumina i se revărsa pe mîna într-un torent fermecat.

În tăcerea deplină, se auzi o voce tăgănată, înăbușită, dar scîrțîitoare ca firimiturile de biscuiți:

— *Danny?*

Ben simți cum limba i se lipește de cerul gurii. Silueta de sub cearșaf se ridicase. În încăperea întunecată, umbrele se mișcau și se rostogoleau.

— *Danny, unde ești, iubitule?*

Cearșaful îi căzu de pe față și i se mototoli în poală.

Chipul lui Marjorie Glick era palid, ca o lună plină în semi-întuneric, iar ochii îi erau două găuri negre, fără fund. Îi observă, iar gura i se căscă tremurătoare într-un rictus oribil. Ultima rază a zilei care se stingeă îi lumină dinții.

Își coborî picioarele de pe masă; un papuc căzu și rămase pe podea, nebăgat în seamă.

— Stai acolo unde ești! îi spuse Jimmy. Nu încerca să te miști!

Îi răspunse printr-un mîrîit ca de cîine, un sunet ca argintul negru. Coborî de pe masă, se clătină și se îndreptă spre ei. Ben își dădu seama că se uita în găurile fără fund ale ochilor ei și, cu un efort considerabil, își smulse privirea de la ei. Acolo se aflau galaxii negre, pigmentate cu puncte roșii. Te

vedeai cum te îneci în ele și îți plăcea senzația aceasta.

— Nu o privi în ochi, îl avertiză pe Jimmy.

Fără să se gîndească, se retrăgeau din fața ei, permițîndu-i astfel să îi conducă înspre holul îngust care ducea la scări.

— Ben, încearcă crucea.

Aproape și uitase că o avea. Acum o ridică și din cruce păru a izbucni o lumină orbitoare. Fu nevoit să-și ferească privirea în fața ei. Doamna Glick scoase un șuierat uluit și încercă să-și protejeze chipul cu mîinile. Ca un cuib de șerpi, trăsăturile ei începură să se schimonosească, să se zvîrcolească. Făcu un pas șovăitor înapoi.

— Am prins-o! urlă Jimmy.

Ben înainta înspre ea, ținînd crucea în față. O mîină ca o gheară încercă să i-o smulgă. Ben o evită și apoi, cu o mișcare violentă îi puse crucea în fața ochilor. Un sunet tînguitor îi ieși din gît.

Pentru Ben, restul căpătă nuanțele maronii ale unui coșmar. Deși alte fapte mai îngrozitoare urmau a se întîmpla, toate zilele și nopțile următoare vor fi bîntuite de imaginea lui Marjorie Glick pe care încerca să o împingă înapoi pe masa din camera de la morgă, unde cearșaful care o acoperise zăcea mototolit, alături de un papuc din lînă.

Se retrase în silă, cu privirea-i mișcîndu-se înnebunită, de la crucea care-i era atît de odioasă la partea dreaptă a gîtului lui Ben, chiar sub bărbie. Scotea sunete dezarticulate, șuierături și gîlgîieli inumane și retragerea ei era într-atît de șovăitoare și nechibzuită, încît părea o insectă uriașă și greoaie. Ben se gîndi: Dacă n-aș avea crucea asta care să mă apere, mi-ar sfîșia gîtul cu ghearele și mi-ar suge lacomă sîngele care ar curge din vena jugulară și din carotidă, așa cum bea apă un rătăcit în deșert care moare de sete. S-ar îmbăia în sîngele meu.

Jimmy dispăruse de lîngă el și încerca să o înconjoare prin partea stingă. Ea nu îl observă. Ochii îi erau fixați numai asupra lui Ben, ochi întunecați și plini de ură... plini de teamă.

Jimmy înconjură masa metalică și cînd ea ajunse acolo, cu un urlat zguduitor, o cuprinse de gît cu ambele brațe.

Ea scoase un țipăt ascuțit și șuierător și se răsuci în strînsoarea lui-. Ben văzu cum unghiile lui Jimmy îi sfîșie carnea de pe umăr, însă din rană nu curse nimic - zgîrietura era ca o gură fără buze. Și apoi, cu o mișcare incredibilă prin violența și forța ei, îl aruncă pe Jimmy în peretele opus al camerei. Jimmy se prăbuși în colț, răsturnînd televizorul portabil al lui Maury Green.

Într-o fracțiune de secundă, se aruncă asupra lui. Se deplasase uluitor de repede, în patru labe, cu agilitatea și iuțeala unui păianjen. Ben mai reuși să deslușească prin umbre cum îi sfîșie gulerul și apoi îi văzu mișcarea violentă a capului, văzu cum deschide larg fălcile cînd începu să se hrănească.

Jimmy Cody urlă - era urlatul răsunător și disperat al celor damnați.

Ben se năpusti asupra ei, împiedicîndu-se și căzînd aproape peste televizorul sfărîmat. Îi auzea respirația stridentă, ca foșnetul vîntului prin paie uscate, și, mai ales, auzea sunetul scirbos al buzelor care sug și molfăie.

Trase de gulerul capotului și o ridică, uitînd crucea pentru o clipă. Cu uimitoare repeziciune, oapul se întoarse către el. Ochii sclipitori îi erau dilatați, buzele și bărbia, mînjite de sîngele care părea negru în întunericul aproape deplin.

Respirația care-i izbi fata era neînchipuit de dezgustătoare - respirația mormintelor. Ca într-o secvență de film trasă cu încetinitorul, reuși să observe cum își lingea dinții cu limba.

Ridică crucea atunci cînd îl cuprinse într-o îmbrățișare aducătoare de moarte, dar forța ei îl făcea să se simtă ca o păpușă din cîrpe. Capătul rotund al instrumentului pentru apăsare limba o lovi sub bărbie - și apoi își continuă cursa în mișcare ascendentă, fără să întîmpine rezistența cărnii. Privirea lui Ben a fost năucită de un fulger de nelumină care păru a exploda nu în fața ochilor săi, cît mai degrabă în spatele acestora. Simți un miros fierbinte de carne arsă. De această dată țipătul ei fu plin și agonizant. Simți, mai curînd decît văzu, cum se prăbușește pe spate, cum se împiedică de televizor și cade pe podea, încercînd, cu un braț alb, să amortizeze șocul căzăturii. Cu agilitate de lup, se ridică din nou. Ochii îi erau micșorați de durere, și totuși încă plini cu foamea aceea nebunească, sălbatică. Carnea maxilarului inferior era neagră și fumegă. Mîrîia la el.

— Vino, căteia, gifii Ben. Haide, vino, vino.

Ridică din nou crucea și o făcu să se retragă în colțul îndepărtat al camerei. Cînd ajunseră acolo, se pregăti să îi străpungă fruntea cu crucea.

Însă chiar cu spatele lipit de perete, ea scoase un chicotit ascuțit și strident care îl făcu să tresară. Era ca sunetul scos de o furculiță care zgîrie o chiuvetă din porțelan.

— *Chiar în clipa aceasta e cineva care rîde! Chiar acum cercul vostru se micșorează!*

Și, în fata privirilor lui buimăcite, trupul ei păru că se lungește și devine transparent. O clipă încă mai crezu că este acolo și atunci lumina albă a felinarului de pe stradă căzu asupra peretelui gol. Și numai terminațiile sale nervoase tremurară ușor, ca și cînc ar fi vrut să-l convingă că, într-adevăr, se infiltrasă chiar prin porii zidului, ca fumul.

Dispăruse.
Și Jimmy urla.

11

Aprinse tuburile fluorescente din tavan și se întoarse să se uite la Jimmy, însă Jimmy era deja în picioare, ținându-și mâinile la gît. Degetele lui deveniseră purpurii.

— M-a *mușcat!*, zbiera Jimmy. Oh, Isuse, Dumnezeule, m-a *mușcat!*

Ben se apropie de el, încerca să îl ia în brațe, însă Jimmy îl împinse la o parte. Ochii i se învîrteau înnebuniți în orbite.

— Nu mă atinge. Sînt murdărit.

— Jimmy...

— Dă-mi geanta. Isuse, Ben, simt răul în mine. Simt cum lucrează în sîngele meu. *Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi geanta!*

Geanta se afla în colț. Ben o luă și Jimmy i-o smulse din mînă. Se duse la masa metalică și puse geanta pe ea. Chipul său, lucios din cauza transpirației, avea paloarea morții. Sîngele curgea fără milă din rana de la gît. Se așeză pe masă și începu să cotrobăie prin geantă, răsuflarea-i ieșindu-i în gîfiieli aspre prin gura deschisă.

— M-a *mușcat*, mormăi, aplecat asupra, genții. Cu gura ei...oh, Doamne, cu *gura ei* murdară, împutită...

Scoase o sticlă cu dezinfectant și aruncă dopul pe podeaua acoperită cu gresie. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-un braț, și își goli sticla pe partea sfîșiată a gîtului, împrăștiind lichidul pe rană, pe pantaloni, pe masă. Șuvoaie mici de sînge spălat se împrăstiară peste tot. Închise ochii și țipă o dată, apoi din nou. Însă mîna cu care ținea sticla nu îi tremură.

— Jimmy, ce pot să...

— O clipă, murmură Jimmy. Așteaptă. Cred că acum e mai bine. Așteaptă, așteaptă, te rog...

Aruncă sticla și aceasta se sprase pe gresia de pe jos. Acum rana, spălată de sîngele care o mînjea, se vedea clar. Ben observă că nu era "o singură înțepătură, ci două, nu departe de jugulară, una din ele îngrozitor de sfîrtecăță.

Jimmy scosese din geantă o fiolă și o seringă hipodermică, îndepărtă ambalajul steril al acului și îl înfipse în fiolă. Îi tremurau atît de tare mîinile, încît reuși de-abia la a doua încercare. Umplu seringă și i-o dădu lui Ben.

— Tetanus, spuse. Fă-mi injectia. Aici.

Întinse brațul și îl ridică, indicîndu-i locul de la subțioară.

— Jimmy, asta o să te dea gata.

— Nu. O să fie bine. Fă-o.

Ben luă seringă și privi întrebător în ochii lui Jimmy. Acesta dădu din cap. Ben înfipse acul.

Corpul lui Jimmy se încorda ca un arc din oțel. O clipă păru o sculptură a agoniei, cu fiecare tendon reliefat puternic. Încetul cu încetul începu să se relaxeze. Trupul îi fu cuprins de convulsii iar Ben văzu că lacrimile i se amestecau cu sudoarea de pe obraji.

— Pune crucea pe mine, spuse. Dacă încă mai sînt mînjit, o să... o să îmi facă ceva.

— O să-ți facă?

— Sînt sigur de asta. Cînd te-ai repezit la ea, m-am uitat și mi-am dorit să mă reped la *tine*. Așa mi-am dorit, să mă ajute Dumnezeu. Și am privit crucea și am... parcă mi s-a revoltat stomacul.

Ben îi lipi crucea de gît. Nu se împlîmî nimic. Strălucirea -dacă existase vreo strălucire - dispăruse complet. Ben luă crucea de la gîtul lui Jimmy.

— În regulă, spuse Jimmy. Cred că nu putem face mai mult. Scotoci iarăși prin geantă, găsi un plic cu două pastile înăuntru și le sfărîmă între dinți. Tranchilizante, zise. Mare invenție. Slavă Domnului că m-am dus la toaletă înainte de... Înainte să se împlîm. Cred că mi-am dat drumul pe mine, însă nu au ieșit decît vreo șase stropi. Poți să-mi bandajezi gîtul?

— Cred că da, răspunse Ben.

Jimmy îi dădu tifon, leucoplast și o pereche de foarfeci chirurgicale. Aplecîndu-se să aplice pansamentul, observă că pielea din jurul rănilor căpătase o culoare urîță, culoarea sîngelui închegat. Jimmy tresări ușor cînd simți tifonul apăsător cu blîndețe pe rană.

Spuse:

— Cînd eram acolo, timp de cîteva minute, am crezut că o să-mi pierd mințile. Că o să devin nebun din punct de vedere clinic. Buzele ei pe mine... mușcîndu-mă...

Înghiți cuprins de spasme.

— Și cînd a făcut-o, *mi-a plăcut*, Ben. Asta e chestia cea mai îngrozitoare. Chiar am avut o erecție. Poți să-ți închipui? Dacă nu ai fi fost aici să o iei de pe mine, m-aș fi...aș fi lăsat-o...

— Nu-ți mai aminti, spuse Ben.

— Mai e ceva ce trebuie să fac și nu-mi place.

— Ce anume?

— Uită-te la mine.

Ben isprăvi de aplicat pansamentul și făcu un pas mic înapoi ca să-l privească pe Jimmy.

— Ce...

Pe neașteptate, Jimmy îl lovi puternic. Stele îi explodară în cap și se împletici câțiva pași în spate, ca, în cele din urmă să se prăbușească cu o bufnitură. Clătină capul ca să-și limpezească mințile și îl văzu pe Jimmy cum coboară de pe masă și se îndreaptă către el. Bîjbîi înnebunit după cruce, gîndind: Asta este un sfîrșit demn de O. Henry, dobitocule, dobitocule, dobitocule...

— Te simți bine? îl întrebă Jimmy. Îmi pare rău, însă e puțin mai ușor atunci cînd nu știi ce te așteaptă.

— Ce Dumnezeu...?

Jimmy se așeză pe podea, alături.

— O să-ți spun povestea noastră, zise el. E o poveste a naibii de proastă, însă sînt sigur că Maury Green o va susține. Și astfel o să-mi păstrez și dreptul de a practica și nimeni nu o să ne bage în pușcărie sau la balamuc... și, de fapt, chiar acum nu problemele astea mă preocupă atît de mult, cît dorința de a fi liberi ca să ne putem lupta într-o bună zi cu... lucrurile astea, indiferent ce nume vrei să le dai. Înțelegi ce îți spun?

— În linii mari, răspunse Ben.

Își atinse maxilarul și se strîmbă. În stînga, sub bărbie, avea o umflătură dureroasă.

— Cineva a intrat peste noi în timp ce o examinam pe doamna Glick, continuă Jimmy. Acel cineva te-a scos din circuit și apoi m-a folosit pe post de sac de antrenament. În timpul luptei, acel cineva m-a mușcat ca să mă facă să-i dau drumul. Asta e tot ce ne amintim. *Tot. Înțelegi?*

Ben dădu din cap.

— Tipul purta o haină închisă la culoare, albastră poate, poate neagră și o căciulă tricotată verde sau gri. Asta e tot ce ai văzut. Bine?

— Te-ai gîndit vreodată să renunți la medicină în favoarea unei cariere strălucite de scriitor de romane polițiste? Jimmy surîse:

— Pot crea numai în momente de egoism extrem. Ești în stare să ții minte povestea?

— Sigur. Și nici nu mi se pare chiar atît de proastă cum ai zis. În fond, cadavrul ei nu e singurul care a dispărut în ultima vreme.

— Și eu sper că se vor gîndi la asta. Însă șeriful districtual este mult mai isteț decît ar avea Parkins Gillespie vreodată șansa să devină. Trebuie să fim foarte prudenți. Nu te apuca să înflorești povestea.

— Crezi că cineva din partea autorităților ar fi în stare să deslușească ce se petrece?

Jimmy clătină din cap:

— Nici vorbă. Va trebui să ne descurcăm singuri. Și ține minte că din acest moment sîntem niște criminali.

La puțin timp după aceasta, se duse la telefon și îl sună pe Maury Green și apoi pe Șeriful Districtual Homer McCaslin.

12

Ben ajunse înapoi la Pensiunea Evei la vreo cinsprezece minute după miezul nopții și își pregăti o cafea în bucătăria pustie de la parter. O bău încet, rememorînd evenimentele serii, cu intensitatea unuia care tocmai a evitat să se prăbușească în gol de pe o stîncă înaltă.

Șeriful districtual era un bărbat înalt, cu început de chelie. Mesteca tutun. Mișcările îi erau încete, însă ochii strălucitori îi erau vioi și atenți. Din buzunarul de la șold a scos un caiet uriaș și zdrențuit, legat cu un lăntșor, iar de sub vesta verde din lînă, un stilou vechi și gros. Îi interogase pe Ben și Jimmy, în timp ce două din ajutoarele sale făceau fotografii și luau amprente. Maury Green stătea tăcut în spatele lor, aruncînd doar din cînd în cînd priviri nedumerite înspre Jimmy.

Ce i-a adus la Morga lui Green?

Jimmy răspunse la întrebarea asta, recitînd povestea cu encefalita.

Știa bătrînul doctor Reardon de inițiativa lui?

Păi, nu. Jimmy se gîndise că ar fi fost mai bine să facă o verificare discretă, înainte de a discuta cu cineva. Era cunoscut faptul că doctorul Reardon era, ei bine, era foarte guraliv cîteodată.

Și cum e cu chestia asta, cu enecumocheamă? Avea femeia așa ceva?

Nu, aproape sigur că nu avea. Își terminase examinarea înainte ca tipul în haină închisă la culoare să năvălească peste ei. El (Jimmy) nu ar dori - și nici nu ar fi în stare - să explice cauza *decesului* femeii, însă sigur nu a murit de encefalită.;

Pot să-l descrie pe tipul ăla?

Răspunseră așa cum se înțeleseră. Ben mai adăugă și o pereche de cizme maron de lucru, ca să nu pară că se îngîneau unul pe celălalt.

McCaslin le mai puse cîteva întrebări și Ben tocmai începuse să aibă sentimentul că vor ieși cu fața curată din toată povestea, cînd McCaslin se întoarse către el și îl întrebă:

— Ce căutați aici, domnule Mears? Nu sînteti doctor.

Ochii lui atenți licăriră cu blîndețe. Jimmy deschise gura să răspundă, însă șeriful îl opri cu un semn al mîinii.

Dacă scopul întrebării lui McCaslin a fost să-l ia pe nepregătite pe Ben și să-l facă să capete o expresie vinovată; nu reuși. Era mult prea stors de emoții ca să mai poată avea vreo reacție. După cele pățite doar cu puțin timp înainte, faptul de a fi prins cu o mărturie falsă nu îl impresiona prea tare.

— Sînt scriitor, nu medic. Scriu romane. Chiar acum scriu unul în care un personaj secundar extrem de important este fiul unui antreprenor de pompe funebre. Am vrut să văd cum arată o cameră mortuară. Am venit aici împreună cu Jimmy. Mi-a spus că ar prefera să nu-mi dezvăluie scopul vizitei sale la morgă, așa că nu l-am întrebat.

Își freca umflătura vînată din bărbie.

— Am căpătat chiar mai mult decît mi-am dorit.

McCaslin nu păru nici impresionat nici dezamăgit de răspunsul lui Ben:

— Cam așa ceva. Dumneata ești cel care a scris *Conway's Daughter*, nu?

— Da.

— Nevastă-mea a citit, fragmente într-o revistă pentru femei, în *Cosmopolitan*, mi se pare. A rîs de n-a mai putut. M-am uitat și eu da' nu mi s-a părut nimic amuzant în povestea unei fete care se droghează.

— Nu, spuse Ben, privindu-l în ochi pe McCaslin. Nici mie nu mi s-a părut amuzant.

— Cartea asta nouă e cea pe care se spune că o scrii în 'salem'sLot?

— Da.

— Poate că ar fi bine s-o citească și Moe Green, remarcă șeriful. Să te corecteze la părțile cu pompele funebre, dacă e cazul.

— Nu am scris încă partea aceasta, spuse Ben. Mă documentez întotdeauna înainte de a începe să scriu. E mai ușor.

Clătinînd din cap, McCaslin spuse pe un ton surprins:

— Știți, povestea voastră e ca o carte polițistă. Un tip năvălește aici și pune la podea doi indivizi puternici și dispare cu cadavrul unei biete femei care a murit dintr-o cauză necunoscută.

— Ascultă, Homer... Începu Jimmy.

— Nu-mi spune Homer, zise McCaslin. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Encefalita asta e molipsitoare, nu?

— Da, e molipsitoare, spuse prudent Jimmy.

— Și totuși l-ai adus cu tine pe scriitorul ăsta? Știind că s-ar putea ca femeia să aibă așa ceva?

Jimmy ridică din umeri și păru furios:

— Nu-ți pun la îndoială judecățile profesionale, șerifule. Trebuie, la rîndul tău, să le suporti pe ale mele. Encefalita este o infecție destul de lentă, care înaintează încet în sistemul vascular al omului. Am fost de părere că nu este nici un pericol pentru nici unul din noi. Nu ar fi mai bine acum dacă te-ai apuca de treabă și ai încerca să afli cine a șterpelit cadavrul doamnei Glick - ca într-o carte polițistă sau altfel - sau pur și simplu te distrezi nemaipomenit de bine interogîndu-ne?

McCaslin emise un oftat adînc din străfundurile pîntecului său considerabil, își închise caietul cu un bobîrnac și îl depozită în adîncurile buzunarului de la șold.

— Ei, Jimmy, vom începe cercetările și vom anunța pe toată lumea. Mă îndoiesc însă că vom afla ceva în plus. Doar dacă hoțul de cadavre va ieși iarăși la iveală - și dacă a existat un hoț de cadavre, ceea ce eu nu prea cred.

Jimmy își ridică sprîncenele a mirare.

— Mă mințiți, spuse răbdător McCaslin. Știu asta, ajutoarele mele știu asta, probabil chiar bătrînul Moe știe asta. Nu știu cît mințiți - puțin sau mult - dar știu că nu pot *dovedi* că mințiți atîta timp cît spuneți amîndoi aceeași poveste. Aș putea să vă dau voie să dați un telefon și chiar și cel mai nepriceput puști care tocmai a absolvit Facultatea de Drept vă poate scoate imediat de acolo. Ce dețin eu împotriva voastră se poate numi Suspiciune de Matrapazlîcuri Necunoscute. Și pun prinsoare că avocatul tău nu e un boboc tocmai ieșit de pe băncile școlii, nu?

— Nu, spuse Jimmy. Nu este.

— Și cu toate astea v-aș închide, dacă nu aș avea senzația că minciunile voastre nu sînt din cauză că ați fi făcut ceva împotriva legii.

Lovi pedala unei găleți pentru gunoi, aflată la capătul mesei. Capacul se ridică cu un pocnet metalic și McCaslin scuipă înăuntru o bucată mare de tutun amestecat Cu salivă. Maury Green tresări.

— Ar vrea vreunul dintre voi să-și revizuiască depoziția? șopti el și accentul de provincial care

vorbește pe nas îi dispăruse din voce. Asta e o problemă gravă. Am avut patru morți în Lot și toate cele patru cadavre au dispărut. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Ți-am spus tot ce știu, spuse Jimmy cu fermitate calmă. Îl privi în ochi.

— Dacă ți-am putea spune mai multe, am face-o.

McCaslin îi întoarse privirea:

— Faci pe ține de speriat ce ești, zise. Tu și scriitorul, amîndoi sînteți speriați. Arătați așa cum arătau soldații din Coreea, cînd i-au adus acasă din linia întîi.

Ajutoarele șerifului îi priveau cu atenție. Ben și Jimmy nu spuseră nimic.

McCaslin oftă din nou.

— Hai, plecați de-aici. Vreau să veniți mîine la ora zece la mine la birou ca să vă scrieți depozitiile. Dacă nu veniți la ora fixată, trimit o patrulă să vă aducă.

— N-o să fie nevoie să faci așa ceva, spuse Ben.

McCaslin îi aruncă o privire sumbră și clătină din cap.

— Ar trebui să scrii cărți mai vesele. Ca tipul care scrie poveștile cu Travis McGee. Alea nu-ți dau coșmaruri.

13

Ben se ridică de la masă, își clăti ceașca la chiuvetă, oprindu-se să se uite pe fereastră la întunericul nopții. Cine era acolo acum? Marjorie Glick, în sfîrșit, împreună cu fiul ei? Mike Ryerson? Floyd Tibbits? Carl Foreman?

Se întoarse și urcă în cameră.

În noaptea aceea dormi cu veioza aprinsă și cu crucea făcută din instrumentele de apăsare a limbii, care a învins-o pe doamna Glick, pe masă, chiar în dreapta lui. Ultimul gînd, înainte să-l ia somnul, a fost dacă Susan era bine și în siguranță.

CAPITOLUL DOISPREZECE

MARK

1

Cînd auzi prima oară sunetul acela îndepărtat de ramuri care trosnesc, se furișă în spatele trunchiului unui molid bătrîn și rămase acolo, așteptînd să vadă cine se va ivi din adîncurile pădurii. Nu se putea ca *ei* să apară în toiu zilei, însă asta nu însemna că *ei* nu puteau trimite oameni care să nu se teamă de lumina soarelui: îi plăteau cu bani pentru asta, dar mai erau și alte metode de convingere. Mark îl văzuse pe Straker în oraș și ochii lui erau ca ochii unei broaște rîioase care se încălzește ia soare pe o piatră. Părea a fi în stare să rupă brațul unui copil și să zîmbească în tot timpul asta.

Atinse forma greoaie a pistolului tatălui său, pe care îl ascunsese în buzunarul de la jachetă. Gloanțele nu erau eficace împotriva *lor* - decît, poate, cele din argint - însă o împușcătură bine țintită între ochi ar reuși să-i composteze biletul lui Straker ăla.

O clipă, ochii îi rătăciră în jos, la forma vag cilindrică, înfășurată într-o bucată de prosop și sprijinită de trunchiul copacului. În spatele casei lui era o stivă de lemne, jumătate de stîinjen de lemne de frasin pentru foc, pe care le tăiasă împreună cu tatăl său cu fierăstrăul McCulloch în iulie și în august. Henry Petrie era un om ordonat și Mark știa că fiecare surcea avea aproximativ un metru lungime, un centimetru în plus sau în minus. Tatăl lui știa care este lungimea cea mai bună, așa cum știa că iarna urmează toamnei și că lemnul de frasin face un foc bun în căminul din camera de zi.

Fiul său, care știa alte lucruri, știa că lemnul de frasin este bun pentru ființe-lucruri - ca *el*. În dimineața aceea, în timp ce părinții lui își făceau plimbarea obișnuită de duminică, a luat o bucată din stiva de lemne și, cu toporișca lui de Cercetaș, a reușit să-i ascute unul din vîrfuri. Era o lucrătură destul de neîndemînică, însă va folosi scopului.

Zări o siluetă colorată și se ascunde mai bine în spatele copacului, privind, fără să poată fi văzut, cu tîmplă lipită de coaja aspră. O clipă mai târziu reuși să deslușească persoana care urca dealul. O fată. Îl cuprinse un sentiment de ușurare, amestecat cu o vagă urmă de dezamăgire. Nu era scutierul diavolului; era doar fiica doamnei Norton.

Își ascute din nou privirea. Și ea ducea un țărnuș! Cînd se apropie mai mult, simți nevoia să izbucnească în hohote amare de rîs - un par dintr-un gard, asta era. Doar două lovituri de ciocan obișnuit l-ar despică în două.

Urma să treacă prin dreapta copacului în spatele căruia se ascundea el. Cînd ea se apropie, Mark

se deplasă ușor spre stînga, evitînd să calce pe ramurile de pe jos, al căror zgomot l-ar fi putut deconspira. În cele din urmă, micul dans sincronizat se încheie, iar fata era acum cu spatele la el; urca mai departe dealul, către luminișul din pădure. Mergea cu foarte mare prudență, observă el bucuros. Era bine. În ciuda ideii trăsnite de-a lua un par dintr-un gard, părea a ști în ce se băga. Și totuși, dacă mergea mai departe, va avea probleme. Straker era acasă. Mark era aici de la ora douăsprezece și jumătate și îl văzuse pe Straker ieșind din casă, privind în josul drumului, și apoi intrînd înapoi. Mark tocmai încerca să se hotărască ce anume să facă în situația asta, cînd fata intrase în scenă, răsturnînd ecuația.

Poate că nu o să pățească nimic. Se opri în spatele unui ecran de tufe și se ghemuise acolo, privind casa. Mark analiză problema. Evident că știa. Nu conta cum aflase, însă nu ar fi avut parul ăla nenorocit cu ea dacă nu ar fi știut. Se gîndi că va trebui să se ducă la ea și s-o avertizeze că Straker era în zonă și păzea locul. Probabil ca nu avea nici o armă la ea, nici măcar una așa mică precum a lui.

Se mai gîndea încă în ce fel să-și facă cunoscută prezența, în așa fel încît să nu o sperie și să o facă să țipe, cînd motorul mașinii lui Straker prinse viață. Ea tresări puternic și, pentru cîteva momente, Mark crezu că o să cedeze nervos și o să o ia la goană prin pădure, rupînd crengi și spunînd astfel lumii întregi că se afla acolo. Însă se ghemui la loc, ținîndu-se de pămînt, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i zboare de sub picioare. Aprobă în gînd: are ceva minte, chiar dacă e proastă.

Mașina lui Straker părăsi aleea din fața casei – probabil că vizibilitatea era mai bună din locul unde stătea ea; el reuși să vadă numai capota neagră a Packardului - apoi șovăi o clipă și, în cele din urmă, coborî panta dealului, îndreptîndu-se către oraș.

Era vremea să formeze o echipă. Orice ar fi fost mai bine decît să fie obligat să se ducă singur la casa aceea. Simțea atmosfera otrăvitoare care o învăluia. Începuse să o simtă de la depărtare de o jumătate de milă și devenea tot mai densă pe măsură ce se apropia de casă.

Urcă repede panta domoală și îi puse o mîna pe umăr Simți cum întregu-i trup devine rigid, își dădu seama că va țipa, așa că spuse:

— Nu țipa. Totul este în regula. Eu sînt.

Nu țipă. Doar plămîinii i se goliră cu un oftat prelung, îngrozit. Se întoarse și îl privi, albă la față:

— Ci... cine e eu?

Se așeză lîngă ea.

— Mă numesc Mark Petrie. Te cunosc; ești Sue Norton. Tatăl meu îl cunoaște pe tatăl tău.

— Petrie?... Henry Petrie?

— Da, e tatăl meu.

— Ce faci aici?

Neliniștiți, ochii ei îl cercetau de parcă încă nu putea să înțeleagă că nu mai este singură.

— Exact ce faci și tu. Numai că țărîșul tău nu e bun. E prea...

Bîjbîi după un cuvînt care nu făcea parte din vocabularul său cotidian, deși știa ce înseamnă și știa să îi recunoască calitatea.

— E prea șubred.

Susan își privi parul smuls din gard și se îmbujora:

— Oh, chestia asta. Păi l-am găsit în pădure și... și m-am gîndit că s-ar putea împiedica cineva de el, așa că...

Îi reteză nerăbdător șuvoiul de scuze descoperite în lumea adulților:

— Ai venit aici să omori vampirul, nu-i așa?

— De unde ți-a venit ideea asta? Vampiri?

Vocea lui era sumbră:

— Noaptea trecută un vampir a încercat să mă prindă. Aproape că a reușit.

— Absurd. Un băiat așa mare ca tine n-ar trebui să mai inventeze...

— Era Danny Glick.

Tresări îngrozită, de parcă vorbele lui Mark o loviseră ca un pumn. Întinde mîna și îl apucă de braț. Se priviră în ochi.

— Asta e o poveste inventată de tine, Mark?

— Nu, răspunse el și îi relată totul în cîteva propoziții foarte simple.

— Și ai venit singur? Întrebă ea cînd băiatul își termină povestea. Crezi că e adevărat și ai venit singur?

— Dacă cred?

O privi uluit.

— Sigur că cred. Doar l-am văzut cu ochii mei.

Rămase fără grai și fu brusc cuprinsă de rușine amintindu-și de îndoilele (nu, îndoială era un cuvînt mult prea blînd) avute cînd a auzit povestea lui Matt și cînd Ben o acceptase cu titlu de încercare.

— Cum se face că tu ești aici?

Ezită o clipă, apoi spuse:

— Există câțiva oameni în oraș care bănuiesc că în casa asta e un om pe care nu l-a văzut nimeni niciodată. Și că s-ar putea ca el să fie un... un...

Dar tot nu putea să rostească cuvântul acela. Mark dădu din cap în semn că a înțeles. Deși îl cunoștea doar de câteva minute părea un băiat extraordinar.

Rezumînd tot ce mai avea de spus, zise:

— Așa că am venit să aflu dacă este adevărat.

Arătă cu capul înspre țăruș:

— Și ai adus chesia asta ca să i-o împlinți în inimă?

— Nu știu dacă pot să fac așa ceva.

— Eu aș fi în stare. - Tonul lui era netulburat. - După ce am văzut azi-noapte. Danny era în fața ferestrei mele ținîndu-se de zid ca o muscă uriașă. Și dinții lui...

Clătină din cap, alungind coșmarul, așa cum un om de afaceri alungă un client falit.

— Părinții tăi știu că ești aici? Întrebă ea, știind că așa ceva nu se poate.

— Nu, răspunse el sec. Duminica este ziua dedicată naturii. Diminețile se plimbă iar după-amiezele fac alte lucruri. Cîteodată merg cu ei, alteori nu. Azi au plecat să se plimbe pe coastă.

— Ești extraordinar, spuse ea.

— Nu, nu sînt, zise Mark, netulburat de compliment. Însă am de gînd să termin cu *el*.

Privi către casă.

— Ești sigur...

— Sigur că da. Și tu ești. Nu *simți* ce rău este? Nu te sperie casa aia doar cînd te uiți la ea?

— Ba da, răspunse ea, dîndu-se bătută. Logica lui Mark era logica terminațiilor nervoase și, spre deosebire de argumentele lui Mart și Ben, cele ale băiatului din fața ei erau irezistibile.

— Cum o vom face? Întrebă, acceptînd în mod automat conducerea lui în această aventură.

— Mergem acolo și intrăm, spuse, îl găsim, îi împlîntăm țărușul - țărușul *meu* - în inimă și ieșim din casă. Probabil că e în pivniță! Le plac locurile întunecoase. Ai adus o lanternă?

— Nu.

— Nici eu, fir-ar să fie.

Răscoli cu picioarele încălțate în pantofi de sport prin frunzișul adunat la rădăcina copacilor.

— Probabil că n-ai adus nici o cruce?

— Ba da, spuse Susan.

Își scoase lăntîșorul de sub bluză și i-l arătă. Băiatul îl privi aprobator și, la rîndul lui, scoase un lăntîșor de sub cămașa.

— Sper să ajung să-l pun la loc înainte să vină părinții mei acasă, spuse, cu un aer întunecat. L-am șterpelit din caseta cu bijuterii a mamei. Dracu' mă ia dacă află.

Privi în jur. Cît timp vorbiseră, umbrele deveniseră mai lungi și amîndoi se simțeau împinși să amîne, să tot amîne acțiunea.

— Să nu te uiți în ochii lui cînd o să-l găsim, îi spuse Mark. Nu poate ieși din sicriu înainte de lăsarea serii, dar tot te poate hipnotiza cu ochii. Știi vreo rugăciune pe de rost?

Își croiau drum prin tufișurile dintre pădure și gazonul neîngrijit din fața Casei lui Marsten.

— Păi, da, Tatăl Nostru...

— Bine, e bună. Și eu o știu. O s-o spunem amîndoi cînd îi înfig țărușul.

Chipul fetei se umplu de indignare și zelul păru să-i scadă, însă el îi strînse mîna ușor. Stăpînirea lui de sine era uluitoare.

— Ascultă-mă bine, trebuie să o facem. Pun prinsoare că a pus deja mîna pe jumătate din oraș noaptea trecută. Dacă mai așteptăm o să-l ia pe tot. Merge mult mai repede acum.

— Noaptea trecută?

— Am visat, spuse Mark. - Vocea îi era calmă încă, dar ochii i se întunecaseră. - Am visat că se duc acasă la oameni și că dau telefoane, implorînd să fie lăsați înăuntru. Unii oameni știau, știau în adîncul lor despre ce e vorba, însă tot le-au dat voie să intre. Pentru că e mult mai ușor să faci asta decît să îți închipui că ceva atît de îngrozitor poate fi adevărat.

— A fost doar un vis, zise ea neliniștită.

— Pun pariu că există o mulțime de oameni care zac astăzi în pat cu perdelele trase sau cu obloanele coborîte și se întrebă dacă nu cumva au un guturai sau gripă,-sau altă boală. Toți se simt slăbiți și cu cîlți în cap. Nu pot să mănînce. Chiar gîndul la mîncare îi face să le vină să vomite.

— Cum de știi atît de multe?

— Citesc revistele cu povestiri despre monștri, răspunse el, și mă duc la filme de groază de cîte ori pot. De obicei trebuie să-i spun mamei că mă duc să văd filmele lui Walt Disney. Și, de fapt, nu poți să ai încredere în tot ce-ți arată acolo. Uneori, inventează tot felul de tîmpenii ca să facă povestea mai sîngeroasă.

Ajunseseră lîngă casă. I-auzi, ce echipă mai sîntem, noi, cei care credem, gîndi Susan. Un profesor

bătrîn, pe jumătate scrîntit de prea mult citit, un scriitor obsedat de coșmarurile din copilărie, un băiețel care a absolvit cursul de știința vampirilor, folosind ca bibliografie de examen filmele de groază și revistele de doi bani. Și eu? Chiar cred? Sînt oare molipsitoare fanteziile paranoice?

Credea.

Mark avusese dreptate; lîngă casă era imposibil să nu-ți dai seama de pericol. Întregul proces ai gîndirii, chiar actul conversației erau eclipsate de o voce venită din străfunduri și care striga *pericol! pericol!* fără să rostească de fapt cuvintele, îi crescuse pulsul, începuse să transpire, și totuși, pielea îi era rece din cauza adrenalinei ce dilatează capilarele, împiedicînd sîngele să se ascundă în adîncul corpului, în momente de tensiune maximă. Rinichii îi erau încordați și plini. Privirea, neobișnuit de pătrunzătoare, reușind să distingă fiecare așchie și fiecare grăunte de var de pe zidul casei. Și toate aceste reacții nu fuseseră provocate de stimuli externi: nu existau nici oameni înarmați, nici cîini uriași și răi, nici miros de foc. -Fusese trezit, după o hibernare prea lungă, un paznic mult mai tainic decît cele cinci simțuri ale ei. Și nu avea cum să-i ignore avertismentele.

Cercetă interiorul casei printr-o spărtură în oblonul de jos.

— Măi, să fie! N-au făcut absolut nimic aici, spuse cu mînie în glas. E o mizerie de nedescris.

— Să văd și eu. Saltă-mă.

Își împleti degetele și îl ajută să se ridice și să se uite prin jaluzelele sparte în salonul dărăpănat al Casei lui Marsten. Văzu o cameră părăsită, cu o patină groasă de praf pe dușumea (o mulțime de picioare își lăseseră amprente prin el), cu tapet cojit, cu două sau trei fotolii, o masă scrijelită. În colțurile camerei, lîngă tavan, păianjenii își festonaseră pînzele.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, Mark a sfărîmat cu capătul neascuțit al țărșului ivărul care închidea oblonul.

Cîrligul se sparse în două bucăți acoperite cu rugină și oblonul scîrțîi, depărtîndu-se cîțiva centimetri de perete.

— Hei! exclamă ea. Nu trebuie...

— Și ce ai vrea să faci? Să suni la sonerie?

Dădu la o parte oblonul drept și izbi unul din geamurile prăfuite și striate. Se sparse cu un sunet argintiu. Teamă explodă înlăuntrul ei, fierbinte și puternică, aducîndu-i gust de cocleală în gură.

— Încă mai putem fugi, spuse, parcă numai pentru sine. Puștiul se uită în jos la ea, iar în privirea lui nu era nici o urmă de dispreț, ci numai sinceritate și o frică la fel de mare ca a ei.

— Pleacă, dacă trebuie, îi spuse.

— Nu, nu trebuie. - Încercă să înghită nodul uscat și dureros din gît, însă nu reuși. - Grăbește-te. Ești greu.

Îndepărtă cioburile geamului pe care îl spărsese și apoi mută țărșul în mîna cealaltă și descuie fereastra. Aceasta gemu ușor cînd o împinse. Drumul era liber acum.

Îl lăsă jos și priviră cîteva clipe fereastra deschisă fără să spună vreun cuvînt. Apoi Susan făcu un pas înainte, împinse mai mult oblonul și își sprijini mîinile de pervazul plin cu așchii, pregătindu-se să se ridice pe el. Dezgustătoare, copleșitoare, groaza i se cuibărise în abdomen, ca o sarcină oribilă. În sfîrșit reuși să înțeleagă ce simțise Mart Burke cînd urca scara înspre ceea ce îl aștepta în camera de oaspeți.

Întotdeauna, conștient sau inconștient, pusese frica într-o ecuație simplă: frică = necunoscut. Și, ca să rezolve ecuația, trebuia să reducă problema la termeni de algebră simplă, astfel: necunoscut = scîndura care trosnește (sau orice altceva), scîndura care trosnește = ceva de care nu trebuie să îți fie frică, în lumea modernă toate spaimele puteau fi asimilate prin simpla folosire a axiomei tranzitive de egalitate. Unele spaime erau justificate, desigur (nu conduci mașina atunci cînd ești prea beat ca să poți vedea ce e pe drum, nu întinzi o mînă prietenoasă cînilor care mîrîie, nu rămîii în parcare cu băieți pe, care nu-i cunoști - cum era bancul ăla vechi? Te regulezi sau mergi pe jos?- însă pînă acum nu crezuse că existau spaime mai mari decît putea mintea pricepe, spaime apocaliptice, aproape paralizante prin intensitatea lor. Ecuația aceasta nu putea fi rezolvată. Pînă și actul de a înainta devenise un gest eroic.

Se ridică cu o ușoară flexare a mușchilor, își aruncă un picior peste pervaz și apoi sări în salonașul îmbîcsit de atita praf și privi în jur. Mirosul. Mirosul părea a emana în șuvoaie din pereți. Duhoarea era aproape vizibilă. Încercă sa-și spună că nu era decît varul mucegăit, sau resturile tuturor animalelor care își făcuseră cuib în spatele lambriurilor sparte -șobolani, cîrțițe, poate un raton sau doi. Însă era mai mult decît atît. Mirosul era mai profund decît duhoarea hoiturilor de animale, era mult mai agresiv. O duse cu gîndul la lacrimi și la vomă și la întuneric.

— Hei, șopti Mark, agitănd mîinile în fața ferestrei. Ajută-mă puțin.

Se aplecă, îl prinse de subțiori și îl trase pînă cînd băiatul reuși să se prindă de pervaz. Apoi plonja în cameră. Izbi ușor cu picioarele în covor cînd ateriza. Apoi casa fu cuprinsă din nou de tăcere.

Ascultară fascinați liniștea. Parcă nu se auzea nici măcar zumzăitul acela monoton care se aude atunci cînd tăcerea este deplină, zumzăitul terminațiilor nervoase care lucrează în gol. Doar o tăcere

uriașă, absolută și pulsul sîngelui în urechile lor.
Și totuși amîndoi știau. Bineînțeles. Nu erau singuri.

2

— Haide, spuse el. Hai să aruncăm o privire.

Apucă strîns țărîșul și, o clipă, se uită cu jînd spre fereastră. Ea se îndreptă în vîrfurile picioarelor către hol și el o urmă.

Chiar lîngă ușa era o masă cu o carte pe ea. Mark o luă în mînă.

— Ascultă, spuse. Știi limba latină?

— Puțin, din liceu.

— Ce înseamnă asta? Îi arată cîtorul cărții.

Citi încruntată cuvintele. Apoi clătină din cap:

— Nu știu.

Deschise cartea la întîmplare și tresări. Dăduse peste un desen care înfățișa un bărbat gol care ținea trupul unui copil cu mîntuțiile scoase, arătîndu-l cuiva care nu se vedea. Puse repede cartea înapoi pe masă, bucuros să fi scăpat de ea - coperta îi dădea o senzație neplăcută - și se îndreptă împreună spre bucătărie. Aici umbrele erau mai mari. Soarele ajunsese în partea cealaltă a casei.

— Simți? o întrebă.

— Da.

— Miroase mai rău aici, nu?

— Da.

Își amintea de camera rece pe care o avuseseră în cealaltă casă și de cele trei butoaie cu roșii ale mamei lui care mucegăiseră acolo în întunericul răcoros. Așa era și acest miros, ca cel al roșiilor intrate în putrefacție.

Susan șopti:

— Dumnezeule, mi-e atît de frică.

Bîjbîi, îi găsi mîna și o strînse puternic.

Linoleumul din bucătărie era vechi și zgrunțuros și cu găuri negre în fața chiuvetei bătrîne din porțelan. În mijlocul încăperii se afla o masă mare și zgîriată și pe ea o farfurie galbenă, un cuțit și o furculiță și o coajă de hamburger crud.

Ușa de la pivniță era întredeschisă.

— Acolo trebuie să mergem, spuse el.

— Oh.

Vocea ei de-abia se auzi.

Ușa era foarte puțin crăpată și lumina nu reușea să pătrundă. Limba întunericului părea a linge înfometată bucătăria, așteptînd să vină noaptea ca s-o poată înghiți în întregime. Acei cîțiva milimetri de întuneric erau hidoși, ascunzînd posibilități de neimaginat. Susan rămase lîngă Mark, neajutorată și nemișcată.

Apoi el făcu un pas înainte, deschise ușa și privi în adîncul pivniței. Fata observă cum i se contractă un mușchi sub maxilar.

— Cred... Începu el și ea auzi ceva în spate și se întoarse, simțind dintr-o dată că se mișcă prea încet, simțind că este prea tîrziu. Era Straker. Rînjea.

Mark se întoarse și el, îl văzu și încercă să îl evite cu o mișcare bruscă. Pumnul lui Straker îl izbi în bărbie și nu mai știu nimic.

3

Cînd Mark își reveni, își dădu seama că este purtat în sus pe scări - nu spre pivniță. Nu simțea că ar fi înconjurat de pereți de piatră, iar aerul nu era chiar atît de rău mirositor, întredeschise pleoapele, avînd însă grijă să-și lase capul să-i atîrne moale pe spate. Balustrada scării... etajul al doilea. Le vedea destul de bine. Soarele nu apusese încă. Mai exista deci o speranță..

Au ajuns pe holul de la etaj și, pe neașteptate, brațele care îl purtau dispărură. Căzu greoi și se lovi la cap.

— Nu crezi că știu cînd cineva face pe mortul, tinere stăpîn? îl întrebă Straker.

Privit de jos, părea înalt de trei metri. Capul chel îi strălucea cu eleganță calmă în umbrele amurgului. Inspăimîntat, Mark observă că duce un colac de frînghie pe umăr.

Duse mîna la buzunarul unde avea pistolul.

Straker își dădu capul pe spate și izbucni în rîs.

— Mi-am permis să-ți iau pistolul, tinere stăpîn. Băieților nu ar trebui să li se dea voie să poarte arme pe care nu le înțeleg... așa cum nu ar trebui să li se dea voie să conducă tinere doamne în case unde nu au fost invitați.

— Ce ai făcut cu Susan Norton?

Straker zîmbi:

— Am dus-o acolo unde dorea să meargă, băiete. În pivniță. Mai tîrziu, cînd va apune soarele, va face cunoștință cu cel pe care-a venit să-l întâlnească aici. Și tu vei face cunoștință cu el, poate mai tîrziu în noaptea aceasta, poate mîine noapte.

Desigur, s-ar putea să te ofere fetei... Însă sînt de părere că va dori să se ocupe personal de tine. Fata are prietenii ei, și unii dintre aceștia poate că sînt încurcă-lume ca tine.

Mark încercă să îl izbească între picioare, însă Straker evită lovitura cu grația fluidă a unui balerin. În același moment întinse și el piciorul și lovi puternic în rinichii băiatului.

Mark își mușcă buzele și se zvîrcoli de durere.

Straker chicoti:

— Haide, tinere stăpîn. Ridică-te.

— Nu... nu pot.

— Atunci tîrăște-te, spuse disprețuitor Straker.

Lovi din nou, de această dată în mușchiul coapsei. Îl săgeta o durere înfiorătoare, însă Mark își încheșta maxilarele și nu spuse nimic. Se ridică în genunchi, apoi în picioare.

Străbătura holul îndreptîndu-se către ușa din capăt. Durerea din rinichi se mai domolise.

— Ce vrei să faci cu mine?

— Să te pun la fezandat ca pe un curcan, tinere stăpîn. Mai tîrziu, după ce Stăpînul meu își va satisface poftele cu tine, îți vom da drumul.

— Așa cum ați făcut și cu ceilalți?

Straker surse.

Cînd Mark deschise ușa și intră în camera în care se sinucisese Hubert Marsten, ceva straniu păru a se petrece în mintea lui. Nu îl părăsi teama, însă aceasta încetă să mai acționeze ca o frînă în gîndurile sale, împiedicînd orice semnal productiv. Ideile începură a zbîrni cu o viteză uimitoare, exprimate nu în cuvinte sau în imagini, ci într-un soi de stenografie simbolică. Se simțea ca un bec care tocmai primise o undă uriașă de energie dintr-o sursă necunoscută.

Camera era extrem de prozaică. Tapetul atîrna în fișii, descoperind varul alb și zidul de dedesubt. Podeaua era acoperită cu un strat gros de praf și moloz, însă pe acest covor ce purta marca timpului nu se vedea decît un singur rînd de urme, sugerînd că cineva intrase o dată în cameră, o cercetase și ieșise. Mai erau două maldăre de reviste, o canapea din fontă, fără arcuri sau saltea și o farfurioară din tablă cu-marca Currier & Ives ștearsă, care fusese odinioară folosită ca să astupe orificiul coșului. Fereastra avea obloane, însă prin crăpăturile acestora pătrundea suficientă lumină. Mark înțelese că s-ar fi putut să mai fie încă o oră pînă la lăsarea serii. Un aer de ticăloșie veche părea a domni în această cameră.

Probabil că nu a durat decît cinci secunde să deschidă ușa, să observe toate aceste lucruri și să ajungă în mijlocul camerei, unde Straker îi spusese să se oprească. În tot acest timp mintea lui alergă pe trei piste și descoperi trei posibile ieșiri din situația în care se găsea..

Prima idee era să se năpustească înspre fereastră și să încerce să iasă prin geam și prin oblon, ca un erou dintr-un Western, aruncîndu-se la întimplare în golul de dedesubt. Cu un ochi al minții se văzu trecînd prin geam și oblon ca să se prăbușească pe un morman de scule agricole ruginite, zvîrcolindu-se în ultimele secunde ale vieții tras în țeapă de lamele tocite ale unei grape, ca un gîndac în insectar. Cu celălalt ochi se văzu spărgînd geamul, dar oprindu-se în oblon, care se clătină, dar nu se sfărîmă. Îl văzu pe Straker trăgîndu-l înapoi în cameră, cu hainele rupte, cu trupul tăiat și însîngerat în zeci de locuri.

A doua idee era să-l lase pe Straker să îl lege și apoi să plece. Se văzu legat fedeleș pe podea, văzu cum lumina pălește, văzu cum zvîrcoliturile îi devin din ce în ce mai înnebunite (însă inutile) și, în cele din urmă, auzi pașii egali pe trepte ai celui care era de un milion de ori mai rău decît Straker.xx

În a treia variantă, se văzu folosind un truc despre care citise într-o carte despre Houdini vara trecută. Houdini a fost un scamator care a scăpat din celule de închisoare, din cutii legate cu lanțuri, din seifuri de bancă, din cabine de camion aruncate în fluviu. Putea să se elibereze din frînghii și cătușe. Și, printre altele, cartea lui spunea că își ținea respirația și își strîngea mîinile în pumni atunci cînd îl lega un voluntar din public. Îți încordai și coapsele și brațele și mușchii gîtului. Dacă aveai mușchii mari, atunci rămîneai cu prea puțin spațiu cînd îi relaxai. Trucul era să îți relaxezi complet mușchii și să începi să te eliberezi încet și sigur, fără să dai voie panicii să preia comanda. Puțin cîte puțin, trupul tău îți va oferi transpirația pentru a face legăturile să alunece și asta te va ajuta. Așa cum scria în carte părea foarte ușor.

— Întoarce-te, spuse Straker. O să te leg. Cît timp te leg, nu faci nici o mișcare. Dacă te miști, cu

asta - își încovoie degetul în fața lui Mark ca cineva care face autostopul - o să-ți scot ochiul drept. Ai înțeles?

Mark dădu din cap. Inspiră adânc, ținu aerul în plămîni și își încorda mușchii.

Straker aruncă un capăt al frînghieii peste grindă.

— Culcă-te, spuse.

Mark se culcă.

Prinse mîinile lui Mark la spate și le legă strîns. Făcu un laț, îl trecu pe după gîtul băiatului și îl legă cu nod de laț de spînzurătoare.

— Ești legat acum chiar de grinda de care s-a spînzurat prietenul Stăpînului meu și binefăcătorul acestui ținut, tinere stăpîn. Te simți flatat?

Mark gîfii iar Straker rîse. Trecu frînghia printre picioarele lui Mark și acesta gemu cînd Straker trase cu brutalitate de capătul liber.

Chicoti cu veselie macabră:

— Așa deci, te dor giuvaierurile? N-or să te mai doară mult timp. Vei duce o viață de ascet, fiule - o viață foarte, foarte lungă.

Înfășură frînghia în jurul coapselor încordate ale lui Mark, strînse nodul tare, o trecu apoi peste genunchi și din nou în jurul gleznelor. Acum Mark avea mare nevoie să respire, însă se încăpățîna să reziste.

— Tremuri, tinere stăpîn, își bătu Straker joc de el. Trupul tău micuț este tot încordat. Carne ta este albă - dar va fi și mai albă! Însă nu trebuie să te temi. Stăpînul meu este renumit pentru blîndețea lui. Este mult îndrăgît, chiar aici, în orașul tău. Doar o mică înțepătură, ca cea a acului unui doctor, și apoi te învăluie farmecul. Și mai tîrziu vei fi liber. Te vei duce să-ți vezi mama și tatăl, da? Te vei duce să-i vezi după ce se vor culca.

Se ridică și îl privi cu blîndețe:

— Îți voi spune la revedere acum, tinere stăpîn. Trebuie să mă îngrijesc și de confortul frumoasei tale tovarășe. Mă vei plăcea mai mult atunci cînd ne vom întîlni din nou.

Plecă, trîntind ușa în urma lui. Se auzi cum cheia este răsucită în broască. Cînd pașii lui coborau treptele, Mark respiră adânc și își relaxa mușchii cu un oftat șuierător.

Frînghiile care îl țineau legat slăbiră - puțin.

Rămase nemișcat, încercînd să-și vină în fire. Gîndurile încă îi mai zburau cu aceeași viteză neobișnuită, făcîndu-l să se simtă mulțumit. Din locul unde zăcea, privi podeaua umflată de vreme și cadrul canapelei din fier. Putea desluși și peretele din spate. În zona aceea tapetul era sfîșiat și căzuse peste rama patului ca pielea unui șarpe aflat în perioada de năpîrlire. Se concentra asupra unei părți din perete și începu să o examineze cu atenție. Alungă din minte orice alt gînd. În cartea despre Houdini se spunea că cel mai important lucru era concentrarea, în minte nu trebuiau să pătrundă nici frica, nici o urmă cît de mică de panică. Corpul trebuia să fie complet relaxat. Iar eliberarea trebuia să se petreacă în minte înainte ca măcar un deget să se îndoaie. Fiecare pas făcut trebuia să existe în mod concret în minte.

Privi peretele și minutele se scurseră.

Peretele era alb și neregulat, ca ecranul vechi al unui cinematograf în aer liber. În cele din urmă, pe cînd trupul său se relaxa cît de mult era posibil, începu să se vadă pe sine însuși proiectat acolo, un băiețel îmbrăcat în blugi Levi's și într-un tricou. Băiatul stătea întins pe o parte, cu brațele prinse la spate, deasupra fundului. Pe după gît îi era trecut un laț și orice mișcare mai agitată ar fi dus la strîngerea neînduplecată a nodului pînă cînd creierul i-ar fi amortit definitiv din lipsă de aer.

Privi peretele.

Silueta de acolo începuse să se miște cu prudență, deși el însuși încă mai stătea perfect nemișcat. Urmări concentrat toate mișcările aceluia simulacru. Atinsese un nivel al concentrării folosit de fahirii și yoghinii indieni, care sînt capabili să-și contemple zile în șir degetele de la picioare sau vîrfurile nasului, starea unor mediumuri capabile să facă mese să se ridice în aer în stare de inconștientă, sau capabile să-și extragă lujere lungi de teleplasmă din nas, din gură, din degete. Starea lui era aproape de sublim. Nu se gîndea la Straker și nici la lumina care se stinge pe cer. Nu mai vedea nici podeaua zgrunțuroasă, canapeaua din metal și nici măcar peretele: Vedea doar băiatul, o siluetă perfectă, ce începuse un dans al mușchilor atent controlați.

Privi peretele.

Și, în cele din urmă, începu să-și miște încheieturile mîinilor în semicercuri, una înspre cealaltă. La sfîrșitul fiecărui semicerc muchiile interioare ale palmelor se atingeau. Nu i se mișca nici un mușchi în afară de cei din antebrate. Nu se grăbea. Privi peretele.

Cînd sudoarea începu să-i curgă prin pori, începu să-și miște încheieturile mai liber. Semicercurile deveniră trei sferturi de cerc. La capătul fiecăruia spatelul mîinilor i se lipeau una de cealaltă. Latul care le ținea strînse slăbise și mai mult.

Se opri.

După o clipă, începu să-și flexeze degetele mari în palme și să-și sucească celelalte degete. Pe chipul său nu se putea citi absolut nici o expresie. Era ca fața din ipsos a unui manechin din vitrina unui magazin.

Trecură cinci minute. Acum mâinile îi transpirau din belșug. Nivelul maxim al concentrării îl ajutase să-și controleze parțial și propriul sistem nervos simpatic, alt truc al yoghinilor și fachimilor și căpătase, fără să o știe, control asupra funcțiilor involuntare ale propriului organism. Din pori îi izvora mai multă sudoare decât ar fi cerut mișcările lui prudente. Mâinile îi deveniseră unsuroase. Stropi de transpirație îi cădeau de pe frunte, întunecînd dușumeaua acoperită cu praf alb.

Începu să-și miște brațele în sus și în jos ca un piston, folosindu-și acum bicepșii și mușchii spatelui. Lațul se strînse puțin, însă simți cum frînghia care îi ținea mâinile se întinde pe palma dreaptă. Se mai ținea acum numai în degetul mare și atît.

Bucuria îl copleși și se opri imediat, așteptînd ca emoția să-i dispară, complet. Cînd dispăru, începu din nou. Sus-jos. Sus-jos. Cu fiecare mișcare cîștiga trei milimetri. Și, pe neașteptate, miraculos, mîna dreaptă era liberă.

O lăasă acolo unde era, flexînd-o. Cînd a fost sigur că nu mai era amortită, își strecură degetele pe sub lațul care îi strîngea mîna stîngă. Mîna stîngă alunecă liberă afară din strînsoare.

Își aduse ambele mîini în față și le puse pe podea. Închise o clipă ochii. Acum șmecheria era să nu se gîndească că reușise. Șmecheria era să semiște în continuare cu hotărîre.

Sprijinindu-se în mîna stîngă, pipăi cu cea dreaptă umflăturile și vâile nodului care îi strîngea lațul în jurul gîtului. Își dădu imediat seama că va fi nevoie aproape să se sugrume ca să îl-desfacă - și că, prin această mișcare, va strînge și mai tare frînghia petrecută peste testicule - care și așa îi pulsau dureros.

Inspiră adînc și începu să desfacă nodul. Frînghia se întinse din ce în ce mai mult, apăsîndu-i gîtul și zona dintre picioare. Țepi din cînepă îi întară în pielea gîtului ca niște ace miniaturale de tatuaj. O vreme ce i se păru nesfîrșită, nodul îl sfida. Vederea începu să îi slăbească sub atacul unor uriașe flori negre ce explodau în inflorescențe mute chiar în fața ochilor săi. Refuză să se grăbească. Lucra neabătut pînă cînd, în sfîrșit, simți cum nodul slăbește. O clipă, presiunea din vîntre deveni insuportabilă, și apoi, cu o smucitură își aruncă lațul peste cap și durerea se micșoră.

Se ridică în șezut, cu capul aplecat, respirația întretăiată, ținînd grijuliu în mîini testiculele rănite. Durerea fioroasă deveni o jenă surdă, neîntreruptă, care îi provocă o stare de greață.

Cînd se mai ostoi puțin, privi la fereasta acoperită cu obloane. Prin spărturi lumina căpătase nuanțe de ocru stins -soarele apunea. Și ușa era încuiată.

Trase de capătul frînghiei atîrnate de grindă și începu să-și desfacă nodurile care îi țineau picioarele legate. Erau îngrozitor de strînse și, din cauza reacției psihice, concentrarea începuse să îi slăbească.

Își eliberă coapsele, genunchii și, după ceea ce i se păru a fi fost o luptă nesfîrșită, și gleznele. Se ridică slăbit printre buclele de frînghie, nevinovate acum, și se clătină. Începu să-și maseze coapsele.

Se auzi un sunet de la parter: pași.

Privi în sus, cuprins de panică, cu nările dilatate. Șchiopată spre fereastră și încercă să o ridice. Era bătută în cuie.

Pașii continuau să urce scările.

Își șterse gura cu mîna și se uită înnebunit prin cameră. Doua mormane de reviste. O farfurioară din tablă cu desenul unui picnic dintr-o vară a anilor 1890 pe spate. Rama canapelei din fier.

Disperat, se îndreptă spre aceasta din urmă și trase de un capăt. Și niște zei îndepărtați, vâzînd, poate, cît noroc reușise să-și facă cu propria lui mînă, l-au milostivit și cu un dram din partea lor.

Pașii străbăteau coridorul înspre ușă, cînd reuși să desfacă șuruburile care țineau piciorul din oțel al canapelei și să-l smulgă din loc.

Cînd se deschise ușa, Mark stătea în spatele ei cu piciorul de pat ridicat deasupra capului, ca un indian din lemn cu un tomahawk.

— Tinere stăpîn, am venit să...

Observă frînghia aruncată pe jos și înmărmuri surprins preț de o secundă. Intrase pe jumătate în cameră.

Pentru Mark, ceea ce a urmat căpătă viteza unei faze de fotbal reluată cu încetinitorul. I se păru că a avut minute întregi la dispoziție și nu doar cîteva clipe, ca să țintească sfertul de țeastă vizibilă prin deschizătura ușii.

Lovi ținînd piciorul cu ambele mîini, nu cît de tare și-ar fi dorit - sacrifică din forța loviturii în favoarea preciziei. Îl izbi pe Straker chiar deasupra tîmplei, cînd acesta se întoarse să se uite în spatele

ușii. Ochii, mari de uimire, se închiseră din cauza durerii. Sângele țîșni din rană împrăștiind totul înjur.

Straker se dădu înapoi împleticindu-se. Chipul îi era contorsionat într-o mască înfiorătoare. Întinse mîinile și Mărk îl lovi din nou. De această dată, drugul de fier îl izbi deasupra frunții și sângele țîșni și de acolo.

Se prăbuși moale, cu ochii dați peste cap.

Mark evită trupul căzut, privindu-l fix, cu ochi ieșiți din orbite. Capătul piciorului de pat era pătat de sânge. Mai închis decît sângele din filmele Tehnicolor. Simțea că îi vine să vomite cînd se uită la el, dar cînd se uită la Straker nu simți nimic.

L-am omorît, gîndi el. Și în urma gîndului: *Bravo. Bravo.*

Mîna lui Straker se încleșta în jurul gleznei lui.

Mark-își ținu respirația și încercă să-și smulgă piciorul din strînsoare. Mîna îl ținea strîns ca într-o menghină și acum Straker se uita în sus la el, cu ochi reci și strălucitori sub masca de sânge șiroind. Buzele i se mișcau, însă nu reușeau să scoată nici un sunet. Mark trase și mai tare, însă în zadar. Gemînd, începu să lovească mîna lui Straker cu piciorul de pat. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Pînă cînd se auzi sunetul acela oribil de degete care se frîng, ca o mină de creion care se rupe. Mîna slăbi strînsoarea și el se eliberă cu o smucitură care îl făcu să se împleticească prin ușa deschisă pînă în hol.

Capul lui Straker căzuse din nou pe dușumea, însă mîna lui zdrobită se deschidea și se închidea în aer cu o viață tenebroasă proprie, așa cum se mișcă convulsiv labela unui cîine care visează că fugărește o pisică.

Piciorul de pat căzu din degetele lui fără vlagă și Mark se retrase tremurînd. Apoi panica puse stăpînire asupra lui și se întoarse și o luă la goană pe scări în jos, sărind cu picioare amortite cîte două și trei trepte o dată, cu mîna zburîndu-i deasupra balustradei zgîriate.

Holul de la parter era învăluit în umbre, îngrozitor de întunecat.

Se duse în bucătărie, aruncînd priviri nebunești și înfricoșate înspre ușa de la pivniță. Soarele apunea, incendiînd cerul cu nuanțe de roșu și galben și violet. La șaisprezece mile depărtare, într-o cameră funerară, Ben Mears urmărea cum limbile ceasornicului se mișcau șovăitoare de la 7:01 și 7:02.

Mark nu avea habar de asta, însă știa că venise vremea vampirului. Dacă mai întîrzia aici însemna să facă față unei confruntări pe lîngă care cea dinainte fusese o joacă de copii; dacă se ducea în pivniță să o salveze pe Susan însemna să facă cerere de primire în rîndurile Morților Vii.

Cu toate acestea, se îndreptă către ușa pivniței și chiar reuși să coboare primele trei trepte înainte ca groaza să îl cuprindă într-o mantie aproape palpabilă, care nu îi permitea să mai înainteze vreun pas. Începuse să plîngă, iar corpul îi tremura sălbatic, cuprins parcă de frigurile malariei.

— Susan! urlă el. Fugi!

— M... Mark? vocea îi era slăbită și amețită. Nu pot să văd nimic. E întuneric...

Se auzi un zgomot asurzitor, ca o pușcă descărcîndu-se, urmat de un chicotit profund și lipsit de orice sentiment.

Susan țipă... țipătul i se transformă în geamăt și apoi în tăcere.

Și totuși nu se mișcă. Rămase acolo pe picioare slabe ca puful de pui, clătîndu-se.

Și din adîncul pivniței se auzi o voce prietenoasă, uimitor de asemănătoare cu a tatălui său.

— Coboară, fiule. Te admir.

Singură forța vocii aceleia era atît de mare, încît simți cum teama începe să-i slăbească, iar puful din picioare se transformă în plumb. Chiar începu să caute treapta următoare prin întuneric, înainte de a-și veni în fire - iar pentru aceasta a fost nevoie de toată autodisciplina zdrențuită care îi mai rămăsese.

— Coboară, spuse vocea, mai aproape acum. Sub tonul prietenos de părinte se simțea oțelul neted al poruncii.

Mark strigă înspre întunericul de jos:

— Știu cum te cheamă! Barlow!

Și fugi.

Cînd ajunse la ușa de la intrare, teroarea pusese din nou stăpînire pe el și dacă ușa ar fi fost încuiată, ar fi trecut prin ea, lăsîndu-și silueta decupată în tăblie, ca în desenele animate.

Se năpusti pe alee (la fel ca de demult băiatul acela, Benjamin Mears) și apoi prin mijlocul lui Burns Road înspre oraș și înspre siguranța îndoielnică ce îl aștepta acolo. Oare nu se putea ca vampirul rege să îl urmărească chiar acum?

Ieși de pe stradă și își croi drum nebunește prin pădure, împrăștiindu-se cu apa din Taggart Stream și căzînd într-o tufă de scaieți pe malul celălalt. Ajunse în șfîrșit în curtea din spate a casei sale.

Întră prin ușa de la bucătărie și se uită pe sub arcadă în camera de zi, unde mama lui, cu îngrijorarea-i scrisă pe chip cu majuscule, vorbea la telefon cu agenda deschisă în brațe.

Își ridică privirea și îl văzu și un val imens de ușurare i se așternu pe față.

— ... a venit...

Puse receptorul în furcă fără să mai aștepte vreun răspuns și se îndreptă spre el. Mark observă că mama lui plînsese și asta îl duru mult mai mult decît ar fi vrut ea vreodată să creadă.

— Oh, Mark... unde ai fost?

— A venit? strigă tatăl lui din birou. Chipul său nevăzut era plin de tunete.

— *Unde ai fost?* îl cuprinse de umeri și începu să îl scuture.

— Pe afară, spuse pe un ton slăbit. Am căzut cînd am alergat acasă.

Nu mai era nimic altceva de sus. Caracteristica esențială și definitorie a copilăriei nu este împletirea visului cu realitatea, ci înstrăinarea. Nu există cuvinte pentru descrierea drumeagurilor învăluite în cețuri întunecate ale copilăriei. Copilul înțelept recunoaște acest fapt și se supune consecințelor. Copilul care socotește prețul plătit, încetează a mai fi copil.

Adăugă:

— Am pierdut noțiunea timpului. Am...

Apoi văzu umbra tatălui său coborînd asupra lui.

5

La un moment dat, înainte de ivirea zorilor zilei de luni.

Cineva zgîria la fereastră.

Se trezi brusc din somn, fără vreo perioadă intermediară de somnolență sau lipsă de orientare.

Nebuniile din somn deveniseră uluitor de asemănătoare cu cele din starea de veghe.

Chipul alb deslușit în întunericul din fața ferestrei era al lui Susan.

— Mark... lasă-mă să intru.

Se dădu jos din pat. Podeaua era rece sub picioarele lui. goale. Tremura.

— Pleacă, spuse el fără nici o intonație în voce. Observă că purta aceeași bluză, aceiași pantaloni.

Mă întreb dacă și părinții ei sînt îngrijorați. Dacă au dat telefon la poliție.

— Nu e atît de rău, Mark, insistă ea și ochii îi erau sticloși și posomorîți. Zîmbi, dezvelindu-și dinții, care luciră ascuțiți sub gingiile palide.

— E minunat. Lasă-mă să intru, o să-ți arăt. O să te sărut, Mark. O să te sărut așa cum mama ta nu a făcut-o niciodată.

— Pleacă, repetă el.

— Unul din noi tot o să te prindă, mai devreme sau mai tîrziu, spuse ea. Sîntem mult mai mulți acum. Lasă-mă pe mine, Mark. Mi-e... mi-e foame.

Încercă să zîmbească din nou, însă surîsul i se transformă -într-o grimasă ca de mătrăgună, care îi răci sîngele în vine.

Ridică crucea și o lipi de fereastră.

Ea şuieră, ca opărita, și dădu drumul tocului ferestrei. O clipă, rămase în aer, trupul devenindu-i cețos și contururile pierzîndu-și claritatea. Apoi dispăru. Însă nu înainte ca el să

întrezărească (sau să i se pară că a întrezărit) pe chipul ei o expresie de nefericire disperată.

Noaptea era din nou nemișcată și tăcută.

Sîntem mult mai mulți acum.

Se gîndi la părinții lui, care dormeau învăluiți într-un pericol inimaginabil chiar în camera de sub el și groaza îi transformă intestinele în sloiuri de gheață.

Unii oameni știau, îi spusese ea, sau bănuiau.

Cine?

Desigur, scriitorul. Cel cu care se întîlnea ea. Mears îl chema. Locuia la Pensiunea Evei. Scriitorii știau o mulțime de lucruri. El trebuie să fie. Va trebui să ajungă la Mears înaintea ei...

Se opri pe drumul înspre pat.

Dacă ea nu a ajuns deja.

CAPITOLUL TREISPREZECE PĂRINTELE CALLAHAN

1

În aceeași seară de duminică, Părintele Callahan intră cu pași șovăitori în camera de spital a lui Matt Burke. Ceasul profesorului arăta ora șapte fără un sfert. Cărți, multe cărți, unele din ele zdrențuite de trecerea timpului erau împrăștiate pe noptieră și pe cuvertură. Matt o sunase pe Lorreta Starcher în

apartamentul ei de fată bătrână și nu numai că reușise să o convingă să deschidă biblioteca în ziua de duminică, dar îi și adusese personal cărțile. A venit în fruntea unui grup format din trei tineri infirmieri cu brațele încărcate. A plecat, însă, destul de țițnoasă, căci Matt a refuzat cu încăpăținare să îi explice ce nevoie avea de cărți atât de ciudate.

Părintele Callahan îl măsură cu curiozitate pe profesor. Arăta epuizat, însă nu atât de epuizat sau zdruncinat ca alți enoriași pe care îi vizitase în împrejurări asemănătoare. De-a lungul timpului, Callahan descoperise că prima reacție la aflarea știrii că ai cancer sau că ai suferit o comotie cerebrală sau un infarct serios sau că un organ important îți este grav bolnav, era uluirea la mîrșăvia trădării *căreia* i-ai căzut victimă. Pacientul afla cu mîhnire că un prieten atât de apropiat (și, pînă în clipa respectivă, chiar cunoscut în întregime) cum este propriul trup a putut fi atât de indolent încît să adoarmă la datorie. Iar reacția imediat următoare acesteia era gîndul că nu mai avea nici un rost să ai un prieten care este în stare să te dezamăgească cu atîta cruzime. Concluzia care urma acestor două reacții era aceea că nu conta cîtuși de puțin dacă merita sau nu să mai ai *acest* prieten. Nu poți refuza să mai stai de vorbă cu corpul tău cel perfid, așa cum nu poți să îl dai în judecată, sau să te prefaci că nu ești acasă atunci cînd vine în vizită. Iar gîndul final al acestui raționament făcut pe patul de spital scotea la lumină posibilitatea îngrozitoare că trupul omului nu îi era deloc prieten, ci chiar dușman neîndurător, hărăzit să distrugă forța superioară care l-a folosit și l-a maltratat încă de cînd maladia rațiunii se instalase înăuntru.

Odată, printre aburii de alcool ai unei minunate inspirații, Callahan se apucase să scrie o monografie pe această temă pentru *Jurnalul Catolic*. Chiar își ilustrase articolul cu o caricatură diabolică pentru prima pagină, care înfățișa un creier așezat în echilibru precar pe terasa de Sus a unui zgîrie-nori. Clădirea (care purta firma „Corpul Omenesc”) era cuprinsă de flăcări (care purtau eticheta „Cancer” deși puteau fi zeci de alte denumiri). Desenul se intitula „Prea sus ca să poți sări”. În accesul de cumpătare de a doua zi, rupsese monografia în bucăți și dăduse foc desenului - nu era loc pentru nici una din realizările lui în doctrina catolică, decît poate, dacă ar fi adăugat și un elicopter cu o pancartă pe care să scrie „Cristos” și din care să atîrne o scară din frînghie. Cu toate acestea, știa că intuiția lui era corectă, iar rezultatul unei asemenea înlănțuirii logice de gînduri pe patul de spital nu putea decît să dea naștere unei depresiuni acute. Simptomele acesteia includeau de obicei ochi cu privire opacă, reacții întîrziate, suspine smulse din străfundurile cavității toracice, și uneori, chiar lacrimi la vederea preotului, corbul acesta întunecat a cărui funcție fundamentală era să descrie realitatea morții pentru ființa rațională.

Mart Burke nu prezenta nici unul din aceste senine. Întinse mîna care îi păru lui Callahan uimitor de puternică atunci cînd i-o strînse.

— Părinte Callahan. Ce bine că ai venit.

— Îmi face plăcere. Ca și înțelepciunea unei neveste, profesorii buni sînt niște perle neprețuite.

— Chiar și urșii bătrîni și agnostici ca mine?

— Mai ales aceștia, spuse Callahan, ripostînd cu bucurie. Poate că te-am prins într-un moment mai delicat. Mi s-a spus că nu există atești ascunși în vizuini de vulpe, așa cum sînt mult prea puțini agnostici în saloanele de Reanimare.

— Vai mie, mă vor muta în curînd de aici.

— Haida-de, pufni disprețuitor Callahan. Încă nu ți-au cîntat prohodul.

— Clipa aceasta nu este chiar atât de departe pe cît îți închipui, răspunse Matt.

Părintele Callahan se așeză pe scaun și își izbi genunchiul de noptiera de lîngă pat. Un morman de cărți puse în dezordine i se prăbuși în poală. Citi titlurile cu voce tare cînd le puse la loc.

— *Dracula. Oaspetele lui Dracula. Căutarea lui Dracula. Creanga de Aur. Istoria naturală a vampirilor - naturală? Legende ungurești. Monștri ai întinericului. Monștri din viața adevărată. Peter Kurtin, monstrul din Dusseldorf. Și...*

Șterse praful de pe coperta ultimei cărți și descoperi o siluetă aplecată amenințător asupra unei dudu adormite.

— *Varney, vampirul sau Ospățul de sînge*. Dumnezeule -aceasta este bibliografia recomandată pacienților care tocmai au suferit un infarct?

Matt surîse:

— Bietul *Varney*. Am citit cartea asta demult și am făcut un comentariu pentru cursul pe care îl urmam la universitate.Literatura Romantică. Însă profesorul, ale cărui noțiuni despre literatura fantastică începeau cu *Beowulf* și se opreau la *Screw Tape Letters*, a suferit un șoc citindu-l. Am primit cea mai mică notă pentru comentariu împreună cu recomandarea scrisă de a-mi eleva gusturile.

— Dar cazul lui Peter Kurtin este destul de interesant, spuse Callahan. Deși se poate spune că este chiar respingător.

— Îi cunoști povestea?

— În mare parte. Mă interesau astfel de istorii pe vremea cînd eram student la teologie. Motivam preocupările acestea în fața mai marilor mei, în fața scepticismului lor, spunînd că pentru a reuși ca

preot trebuie să sondezi adîncurile firii omenești în aceeași măsură în care trebuie să aspiți la înălțimile ei. Apă de ploaie. Îmi plăceau poveștile de groază ca oricărui om normal. Din cîte îmi aduc aminte, Kurtin, cînd era mic, și-a omorît doi tovarăși de joacă înecîndu-i - luase o plută în mijlocul fluviului și o împinseră în larg, pînă cînd copiii ceilalți au obosit și s-au înecat.

— Așa este, îl aprobă Matt. Și cînd era adolescent a încercat de două ori să ucidă părinții unei fete care refuzase să se întâlnească cu el. Mai tîrziu le-a incendiat casa. Însă pe mine nu mă interesează această parte a... hm, a carierei sale.

— Exact așa am bănuț și eu cînd am văzut și celelalte cărți.

Luă o revistă de pe pat. Pe copertă era înfățișată o tînără extrem de înzestrată din punct de vedere fizic, îmbrăcată într-un costum mulat pe formele ei generoase și care sugea sîngele unui tînăr. Expresia de pe chipul tînărului părea a fi o combinație tulburătoare între groaza formidabilă și patima formidabilă. Numele revistei.- și, se pare, și al tinerei femei era *Vampirella*. Callahan lăsă jos revista, mai intrigat ca niciodată.

— Kurtin a atacat și a ucis mai mult de zece femei, spuse Callahan. Și a mutilat încă și mai multe cu un ciocan. Dacă se aflau în perioada specială din lună, le bea scurgerile.

Matt Burke dădu afirmativ din cap;

— Însă ceea ce nu se cunoaște prea bine, zise el, este faptul că a mutilat și animale. Ajuns la paroxism, a smuls capetele unor lebede din parcul central din Dusseldorf și a băut sîngele care le țîsnea din giruri.

— De asta ai vrut să mă vezi? întrebă Callahan. Doamna Curless mi-a spus că ai o problemă importantă de discutat.

— De asta am vrut să te văd și da, am o problemă importantă de discutat.

— Despre ce poate fi vorba? Dacă ai vrut să mă faci curios, trebuie să-ți spun că ai reușit.

Matt îl privi calm.

— Un bun prieten de al meu, Ben Mears, trebuia să ia legătura cu tine astăzi. Însă menajera ta mi-a spus că nu l-a văzut.

— Asa și este. Nu am văzut pe nimeni de la ora două dupa-amiaza.

— Iar eu nu am fost în stare să dau de el. A plecat din spital împreună cu doctorul meu, James Cody. Nici pe el nu l-am putut găsi. De asemenea, nu am fost în stare să o găsesc pe Susan Norton, prietena lui Ben. A plecat de acasă, promițînd părinților că se va întoarce pînă la ora cinci. Nu s-a întors și părinții ei sînt îngrijorați.

Auzind acestea, Callahan se aplecă înspre Matt. Îl cunoscuse în treacăt pe Bill Norton care venise odată să discute împreună probleme legate de niște muncitori catolici.

— Ai vreo bănuială?

— Să-ți pun mai întîi o întrebare, spuse Matt. Ia-o în serios și gîndește-te foarte bine înainte de a-mi răspunde. Ai avut în ultima vreme impresia că în oraș se întîmplă ceva neobișnuit?

Impresia inițială a lui Callahan, devenită acum certitudine, era că omul din fața lui își alegea cu foarte mare prudență direcția pe care voia să o imprime discuției, nedorind să îl îngrijoreze mai mult cu gîndurile care îi treceau prin minte. Însă maldărul de cărți sugera ceva de-a dreptul nemaiauzit.

— Vampiri în 'salem's Lot? întrebă.

Se gîndea acum că, uneori depresiunea profundă care însoțea o maladie serioasă putea fi evitată dacă pacientul ar fi făcut investiții masive în timpul vieții: artiștii, muzicienii, un tîmplar, de exemplu, ale cărui gînduri se axează numai pe clădirea pe jumătate finisată. Interesele acestea puteau fi la fel de bine legate cu vreo psihoză nevinovată (sau nu chiar atît de nevinovată) incipientă și apărută înaintea îmbolnăvirii.

Avusese conversații lungi cu un bătrîn pe nume Harris din Schoolyard Hill, internat la Centrul Medical al statului Maine cu diagnosticul de cancer avansat al intestinului gros. În ciuda durerilor, care trebuie să fi fost teribile, i-a ținut o întreagă teorie lui Callahan, cu argumentații lucide și detaliate, despre creaturile de pe Uranus care se infiltrează în fiecare sferă de activitate a vieții americane.

— Într-o zi, tipul care îți face plinul la benzinăria Amoco a lui Sony este doar Joe Blow din Falmouth, îi spunea scheletul acela cu ochi strălucitori și uluitor debit verbal. Iar în ziua imediat următoare este o creatură de pe Uranus care doar *seamănă* cu Joe Blow. Posedă chiar și amintirile lui Joe Blow și dicția lui, înțelegi? Pentru că creaturile astea de pe Uranus se hrănesc cu unde alfa... pleosc, pleosc, pleosc!

După spusele lui Harris, el nici măcar nu avea cancer, ci se îmbolnăvise grav în urma unui proces de otrăvire cu raze laser. Creaturile de pe Uranus, alarmate de faptul că le descoperise mașinațiunile, se hotărîseră să îl înlăture. Harris își accepta cu stoicism soarta, însă voia să se sfîrșească luptînd. Callahan nu a făcut nici un efort să îl trezească la realitate. Aceasta intra în atribuțiile rudelor bine intenționate, dar cu capete pătrate. Din cîte cunoștea Callahan, psihoza, întocmai ca o dușcă bună de Cutty Sark, putea fi extrem de folositoare.

Așa că acum își împleți degetele pe genunchi și îl așteptă pe Mart să continue.

Acesta spuse:

— E greu să continui. Și va fi și mai greu dacă crezi că sufăr de demență secundară.

Surprins să își audă propriile-i gânduri rostite în cuvinte chiar în clipa când îi trecuseră prin minte, Callahan reuși cu greutate să își păstreze expresia indiferentă - deși emoția care i s-ar fi putut citi pe chip ar fi fost una de admirație și nu de tulburare.

— Dimpotrivă, pari foarte lucid, zise.

Matt suspină:

— Luciditatea nu presupune și o minte întreagă - după cum bine știi.

Se foi în pat, rearanjînd cărțile pe cuvertură lîngă el.

— Dacă există un Dumnezeu, probabil că mă face acum să plătesc pentru viața de pedanterie prudentă pe care am dus-o - pentru faptul că am refuzat să mă afirm ca intelectual în orice domeniu, așteptînd ca alții să mi-o ia înainte. Acum, pentru a doua oară într-o singură zi, mă simt obligat să fac cea mai smintită declarație fără a avea măcar un crîmpei de dovadă care să o susțină. Tot ce pot să spun pentru a-mi apăra sănătatea mentală este că afirmațiile mele pot fi confirmate sau infirmate fără prea mare greutate și că sper să mă iei în serios și să le verifici pînă nu este prea tîrziu.

Începu să rîdă:

— *Pînă nu este prea tîrziu*. Sună ca replicile din maculatura anilor treizeci, nu ți se pare?

— Viața este plină de melodrame, observă Callahan, reflectînd în același timp dacă așa și era, căci nu avusese ocazia să întîlnească prea multe melodrame în ultima vreme.

— Te întreb din nou dacă ai observat ceva - *orice* - ieșit din comun sau chiar ciudat la acest sfîrșit de săptămînă?

— În legătură cu vampirii sau...

— În legătură cu orice.

Callahan se gîndi cîteva clipe:

— Groapa de gunoi e închisă, spuse în cele din urmă. Însă poarta era spartă, așa că am intrat.

Surise:

— Îmi place să-mi duc gunoiul la groapă. Este un gest atît de practic și de umil și pot atunci să mă dedau în întregime fanteziilor mele etiliste despre crearea unui proletariat sărac dar fericit. Dud Rogers nu era acolo.

— Altceva?

— Păi., soții Crockett nu au fost astăzi la slujbă, și nu s-a întîmplat ca doamna Crockett să lipsească vreodată.

— Și?

— Desigur, povestea cu biata doamnă Glick...

Matt se sprijini într-un cot:

— Doamna Glick? Ce-i cu ea?

— A murit.

— Din ce cauză?

Ezitînd, Callahan spuse:

— Pauline Dickens e de părere că a fost un infarct.

— A mai murit cineva azi în oraș?

În mod obișnuit, aceasta ar fi fost o întrebare prostească. Decesele într-un orășel atît de mic cum era 'salem's Lot erau în general evenimente destul de rare, în ciuda procentului ridicat de vîrstnici în rîndurile populației.

— Nu, spuse rar Callahan. Însă rata mortalității a fost destul de mare în ultimul timp, nu crezi?

Mike Ryerson... Floyd Tibbits... apoi bebelușul familiei McDougall...

Mart dădu din cap obosit:

— Morți ciudate, spuse. Da. Însă lucrurile par a ajunge în punctul de unde vor putea fi tănuite mai bine. Încă vreo cîteva nopți și mă tem... mă tem...

— Hai să nu ne mai ascundem după degete, spuse Callahan.

— Foarte bine. Deja am evitat subiectul prea mult.

Începu să își spună povestea de la un capăt la celălalt, neascunzînd nimic și adăugînd și părerile lui Ben, ale lui Susan și ale lui Jimmy. Cînd termină, întîmplările îngrozitoare ale nopții se încheiaseră pentru Ben și Jimmy. Supliciul lui Susan Norton de-abia începea.

Matt tăcu cîteva momente la încheierea istorisirii sale, apoi spuse:

— Asta este. Sînt nebun?

— În orice caz, ești hotărît să crezi că asta este părerea pe care o vor avea oamenii despre tine, îi

răspunse Callahan, în ciuda faptului că se pare că ai reușit să-i convingi pe domnul Mears și pe propriul tău doctor. Nu, nu cred că ești nebun. Și, de fapt, meseria mea are mai mult de-a face cu supranaturalul. Dacă îmi permiți un mic joc de cuvinte, acesta este vinul și pâinea mea.

— Dar...

— Să-ți spun o poveste. Nu garantez că este adevărată, însă garantez că eu *cred* că este adevărată. Este vorba de un bun prieten de al meu, Părintele Raymond Bissonette, care, de câțiva ani, slujește într-o parohie din Cornwall - pe așa-numita Tin Coast. Cunoști zona?

— Am citit despre ea.

— Cu vreo cinci ani în urmă, mi-a scris că a fost chemat într-un colț îndepărtat al parohiei sale să officieze slujba de înmormântare pentru o tânără care „se ofilise” pur și simplu. Lui Ray i se păru în primul rând neobișnuit faptul că sicriul fetei fusese în întregime acoperit cu trandafiri sălbatici. Inșă ceea ce i s-a părut de-a dreptul grotesc a fost faptul că gura moartei era deschisă, fixată cu un băț și umplută cu usturoi și cimbrisor.

— Astea sînt...

— Modalități tradiționale de apărare împotriva învierii celor Nemorti, așa este. Remedii populare. Când Ray a întrebat ce se întîmplă, tatăl fetei i-a răspuns, pe un ton destul de sec, că fata fusese omorîtă de un incubus. Știi ce înseamnă?

— Un vampir sexual.

— Fata fusese logodită cu un-tînăr pe nume Bannock care avea pe o latură a gîtului un semn din naștere, de culoarea căpsunii. Venind acasă de la lucru, cu două săptămîni înainte de nuntă, tînărul a fost lovit de o mașină și a murit. Doi ani după aceea, tînăra s-a logodit cu altcineva. A rupt însă pe neașteptate logodna aceasta chiar în săptămîna dinaintea strigărilor în biserică. A spus părinților și prietenilor că John Bannock venea la ea în timpul nopții și că păcătuisese cu el. Ray spunea că actualul ei iubit era mai îngrijorat de starea sănătății ei mentale decît de posibilitatea unor vizite demonice. Cu toate acestea, fata s-a ofilit, a murit și a fost înmormîntată ținîndu-se cont de ritualurile vechi ale bisericii.

Inșă nu acesta a fost motivul pentru care mi-a scris Ray scrisoarea respectivă. Ci o întîmplare al cărui martor a fost la două luni după moartea fetei. În timp ce își făcea plimbarea de dimineață, Ray a descoperit un tînăr lîngă mormîntul fetei - un tînăr cu un semn din naștere de culoarea căpsunii pe o parte a gîtului. Dar povestea nu se sfîrșește aici. Prietenul meu are un aparat de fotografiat Polaroid pe care îl primise de la părinți în urmă cu un Crăciun și se amuza fotografiînd peisajele din ținut. Am niște poze făcute de el în albumul de la presbiteriu - și sînt bunicele. În dimineața aceea avea aparatul cu el și l-a fotografiat pe tînărul de lîngă mormînt. Când a arătat pozele celor din sat, reacția acestora a fost uimitoare. O femeie în vîrstă a leșinat, iar mama fetei moarte s-a așezat în genunchi în mijlocul străzii și a început să se roage.

Inșă a doua zi dimineață, cînd Ray s-a trezit, figura tînărului dispăruse complet din fotografii și în ele nu se mai vedeau decît diferite fragmente din cimitirul local.

— Și crezi povestea asta? Îl întrebă Matt.

— O, da. Și cred că mulți alți oameni ar crede. Omul obișnuit nu este nici pe jumătate atît de reticent în fața supranaturalului, cum îl prezintă scriitorul. De fapt, majoritatea scriitorilor care se ocupă de acest subiect sînt mult mai prudenți în ceea ce privește spiritele și demonii și bau-baul decît este omul de pe stradă. Lovecraft a fost ateu. Edgar Allen Poe a fost un transcendențial țicnit. Iar Hawthorne a fost religios în mod pur simbolic.

— Ești teribil de competent în domeniul acesta, zise Matt cu admirație în voce.

Preotul ridică din umeri:

— Cînd eram tînăr m-au interesat subiectele oculte și cele ieșite din comun și, pe măsură ce am înaintat în vîrstă, chemarea mea spre munca religioasă a intensificat aceste preocupări, în loc să le facă să dispară.

Suspînă:

— Inșă în utlima vreme am început să-mi pun niște întrebări destul de dure despre natura răului în lume.

Adăugă, cu un zîmbet chinuit:

— Inșă așa s-a dus tot hazul.

— Atunci... vrei să investighezi ceva în locul meu? Și te-ar deranja dacă te-aș ruga să duci cu tine niște apă sfințită și o bucatică de ostie?

— Acum te-ai aventurat pe un teren teologic destul de periculos, spuse Callahan cu gravitate.

— De ce?

— Nu am să te refuz, nu în acest moment, zise Callahan. Și mai trebuie să-ți spun că dacă ar fi fost vorba de un preot mai tînăr, probabil că ar fi acceptat imediat, fără să aibă mustărări de conștiință, sau prea puține.

Surîsul lui era plin de amărăciune cînd continuă:

— Tinerii consideră harnașamentele bisericii ca fiind ceva simbolic - și nu ceva de natură practică - ceva asemănător pălăriei și baghetei de vrăjitor. Acest gen de preot poate, crede că ești nebun, dar, dacă puțină apă sfințită împrăștiată ici și colo te-ar face să te simți mai bine, atunci e minunat. Eu nu pot face așa ceva. Dacă ar fi să pornesc să-ți fac investigațiile îmbrăcat într-un costum elegant de tweed, cu nimic altceva în mână decât un exemplar din *Exorcistul senzual* al lui Sybil Leek, sau altă carte de acest fel, asta ar fi o problemă confidențială între noi doi. Însă dacă iau ostie cu mine... atunci devin agent al Sfintei Biserici Catolice, gata să îndeplinesc cele mai spirituale ritualuri ale funcției mele. Atunci devin reprezentantul lui Isus pe pământ.

Privirea îi devenise serioasă, solemnă.

— S-ar putea să fiu un preot prost - și eu m-am crezut uneori astfel - puțin surmenat, puțin cinic și, în ultima vreme, suferind de o criză acută de... de ce? de credință? de identitate?... Însă tot mai cred suficient de tare în puterea teribilă, mistică, apoteotică a bisericii care se află în spatele meu, ca să mă cutremur la gândul că ți-aș putea accepta cererea cu ușurință. Biserica reprezintă mai mult decât un simplu mănunchi de idei, cum par a crede slujitorii ei mai tineri. E mai mult decât o echipă de cercetași spirituali. Biserica este Forța... și nimeni nu poate pune cu ușurință Forța în mișcare.

Se încruntă și îl privi cu severitate pe Matt:

— Înțelegi asta? Este vital să mă înțelegi.

— Înțeleg.

— Pentru că, vezi, conceptul general al răului în viziunea Bisericii Catolice a suferit schimbări radicale în acest secol. Știi ce anume le-a provocat?

— Îmi închipui că Freud.

— Foarte bine. De la începutul secolului Biserica Catolică a început să se confrunte cu un nou concept: răul scris cu literă mică. Cu un diavol care nu mai era monstrul cu coarne roșii, coadă cu vârful ascuțit și copite despicate, sau cu un șarpe care se târăște prin grădină - deși aceasta este o imagine psihologică extrem de potrivită. Diavolul, în Evanghelia după Freud, trebuie să fie un *id* uriaș și complex, subconștientul nostru, al tuturor.

— Oricum este un concept teribil, spre deosebire de bau-baul sau demonul cu coadă roșie și cu nas sensibil care poate fi izgonit cu o singură bășină trasă de un preot constipat spuse Matt.

— Teribil, bineînțeles. Dar impersonal. Nemilos. De neatins. Este la fel de imposibil să izgonești diavolul lui Freud, pe cât era de imposibil de realizat tîrgul lui Shylock - să tai o halcă de carne fără să curgă nici un strop de sînge. Biserica Catolică s-a văzut obligată să își reinterpreteze întreaga-i manieră de abordare a răului - bombardiere deasupra Cambodgiei, războiul din Irlanda și din Orientul Mijlociu, polițisti măcelăriți, revolte în ghetouri, miliarde de rele mai mici slobozite în lume în fiecare zi ca o invazie de țințări. Biserica se află acum în plin proces de transformare; își leapădă pielea de vraci și renaște ca organism activ și conștient din punct de vedere social. Ascendentul pe care l-a căpătat sufletul orașului asupra spovedaniei individuale. Împărtășania jucînd rol secundar pe lîngă mișcarea pentru drepturile omului și renașterea urbană. Biserica începe să învețe cum să-și planteze ambele picioare în lumea reală.

— În care nu există vrăjitoare și nici incubuși și nici vampiri, spuse Matt, ci doar copii molestați și incesturi și violarea mediului înconjurător.

— Așa este.

Cu prudență, Matt îi zise:

— Și detești situația asta, nu-i așa?

— Da, șopti Callahan. Cred că este o mîrșăvie. Este felul în care Biserica Catolică ne spune că Dumnezeu nu e mort, ci e doar puțin senil. Și cred că asta este răspunsul meu. Ce vrei să fac?

Matt îi spuse.

Callahan medita la cele auzite și întrebă:

— Îți dai seama că ceea ce-mi ceri contrazice tot ce ți-am spus?

— Dimpotrivă, eu zic că este șansa ta de a pune biserica -biserica ta - la încercare.,

Callahan inspiră adînc.

— Foarte bine. Sînt de acord. Cu o condiție.

— Care anume?

— Ca toți care mergem în această expediție să ne ducem mai întîi la magazinul acestui domn Straker. Și ca domnul Mears, în calitatea dînsului de purtător de cuvînt, să îi spună deschis ce credem. Ca astfel să avem ocazia să îi observăm reacțiile. Și, în sfîrșit, să îi dăm și lui ocazia să ne rîdă în nas.

Matt se încruntă:

— Asta ar însemna să îl avertizăm.

Callahan scutură din cap:

— Cred că un astfel de avertisment nu îi va fi de nici un folos dacă noi trei - domnul Mears, doctorul Cody și cu mine - ne hotărîm să mergem mai departe indiferent de cele aflate.

— Bine, spuse Matt. Sînt de acord, cu condiția să fie și Ben și Jimmy Cody de acord.

— În regulă, oftă Callahan. Te deranjează dacă îți voi spune că sper ca toate astea să fie niște năluciri ale minții tale? Că sper ca acest Straker să ne rîdă în nas, și pe bună dreptate?

— Cîtuși de puțin.

— Așa sper. Am consimțit să fac mai multe decît îți poți da seama. Și asta mă înspăimîntă.

— Și pe mine, șopti Matt.

3

Însă pe drumul înapoi către biserica St. Andrews, nu se simțea deloc înspăimîntat. Dimpotrivă. Era bine dispus, renăscut. Pentru prima oară de mulți ani de zile era treaz și nu tînjea după o băutură.

Intră în presbiteriu, ridică receptorul telefonului și formă numărul de la Pensiunea Evei Miller.

— Alo? Doamna Miller? Pot vorbi cu domnul Mears?... Nu este. Da, înțeleg... Nu, nu am nici un mesaj. Voi reveni mîine. Da, la revedere.

Închise și se duse la fereastră.

Era Mears pe acolo pe undeva, bînd bere într-o circiumă de pe marginea drumului sau era cu puțință ca tot ce-i spusese bătrînul profesor să fie adevărat?

Dacă așa era... dacă așa era...

Nu mai putea rămîne în casă. Leși în pridvorul din spate, respirînd cu nesaț aerul rece, ca de oțel al nopții de octombrie, și privi în întunericul mișcător. Poate că nici nu era vorba de Freud. Poate că era vorba de inventarea luminii electrice, care a ucis umbrele din mintea omului mult mai eficient decît ar fi făcut-o un țărîș înfîp în inima unui vampir - și mult mai curat.

Răul își continuă misiunea, însă își desfășoară forțele în licărul dur, nemilos al lămpilor fluorescente din parcuri, al tuburilor de neon, al miliardelor de becuri de o sută de wați. Sub licărul lipsit de umor al curentului alternativ, generalii pun la cale strategii pentru secătuirea rezervelor de oxigen ale planetei și, atunci cînd operația le scapă de sub control, ca o sanie improvizată a unui copil care se năpustește pe pantă în jos fără frîne, zic: *îndeplineam ordinele*. Da, așa este, este adevărul pur. Sîntem toți soldați, îndeplinind pur și simplu ordinele scrise pe foile noastre de concediere. Dar, în ultimă instanță, de unde vin aceste ordine? *Du-mă la șeful tău*. Însă unde este biroul acestuia? *îndeplineam ordinele. Oamenii m-au ales*. Dar cine i-a ales pe oameni?

Ceva filfii deasupra și Callahan ridică capul, smuls din reveria lui confuză. Pasăre? Liliac? Dispăruse. Nu contează.

Ascultă respirația orașului și nu reuși să audă nimic altceva decît scîncetul cablurilor de telefon.

În noaptea în care spiritul cel negru își cotopește ținuturile, vei dormi somnul de veci.

Cine a scris asta? Dickey?

Nici un sunet; nici o lumină în afară de lampa fluorescentă din fata bisericii unde Fred Astaire nu a dansat niciodată și licărul galben, cînd mai aprins, cînd mai stins, al semnalului de la intersecția Străzii Brock pu Jointer Avenue. Nici un plîns de copil.

În noaptea în care spiritul cel negru îți cotopește ținuturile, vei dormi...

Încîntarea pe care o simțise mai devreme se topise ca un ecou fals al orgoliului. Groaza îl lovi puternic în inimă. Nu groaza pentru viața sau onoarea lui sau pentru ce o să spună menajera dacă o sa descopere că bea. Era o groază la care nu se gîndise niciodată, nici măcar în zilele chinuite ale adolescenței.

Groaza pe care o simțea era pentru sufletul lui nemuritor.

Partea a III-a ORAȘUL PĂRĂSIT

Am auzit o voce, din adîncuri:
Vino, iubito, cu mine, în somnul meu nesfîrșit.
Vechi cîntec rock'n 'roll

Acum, călătorii prin astă vale
Văd, prin ferestre roșii de sînge,
Forme fantastice, care pe dale
Sar, după un zgomot care se frînge.
Și ca un rîu, fantomatic, grăbit,
Prin ușa palidă se îngrămădește
O gloată hidoasă care se năruie

Și râde, dar nu mai zîmbește.
EDGAR ALLAN POE
Palatul bîntuit

Îți spun acum că întregul oraș e gol.
BOB DYLAN

CAPITOLUL PAISPREZECE **ORAȘUL (IV)**

1

Din „Almanahul vechiului fermier ”:

Soarele apune duminică, 5 octombrie 1975, la 7,02 P.M.; soarele răsare luni, 6 octombrie 1975, la 6,49 A.M. Perioada de întuneric în Jerusalem's Lot în timpul acestei rotații, a Pămîntului, la treisprezece zile după echinocliul de toamnă, a durat unsprezece ore și patruzeci și șapte de minute. Lună nouă. Versul zilei din Vechiul Fermier a fost: „Cînd vezi mai puțin soare, recolta e aproape strînsă”.

Din raportul Stației Meteorologice din Portland:

Temperatura maximă în timpul nopții a fost de 17°C, la ora 7,05 P.M. Temperatura minimă a fost de 2°C, la ora 4,06 A.M. Cer variabil, precipitații zero. Vînt din nord-vest cu 5 pînă la 10 mile pe oră.

Din registrul Poliției Districtuale din Cumberland:

Nimic de semnalat.

2

Nimeni nu a declarat mort orașul Jerusalem's Lot în dimineața zilei de 6 octombrie; nimeni nu știa că așa era. Întocmai ca leșurile din zilele trecute, orașul păstra întreaga aparență a vieții.

Ruthie Crockett, care zăcuse palidă și bolnavă în pat tot sfîrșitul de săptămînă, a dispărut luni dimineața. Dispariția ei nu a fost raportată. Mama ei se afla în pivniță, lungită în spatele rafturilor cu conserve, cu trupul acoperit cu o bucată de pînză groasă, iar Larry Crockett, care se trezise, într-adevăr, foarte tîrziu, a presupus, pur și simplu, că fiica lui plecase la școală. S-a hotărît să nu se ducă la serviciu în ziua aceea. Se simțea slăbit și bolnav și parcă mintea i-o luase razna. Era gripă sau ceva de soiul ăsta. Lumina îi rănea ochii. Se ridică din pat și trase jaluzelele, scîncind o dată cînd razele soarelui îi căzură direct pe braț. Într-o zi, cînd se va simți mai bine, va trebui să înlocuiască geamul acela. Nu era de glumit cu ferestrele defecte. Te puteai întoarce acasă într-o zi cu soare, ca să-ți găsești toată agoniseala în flăcări și puțele alea de la asigurări să nu fie de acord să-ti plătească, sub pretextul combustiei spontane. Era timp suficient să pună lucrurile la punct cînd se va simți mai bine. Se gîndi să bea o cană cu cafea și i se făcu rău de la stomac. Se întrebă în treacăt unde îi este soția, dar apoi gîndul îi ieși din minte. Se întoarse în pat, mîngîindu-și cu degetul o tăietură tare mică și ciudată, - de la bărbierit, probabil, pe care o descoperise sub bărbie. Își trase cearșaful peste obrazul palid și adormi din nou.

Între timp, fiica lui se odihnea în întunericul emailat al unui frigider abandonat alături de Dud Rogers - în noaptea noii sale existențe, aprecia în mod deosebit avansurile pe care cocosatul i le făcea printre movilele de gunoarie.

Loretta Starcher, bibliotecara brasului, dispăruse și ea, deși nu exista nimeni care să observe acest lucru în viața ei incoerentă de fată bătrînă. Acum ea locuia în bezna și mucegaiul celui de-al treilea etaj al Bibliotecii Publice din Jerusalem's Lot. Etajul al treilea era întotdeauna încuiat (ea deținea unica cheie, pe care o purta mereu la gît pe un lanț) și nimeni nu avea acces acolo, cu excepția cazului în care persoana respectivă o putea convinge că este destul de puternică, destul de inteligentă și destul de *morală* pentru a primi o dispensă specială.

Acum ea se odihnea acolo, primă ediție de calitate diferită, la fel de neatinsă ca atunci cînd s-a ivit pe lume. Cotorul ei, ca să zicem așa, nu a fost niciodată îndoit.

Nici dispariția lui Virgil Rathbun nu a fost observată. Franklin Boddin s-a trezit la ora nouă în baraca lor. Remarcă în treacăt că patul de scînduri al lui Virgil era gol, nu se îngrijoră, și încercă să se ridice ca să vadă dacă îi mai rămăsese vreo sticlă cu bere. Căzu înapoi în culcuș, căci picioarele-i erau ca de gumă, iar capul i se învîrtea.

Isuse, gîndi el, pe punctul de a adormi din nou. Ce dracu' am făcut azi noapte? Am împins vagoane?

Și sub baracă, în răcoarea frunzelor adunate acolo de douăzeci de toamne și în mijlocul unei galaxii de cutii ruginite de bere azvîrlite printre crăpăturile largi ale dușumelei, stătea Virgil, în așteptarea nopții. Și poate că în argila întunecată a creierului său se derulau imagini ale unui lichid mai tare decît cel mai bun scotch, mai ademenitor decît cel mai bun vin.

Eva Miller remarcă absența lui Weasel Craig la micul dejun, însă nu-i acordă mare importanță. Era mult prea ocupată să îndrume fluxul spre și de la aragaz al chiriașilor ei care se repezeau să-și înfulece mîncarea și apoi plecau împleti-cindu-se ca să dea ochii cu o nouă săptămînă de lucru. Apoi a fost prea ocupată cu spălatul vaselor ticălosului ăla de Grover Verrill și ale netrebnicului ăla de Mickey Sylvester, care ignorau în permanență afișul pus de ani de zile deasupra chiuvetei și pe care scria cu litere mari „Vă rog spălați-vă singuri vasele”.

Însă, pe măsură ce liniștea se instaura din nou în casă, iar vînzoleala frenetică din timpul micului dejun se topea în rutina molcomă a treburilor cotidiene, îi simți din nou lipsa. Lunea era ziua cînd se aduna gunoiul pe strada Railroad și numai Weasel ducea sacii mari și verzi cu resturi menajere pe trotuar, pentru ca Royal Snow să-i încarce în camionul său vechi și stricat, marca International Harvester. Astăzi, însă, sacii verzi erau încă pe treptele din spate.

Urca la el în cameră și bătu ușor în ușă:

— Ed?

Nu primi nici un răspuns. Într-o oricare altă zi ar fi presupus că este beat mort și ar fi scos singură sacii afară, singurul semn al nemulțumirii ei fiind buzele strînse într-o linie mai aspră ca de obicei. Însă în această dimineață, un vag fior de neliniște i se strecură în suflet și apăsă clanța și băgă capul în cameră.

— Ed? îl strigă cu glas șoptit.

Camera era goală. Fereastra de la capul patului era deschisă, cu perdelele zbuciumîndu-se în capriciile unei adieri. Asternuturile erau mototolite și ea se apucă să facă patul fără să se gîndească, cu mișcări automate. Trecînd pe partea celaltă, pantoful ei drept strivi ceva. Privi în jos și descoperi oglinda cu ramă de os a lui Weasel, spartă pe dușumea. O ridică și o învîrti în mînă, încruntîndu-se. Fusesse oglinda mamei lui și odată Weasel refuzase o ofertă de zece dolari pe care i-o făcuse un anticar care voise să o cumpere. Și asta se întîmplase după ce s-a apucat de băutură.

Scoase fărășul din dulapul de pe hol și șterse suprafața oglinzii cu mișcări încete, grijulii. Știa că Weasel fusese treaz cînd s-a dus la culcare cu o noapte înainte, și nu exista nici un loc de unde să își poată face rost de bere după ora nouă seara, decît dacă reușise să prindă o ocazie pînă ta barul lui Dell sau pînă în Cumberland.

Aruncă cioburile în coșul de gunoi al lui Weasel, văzîndu-și pentru o fracțiune de secundă imaginea reflectată într-o puzderie de fațete. Cercetă și coșul de gunoi, însă nu descoperi acolo nici o sticlă goală. Și totuși, să bea pe ascuns nu era genul lui Ed Craig.

Ei, asta este. O să apară el.

Însă neliniștea din suflet nu dispăru nici atunci cînd coborî la parter. Fără să recunoască în sinea ei, știa că sentimentele pentru Weasel erau un pic mai profunde decît o simplă preocupare prietenească.

— Doamnă?

Tresări, smulsă din gînduri și îl privi pe străinul care intrase în bucătărie. Străinul cu pricina era un băiețel, îmbrăcat îngrijit în pantaloni din catifea reiată și un tricou albastru curat. *Arată de parcă a căzut de pe bicicletă.* I se părea cunoscut, însă nu știa exact de unde să-l ia. Probabil că era odrasla uneia din familiile nou venite pe Jointer Avenue.

— Aici locuiește domnul Ben Mears?

Eva deschise gura să-l întrebe de ce nu este la școală, dar se răzgîndi. Expresia băiatului era foarte serioasă, gravă chiar. Avea cearcăne albastre sub ochi.

— Doarme.

— Pot să-l aștept?

Homer McCaslin se dusesse direct de la Morga lui Green acasă la familia Norton de pe Stradă Brock. Gînd a ajuns acolo era deja ora unsprezece noaptea. Doamna Norton plîngea și, deși Bill Norton părea destul de calm, fuma țigară de la țigară și era' tras la față.

McCaslin fu de acord să transmită prin stație semnalmente fetei. Da, îi va anunța de îndată ce află ceva. Da, va lua legătura cu spitalele din zonă, așa se și obișnuia să se ia legătura și cu morga). În particular credea însă că fata fugise în urma unui scandal. Mama recunoscuse că se certaseră și că fata intenționa să se mute de acasă.

Cu toate acestea patulă pe drumurile lăturalnice, cu urechea ciulită la zumzăitul paraziților care se auzau din aparatul de radio de sub bordul mașinii. La cîteva minute după miezul nopții, venind pe Brooks' Road înspre oraș, raza lanternei cu care cerceta marginea drumului luci pe un obiect metalic - o mașină parcată în pădure.

Opri, trase mașina cu spatele, coborî. Mașina era parcată la poalele unui drumeag forestier

abandonat. Era o Chevy Vega, maron deschis, veche de doi ani. Din buzunarul de la spate își scoase caietul gros prins cu lanț, îl răsfoi pînă trecu de depozitia lui Ben și Jimmy și luminează cu lanterna numărul de înmatriculare pe care i-l dăduse doamna Norton. Se potrivea. Da, asta era, mașina fetei. Ceea ce însemna că treaba era mult mai serioasă decît crezuse. Puse mîna pe capotă. Rece. Stătea acolo de destulă vreme.

— Domnule șerif?

O voce subțire, voioasă, ca sunetul cristalin al unor clopoței de argint. De ce oare atunci i s-a îndreptat mîna spre patul revolverului?

Se întoarse și o văzu pe fata familiei Norton, incredibil de frumoasă, îndreptîndu-se către el, mîna în mîna cu un străin -un tînăr cu părul negru pieptănat demodat pe spate. McCaslin îndreptă lanterna spre chipul acestuia și avu impresia stranie că raza acesteia trece drept prin el, fără să îl lumineze cîtuși de puțin. Și cei doi nu lăsau nici o urmă pe pămîntul moale cînd mergeau. Simți cum frica și semnele de alarmă i se ciubăresc în nervi, mîna i se încleșta pe armă... și apoi se relaxa. Stinse lanterna și așteptă supus.

— Domnule șerif, spuse ea și acum vocea îi era mai răgușită, mai mîngîietoare.

— Ce amabil din partea dumneavoastră că ați venit, zise și străinul.

Se năpustiră asupra lui.

Acum și mașina lui rămăsese parcată departe, pe fundătura Deep Cut Road, brăzdată cu făgașe și tufe de mur sălbatic. Și abia dacă se putea întrezări sclipirea sfioasă a cromului printre ramurile groase de ienupăr, ferigi și urzici. McCaslin stătea ghemuit în portbagaj. Aparatul de emisie îl chema la intervale regulate. Însă nimeni nu îi acorda nici o atenție.

Mai tîrziu, în aceeași dimineață, Susan îi făcu o vizită scurtă și mamei sale, însă nu produse pagube prea mari; ca o lipitoare care s-a hrănit cu sîngele unui înotător leneș, era sătulă acum. Totuși, a fost invitată să vină din nou și acum putea intra și ieși din casă după cum îi era voia. Îi va fi din nou foame în noaptea care va veni... și în fiecare noapte de acum încolo.

Charles Griffen și-a trezit nevasta luni dimineață, puțin după ora cinci. Mînia îi săpase cute adînci și sardonice pe chipul uscățiv. Afară vacile, nemulse încă, mugeau îndurerate cu ugerile pline. A rezumat evenimentele nopții în șapte cuvinte:

— Băieții ăștia afurisiți au fugit de-acasă.

Însă nu fugiseră. Danny Glick îl găsisse pe Jack Griffen și se ospătase cu sîngele lui; și apoi Jack a urcat în camera fratelui său, Hal, și a pus capăt pentru totdeauna grijilor acestuia despre școală și cărți și tați neînduplecați. Acum zăceau amîndoi în mijlocul unui braț uriaș de fin, sus în podul de nutrețuri, cu paie în păr și cu firișoare dulci de polen dansînd în canalele întunecate și nemișcate ale nărilor lor. Din cînd în cînd, cîte un șoarece le traversa în fugă obrăzii.

Acum lumina zilei se revărsase din plin asupra ținutului și toate lucrurile rele dormeau. Avea -să fie o zi minunată de toamnă, răcoroasă și limpede și însorită - în general vorbind, locuitorii orașului (fără să știe că orașul e mort) își vor vedea de treburile lor, fără a avea cel mai mic habar despre evenimentele din timpul nopții. Almanahul Vechiului Fermier spune că soarele va apune luni la ora 7,00 P.M. fix.

Zilele se micșorau, înaintînd încet înspre Halloween și apoi înspre iarnă.

3

La nouă fără un sfert, cînd Ben coborî din cameră, Eva Miller îi spuse din bucătărie:

— Vă așteaptă cineva pe terasă.

El îi mulțumi cu o înclinare a capului și ieși pe ușa din spate, așteptîndu-se să o vadă fie pe Susan, fie pe șeriful McCaslin. Însă musafirul era un băiat mic și slab care stătea pe treapta de sus și privea lung orașul care își relua încet activitatea dimineților de luni.

— Bună, spuse Ben și băiatul se întoarse repede către el. Se priviră lung cîteva clipe, însă pentru Ben clipele acestea păruă a se transforma într-o ciudată punte peste timp și îl cuprinse sentimentul că trăiește un vis. Din punct de vedere fizic, băiatul îi amintea de el însuși, însă era mai mult decît atîta. Parcă o greutate invizibilă îi apăsă umerii, cînd, într-un mod straniu, simți că intersectarea vieților lor nu este pur întîmplătoare. Se duse cu gîndul la ziua cînd a întîlnit-o pe Susan în parc și la faptul că discuția lor ușoară de atunci i s-a părut ciudat de profundă și încărcată cu semnele unor fapte viitoare.

Probabil că și băiatul simțea la fel, căci ochii i se măriră ușor iar mîna lui căuta balustrada scării, de parcă ar fi vrut să se sprijine.

— Sînteți domnul Mears, spuse băiatul și nu era o întrebare.

— Da. Mă tem că ai un avantaj asupra mea.

— Mă numesc Mark Petrie, zise băiatul. Am o veste proastă pentru dumneavoastră.

Sînt sigur că așa e, gîndi Ben înspăimîntat și încercă să-și întărească mintea pentru ceea ce avea

să urmeze - dar cînd auzi cuvintele, acestea îi provocară o emoție zguduitoare.

— Susan Norton e de-a *lor* acum, spuse băiatul. A pîns-o Barlow la casă. Însă l-am omorît pe Straker. Cel puțin, cred că l-am omorît.

Ben încercă să vorbească, însă nu reuși. Gîtul îi era zăvorît.

Băiatul dădu din cap, preluînd conducerea fără vreun efort aparent.

— Poate că ar fi bine să mergem la plimbare cu mașina dumneavoastră și să stăm de vorbă. Nu vreau să fiu văzut pe aici. Chiulesc de la școală și ai mei sînt deja supărați pe mine.

Ben spuse ceva - nici el nu știa ce. După accidentul de motocicletă care a ucis-o pe Miranda, s-a ridicat de pe asfalt zgduit, însă întreg (cu excepția unei zgîrieturi mici pe spatele mîinii sale stîngi, nu trebuie să omiți asta; s-au acordat medalii și pentru mai puțin) și șoferul camionului s-a apropiat de el, aruncînd două umbre în lumina felinarului și a farurilor mașinii - un individ masiv, cu început de chelie, cu un pix în buzunarul de la piept al cămășii sale albe. Pe capătul pixului se vedea scris cu litere aurii „Frank - Baza Mo” și restul era ascuns de buzunar, însă Ben ghici cu perspicacitate că ultimele litere erau „bilă”. Elementar, dragul meu Watson, -elementar. Șoferul camionului i-a spus ceva lui. Ben, nu își amintea ce anume, și apoi l-a luat ușor de braț, încercînd să-l ducă de acolo. A văzut unul din pantofii fără toc ai Mirandei aruncat lîngă roțile uriașe din spate ale remorcii, l-a îmbrîncit pe șofer și a pornit într-acolo și șoferul a făcut doi pași înspre el și i-a spus *N-ar trebui să faci asta*. Și Ben l-a privit fără un cuvînt, neatîns, cu excepția micii zgîrieturi pe spatele mîinii sale stîngi, dorind să-i spună șoferului că doar cu cinci minute în urmă tragedia nu se întîmplase, dorind să-i spună șoferului că într-o lume paralelă, el și Miranda luaseră tocmai o curbă cu un cvartal în urmă și se îndreptau spre un cu totul alt viitor. Mulțimea începuse să se adune, ieșind din magazinul de băuturi de la colț și din lactobarul de alături. Și atunci începu să simtă ce simțea și acum: interacțiunea complexă și îngrozitoare a planului mental cu cel fizic, care marchează începutul acceptării, iar singura pereche a acestui sentiment nu o poate constitui decît violul. Stomacul parcă se cufundă. Buzele amortează. O spumă diluată se formează pe cerul gurii. Urechile țiuie. Pielea de pe testicule pare a se întări și parcă începe să te furnice. Mîntea se ferește, își ascunde chipul, ca din fața unei lumini mult prea puternice. L-a îmbrîncit a doua oară pe șoferul bine intenționat și s-a apropiat de pantof. L-a ridicat. L-a răsucit în mîini. Și-a pus mîna înăuntru și pantoful încă mai purta căldura piciorului ei. Ținîndu-l în palme, a făcut doi pași mai departe și i-a văzut picioarele întinse sub roțile din față ale camionului, picioarele ei îmbrăcate în pantalonii galbeni pe care și-i pusese rîzînd cu seninătate înainte de a pleca de acasă. Era cu neputință să crezi că fata care își pusese pantalonii ăia era acum moartă, și totuși acceptarea realității se afla acolo, în gura lui, în stomacul lui, în testiculele lui. A gemut prelung și atunci fotografii de la ziarul de scandal i-a făcut poza pentru numărul care se afla pe masa lui Mabel. Un picior încălțat, alt picior desculț. Oamenii holbîndu-se la piciorul ei desculț de parcă nu ar mai fi văzut vreunul înainte. A făcut doi pași înapoi, s-a îndoit de mijloc și a...

— Îmi vine să vomit, spuse.

— În regulă.

Ben se retrase în spatele Citroenului, se aplecă, ținîndu-se de mînerul portierei. Închise ochii, simțînd cum îl inundă bezna, și în bezna aceasta îi apărură chipul lui Susan, zîmbindu-i și privindu-l cu ochii ei frumoși și adînci. Deschise ochii din nou. Îi venise în minte gîndul că poate copilul minte sau a încurcat lucrurile sau e nebun pur și simplu. Însă gîndul nu îi aduse speranțe. Copilul părea serios. Se întoarse și îl privi în ochi și citi în ei numai îngrijorare - nimic altceva.

— Haide, spuse.

Băiatul se urcă în mașină și porniră. Eva Miller îi urmări, de la fereastra bucătăriei cu fruntea încrețită. Se întîmplă ceva rău.

Simțea asta, era plină de senzația asta, așa cum fusese plină de o teroare nelămurită și cețoasă și în ziua cînd murise soțul ei.

Se ridică și formă numărul de telefon al Lorettei Starcher. Telefonul sună îndelung fără ca cineva să răspundă pînă cînd îl închise. Unde putea să fie? În nici un caz la bibliotecă. Biblioteca era închisă în zilele de luni.

Rămase așezată, privind gînditoare telefonul. Simțea că în aer plutea un dezastru, iminent - poate ceva la fel de îngrozitor ca incendiul din '51.

În cele din urmă ridică iarăși receptorul și formă numărul lui Mabel Werts, care explodă de preaplînul evenimentelor de ultimă oră și de-abia aștepta să mai afle și altele. De mulți ani orașul nu mai avusese parte de un sfîrșit de săptămînă atît de bogat.

4

Ben conduse fără țintă cît timp Mark își derula povestea. O spunea bine, începînd cu noaptea în care Danny Glik îi apărură la fereastră și sfîrșind cu vizitatorul său nocturn din primele ore ale acelei

dimineți.

— Ești sigur că era Susan? îl întrebă Ben.

Mark Petrie dădu din cap.

Ben întoarse brusc mașina în direcție opusă și accelera înapoi pe Joiner Avenue.

— Unde mergi? La...

— Nu. Încă nu.

5

— Așteaptă. Oprește.

Ben opri mașina și coborîră amîndoi. Cercetaseră toată zona de-o parte și alta a Brooks Road, la poalele Dealului lui Marsten. Drumeagul forestier unde McCaslin descoperise mașina lui Susan. Amîndoi au zărit metalul licărind în razele soarelui. Au urcat împreună, fără să rostească vreun cuvînt, drumul abandonat. Se vedeau urme de roți, adînci și pline de praf; iar iarba crescuse înaltă printre ele. Undeva, în pădure, ciripi o pasăre.

Găsiră imediat mașina.

Ben șovăi, apoi se opri. Ii era iarăși rău. Transpirația care îi acoperea brațele era rece.

— Du-te și uită-te, spuse.

Mark se apropie de mașină și se uită pe geamul de lîngă locul șoferului.

— Cheile sînt în contact, strigă.

Ben se îndreptă și el într-acolo. Piciorul i se lovi de ceva. Privi în jos și văzu un revolver, calibrul 38, aruncat în țărîna. Îl ridică și îl învîrți în mîini. Semăna foarte mult cu un revolver din dotarea poliției.

— A cui e arma? întrebă Mark, apropiindu-se de el. Ținea cheile lui Susan într-o mînă.

— Nu știu.

Verifică siguranța și apoi băgă pistolul în buzunar.

Mark îi dădu cheile și Ben le luă și se îndreptă ca prin vis spre mașină. Mîinile îi tremurau și a fost nevoit să încerce de două ori pînă să reușească să găsească cheia potrivită ca să deschidă portbagajul. O răsuci și deschise capota fără să îngăduie gîndului să îl oprească.

Se uitară împreună. În portbagaj nu erau decît o roată de rezervă și un cric.- Nimic altceva! Ben își simți plămîinii golindu-i-se brusc.

— Și acum? întrebă Mark.

O clipă, Ben nu îi răspunse. Cînd simți că își putea controla din nou vocea, zise:

— Mergem la un prieten de al meu. Matt Burke îl cheamă. E în spital. S-a documentat pe tema vampirilor.

Privirea băiatului nu își pierduse intensitatea:

— Mă crezi?

— Da, răspunse Ben și cuvîntul, odată rostit și suspendat în aer între ei, păru a-i confirma gîndul și a-i da greutate. Nu mai putea fi luat înapoi.

— Da, te cred.

— Domnul Burke e de la liceu, nu-i așa? Știe despre toate astea?

— Da. Și doctorul lui știe.

— Doctorul Cody?

— Da.

În timp ce vorbeau priveau mașina, de parcă aceasta ar fi fost o relicvă a unei rase tenebroase și demult dispărute, pe care au descoperit-o în pădurile însorite de la vest de oraș. Portbagajul stătea căscat ca o gură uriașă și Ben îl trînti, iar bufnitura triștă îi răsună prelung în inimă.

— Și după ce discutăm, spuse el, mergem la Casa lui Marsten și îl prindem pe ticălosul care a făcut asta.

Mark se uită la el nemișcat:

— S-ar putea să nu fie atît de ușor pe cît ți se pare. Și ea va fi acolo. Ea îi aparține *lui* acum.

— O să-și dorească să nu fi pus vreodată piciorul în 'salem's Lot, șopti Ben. Haide, să mergem.

6

La nouă și jumătate au ajuns la spital și l-au găsit pe Jimmy Cody în salonul lui Matt. Îl privi grav pe Ben și apoi ochii îi licăriră plini de curiozitate cînd se opriră asupra lui Mark Petrie.

— Am o veste proastă pentru tine, Ben. Susan Norton a dispărut.

— E vampir, spuse Ben cu o voce uscată și Matt gemu.

— Ești sigur? întrebă Jimmy cu asprime.

Ben arată cu degetul spre Mark Petrie și îl prezintă.

— Mark a primit vizita lui Danny Glick sîmbătă noaptea. Vă va povesti el restul.

Și Mark își spuse povestea, de la un capăt la celălalt, așa cum o spusese mai devreme și lui Ben.

Cînd a terminat, Matt spuse:

— Ben, nu știu suni să-ți spun cît de rău îmi pare.

— Pot să-ți dau un sedativ, dacă ai nevoie, zise Jimmy.

— Știu ce medicament îmi trebuie, Jimmy. Vreau să îl isprăvesc pe acest Barlow astăzi. Acum. Înainte de lăsarea întinericului.

— Bine, spuse Jimmy. Mi-am anulat toate consultațiile. Și am dat telefon și la biroul șerifului. A dispărut și McCaslin.

— Poate că asta îi va explica dispariția, spuse Ben și scoase pistolul din buzunar și îl aruncă pe noptiera de lîngă patul lui Matt. Părea ciudat și nelalocul lui într-un salon de spital.

— De unde îl ai? întrebă Jimmy.

— De lîngă mașina lui Susan.

— Atunci îmi pot închipui ce s-a întîmplat. După ce a terminat cu noi, McCaslin s-a dus la familia Norton.. A aflat povestea dispariției lui Susan și i-a luat și datele mașinii, model, fabricație, număr de înmatriculare. A patrat o vreme la întîmplarepe drumurile lăturalnice. Și...

Tăcerea deznădăjduită umplu încăperea. Nici unul nu simțea nevoia să o umple.

— Biroul pompelor funebre al lui Foreman e tot închis, spuse Jimmy. Și mulți dintre bătrîneii care își pierd vremea la magaziei lui Crossen se plîng din cauza gropii de gunoi. Nimeni nu l-a mai văzut pe Dud Rogers de o săptămînă.

Se priviră posomorîți.

— Am vorbit cu Părintele Callahan seara trecută, zise Matt. E de acord să ni se alătore, cu condiția ca voi doi - și- Mark, desigur - să vă opriți la magazinul nou și să stați mai întîi de vorbă cu Straker. .

— Nu cred că Straker va mai sta de vorbă cu cineva astăzi, spuse încet Mark.

— Ce ai aflat despre ei? îl întrebă Jimmy pe Matt. Ai descoperit ceva care să ne poată folosi?

— Cred că am reușit să reconstitui o parte din obiceiurile lor. Trebuie că Straker are rolul de cîine de pază și bodyguard al acestui lucru... este un soi de prieten intim uman. Probabil că a venit în oraș cu mult timp înainte de Barlow. Trebuia să ducă la îndeplinire anumite ritualuri. Domnul întinericului, căruia ei se închină, trebuia îmblînzit, iar păcatele trebuiau ispășite prin jertfe. Căci, pînă și Barlow își are un Stăpîn.

Îl privi cu gravitate.

— Bănuiesc că nu vom reuși să dăm de Ralphie Glick. Cred că el a fost biletul de intrare al lui Barlow. Straker l-a răpit și l-a sacrificat.

— Ticălosul, spuse Jimmy pe un ton înghețat.

— Și Danny Glick? întrebă Ben.

— Lui i-a supt Straker sîngele mai întîi, spuse Matt. Darul Stăpînului său. Primul sînge pentru servitorul cel credincios. Mai încolo Barlow se va achita de această sarcină. Însă Straker a mai avut ceva de făcut înainte de venirea lui Barlow. Știe vreunul din voi ce anume?

Tăcerea domni cîteva clipe, apoi Mark spuse limpede:

— Cîinele pe care l-a găsit omul acela înfipt în poarta cimitirului.

— Ce? exclamă Jimmy. De ce? De ce să facă una ca asta?

— Ochi albi, zise Mark și îl privi întrebător pe Matt, care îl aprobă destul de uimit.

— Și toată noaptea trecută am moțait cu cărțile astea în brațe, fără să știu că avem un specialist în mijlocul nostru.

Băiatul se îmbujora.

— Este foarte corect ce spune Mark. Majoritatea comentariilor clasice asupra legendelor și istoriilor supranaturale indică faptul că o modalitate sigură de a alunga un vampir este să pictezi „ochi de înger” albi deasupra ochilor adevărați ai unui cîine negru. Doc, cîinele lui Win, era complet negru, cu excepția a două pete albe. Win le spunea felinare - erau chiar deasupra ochilor bietului cîine. Îl lăsa liber noaptea. Probabil că Straker l-a descoperit, l-a omorît și după aceea l-a atîrnat de poarta cimitirului.

— Și Barlow? întrebă Jimmy. Cum a ajuns în oraș?

Matt ridică din umeri:

— Nu îmi pot da seama. Cred că trebuie să presupunem, în conformitate cu legendele, că e bătrîn... foarte bătrîn. E posibil să-și fi schimbat numele de zeci de ori, sau de o mie de ori. Se poate că, la un moment sau altul, să fi fost bășinaș al fiecărei țări din lume, deși părerea mea este că e originar dm România sau Ungaria. De fapt, nici nu este important modul cum a ajuns în oraș... deși nu aș fi deloc mirat să aflu că Larry Crockett are un amestec în toată afacerea asta. Barlow este aici. Asta contează.

Iată ce trebuie să faceți: luați cu voi un țaruș. Și o pușcă, pentru eventualitatea că Straker mai

este încă în viață. Aveți revolverul Șerifului McCaslin. Țărușul trebuie să străpungă inima, căci altfel vampirul nu va fi distrus. Jimmy, să ai tu grijă de asta. După ce ați împlinit țărușul, trebuie să-i tăiați capul, să îi umpleți gura cu usturoi și să îl întoarceți cu fața în jos în sicriu. În majoritatea ficțiunilor despre vampiri, filme de la Hollywood sau altele asemănătoare, vampirul ucis se transformă instantaneu în pulbere. În viața adevărată lucrurile s-ar putea să nu se petreacă așa. Dacă nu se transformă în pulbere, trebuie să puneți niște greutate în sicriu și să îl aruncați într-o apă curgătoare. Vă sugerez să îl duceți la râul Royal. Aveți întrebări?

Nici una.

— Bine. Fiecare dintre voi trebuie să aibă asupra sa câte o sticlă cu apă sfințită și câte o bucată de ostie. Și trebuie să vă spovediți Părintelui Callahan înainte de plecare. :

— Nu cred că avem catolici printre noi, spuse Ben.

— Eu sînt, zise Jimmy. Nepracticant.

— Nu are importanță. Vă veți spovedi și veți cere iertarea păcatelor. De abia atunci vă veți putea aventura mai departe puri, curățați prin sîngele lui Cristos... sînge curat, și nu mînjit.

— În regulă, consimți Ben.

— Ben, te-ai culcat cu Susan? Iartă-mă, dar...

— Da, răspunse.

— Atunci tu ești cel care trebuie să înfigă țărușul - mai întîi în Barlow, și apoi în ea. Tu ești singurul din grup căruia i s-a pricinuit o durere personală. Vei fi soțul ei. Și nu trebuie să șovăi. Așa o vei elibera.

— În regulă, spuse Ben iarăși.

— Și, mai presus de toate - îi cuprinse pe toți cu privirea - *să nu îl priviți în ochi!* Dacă o faceți, vă va prinde și vă va întoarce împotriva celorlalți, chiar cu prețul propriei voastre vieți. Amintiți-vă de Floyd Tibbits! Din cauza asta e periculos să aveți o armă la voi, chiar dacă e nevoie de ea. Jimmy, ia tu pistolul și ai grijă să rămîi puțin mai în spatele lor. Dacă trebuie să-i examinezi fie pe Barlow, fie pe Susan, dă arma lui Mark.

— Am înțeles, spuse Jimmy.

— Țineți minte să cumpărați usturoi. Și, dacă puteți, și trandafiri. Mai este deschisă florăria aceea micuță din Camberland, Jimmy?

— Frumoasa Nordului? Așa cred.

— Luați fiecare câte un trandafir alb. Legați-l în păr sau la gît. Și mă voi repeta - nu îl priviți în ochi! Aș putea să vă mai spun o sută de alte lucruri, însă ar fi mai bine să plecați. Este deja ora zece și poate că Părintele Callahan s-a răzgîndit. Mă voi gîndi numai la voi și mă voi ruga pentru voi. Rugăciunea este o șmecherie neobișnuită pentru un agnostic bătrîn ca mine. Însă nu-cred că acum mai sînt agnosticul care am fost odată. Carlyle a spus că dacă cineva îl detronează pe Dumnezeu din inima lui, atunci Satana trebuie să îi ia locul?

Nu îi răspunse nimeni și Matt suspină:

— Jimmy, vreau să mă uit mai bine la gîtul tău.

Jimmy se apropie de pat și ridică bărbia. Era evident că rănila erau niște înțepături mari, însă se încinseseră și păreau a se vindeca.

— Te doare? Te mănîncă? Întrebă Matt.

— Nu.

— Ai avut mare noroc, spuse, privindu-l grav pe Jimmy.

— Am început să cred că am avut mai mult noroc decît îmi voi putea imagina vreodată.

Matt se sprijini de pernă. Era tras la față, cu ochii adînci în orbite.

— Aș dori să iau eu pastila pe care a refuzat-o Ben, dacă se poate.

— Voi trimite o soră.

— Am să dorm cît timp vă faceți treaba, spuse Matt. Mai tîrziu vom avea-și altceva de făcut... ei, destul.

Îl privi pe Mark.

— Ai făcut un lucru nemaipomenit ieri, fiule. Nebunesc și nesăbuit, dar nemaipomenit.

— *Ea a plătit* pentru asta, șopti Mark și își strînsese mîinile pe genunchi.

Tremurau.

— Da, și s-ar putea să fie nevoie să plătești și tu din nou. Să plătească oricare dintre voi sau să plățiți toți. Nu-l subestimați! Și acum, dacă nu vă supărați, mă simt foarte obosit. Am citit toată noaptea. Dați-mi un semn de îndată ce terminați ce aveți de făcut.

Plecară. Pe coridor, Ben îi prinse privirea lui Jimmy și spuse:

— Nu-ți amintește de cineva?

— Ba da, răspunse Jimmy. De Van Helsing, doctorul din „Dracula”.

La ora zece și un sfert, Eva Miller coborî în pivniță ca să ia două borcane cu porumb murat pentru doamna Norton care, după spusele lui Mabel Werts, căzuse la pat. Eva își petrecuse luna septembrie aproape în întregime în bucătăria aburită, trudind în cadrul amplei operațiuni anuale pe care o constituiau conservele, curățînd legumele și așezîndu-le în borcane, acoperind cu dopuri de parafină borcanele cu jeleu de casă. Erau mai mult de două sute de borcane rînduite ordonat pe rafturile din pivnița ei curată, cu pardoseală de humă -anotimpul conservelor era una din marile ei bucurii. Mai tîrziu, cînd toamna se va topi în iarnă iar sărbătorile se vor apropia, va adăuga și carnea tocată.

Mirosul o izbi chiar în clipa cînd deschise ușa de la pivniță.

— Ei drăcie, bombăni în barbă, și coborî cu băgare de seamă treptele, de parcă ar fi intrat într-un bazin cu apă plouată. Chiar soțul ei construise pivnița și făcuse pereții din piatră pentru a menține în interior o temperatură scăzută. Din cînd în cînd, cîte un guzgan sau cîte un vizon se strecurau prin cîte o crăpătură și mureau acolo. Cu siguranță că asta se întîmplase și acum, deși nu-și amintea să fi mirosit vreodată atît de rău.

Ajunsă jos, merse de-a lungul pereților, mijindu-și ochii în lumina slabă aruncată de cele două becuri de cîte cincizeci de wați din tavan. Ar trebui să le înlocuiască cu unele de șaptezeci și cinci, se gîndi. Își luă conservele, fiecare cu cîte o etichetă pe care scrisese îngrijit cu cerneală albastră PORUMB (și cu cîte o felie de ardei capia deasupra) și își continuă inspecția. Încercă chiar să se strecoare în spatele uriașului calorifer cu o mulțime de conducte. Nimic.

Se întoarse la scara care ducea sus, în bucătărie și privi din nou în jur, încruntîndu-se, cu mîinile în șolduri. Pivnița era mult mai curată acum, de cînd, cu doi ani în urmă, angajase doi din băieții lui Larry Crockett să îi construiască în spatele casei un șopron pentru unelte. Acolo nu era nimic altceva decît caloriferul, aidoma unei statui impresioniste înfățișînd-o pe zeița Kali, cu cele douăzeci de țevi răsucindu-se în toate direcțiile; obloanele pentru iarnă, pe care va trebui să le pună curînd, mai ales că era deja luna octombrie și energia pentru încălzire era atît de scumpă; masa de biliard a lui Ralph, acoperită cu pînză groasă. Deși de la moartea lui Ralph, în 1959, nimeni nu o mai folosisese, ea totuși aspira suprafața verde în fiecare mai. Nu prea mai era altceva aici. O cutie cu cărți pe care le strînsese pentru spitalul din Cumberland, o lopată pentru zăpadă, cu mînerul rupt, un rastel de care atîrnau unele din uneltele vechi ale lui Ralph, un cuțar cu draperii care probabil că erau deja putrezite.

Cu toate acestea, mirosul urît persista.

Ochii i se opriră asupra ușii mici care ducea în camera de dedesubt, însă nu avea de gînd să se ducă acolo, cel puțin nu astăzi. Și, în plus, pereții camării erau din beton. Puțin probabil că vreun animal se strecurase pe acolo. Și totuși...

— Ed? strigă ea pe neașteptate, fără absolut nici un motiv. Sunetul sec al propriei voci o sperie.

Strigătul se stinse în pivnița slab luminată. De ce oare făcuse asta? Pentru numele lui Dumnezeu, ce să facă Ed Craig acolo jos, chiar dacă. *era* o ascunzătoare bună? Să bea? Nu se putea gîndi imediat la un loc mai deprimant în tot orașul în care să stai să bei decît aici în pivniță. Mult mai probabil că hoinărea pe undeva prin -pădure împreună cu netrebnicul ăla de prieten al lui, Virge Rathbun, înecîndu-și mințile în băutură căpătată de milă.

Încă mai zăbovi o clipă, cercetînd locul cu privirea. Duhoarea era îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Spera să nu fie nevoită să îi cheme pe cei de la deratizare.

Cu o ultimă privire înspre ușa de la cămară, urcă înapoi în bucătărie.

8

Părintele Callahan ascultă în liniște relatările celor trei și, cînd îl puseseră la curent cu cele petrecute, era puțin după ora unsprezece treizeci. Stăteau toți în salonul răcoros și spațios al presbiteriului, și prin ferestrele mari, soarele își trimitea raze atît de groase încît ți se părea că le poți tăia felii. În săgețile-de lumină, firișoarele de praf dansau un vals lent și, privindu-le, Callahan își aminti de un desen pe care îl văzuse undeva. Gospodina, cu o mătură în mînă, privește uluită podeaua; își măturase o bucată din umbră. Cam așa se simțea și el acum. Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore fusese pus față în față cu o imposibilitate absolută - numai că acum această imposibilitate a fost confirmată de un scriitor, de un băiat care părea cu capul pe umeri și de un doctor pe care orașul îl respecta. Și totuși, o imposibilitate era o imposibilitate. Nu îți puteai mătura umbra. Se părea însă că tocmai așa ceva se întîmplase.

— Mi-ar fi mult mai ușor să accept toate astea dacă ați fi aranjat să se întîmple și o furtună care să întrerupă alimentarea cu curent electric, spuse.

— Dar este adevărul adevărat, zise Jimmy. Te asigur.

Își duse mîna la gît.

Părintele Callahan se ridică și deschise geanta neagră a lui Jimmy, din care scoase două bîte de

baseball ascuțite la vîrf. Răsuci una în mîini și spuse:

— O clipă, doamnă Smith. N-o să vă doară deloc.

Nu rîse nimeni.

Callahan puse bîtele la loc, se duse la fereastră și privi la Jointer Avenue.

— Toți sînteți foarte convingători, zise. Și cred că e vremea să adaug și eu o informație pe care nu o cunoașteți încă.

Se întoarse înspre ei.

— E un afiș pus în vitrina Magazinului de Mobilă Veche al lui Barlow și Straker, spuse. „Închis pînă la noi dispoziții”. M-am dus astăzi acolo, chiar la ora nouă, ca să discut afirmațiile nedovedite ale domnului Burke cu acest misterios domn Straker al vostru. Sînt lacăte și la ușa din față și la cea din spate.

— Trebuie să recunoști că asta confirmă spusele lui Mark, observă Ben.

— Poate. Și poate este o simplă coincidență. Să vă întreb din nou. Sînteți siguri că trebuie să amestecați și Biserica Catolică în toată povestea asta?

— Da, răspunse Ben. Însă dacă este nevoie, vom merge și fără tine. Dacă trebuie, merg singur.

— Nu va fi nevoie, spuse Părintele Callahan, ridicîndu-se. Veniți cu mine în biserică, domnilor, și vă voi spovedi.

9

Ben îngenunche cu stîngăcie în penumbra mucegăită a confesionalului. Minte îi era învolburată, gîndurile incoerente. Prin ele defilau un șir de imagini suprarealiste: Susan în parc; Doamna Glick retrăgîndu-se dinaintea paliativului alcătuit din instrumentele medicale lipite în formă de cruce, cu gura-i ca o rană deschisă și chircită; Floyd Tibbits năpustîndu-se afară din mașina lui, îmbrăcat ca o sperietoare de ciori, atacîndu-l; Mark Petrie aplecîndu-se pe geamul mașinii lui Susan. Pentru prima și singura dată, îi veni în minte ideea că toate acestea erau numai un vis, iar mintea lui obosită se agăța cu lăcomie de această posibilitate.

Ochii i se opriră pe un obiect aruncat în colțul confesionalului și se aplecă, curios, să îl ridice. Era o cutie goală de bomboane cu mentă, care probabil căzuse din buzunarul vreunui băiețel. Simbol incontestabil al realității. Cutia de carton era adevărată și degetele lui o puteau pipăi. Coșmarul acesta era adevărat.

Fereștrua despărțitoare se deschise. Privi, însă nu reuși să zărească nimic în partea cealaltă. Un grilaj gros acoperea deschizătura.

— Ce trebuie să fac? întrebă grilajul.

— Spune: Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit, spuse Ben.

Vocea îi răsună stranie și înfundată în spațiul strimt.

— Acum mărturisește-ți păcatele.

— Toate? întrebă îngrozit Ben.

— Încearcă să le amintești doar pe cele reprezentative, spuse Callahan pe un ton sec. Știu că mai avem ceva de făcut înainte de lăsarea întunericului.

Concetrîndu-se și încercînd să vizualizeze cele Zece Porunci, ca pe o grilă de clasificare, Ben începu să vorbească. Nu era cuprins de sentimentul catharsisului - ci doar de o stînjeneală surdă la gîndul că îi povestește unui străin cele mai infame secrete ale vieții lui. Însă reușea să înțeleagă motivul pentru care acest ritual devenise obligatoriu: crunt și de nebiruit, aidoma soluției de frecție cu alcool pentru bețivul cronic, sau ca fotografiile pornografice ascunse în spatele unei tăblii a dulăpiorului din baie pentru adolescent. Era ceva de Ev Mediu în toată afacerea asta, ceva blestemat, - ca un ritual al regurgitației. Se pomeni că își amintește o scenă din filmul lui Bergman, *Al șaptelea sigiliu*, în care o mulțime de credincioși îmbrăcați în zdrențe mășăluiesc printr-un oraș cuprins de ciuma neagră. Credincioșii se autoflagelau pînă la sînge cu ramuri de mesteacăn. Îi era odios să se despoaie în public astfel (și, în mod pervers, nici nu-și îngăduia să mintă, deși ar fi putut-o face destul de convingător) iar aceasta îi dovedea că scopul zilei era adevărat în sens absolut și aproape că a putut vedea cuvîntul „vampir” înscris pe ecranul negru al minții, însă nu cu litere uriașe și ciudate ca pentru a face reclamă unui film de groază, ci cu litere mici, economicoase, ca tiparul pentru traforaj sau ca înscrisul pe un pergament. Se simți neajutorat în încheștarea acestui ritual străin, de parcă ar fi ieșit din matca timpului său. Acest confesional putea fi foarte bine o conductă de legătură directă cu zilele cînd vîrcolacii și incubușii și vrăjitoarele constituiau un element acceptat al întunericului dinafară, iar biserica era unicul far luminos în bezna care se pogorîse asupra lumii. Pentru prima oară în viață simți ritmul lent și înspăimîntător al epocilor și înțelese că viața lui nu era decît o scînteie nedeslușită într-un edificiu care, observat cu atenție, ar fi luat mințile oricărui muritor. Matt nu le pomenise nimic despre

ideea Părintelui Callahan, conform căreia biserica lui era o Fortă, însă Ben ar fi înțeles acum acest concept. Simțea Fortă în cutiuța aceasta strimțată și urât mirositoare pulsându-i în urechi și în-suflet, lăsându-l gol-golul și demn de dispreț. O simțea așa cum nu o simțise niciodată un catolic obișnuit din fragedă pruncie cu ritualul spovedaniei.

Cînd ieși, fu recunoscător aerului proaspăt care îi umplu plămîinii. Își șterse ceafa cu palma și își dădu seama că transpirase.

Callahan ieși și el:

— Nu ești gata, spuse.

Fără vreun cuvînt, Ben intră înapoi în confesional, însă nu mai îngenunche. Callahan îi dictă penitența - zece Tatăl Nostru și zece Ave Măria.

— Pe asta nu o știu, zise Ben.

— Îți voi da o hîrtie pe care este scrisă rugăciunea, spuse vocea din cealaltă parte a grilajului. Poți spune rugăciunile în gînd în timp ce mergem spre Cumberland.

Ben ezită o clipă:

— Știi, Matt a avut dreptate cînd a spus că o să fie mai greu decît ne închipuim. O să ni se schimbe sudoarea în sînge pînă o să ne terminăm treaba.

— Da? spuse Callahan - politicos sau doar neîncrezător? Ben nu își putea da seama. Își privi mîinile și observă că încă mai ținea cutia goală de bomboane cu mentă. O strînsese spasmodic pînă cînd reușise să o transforme într-o masă amorfă.

10

Era aproape ora unu cîndrse urcară cu toții în uriașul Buick al lui Jimmy Cody și porniră la drum. Nu vorbea nici unul. Părintele Callahan purta straiile bisericești, un stihar și un patrafir alb cu margini purpurii. Dăduse fiecăruia cîte o sticlută cu apă din cristelniță și îl binecuvîntase pe fiecare în parte cu semnul sfintei cruci. Ținea în poală o casetă mică din argint, care conținea cîteva bucățele de ostie.

Mai întîi s-au oprit la cabinetul lui Jimmy din Cumberland și Jimmy lăsă motorul să meargă cît timp se duse pînă înăuntru. Cînd ieși, purta o haină sport lăbărțată care ascundea vederii pistolul lui McCaslin și ținea în mînă un ciocan.

Ben îl privi fascinat și observă cu coada ochiului că și Mark și Callahan se holbau la el. Capul ciocanului era din oțel vînat și mînerul era din cauciuc perforat.

— Urît, nu? remarcă Jimmy.

Ben se gîndi că va trebui să folosească acel ciocan împotriva lui Susan, îl va folosi ca să împlînte țărîșul între sîinii ei și simți cum stomacul i se dă încet peste cap, ca un avion care face un tonou lent.

— Da, zise și își umezi buzele. Da, e urît.

Trecură pe la piața din Cumberland. Ben și Jimmy coborîră și cumpărară tot usturoiul de pe tarabe - douăsprezece cutii pline cu bulbi alb-cenușii. Casiera își ridică sprîncenele a mirare și spuse:

— Băieți, mă bucur că nu am întîlnire cu nici unul din voi diseară.

Cînd ieșiră, Ben întrebă fără speranță să primească vreun răspuns:

— Mă întreb care este misterul eficienței usturoiului împotriva lor. O foi ceva din Biblie, sau vreun blestem străvechi, sau...

— Cred că e vorba de o alergie, zise Jimmy.

— Alergie?

Callahan prinse ultimele cuvinte și îi ceru lui Ben să repete întrebarea, în timp ce se îndreptau spre florăria „Frumoasa Nordului” din Cumberland.

— O, da, sînt de acord cu doctorul Cody, spuse. Probabil ca este vorba de o alergie... dacă funcționează ca un factor de reținere. Țineți minte că eficiența usturoiului nu a fost încă dovedită.

— Asta e o afirmație -ciudată pentru un preot, spuse Mark.

— De ce? Dacă trebuie să accept existența vampirilor - și se pare că trebuie, cel puțin pentru moment -, atunci trebuie să accept și ideea că ar fi creaturi care nu se supun legilor naturii? E drept că, într-adevăr, există astfel de legi care nu au-nici un efect asupra lor. Legende spun că nu pot fi văzuți în oglinzi, că se pot transforma în lilieci sau lupi sau păsări, că își pot subția trupurile și astfel se pot strecura prin crăpăturile cele mai anguste. Dar știm că pot vedea și pot auzi și pot vorbi... și desigur că au și simțul gustului. Poate că sînt în stare să simtă și supărarea și durerea...

— Și dragostea? întrebă Ben privind drept înainte.

— Nu, răspunse Jimmy. Bănuiesc că dragostea îi depășește.

Intră într-o parcare mică din fața florăriei în formă de L, lîngă care fusese ridicată și o seră.

Un clopoțel le anunța intrarea în magazin și parfumul greu al florilor îi ameți. Lui Ben îi făcu greață povara copleșitoare a amestecului de arome și își aminti de camerele mortuare.

— Bună ziua, spuse un bărbat înalt cu un șorț din dril, apropiindu-se de ei cu un ghiveci într-o

mîină.

Ben tocmai începuse să îi explice ce anume doresc, cînd bărbatul cu șorț clătină din cap și îl întrerupse.

— Mă tem că ați venit prea tîrziu. Vinerea trecută am avut un client care a cumpărat absolut toți trandafirii pe care îi aveam în stoc - roșii, albi și galbeni. Voi primi alții cel mai devreme miercuri. Dacă doriți să comandați...

— Cum arăta omul acela?

— Avea o înfățișare foarte frapantă, spuse proprietarul, lăsînd ghiveciul din mîină. Înalt, complet chel. Ochi pătrunzători. După miros mi-am dat seama că fuma țigări străine. A cumpărat trei brațe de flori. Le-a pus în portbagajul mașinii foarte vechi, cred că era un Dodge...

— Packard, spuse Ben, Era un Packard negru.

— Înseamnă că îl cunoașteți.

— E un fel de-a spune.

— A plătit cu bani gheață. Neobișnuit, dacă te gîndești la valoarea mare a achiziției. Dar poate, dacă luați legătura cu el, vă va vinde...

— Poate, zise Ben.

Din nou în mașină, au analizat situația ivită.

— Mai există o florărie în Falmouth... Începu nesigur Părintele Callahan.

— Nu! exclamă Ben. Nu!

Și accentul strident al isteriei din vocea lui îi făcu pe ceilalți să privească îngrijorați în jur.

— Și dacă ajungem la Falmouth și descoperim că Straker a fost și acolo? Ce facem atunci?

Mergem la Portland? La Kittery? La *Boston*? Nu înțelegeți ce se întîmplă? Ne-a prevăzut mișcările! *Ne duce de nas!*

— Ben, fii rezonabil, spuse Jimmy. Nu crezi că cel puțin ar trebui să...

— Ai uitat ce ne-a spus Matt? „Nu trebuie să crezi că nu vă poate face rău doar pentru că nu se poate ridica din locul lui în timpul zilei.” Uită-te la ceas, Jimmy.

Jimmy se uită:

— Două și un sfert, spuse rar și privi cerul, de parcă s-ar fi îndoit de informația cadranului. Însă așa era; acum umbrele trecuseră în cealaltă parte.

— Ne-a anticipat acțiunile, spuse Ben. A fost mereu cîte patru pași înaintea noastră. Am căzut - am fost oare în stare să ne închipuim - că vom fi atît de norocoși încît *e/* să nu știe ce facem? Că *e/* să nu fi luat niciodată în calcul posibilitatea de a fi descoperit și de a se confrunța cu un grup de rezistență? Trebuie să plecăm *acum*, înainte să ne pierdem și ce ne-a mai rămas din zi, certîndu-ne și încercînd să stabilim cîți îngeri pot dansa pe vîrfurile unui ac.

— Are dreptate, șopti Callahan. Cred că ar fi mai bine să încetăm discuțiile și să pornim.

— Atunci, *hai să pornim*, stăruie și Mark.

Jimmy ieși din parcare în scrișnet de cauciucuri. Proprietarul florăriei rămase în prag privind lung în urma lor: „trei bărbați, dintre care un preot, și un băiețel, care țipau unul la altul ca nebunii, într-o mașină cu ecuson pe care scria „Doctor în Medicină”.

11

Cody ajunse la Casa lui Marsten prin Brooks Road, pe versantul posterior al dealului și Donald Callahan, privind-o din acest unghi nou, gîndi: dar într-adevăr *domină orașul ca o piață-rea*. Ce ciudat că nu am observat asta înainte. Probabil că aici este înălțimea perfectă, aici cocoțată pe deal, deasupra intersecției dintre Strada Brock și Jointer Avenue. Înălțimea perfectă și o vedere completă asupra orașului. Era o clădire mare și dărăpănată, și obloanele trase- îi dădeau un aspect exasperat de mare, tulburător pentru mintea omului; devenise parcă un monolit, un sarcofag, o evocare a Judecății de Apoi.

Și era, de asemenea, și locul sinuciderii și al crimei, ceea ce însemna că era ridicată pe pămînt impur.

Deschise gura să le împărtășească și celorlalți impresiile sale, dar apoi se răzgîndi.

Cody intră pe Brooks Road și, pentru cîteva secunde, casa fu ascunsă vederii de lizieră. Apoi copacii se împutînară și Cody intră pe aleea din față. Packardul era parcat chiar în fața garajului și, cînd opri motorul, Jimmy scoase și revolverul lui McCaslin.

Callahan simți cum atmosfera locului pune imediat stăpînire pe el. Scoase crucifixul - crucifixul mamei sale - din buzunar și și-l puse la gît alături de al său. În copacii aceia dezgoliți de vînturile toamnei nu cînta nici o pasăre. Firele lungi și zdrențuite de iarbă păreau mai uscate și mai deshidratate decît o cerea sfîrșitul de anotimp; pînă și pămîntul era mai cenușiu și mai obosit.

Treptele care duceau la terasă erau cumplit de deformate și pe unul din stîlpii terasei se afla o

pată mai vie de vopsea, acolo unde fusese agățat semnul care interzicea accesul străinilor. Sub zăvorul ruginit al ușii din față, arunca scînteieri de alamă o broască Yale nouă.

— Să încercăm să intrăm pe o fereastră, cum a făcut Mark... Începu să spună pe un ton șovăielnic.

— Nu, zise Ben: Intrăm pe ușa din față. O s-o spargem dacă trebuie.

— Nu cred că va fi nevoie, spuse Callahan cu o voce străină.

De cînd coborîseră din mașină îi conduseseră pe alee fără să se oprească să se gîndească la ce face. Înfălăcărarea - o înfălăcărare pe care o crezuse dispărută pe vecie - păru a pune stăpînire pe el cînd se apropie de ușă. Casa parcă se înclina înspre ei, gata să-i înghită, și răul care sălășluia înăuntru aproape că radia prin crăpăturile varului. Însă nu șovăi. Îi dispăruse din minte orice gînd de zăbavă. Și, mai apoi, nici măcar nu îi conducea el, ci o forță necunoscută părea a-l împinge de la spate.

— În numele lui Dumnezeu, Tatăl nostru! strigă el și vocea-i căpătă o notă aspră, poruncitoare, care îi făcu pe ceilalți să se strîngă în jurul lui. Ordon diavolului să plece din această casă! Dispăreți, spirite ale răului!

Și, fără să-și dea seama ce avea de gînd să facă, izbi în ușă cu mîna în care ținea crucifixul.

Mai tîrziu toți au fost de acord că a urmat o explozie de lumină, o răsuflare usturătoare de ozon și o trosnitură, de parca ar fi urlat scîndurile. Ferestruica curbată de deasupra ușii se sparse pe neașteptate și o fereastră mare și boltită de pe latura stîngă, din fața peluzei, își scuipea sticla pe 'iarbă în aceeași clipă. Jimmy țipă. Noul lacăt Yale zăcea pe gazon la picioarele lor, transformat într-o masă diformă de metal. Mark se aplecă să-l ridice și scînci:

— E fierbinte, spuse.

Callahan se retrase tremurînd din fața ușii. Privi crucea pe care o ținea în mînă.

— Fără nici o îndoială că aceasta este cea mai uluitoare experiență pe care am trăit-o vreodată, spuse.

Își ridică ochii spre cer, ca pentru a vedea chipul lui Dumnezeu însuși, însă cerul era indiferent.

Ben împinse ușa care se deschise fără să opună vreo rezistență. Însă așteptă ca preotul să intre primul. În hol, Callahan îl privi întrebător pe Mark.

— Pivnița, spuse. Ajungem acolo prin bucătărie. Straker e la etaj. Dar... se opri încruntîndu-se. Ceva e altfel. Nu știu ce anume. Ceva nu este cum a fost.

Urcară mai înțîi la etaj și, deși nu Ben conducea grupul, simți un fior al vechii spaime în timp ce se apropiu de ușa de la capătul coridorului. Iată cum, la aproape o lună după ce s-a reîntors în 'salem's Lot, avea să intre pentru a doua oară în acea cameră. Cînd Callahan deschise ușa, își ridică ochii... și simți cum țipătul îi urcă în gît și îi țîșnește de pe buze înainte de a-l putea opri. Un țipăt ascuțit, isteric, ca de femeie.

Însă nu Hubert Marsten atîrna de grindă și nici spiritul acestuia.

Era Straker, spînzurat de picioare ca un porc într-un abator, cu gîtlejul sfîrtecat. Ochii lui sticloși se uitau la ei, prin ei, peste ei.

Fusese stors de tot sîngele.

12

— Doamne, Dumnezeu, spuse Părintele Callahan. Doamne; Dumnezeu.

Înaintară cu prudență în cameră, Callahan și Cody mai în față, Ben și Mark, foarte aproape, în spatele lor.

Lui Straker i se legaseră picioarele; apoi fusese ridicat și legat de grindă. Într-o zonă îndepărtată a minții sale, Ben se gîndi că, fără doar și poate, fusese nevoie de cineva deosebit de puternic, în stare să ridice trupul masiv al lui Straker atît de sus, încît mîinile sale, lăsate libere, să nu poată atinge dușumeaua.

Cu partea din interiorul încheieturii mîinii, Jimmy atinse fruntea cadavrului, apoi prinse una din mîinile moarte în ale lui.

— E mort de vreo optsprezece ore, spuse. Lăsă mîna să cadă și se cutremură. Dumnezeu, ce mod oribil să... Nu pot să înțeleg. De ce... cine...

— Barlow a făcut-o, zise Mark. Privi impasibil cadavrul lui Straker.

— Și Straker a dat-o-n bară, spuse Jimmy. Și-a luat adio de la viața eternă. Dar de ce așa? Spînzurat cu capul în jos?

— E un obicei vechi de cînd lumea, explică Părintele Callahan. Să atîrni cu capul în jos cadavrul dușmanului tău sau al celui care te-a trădat, astfel încît să privească pămîntul și nu raiul din ceruri. Așa a fost crucificat și Sfîntul Paul, pe o cruce în formă de X, cu picioarele sfărîmate.

Vocea lui Ben sună îmbătrînită și prăfuită:

— Tot mai încearcă să ne distragă atenția. Știe o sută de șmecherii. Să mergem.

Îl urmară înapoi pe coridor, pe scări în jos, pînă în bucătărie. Ajunși acolo, îl lăsă din nou pe

Părintele Callahan să preia conducerea grupului. Se uitară unul la altul o clipă, apoi la ușa de la pivniță așa cum, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, privise scara care ducea la etaj și se aflase apoi confruntat cu o problemă cumplită, prea covârșitoare pentru umerii copilului care era.

13

Cînd preotul deschise ușa, Mark simți cum miasma rîncedă, de putregai, îi atacă din nou nările - însă și mirosul acesta era diferit. Nu era la fel de puternic. Era mai puțin rău.

Preotul porni. Și totuși, avu nevoie de toată puterea voinței sale pentru a se hotărî să-l urmeze pe Părintele Callahan în acel puț al morții.

Jimmy scosese o lanternă din geantă și o aprinse. Raza ei luminează podeaua, o traversă pînă la perete și se întoarse. Se opri o secundă pe o ladă lungă și apoi luminează o masă.

— Acolo, spuse el. Priviți.

Pe masă se afla un plic, curat și strălucitor în tot întunericul acesta prăfuit. Un pergament galben și plin.

— E un truc, spuse Părintele Callahan. Ar fi bine să nu-l atingem.

— Nu, îl întrerupse Mark. Simțea în aceeași măsură ușurarea și dezamăgirea. Nu e aici. A plecat. Asta e pentru noi. Probabil că e plină de lucruri josnice.

Ben se apropie de masă și luă plicul. Îl învîrti de două ori în mîini - în lumina aruncată de lanterna lui Jimmy, Mark observă că îi tremurau - și apoi îl deschise.

Înăuntru se afla o singură foaie, din același pergament galben și consistent ca și plicul. Se strînseră în jurul lui Ben. Jimmy lumina cu lanterna pagina scrisă cu o caligrafie mărunță, elegantă,, subțire ca firul de păianjen. Citiră scrisoarea împreună, Mark puțin mai încet decît ceilalți.

4 Octombrie

Dragii și tinerii mei prieteni,

Ce amabil din partea voastră că ați trecut pe la mine!

Niciodată nu am fost potrivnic unei societăți alese; aceasta a fost una din marile mele bucurii într-o viață lungă și deseori singuratică. Dacă ați fi venit la timp de seară, v-aș fi întîmpinat personal cu cea mai mare plăcere. Cu toate acestea, deoarece bănuiesc că s-ar putea să doriți să veniți în orele zilei, m-am gîndit că ar fi mai bine să nu fiu acasă.

V-am lăsat un mic simbol al aprecierii mele; cineva foarte apropiat și drag unuia dintre voi se află acum în locul pe care îl ocupam eu în timpul zilei, pînă cînd am decis că un alt sediu ar fi mai convenabil pentru mine. Este foarte drăguță, domnule Mears - foarte *dințoasă*, dacă îmi este permis să folosesc o mică vorbă de duh. Nu mai am nevoie de ea, așa că v-o las ca să - care este expresia pe care o folosiți? - ca să vă încălziți în vederea marii confruntări. Să vă stimuleze pofta de mîncare, dacă doriți. Haideți acum să vedem cît de mult vă place gustarea dinaintea felului principal pe care îl așteptați, vreți?

Stăpîne Petrie, m-ai văduvit de cel mai credincios și mai iscusit servitor pe care l-am avut vreodată. Într-o manieră indirectă, m-ai făcut să iau parte la distrugerea lui; ai făcut în așa fel ca apetitul meu să mă trădeze. Te-ai furișat în spatele lui, fala îndoială. Îmi va face mare plăcere să lucrez cu tine. Mai întîi cu părinții tăi, așa cred. În noaptea aceasta... sau mîine noapte., sau în noaptea următoare. Însă tu vei intra în biserica mea ca băiat în cor.
Castratum.

Și, Părinte Callahan - te-au convins să vii? Așa m-am gîndit și eu. Te observ de la distanță de cînd am sosit în Jerusalem's Lot... așa cum un maestru de șah studiază partidele adversarului său, nu este așa? Deși Biserica Catolică nu este cel mai vechi adversar al meu!

Eu eram bătrîn cînd ea era tînă, cînd membrii ei se ascundeau în catacombele Romei și își pictau pești pe piept ca să se poată recunoaște. Eram puternic pe vremea cînd acest club năzuros de mîncători de pîine și băutori de vin care îl venerează pe Mîntuitorul oilor rătăcite, era slab.

Ritualurile mele erau vechi pe vremea cînd ritualurile bisericii tale încă nici nu fuseseră concepute. Și totuși nu vă subestimez. Cunosco căile binelui tot atît cum cunosco căile răului. Sînt neobosit. Și te voi birui. *Cum?* vei spune. Oare Callahan nu duce simbolul Albului? Oare Callahan nu se deplasează la fel de bine ziua ca și noaptea? Oare nu există acele farmece și poțiuni, creștine și păgîne, despre care ne-a informat, pe mine și pe compatrioții mei, atît de bunul meu prieten, Matthew Burke? Da, da și da. Însă eu am trăit mai mult ca voi. Eu nu sînt șarpele, ci tatăl șerpilor. Și totuși, veți spune, nu este suficient. Și nu este. În cele din urmă, „Părinte” Callahan, te vei autodistrage. Credința ta în Alb este slabă. Este firavă. Toată vorbăria ta despre dragoste nu este decît supoziție. Doar atunci cînd vorbești despre băutură o faci în cunoștință de cauză.

Bunii, bunii mei prieteni - domnule Mears, domnule Cody, Stăpîne Petrie, Părinte Callahan - simțiți-vă bine. Vinul Medoc este excelent, procurat special pentru mine de răposatul proprietar al acestei case, de a cărui companie nu am fost niciodată în stare să mă bucur. Vă rog, serviți-vă, dacă veți mai avea poftă de vin după ce veți termina treaba pentru care ați venit aici. Ne vom întîlni din nou, față în față, și vă voi transmite felicitările mele fiecăruia dintre voi într-un mod mult mai personal. Pîna atunci, adio.

BARLOW

Tremurînd, Ben lăsa scrisoarea să cadă pe masă. Se uită la ceilalți. Mark ținea pumnii strînși iar gura-i i se strîmbase, de parcă ar fi mușcat din ceva mucegăit; chipul ciudat de copilăros al lui Jimmy era schimonosit și palid. Părintele Donald Callahan avea ochii aprinși și buzele preschimbate într-un arc fremătător.

Și, unul cîte unul, își ridicară ochii spre el.
— Haideți, spuse.
Se îndreptară cu toții către colțul pivniței.

14

Parkins Gillespie stătea pe prima treaptă a Primăriei construite din cărămizi și privea prin binoclul său de mare precizie, marca Zeiss, cînd Nolly Gardener parcă mașina poliției și coborî din ea, sumețindu-și pantalonii și scărpinîndu-se în fund în același timp.

— Ce se-ntîmplă, Park? întrebă, urcînd treptele.

Fără să rostească vreun cuvînt, Parkins îi dădu binoclul și-i arătă cu un deget bătătorit Casa lui Marsten.

Nolly se uită. Văzu vechiul Packard și, parcat în fața lui, un Buick nou, de culoarea bronzului. Binoclul nu era atît de bine reglat încît să poată desluși și numărul de pe tăblița de înmatriculare a mașinii. Lăsă binoclul jos.

— E mașina lu' doctoru' Cody, nu?

— Da, așa cred și eu.

Parkins își puse un Pall Mall între buze și aprinse un chibrit de bucătărie pe zidul de cărămidă din spatele lui:

— N-am văzut niciodată vo' altă mașină acolo, decît Packardu' ăla.

— Da, așa e, reflectă Parkins.

— Zici că tre' să mergem acolo și să vedem ce e? spuse Nolly fără vreo urmă din entuziasmul lui obișnuit. Era om al legii de cinci ani și încă mai era extaziat de importanța propriei sale situații.

— Nu, răspunse Parkins, cred că e mai bine să nu ne băgăm, își scoase ceasul din buzunarul de la vestă și îi îndepărtă capacul ca un impiegat care controlează sosirea unui tren. Doar 3:41 după-amiaza. Își verifică ceasul după orologiul de pe turnul primăriei și apoi îl puse la loc în buzunarul de la vestă.

— Ce s-a mai întîmpla cu povestea aia cu Floyd Tibbits și cu bebele lu' McDougall? întrebă Nolly.

— Nu știu.

— Aha, spuse Nolly, rămas perplex pentru o clipă, Parkins era întotdeauna foarte tăcut, însă acum

se întrecuse pe sine însuși. Privi iar prin binoclu: nici o schimbare.

— Orașu' pare mai liniștit azi, se oferi Nolly să înceapă o conversație.

— Da, spuse Parkins.

Privi peste Jointer Avenue și parc cu ochii săi de un albastru spălăcit. Și bulevardul și parcul erau pustii. Fuseseră pustii cam toată ziua. Se înregistrase o lipsă remarcabilă de mame care își plimbă pruncii și de pierde-vară în jurul Monumentului Eroilor.

— Se întâmplă lucruri ciudate, se aventură iarăși Nolly.

— Da, spuse Earkins dus pe gânduri.

Ca soluție extremă, Nolly recurse la momeala conversațională la care Parkins nu rezista niciodată: vremea.

— Se înnorează, zise. O să plouă pînă diseară.

Parkins studie cerul. Un val de nourași albi chiar deasupra capului, și o baricadă în construcție de nori mai mari înspre sud-vest.

— Da, spuse și își aruncă chiștocul țigării.

— Park, ți-e bine?

Parkins Gillespie medita asupra întrebării.

— Nu, spuse.

— Ce dracu' se-ntîmplă?

— Cred că mă cac pe mine de frică, zise Gillespie.

— Ce? se bîlbîi Nolly. De ce?

— Nu știu, spuse Parkins și își luă înapoi binoclul. Începu să cerceteze din nou cu privirea Casa lui Marsten, în timp ce Nolly stătea mut de uimire lîngă el.

15

În spatele mesei pe care fusese lăsată scrisoarea, pivnița făcea un cot în forma literei L și, mergînd pe acolo, au ajuns m ceea ce fusese odinioară pivnița de vinuri. Da, așa e, Hubert Marsten trebuie că a fost contrabandist, gîndi Ben. Acolo se aflau butoaie mici și mijlocii, acoperite cu praf și pînze de păianjen. Un perete era acoperit cu un rastel și sticle străvechi încă mai ieșeau la iveală din unele orificii în formă de diamant. Unele explodaseră, și păianjenul își făcuse acum culcuș acolo unde vinul roșu așteptase odinioară să satisfacă papilele gustative ale unui cunoscător. Neîndoindu-se, conținutul altor sticle se transformase în oțet; și izul acru și ascuțit se amesteca cu cel al putrefacției lente.

— Nu, zise Ben, vorbind încet, ca un om care nu se îndoiește de adevărul spuselor sale. Nu pot.

— Trebuie, spuse Părintele Callahan. Nu îți spun că îți va fi ușor sau că va fi spre binele nostru. Îți spun doar că trebuie.

— *Nu pot!* strigă Ben și, de această dată, cuvintele sale răsunară în pivnița mută.

În centru, pe o platformă ridicată și luminată de lanterna lui Jimmy, zăcea nemișcată Susan Norton. Era acoperită de la umeri și pînă la picioare cu o bucată mare de pînză albă, simplă și, cînd s-au apropiat de ea, au rămas cu toții fără grai. Uimirea le înghițise cuvintele.

În viață fusese o fată drăguță și veselă care trecuse cu foarte puțin pe lîngă frumusețe (poate doar cu cîțiva centimetri), nu din cauza vreunui defect al trăsăturilor sale, ci - poate - pentru că viața ei fusese atît de calmă și deloc ieșită din comun. Însă acum căpătase frumusețe. O frumusețe întunecată.

Moartea nu își pusese amprenta asupra ei. Chipul îi era îmbujorat, iar buzele, care nu cunoscuseră niciodată rujul, erau de un roșu intens și strălucitor. Fruntea îi era palidă, dar fără pată, cu pielea ca laptele. Ochii închiși, genele negre, ca de funingine, i se odihneau pe pomeți. O mîină îi stătea pe lîngă trup, cealaltă îi era îndoită peste mijloc. Însă impresia generală nu era una de farmec angelic, ci de frumusețe rece, detașată. Ceva de pe chipul ei - o aluzie doar, nu ceva precis - îl făcu pe Jimmy să se gîndească la fetițele din Saigon, unele chiar mai mici de treisprezece ani, care îngenuncheau în fața soldaților în alei ascunse, în spatele gratiilor, nu pentru prima și nici pentru a o suta oară. Însă în cazul acelor fete corupția nu era ceva rău, ci doar o cunoaștere prea timpurie a lumii. Schimbarea petrecută pe chipul lui Susan era diferită - dar el nu putea spune în ce fel.

Acum Părintele Callahan făcu un pas înainte și își apăsă degetele de elasticitatea sînului ei stîng.

— Aici, spuse. Inima.

— Nu, repetă Ben. Nu pot.

— Fii iubitul ei, șopti Părintele Callahan. Mai bine, fii soțul ei. Nu o vei răni, Ben. O vei elibera. Singurul rănit vei fi tu.

Ben îl privi fără să înțeleagă. Mark luase țărșul din geanta neagră a lui Jimmy și, fără o vorbă, i-l întinse. Ben îl luă cu o mîină care i se păru lungă de mile întregi.

Dacă nu mă gîndesc cînd o fac, atunci poate...

Însă ar fi fost imposibil să nu se gîndească. Și, pe neașteptate, își aminti o frază din *Dracula*, povestea aceea amuzantă, care acum nu îl mai amuza cîtuși de puțin. Era discursul pe care Van Helsing i l-a ținut lui Arthur Hofmwood cînd Arthur s-a confruntat cu aceeași obligație cutremurătoare: *Trebuie să trecem prin apele amărăciunii, înainte să ajungem la cele blînde.*

Mai putea oare exista blîndețe, vreodată, pentru vreunul din ei?

— Ia-l de aici! gemu. Nu mă faceți să fac asta...

Nici un răspuns.

Sudoarea rece și nesănătoasă îi țîșni din porii îngroziți, acoperindu-i fruntea, obrații, brațele. Țărușul, care fusese doar o simplă bîtă de baseball cu patru ore înainte, părea impregnat cu o greutate sinistră, ca și cînd în el s-ar fi mîlînit niște vectori de forță invizibili, dar supraomenești.

Luă țărușul și îl apăsă deasupra sînului ei stîng, chiar lîngă ultimul nasture încheiat al bluzei. Vîrfurile ascuțite se îngropa ușor în carnea moale și simți cum colțurile gurii încep să-i zvîcnească într-un tic incontrollabil.

— Nu e moartă, spuse, iar vocea îi era răgușită și groasă. Ultim argument al apărării sale.

— Nu, spuse neîndurător Jimmy. Este o Moartă Vie, Ben.

Și le demonstra; înfășură, manșeta aparatului de luat tensiunea în jurul brațului lui Susan. Pe cadran se citi 00/00. Puse stetoscopul pe pieptul ei și fiecare ascultă tăcerea dinăuntru trupului.

Un obiect fu strecurat în mîna lui Ben - ani de zile după aceste întîmplări tot nu reușea să-și amintească cine anume din tovarășii lui îl pusese acolo. Ciocanul. Ciocanul cu minerul din cauciuc perforat. Capul licărea în lumina palidă a lanternei.

— Fă-o repede, spuse Callahan și apoi ieși la lumina zilei. Vom face noi ce mai rămîne de făcut.

Trebuie să trecem prin apele amărăciunii, înainte să ajungem la cele blînde.

— Să mă ierte Dumnezeu, șopti Ben.

Ridică ciocanul, apoi îl coborî cu putere.

Lovi în plin capătul țărușului și tremurul gelatinos al acestuia îi va bîntui pe veci visele. Acționați parcă de forța loviturii, ochii lui Susan se deschiseră brusc, mari și albaștri. Sîngele țîșni din rana făcută de țăruș într-un șuvoi strălucitor, împrôșcîndu-i mîinile, cămașa, obrații. Într-o clipă, pivnița se umplu cu miasma lui fierbinte, arămie.

Trupul ei se chircoli pe masă. Mîinile i se ridicară și loviră nebunește aerul, întocmai ca aripile unei păsări. Picioarele-i începură să bată un ritm inutil pe lemnul platformei. Gura i se deschise larg, descoperind colții înspăimîntători, ca de lup; și începu să scoată țipăt după țipăt, ca o goarnă a iadului. Puhoaie de sînge îi izvorîră prin colțurile gurii.

Ciocanul se ridică și coborî: o dată... și încă o dată... și încă o dată.

Mintea lui Ben se umpluse de țipetele unui stol de ciori mari și negre. Era cuprinsă de convulsiile unor imagini oribile, din timpuri imemorabile. Mîinile îi erau stacojii, țărușul era stacojiu, ciocanul care se ridica și cobora neîndurător era stacojiu. Lanterna din mîinile tremurînde ale lui Jimmy aruncau licăriri stroboscopice, luminînd în zvîcniri de raze chipul înnebunit, contorsionat al lui Susan. Dinții i se arătară printre buze, sfîșindu-le. Sîngele se revărsă peste pînza albă pe care Jimmy o împăturise pedant, desenînd ideograme chinezești.

Și, pe neașteptate, trupul ei zvîcni ca un arc încordat și gura i se deschise atît de larg, încît fălcile-i parcă amenințau a se frînge. O explozie uriașă de sînge încă și mai întunecat țîșni din rana făcută de țăruș - sînge aproape negru în lumina aceasta nesigură, nebunească: sîngele din inimă. Urletul care se auzi din străfundurile rezonante ale acelei guri larg deschise venea din toate tănițele memoriei celor mai vechi rase și chiar mai din adîncuri, din întunericul umed al sufletului omenesc. Un val nesfîrșit de sînge i se revărsă din gură și din nări... și altceva încă. În lumina neputincioasă s-a zărit doar o sugestie, o umbră care păru a țîșni de acolo și dispăru în neant, înșelată și distrusă. Se contopi cu bezna și dispăru.

Se liniști, gura i se destinse și se închise.

Printre buzele-i sfîrtecate ieși un ultim suspin fremătător. Pleoapele-i tremură pentru o ultimă oară și Ben o văzu, sau i se păru că o vede, pe acea Susan pe care o cunoscuse în pare, acea Susan care stătea cuminte pe o bancă și citea o carte de a lui.

Se isprăvise.

Se dădu înapoi, scăpînd din mîini ciocanul, întinzîndu-și palmele înainte ca un dirijor a cărui simfonie s-a transformat într-o cacofonie de sunete.

Callahan îl cuprinse de umeri.

— Ben...

Fugi.

Se împiedică pe trepte și se tîrî mai departe către lumina întrezărită în capătul lor. Groaza din copilărie și groaza vîrstei adulte s-au întrepătruns. Dacă ar fi fost să se uite peste umăr, l-ar fi văzut pe Hubie Marsten (sau poate pe Straker), doar la un pas în urma lui, cu un rînjit larg pe fața umflată și vineție, cu frînghia adîncită în șanțul format în carnea gîtului - iar rinjetul ar fi dezvăluit colți în loc de

dinți. Își urlă nenorocirea.

Ca prin vis, îl auzi pe Callahan strigînd:

— Nu, lăsați-l...

Țîșni prin bucătărie și ieși prin ușa din spate. Treptele terasei îi dispărură de sub tălpi cînd se aruncă înainte în colb. Se ridică în genunchi, se tîrî, se ridica în picioare și aruncă o privire în spate. Nimic.

Casa se înălța, golită de vreo semnificație anume; ultima rămășiță a răului care sălășluise în ea fusese îndepărtată. Redevenise o simplă casă.

În liniștea copleșitoare a curții năpădite de buruieni, Ben Mears rămase pe loc, respirînd adine, sacadat.

16

Așa se înnoptează toamna în Lot:

Mai întîi, soarele își pierde fragila putere asupra aerului, răcindu-l, făcîndu-l să-și aducă aminte că va veni iarna și că iarna va fi lungă. Se formează norișori străvezii și umbrele se lungesc. Dar nu sînt umbre groase, ca cele de vară; căci nu mai există frunze în copaci sau nori grași pe cer ca să le umple. Sînt umbre scofilcite, meschine, care mușcă pămîntul ca niște dinți.

Cînd soarele se apropie de orizont, galbenul său binevoitor începe să se închidă, să se vicieze, pînă cînd, mînios, strălucește cu raze de un portocaliu aprins. Aruncă o văpaie pestriță asupra orizontului - un prapure umplut cu nori, care este alternativ roșu și portocaliu și stacojiu și violet. Uneori norii se sparg în lungi bucăți plutitoare și, printre ele, se ivesc raze de galben inocent, amărîte și nostalgice după vara care s-a dus.

Este ora șase, ora cinei în Lot. Mabel Werts, cu grăsimea nesănătoasă a bătrîneții atîrnîndu-i cleioasă de oase, stă la masă în fata unui piept prăjit de pui și a unei căni cu ceai Lipton. Telefonul este alături.. În Pensiunea Evei, bărbații se strîng în jurul lucrurilor care îi adună laolaltă în fiecare seară: cine în fața televizorului, conserve cu carne de vacă, conserve jalnice cu fasole, deloc asemănătoare cu mîncarea pe care mamele lor obișnuiau să o pregătească în diminețile și după-amiezele de duminică, cu ani în urmă, cine din spaghetti sau chiftele încălzite, cumpărate de la McDonald-ul din Falmouth, pe drumul înspre casă de la lucru. Eva stă la masă în camera din față, jucînd gîn rummy cu Grover Verill, plină de nervi și rătoindu-se la ceilalți să-și șteargă grăsimea și să înceteze să mai verse zoaiele pe masă și pe dușumea. Nici unul nu-și amintește să o mai fi văzut vreodată în dispoziția asta, nervoasă ca o pisică sălbatică și un ciîne turbat laolaltă. Însă știu ce s-a întîmplat, chiar dacă ea nu-și dă seama.

Domnul și doamna Petrie mănîncă sandviciuri în bucătărie, încercînd să dezlege misterul telefonului pe care tocmai îl primiseră din partea preotului catolic din localitate, Părintele Callahan: *Fiul dumneavoastră este cu mine. Este bine. Îl aduc curînd acasă. La revedere.* Au discutat posibilitatea de a-l anunța pe omul legii din oraș, Parkins Gillespie, și s-au hotărît să mai aștepte puțin. Simțiseră o schimbare în felul de a fi al fiului lor, care, oricum, fusese întotdeauna ceea ce mamei lui îi plăcea să spună: Un Copil Profund. Totuși, fără ca nici unul din ei să recunoască aceasta, spectrele lui Ralphie și Danny Glick pluteau deasupra lor.

În spatele magazinului său, Milt Crossen mănîncă pîine și bea lapte. Nu prea mai are poftă de mîncare de cînd a murit soția lui în '68. Delbert Markey, proprietarul barului, își croiește metodic drum prin cei cinci hamburgeri pe care i-a pregătit el însuși. Îi mănîncă cu muștar și munți de ceapă crudă și se va plînge întreaga noapte, cui are chef să-l asculte, că afurisita asta de indigestie acidă îl omoară. Rhoda Curless, menajera Părintelui Callahan, nu mănîncă nimic. E îngrijorată din cauza Părintelui, care hoinărește pe undeva pe afară. Harriet Durham mănîncă cotlete de porc împreună cu familia ei. Cari Smith vădov din 1957, mănîncă un cartof fiert și bea o sticlă de vin din pelin. Familia lui Derek Boddin mănîncă șuncă și varză de Bruxelles, *C'mm*, zice Richie, bătașul detronat. Măninci sau te bat la curu' gol, spune Derek. Nici lui nu-i place varza de Bruxelles.

Reggie și Bonnie Sawyer mănîncă friptură din coaste de vițel, cu garnitură de porumb și cartofi prăjiți, iar la desert au prăjitură de Ciocolată acoperită cu glazură. Asta e mîncarea care îi place lui Reggie. Bonnie, ale cărei vînatăi de-abia începuseră să treacă, îl servește tăcută, cu ochii plecați. Reggie mănîncă serios și concentrat, dînd gata și trei sticle de bere în timpul mesei. Bonnie mănîncă în picioare. Durerea nu îi permite încă să se așeze pe scaun. Nu prea are poftă de mîncare, dar totuși se forțează să înghită, ca să nu observe Reggie și să o certe. În noaptea aceea, după ce a snopit-o, i-a aruncat la toaletă toate anticoncepționalele și a violat-o. Și de atunci încoace o violează în fiecare noapte.

Pe la șapte fără un sfert, majoritatea meselor s-au încheiat, au fost fumate cam toate țigările și trabucele și pipele de după-masă, au fost strînse mai toate mesele. Vasele sînt spălate, limpezite și

puse la uscat în scurgătorul de lângă chiuvetă. Copiii sînt împachetați în pijamale și expediați în cealaltă cameră ca să se uite la televizor pînă la ora de culcare.

Roy McDougall, care a făcut tăciune o tigaie plină cu cotlete de vitel, înjură și le aruncă - cu tigaie cu tot - în găleată pentru gunoi. Își pune jacheta din doc și pleacă la barul lui Dell, lăsîndu-și afurisita de scroafa de nevastă, bună doar să încurce locul, să doarmă în dormitor. Copilu-i mort, nevasta trage la aghioase, mîncarea pentru cină s-a ars ca dracu. E vremea să se îmbete. Și poate că e vremea să-și strîngă cortul și s-o întindă din orașul ăsta de doi bani.

Într-un micuț apartament de la etaj, pe Strada Taggart, care pornește din Jointer Avenue ca să se înfunde după o distanță mică în spatele Clădirii Municipality, Joe Crane primește un dar neașteptat din partea zeilor. Tocmai a isprăvit un castronaș cu cereale și se asază ca să se uite la televizor, cînd simte o durere bruscă și infinită care îi paralizează partea stîngă a pieptului și brațul stîng. Gîndește: *Ce-i asta? Inima?* Și se întîmplă să aibă perfectă dreptate. Se ridică și reușește să ajungă la jumătatea drumului înspre telefon înainte ca durerea să întunece totul și sa-l facă să se prăbușească în mijlocul camerei, ca un juncan lovit cu ciocanul în frunte. Micuțul lui televizor color bolborosește mai departe și vor trece douăzeci și patru de ore pînă să îl descopere cineva. Moartea lui, care are loc la ora 6:51, P.M., este unica moarte naturală petrecută în Jerusalem's Lot în ziua de 6 octombrie.

Pînă la ora 7:00 panopia de culori de la orizont se îngustează, devenind o dungă portocalie care chinuie dureros zarea în apus, de parcă niște focuri uriașe de furnale au fost zăgăzuite dincolo de marginile lumii. La est au răsărit deja stelele. Strălucesc continuu, ca diamantele neșlefuite. În această perioadă a anului nu există nici o urmă de îndurare în ele, nici o urmă de alinare pentru îndrăgostiți. Strălucesc cu o minunată indiferență.

Și în jurul lor bestialitatea nopții se ridică cu aripi tenebroase. A venit ceasul vampirului.

17

Matt moțăia cînd au intrat în-cameră Jimmy și Ben și s-a trezit aproape în aceeași clipă, cu degetele-i strîngînd crucea pe care o ținea în mîna dreaptă.

Ochii i se încrucișară cu cei ai lui Jimmy, apoi cu cei ai lui Ben... și zăboviră acolo.

— Ce s-a întîmplat?

Jimmy îi spuse pe scurt. Ben nu zise nimic.

— Și trupul ei?

— Callahan și cu mine l-am pus cu fața în jos într-o ladă din pivniță, poate chiar aceeași ladă în Care a venit Barlow în oraș. Am aruncat-o în rîul Royal cu mai puțin de o oră în urmă. Am umplut lada cu pietre. Am folosit mașina lui Straker. Dacă o observă cineva lîngă pod, se vor gîndi la el.

— Ați făcut bine. Unde e Callahan? Și băiatul?

— S-au dus acasă la Mark. Părinții lui trebuie să știe totul. Barlow i-a amenințat anume.

— Vor crede?

— Dacă nu cred, Mark îl va pune pe tatăl său să te sune.

Matt aprobă din cap. Părea foarte obosit.

— Ben, spuse el. Vino aici. Stai pe pat.

Ascultător, Ben făcu ce i se spusese. Chipul îi era înmărmurit, lipsit de expresie. Se așeză și își încrucișă mîinile cuminte pe genunchi. Ochii parcă îi erau două găuri făcute cu țigara.

— Nu există nici o consolare pentru tine, îi spuse Matt: Luă una din mîinile lui Ben într-ale lui. Ben nu protestă.

— Nu are importanță acum. Timpul te va alina. Ea doarme somnul de veci acum.

— Ne-a înșelat, zise Ben cu o voce găunoasă. Și-a bătut joc de fiecare dintre noi. Jimmy, dă-i scrisoarea.

Jimmy îi dădu plicul lui Matt. Acesta scoase hîrtia groasă de corespondență și o citi cu atenție, ținînd-o foarte aproape de ochi. Buzele i se mișcau ușor. O puse apoi deoparte și spuse:

— Da. El este. Egoul lui este chiar mai mare decît mi-am închipuit. Mă face să mă înffior.

— A lăsat-o acolo ca să ne joace o festă, zise Ben pe același I ton cavernos. *E!* plecase cu mult înainte. A te lupta cu el e ca și cînd te-ai lupta cu vîntul. Probabil că noi îi părem insecte. Niște gîndăcei care aleargă disperăți pentru amuzamentul lui.

Jimmy deschise gura să vorbească, însă Matt clătină abia observat din cap.

— Ești departe de adevăr, spuse. Dacă ar fi putut să o ia pe Susan cu el, ar fi făcut-o. Nu și-ar abandona Morții cei Vii doar ca să joace cuiva o festă, acum, cînd sînt încă atît de puțini! Gîndește-te o clipă, Ben, și încearcă să înțelegi ce i-ați făcut. I-ați ucis prietenul apropiat, Straker. Așa cum a recunoscut el însuși, chiar l-ați obligat să participe la această crimă stîrnit de pofta lui neostoită de mîncare! Cît de îngrozit trebuie să fi fost cînd s-a trezit din somnul lui fără vise și ă descoperit că un băiat, neînarmat, a rănit o creatură atît de înspăimîntătoare.

Se ridică cu destulă greutate pe perne. Ben întorsese capul și îl privea cu primul licăr de interes pe care îl manifestase de când tovarășii lui ieșiseră din casă și îl descoperiseră în curtea din spate.

— Poate că aceasta nu este cea mai mare victorie, reflectă Matt. L-ați alungat din casă, din casa pe care el însuși și-a ales-o. Jimmy a zis că Părintele Callahan a sterilizat pivnița cu apă sfințită și a sigilat toate ușile cu ostie. Dacă va cuteza să se mai ducă acolo, va muri... *și el știe asta*

— Însă ne-a scăpat, spuse Ben. Ce mai contează?

— V-a scăpat, Matt-repetă șoptit cuvintele. Dar unde a dormit astăzi? În portbagajul vreunei mașini? În beciul uneia din victimele sale? Poate în subsolul vechii biserici metodiste din Mlaștini, care a ars în incendiul din '51? Oriunde ar fi dormit, crezi că i-a plăcut sau că s-a simțit în siguranță acolo?

Bennu răspunse.

— Mîine veți începe vînătoarea, spuse Matt și îi strînse mîinile lui Ben. Nu îl veți vîna doar pe Barlow, ci pe toți peștișorii mărunți - și, după noaptea aceasta vor fi foarte mulți peștișori. *Foamea* lor nu se potolește niciodată. Măncă pînă simt că dau pe afară. Noaptea îi aparțin lui, însă în timpul zilei îl veți hăitui și îl veți hăitui pînă cînd se înspăimîntă și pleacă, sau pînă cînd, urlînd și cu țărșul înfipt în el, îl veți scoate la lumina soarelui!

Capul lui Ben se ridicase. Acum expresia întipărită pe chipul lui era una de animație aproape înfiorătoare. Un zîmbet mic îi atinse colțurile gurii.

— Da, e bine așa, șopti. Dar în seara asta, în loc de mîine. Chiar acum...

Mîna lui Matt se întinse și-i cuprinse umărul într-o strînsoare surprinzător de viguroasă.

— Nu în seara asta. Seara asta ne-o vom petrece împreună -tu și cu mine și Jimmy și Părintele Callahan și Mark și părinții lui Mark. *El știe acum...* Îi e teamă. Numai un dement sau un sfînt ar fi în stare să se apropie de Barlow cînd acesta e treaz și se află la sînul nopții - mama sa. Și nici unul dintre noi nu e nici dement, nici sfînt.

Închise ochii și șopti:

— Încep să cred că îl cunosc deja. Zac în patul ăsta de spital și mă joc de-a Mycroft Holmes, încercînd să i-o iau înainte punîndu-mă în locul lui. E bătrîn de secole și are o inteligență strălucită. Dar este și egocentric, așa cum îl arată scrisoarea. Și de ce n-ar fi așa? Egoul lui a crescut ca o perlă, strat peste strat, pînă cînd devine uriașă și otrăvitoare. E plin de orgoliu. Și are cu ce să se laude. Iar setea lui de răzbunare trebuie să fie irezistibilă, ceva care ne îngrozește, dar, în același timp, ceva ce putem folosi.

Deschise ochii și îi privi cu gravitate pe amîndoi. Ridică crucea în fața lui.

— Aceasta îl va opri, însă s-ar putea să nu oprească pe altcineva care îi face jocul, așa cum s-a întîmplat cu Floyd Tibbits. Și mai cred că s-ar putea să încerce să elimine pe unii dintre noi în seara asta... pe unii dintre noi sau pe noi toți.

Se uită la Jimmy.

— Cred că nu ați făcut bine cînd i-ati trimis pe Mark și pe Părintele Callahan acasă la părinții lui Mark. Îi puteam suna și îi puteam chema aici, fără să le spunem nimic. Acum ne-am despărțit... și, mai ales, mă tem pentru băiat. Jimmy, ar fi bine să le dai un telefon... sună-i acum.

— Bine.

Se ridică.

Matt îl privi pe Ben:

— Și tu vei rămîne cu noi? Te vei lupta alături de noi?

— Da, vocea lui Ben era răgușită. Da.

Jimmy ieși, traversă holul către camera de gardă a infirmierelor și găsi numărul familiei Petrie în cartea de telefon, îl formă repede și auzi înnebunit de spaimă cum prin receptor venea înspre el sirena telefonului deranjat și nu sunetul de apel.

— I-a prins, spuse.

La auzul vocii lui, sora șefă își ridică privirea și fu îngrozită de expresia așternută pe chipul doctorului.

18

Henry Petrie era un bărbat educat. Licențiat în științe la facultatea Northeastern, cu specializare la Massachusetts Tech și cu doctoratul în economie. Părăsise postul de profesor la un liceu foarte bun pentru a ocupa o funcție în administrația firmei de asigurări Prudential Insurance, atît din curiozitate, cît și din speranța unui mai bun cîștig pecuniar. Voia să vadă dacă anumite din ideile sale economice funcționau în practică la fel de bine ca în teorie. Și descoperi că funcționau. În doi ani spera să fie în stare să își dea niște examene de diferență, căci scopul căruia i se dedicase în prezent era să înceapă anii '80 într-un post important al departamentului economic din cadrul guvernului federal. Nu de la Henry Petrie moștenise fiul său imaginația înfierbîntată; logica, tatălui era totală și dintr-o bucată iar

lumea lui funcționa cu precizie aproape desăvârșită. Era membru al Partidului Democrat, însă îl votase pe Nixon la alegerile din 1972, nu pentru că ar fi crezut că Nixon era un om onest - chiar îi spusese soției sale în repetate rânduri că îl consideră pe Richard Nixon un escroc mărunț și lipsit de imaginație, înzestrat cu tot atîta abilitate ca un hoț de prăvălii -ci pentru că adversarul lui era un pilot deranjat la mansardă, care ar fi dus urgent țara la dezastru economic. A urmărit încercarea de răsturnare a valorilor culturale de la sfîrșitul anilor '60 cu o toleranță calmă, izvorîată din credința că o asemenea năzbîtie se va stinge lin, deoarece nu se bucura de nici un sprijin financiar. Dragostea nutrită pentru soția lui nu era deosebită - nimeni nu ar scrie vreodată o poezie dedicată pasiunii unui bărbat care își face ghem șosetele în fața soției sale - însă era robustă și neabătută. Henry Petrie era întocmai ca o săgeată dreaptă, încrezător în sine însuși și în legile firești ale fizicii, matematicii, economiei și (într-o măsură ceva mai mică) ale sociologiei.

Ascultă istorisirea fiului său și a preotului, sorbind încetîșor din cafea și punîndu-le întrebări lucide în acele momente cînd firul narațiunii se încurca-sau devenea neclar. Calmul de care dădea dovadă părea a crește direct proporțional cu caracterul grotesc al poveștii și cu agitația tot mai crescîndă a soției sale, June. Cînd au terminat, ceasul arăta ora șapte și cinci minute. Henry Petrie își pronunță verdictul în patru silabe calme, hotărîte:

— Imposibil.

Mark suspină, îl privi pe Callahan și zise:

— V-am spus eu. chiar îi *spusese* pe drumul de la presbiteriu, parcurs în marina veche a preotului.

— Henry, nu crezi că...

— Așteaptă.

Acest cuvînt și mîna ridicată (cu un gest degajat) o făcură imediat să tacă. Se așeză și îl cuprinse pe Mark de umeri, trăgîndu-l ușor de lîngă Părintele Callahan. Băiatul se supuse.

Henry Petrie îl privi cu amabilitate pe preot.

— Haideți să vedem dacă nu putem să dăm de capăt acestei halucinații de care suferiți ca doi oameni înzestrați cu rațiune.

— S-ar putea ca aceasta să nu fie posibil, spuse Părintele Callahan cu aceeași amabilitate în voce, însă putem încerca. Domnule Petrie, ne aflăm aici pentru că Barlow v-a amenințat în mod direct pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră.

— Și chiar . ați bătut țarușul în corpul acelei fete în după-amiaza asta?

— Nu eu. Domnul Mears a făcut-o.

— Și cadavrul mai este încă acolo?

— L-au aruncat în rîu.

— Dacă este adevărat, spuse Petrie, înseamnă ca l-ați făcut pe fiul meu părtaș la o crimă. Vă dați seama de gravitatea faptei?

— Îmi dau seama. Dar era absolut obligatoriu să procedăm așa. Domnule Petrie, dacă ați vrea să sunați la spital și să vorbiți cu Matt Burke...

— Ah, dar sînt sigur că martorul dumneavoastră vă va susține, zise Petrie, cu același surîs ușor, înnebunitor pe buze. Acesta este unul din aspectele fascinante ale acestei demențe în grup. Pot să văd și eu scrisoarea pe care v-a lăsat-o acest Barlow?

Callahan se blestemă în gînd.

— Este la doctorul Cody.

Îi veni o idee și adăugă:

— Ar fi cel mai bine să mergem la spitalul din Cumberland. Dacă veți vorbi cu...

Petrie clătină din cap:

— Să mai discutăm puțin înainte de asta. Sînt convins că martorii dumneavoastră sînt persoane de încredere, așa cum am și menționat mai devreme. Doctorul Cody este medicul nostru și ținem cu toții la dînsul. De asemenea, mi s-a dat a înțelege, că Matthew Burke este un om căruia nu i se poate reproșa nimic... cel puțin, în calitatea dumnealui de profesor.

— Dar în ciuda acestor fapte? întrebă Callahan.

— Părinte Callahan, să vă întreb ceva. Dacă zece martori de încredere vă spun că o buburuză uriașă s-a plimbat prin parcul orașului, ziua în amiaza mare, cîntînd „Dulce Adeline” și fluturînd steasul Confederației, ati crede?

— Dacă aș fi sigur că martorii sînt de încredere și dacă aș fi sigur că nu glumesc, da, as înclina să cred.

Cu același surîs slab, Petrie spuse:

— Aici ne deosebim noi.

— Mîntea dumneavoastră este închisă, zise Callahan.

— Nu - pur și simplu sînt hotărît.

— E cam același lucru. Spuneți-mi, la firma unde lucrați se îngăduie ca factorii de decizie să ia hotărîri pe baza convingerilor interioare și nu pe baza faptelor concrete? Aici nu mai e vorba de logică,

Petrie; asta e ipocrizie.

Petrie încetă să mai zîmbească și se ridică.

— Povestea dumneavoastră m-a neliniștit, vă garantez asta. Mi-ați amestecat fiul într-o acțiune nebunească, probabil că și periculoasă. Să vă socotiți norocoși dacă nu vă dau în judecată pentru asta. Acum o să vă sun prietenii și o să vorbesc cu ei. Apoi cred că ar fi mai bine să mergem cu toții la spital, la domnul Burke și să discutăm mai departe această chestiune.

— Cîtă mărinimie din partea dumneavoastră, să faceți rabat de la principii, spuse Callahan sec.

Petrie se duse în camera de zi și ridică receptorul. Nu auzi tonul; linia era goală și mută.

Încruntîndu-se ușor, începu să apese butoanele de alimentare. Nici un răspuns. Puse receptorul la loc în furca și se întoarse în bucătărie.

— Se pare ca telefonul este deranjat, spuse.

Observă licărirea instantanee de spaimă și înțelegere a situației din privirile lui Callahan și ale fiului său și se enervă.

— Vă asigur, zise pe un ton mai aspru decît ar fi vrut, că în Jerusalem's Lot nu e nevoie de vampiri ca să defecteze sistemul telefonic.

Luminile se stinseră.

19

Jimmy alergă înapoi în camera lui Matt.

— Linia telefonică e întreruptă acasă la Petrie. Cred că e acolo. Isuse, am fost atît de timpiti...

Ben se ridică de pe pat. Obrajii lui Matt păruură a se contracta și se zbîrciră.

— Vedeți cum lucrează? murmură el. Cum nimic nu-l poate abate? Dacă am mai fi avut măcar încă o oră de lumină, am fi putut... Însă nu avem. Asta este.

— Trebuie să ne ducem acolo, spuse Jimmy.

— Nu! Nu trebuie! Pentru viețile voastre și pentru viața mea, nu trebuie să plecați.

— Dar ei...

— *Trebuie să se descurce singuri!* Ce se întîmplă - sau s-a întîmplat deja - se va fi isprăvit cînd veți ajunge voi acolo!

Se opriră, nehotărîți, lîngă ușă.

Cu mari eforturi, Mart își adună forțele și începu să le vorbească cu voce blîndă, dar puternică.

— Egoul lui este mare și orgoliul lui este imens. Acestea sînt defecte de care am putea să ne folosim. Însă și inteligența lui este uriașă și trebuie să i-o respectăm și să ținem cont de ea. Mi-ați arătat scrisoarea - vorbește de jocul de șah. Nu am nici o îndoială că este un jucător de mare calibru. Nu vă dați seama că și-ar fi putut face treaba și fără să taie linia telefonică? A făcut-o tocmai pentru că a vrut să vă arate că a dat șah uneia din piesele albe. Înțelege forțele și mai înțelege că este mult mai ușor să învingi atunci cînd forțele sînt împrăstiate și derutate. I-ați oferit posibilitatea de a face prima mișcare prin neprezentare tocmai pentru că ați uitat acest aspect - grupul inițial a fost împărțit în două..Dacă vă năpustiți acum la Petrie acasă, grupul va fi împărțit în trei. Rămîn singur și țintuit la pat; vînal ușor, în ciuda crucilor și a cărților și a descîntecelor melc. Nu trebuie decît să trimită unul din cei încă Nemorți să mă ucidă cu un pistol sau cu un cuțit. Și atunci nu rămîneți decît voi doi care vă repeziți mîncînd pămîntul înspre ceea ce vă hărăzește destinul. Și apoi 'salem's Lot îi va aparține. Nu înțelegeți?

Ben vorbi primul:

— Ba da, spuse.

Matt se lăsă sleit pe perne.

— Nu vorbesc așa pentru că m-aș teme pentru propria mea viață, Ben. Trebuie să mă crezi. Nici măcar pentru că m-aș teme pentru viețile voastre. Mă tem pentru oraș. Indiferent ce se întîmplat, cineva tot trebuie să rămînă ca să-l înfrunte mîine.

— Da. Și pe mine nu o să mă prindă pînă cînd nu reușesc să o răzbun pe Susan.

Tăcerea se lăsă grea între ei.

Jimmy Cody o sparse:

— S-ar putea totuși să scape, reflectă el. Cred că l-a subestimat pe Callahan și sînt convins că l-a subestimat pe băiat. Puștiul are mult sînge rece.

— Să sperăm că așa va fi, zise Matt și închise ochii.

Începură să aștepte.

20

Părintele Donald Callahan se afla într-un capăt al spațioasei bucătării a familiei Petrie, ținând crucea mamei sale ridicată deasupra capului. Aceasta își revărsa lumina-i fantomatică în toată încăperea. Barlow stătea în capătul celălalt, lângă chiuvetă, ținându-i mâinile lui Mark la spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl ținea strâns de gît. Între ei, Henry și June Petrie zăceau pe jos în cioburile geamurilor sparte la intrarea lui Barlow.

Callahan era amețit. Totul se petrecuse cu iuțeala fulgerului și încă nu putea înțelege. Într-o clipă discuta problema rațional (chiar dacă asta îl scotea din minți) cu Petrie, la lumina vie și reală a lămpilor din bucătărie. În clipa următoare, era azvîrlit în nebunia pe care tatăl lui Mark o negase cu atîta calm și hotărîre lucidă.

Mintea lui încercă să reconstituie ce se întâmplase.

Petrie s-a întors și le-a spus că telefonul era deranjat. La cîteva secunde după aceea s-au stins toate luminile. June Petrie a țipat. Un scaun s-a răsturnat. Alte cîteva clipe au bîjbîit în beznă cea nouă strigîndu-se unul pe celălalt: Apoi fereastra de deasupra chiuvetei s-a spart, împrôșcîndu-și cioburile pe bufet și pe linoleumul de pe jos. Toate astea s-au petrecut într-un interval de numai treizeci de secunde.

După aceea, în bucătărie a apărut o altă umbră și Callahan a reușit să rupă vraja care îl înmărmurise. Strînse în mîini crucea care îi atîrna la gît; și cînd carnea lui o atinse, întreaga încăpere a strălucit de o lumină nepămînteană.

Îl văzu pe Mark, încercînd să-și tragă mama înspre arcada care dădea în camera de zi. Henry Petrie stătea lângă ei, cu capul întors, și trăsăturile calme transformate fără veste într-o caricatură a uluirii în fața acestei invazii care sfida orice logică. Și în spatele lui, înălțîndu-se amenințător, un chip alb al căruia rînjet larg se despica dezvăluind colți lungi, ascuțiți — și ochi roșii, înflorători, aidoma, porților spre cuptoarele iadului. Barlow își întinse mîinile (Callahan avu timp doar să observe cît de lungi și sensibile erau degetele acelea livide, întocmai ca ale unui pianist) și prinse capul lui Henry Petrie cu o mână, al lui June eu cealaltă și le izbi unul de altul. Se auzi un pocnet și apoi un scrîșnet. Dezgustătoare. Se prăbușiră amîndoi ca niște bolovani. Prima amenințare a lui Barlow fusese dusă la îndeplinire.

Mark scoase un urlet ascuțit, pătrunzător și se aruncă fără să se gîndească asupra lui Barlow.

— Aha, iată-te! a rostit bine-dispus Barlow cu vocea lui bogată și puternică.

Mark îl atacase și fusese capturat instantaneu.

Callahan înainta, ținînd crucea ridicată.

Rînjetul de triumf al lui Barlow se transformă într-un rictus de agonie. Se retrase împleticindu-se către chiuvetă, trăgînd băiatul în fața lui; Picioarele lor zdrobiră cioburile de geam.

— În numele Tatălui... Începu Callahan.

La auzul numelui lui Dumnezeu, Barlow țipă ca biciuit, cu gura căscată în care licăreau colții ascuțiți ca acele. Fibrele mușchilor de pe grumazu-i încordat se desenau gravate parcă în relief.

— Nu te apropia! spuse. Nu te mai apropia, magicianule! sau îi voi reteza jugulara și carotida băiatului înainte să apuci să mai respiri o dată!

În timp ce vorbea, buza de deasupra dezveli dinții lungi și ascuțiți și apoi capul său se repezi în jos cu iuțeala viperei care își atacă prada, ratînd cu mai puțin de un centimetru impactul cu carnea lui Mark.

Callahan se opri.

— Dă-te înapoi, îi ordonă Barlow, rînjind din nou. Stai lângă partea ta de masă și eu voi sta lângă a mea, eh? ce zici?

Callahan se retrase încet, ținînd încă ridicată crucea la nivelul ochilor, ca să-l poată privi peste brațele ei. Crucea părea să pulseze cu flăcări zigzagate iar puterea lor îi reverbera în susul brațelor, pînă cînd mușchii i se încordară și începură să-i tremure.

Se aflau față în față.

— În sfîrșit împreună, zîmbi Barlow.

Trăsăturile sale erau puternice și inteligente și frumoase într-un mod respingător și crunt - totuși, cînd lumina își modifică unghiul, părură aproape efeminate. Unde a mai văzut oare un chip ca acesta? Și își aminti în această clipă a celei mai complete spaime pe care a cunoscut-o vreodată. Era chipul domnului Filip, bau-baul lui personal din timpul copilăriei, lucrul acela care se ascundea în dulap, în timpul zilei și ieșea la iveală noaptea, după ce mama sa închidea ușa, de la dormitor. Nu avea voie să doarmă cu lumina aprinsă - părinții lui conveniseră că cea mai bună metodă pentru a-și înfrînge temerile copilărești era aceea de a se confrunța cu ele, nu să le cînte în strună - și în fiecare noapte, cînd ușa se închidea cu un pocnet mic și pașii mamei sale tropăiau înfundat pe carpeta coridorului, îndepărtîndu-se, ușa de la dulap se întredeschidea și simțea (sau chiar putea *vedea*?) fața albă și slabă și ochii arzători ai domnului Filip. Și iată-l din nou. Leșise din dulap și se uita fix la el peste umărul lui Mark cu chipul lui alb ca de clovn, cu ochii lui strălucitori și cu buzele lui roșii, senzuale.

— Și acum? spuse Callahan cu o voce care nu mai era a lui. Privea degetele lui Barlow, degetele

acelea lungi și sensibile, care strângeau ușor gîtul băiatului. Pe ele erau niște pete micuțe și albastre.

— Depinde. Ce ești dispus să oferi în schimbul nenorocitului ăsta mic?

Pe neașteptate, smuci în sus mîinile lui Mark, sperînd, evident, să-și sublinieze întrebarea cu un strigăt al băiatului;

ORAȘUL PĂRĂSIT

Însă Mark nu voia să îl satisfacă. Numai un șuierat i se strecură printre dinții încleștați.

— O să țipi, șopti Barlow, iar buzele i se schimonosiră într-o grimasă de ură animalică. O să țipi pînă o să-ți *explodeze* gîtul!

— Încetează, strigă Callahan.

— Și de ce aș face-o?

Ura i se ștersese de pe chip. În locul ei strălucea acum un zîmbet fermecător și amenințător totodată.

— Să-l grațiez pentru moment pe băiat, să mi-l păstrez pentru o altă noapte?

— Da!

Încet, torcînd ca o pisică uriașă, Barlow spuse:

— Atunci îți vei arunca crucea și mă vei înfrunta de ,pe poziții egale - negrul împotriva albului?

Credința ta împotriva credinței mele?

— Da, spuse Callahan, însă cu mai puțină hotărîre.

— Atunci arunc-o!

Buzele lui pline se strînseră în anticiparea momentului. Fruntea lui înaltă lucea în lumina spectrală, de basm, care umplea încăperea.

— Și să am încredere în tine că îi vei da drumul? Aș da dovadă de mai multă înțelepciune dacă mi-aș vîrî în sîn un șarpe cu clopoței și m-aș încrede în el că nu mă va mușca.

— Însă eu am încredere în tine... privește!

Îl eliberă pe Mark și făcu un pas înapoi, ridicînd mîinile goale.

Mark rămase nemișcat, fără să-i vină să creadă, și, după o clipă, se repezi la părinții lui, fără să mai privească în direcția lui Barlow.

— Fugi, Mark! strigă Callahan. Fugi!

Mark se uită la el cu ochii uriași și întunecați:

— Cred că au murit...

— FUGI!

Mark se ridică greoi în picioare. Se întoarse și îl privi pe Barlow.

— Curînd, frățiorule, spuse Barlow pe un ton aproape blajin. Foarte curînd tu și cu mine vom...

Mark îl scuipă.

Barlow își ținu răsuflarea. Fruntea i se întunecă, cuprinsă de o furie într-atît de profundă, încît celelalte expresii purtate pînă atunci părură ceea ce erau cu adevărat - simple prefăcătorii. O clipă, Callahan întrezări în ochii lui o undă de nebulă, mai neagră decît sufletul unui ucigaș.

— *M-a scuipat*, șopti Barlow. Trupul îi tremura, legănîndu-se aproape, din cauza mîinii care îl copleșise. Se împletici un pas înainte, ca un orb înspăimîntător care își caută drumul.

— *Întoarce-te!* urlă Callahan și ridică crucea în direcția lui.

Barlow țipă și își proteja fața cu mîinile. Crucea izbucnise în vîlvătăi de lumină orbitoare, supranaturală și atunci a fost momentul în care Callahan l-ar fi putut alunga pentru totdeauna, dacă ar fi avut curajul să înainteze.

— Am să te omor, spuse Mark.

Și dispăru, ca un vîrtej întunecat de apă.

Barlow păru că devenise mai înalt. Părul lui, pieptănat peste cap, după moda europeană, părea a-i pluti în jurul țestei. Purta un costum negru și o cravată de culoarea vinului, cu un nod impecabil. Lui Callahan-i se păru că devenise parte integrantă din întunericul care îl învăluia. Din orbitele în care erau adînciți, ochii lui aruncau fulgere ca niște tăciuni vicleni și posomoriți.

— Acum achită-te și tu de învoiala noastră, magicianule.

— Sînt *preot!* îi aruncă Callahan.

Barlow făcu o mică reverență batjocoritoare.

— *Preotule*, spuse, iar în gura, lui cuvîntul suna ca un pește mort și împutit.

Callahan era nehotărît. De ce să arunce crucea? Alungă-l, obține o remiză în noaptea asta, și mîine...

Însă o parte mai profundă a minții lui îl avertiză. Să refuze provocarea unui vampir însemna să își asume niste riscuri mult mai grave decît ar fi putut bănuii vreodată. Dacă nu cuteza să lase crucea deoparte, însemna că recunoaște... că recunoaște... ce? Numai dacă lucrurile nu s-ar precipita atît, dacă ar avea timp să se gîndească, să găsească o soluție:..

Strălucirea crucii începuse să pălească.

O privi cu ochi mari de uimire. Teama făcu un triplu salt în abdomenul lui care se umplu de un

talmeș-balmeș de cabluri incandescente. Capul i se smuci pe spate și îl privi fix pe Barlow. Traversa bucătăria înspre el iar pe buze i se întipărise un zîmbet larg, aproape voluptuos.

— Stai la locul tău, vocea îi era răgușită și preotul se retrase un pas. Îți poruncesc, în numele lui Dumnezeu.

Barlow rîse.

Din vîlvătaia dinainte mai rămăsese numai un licăr stins în formă de cruce. Umbrele puseseră din nou stăpînire pe chipul vampirului, țesînd o mască de trăsături ciudate și primitive sub pomeții proeminenți.

Callahan mai făcu un pas înapoi și se lovi de masa de bucătărie, așezată lîngă perete.

— Nu mai ai unde să te duci, murmură Barlow cu tristețe. O veselie infernală îi bulbuca ochii.

— E trist să vezi cum dă greș credința unui om. Eh, asta este...

Crucea tremura în mîinile lui Callahan și ultima sclipire se stinse brusc. Acum nu mai era decît o bucată de ipsos pe care mama lui o cumpărase dintr-un magazin de suveniruri din Dublin, probabil la preț de speculă. Dispăruse și puterea pe care i-o însuflase, puterea care îl făcuse să creadă că brațul său putea dărîma ziduri și putea sparge piatra. Mușchii săi își aminteau încordarea și forța care pulsase în ei, însă nu o puteau copia.

Din beznă, Barlow întinse mîna și-i smulse crucea dintre degete. Callahan scoase un strigăt nefericit, strigătul care vibrase în sufletul - însă niciodată în corzile vocale - copilului de demult care în fiecare noapte a fost lăsat singur cu domnul Flip care trăgea cu ochiul la el din dulap, printre jaluzelele somnului. Sunetul care se auzi apoi îl va urmări tot restul vieții: două pocnituri seci cînd, Barlow rupse brațele crucii, și o bufnitură lipsită de noimă, cînd o aruncă pe jos.

— Dumnezeu să te *blesteme!* strigă.

— E mult prea tîrziu pentru asemenea melodramă, se auzi vocea lui Barlow din întunericul cu care devenise una. Era ceva asemănător cu mîhnirea în vocea aceea.

— Nu mai este nevoie. Ai uitat doctrina propriei tale biserici, nu-i așa? Crucea... pîinea și vinul, confesionalul... nu sînt decît simboluri. Fără credință crucea nu este decît o bucată de lemn, pîinea nu este decît grîu copt, iar vinul este făcut din struguri acri. Dacă ai fi aruncat crucea, m-ai fi putut înfrînge într-o altă noapte. Într-un fel, am sperat că așa va fi. De mult timp nu am mai întîlnit un adversar de valoare. Băiatul acela face cîți zece ca tine, preotule fals.

Fără veste, din întuneric, două mîini uimitor de puternice apucară umerii lui Callahan.

— Acum cred că vei fi binevenit în uitarea morții mele. Morții cei Vii nu au amintiri; cunosc numai foamea și nevoia de, a-și sluji Stăpînul. Aș putea să te folosesc. Aș putea să te trimit printre prietenii tăi. Dar este, oare, necesar să fac asta? Fără tineri ca să-i conduci, sînt mai lipsiți de importanță. Și băiatul le va povesti ce s-a întîmplat aici. Chiar în clipa aceasta un servitor de al meu s-a dus să rezolve problema. Probabil că există o pedeapsă mai potrivită pentru tine, preotule fals.

Își aminti spusele lui Matt. *Unele lucruri, sînt mai rele decît moartea.*

Încercă să se zbată și să scape, însă mîinile îl țineau ca într-o menhină. Apoi o mîna se îndepărtă. Auzi sunetul făcut de haine pe piele și apoi un zgomot ca de zgîriere.

Mîinile îi cuprinseseră gîtul.

— Haide, preotule fals. Învăță religia cea adevărată. Ia împărtășania *mea*.

Realizarea grozăviei îl inundă pe Callahan într-un val sinistru.

— Nu! Nu... nu...

Însă mîinile erau neîndurătoare. Capul îi fu tras mai în față, și mai în față, și mai în față:

— Acum, preotule, șopti Barlow.

Și gura lui Callahan fu lipită de carnea urît mirositoare a gîtului rece al vampirului, în locul unde pulsa o venă deschisă. Își ținu respirația un timp ce i se păru o veșnicie, dînd din cap înnebunit, însă în van, mînjindu-și cu sînge obraji și fruntea și bărbia, arătînd ca un indian care se pregătește de război.

Și totuși, în cele din urmă, bău.

21

Ann Norton coborî din mașină fără să se mai ostenească să scoată cheile din contact și traversă lotul de parcare din fața spitalului îndreptîndu-se către luminile strălucitoare ale holului de la intrare. Deasupra, norii ascuseseră stelele și în curînd avea să plouă. Nu ridică privirea ca să vadă norii. Mergea apatică, uitîndu-se drept în față.

Era acum o femeie care arăta cu totul altfel decît doamna pe care o cunoscuse Ben Mears în prima seara cînd Susan l-a invitat să ia cîna cu familia ei. Acea doamnă era de înălțime mijlocie, îmbrăcată într-o rochie verde de lînă, nu exagerat de pretențioasă, dar care sugera un oarecare confort financiar. Acea doamnă nu era frumoasă, însă era îngrijită și își făcea plăcere să te uiți la ea; părul ei cărunt fusese ondulat permanent doar cu puțin timp în urmă.

Femeia aceasta era încălțată doar cu o pereche de papuci. Avea picioarele goale, fără ciorapi, iar varicele ieșeau proeminente în relief (deși nu la fel de proeminente ca înainte; o parte din presiunea sîngelui fusese înlăturată din vene). Purta un capot galben și zdrențuit peste cămașa de noapte; părul îi fusese răvășit în șuvițe bezmetice de vîntul abia stîrnit. Chipul îi era palid și sub ochi i se adînciseră cearcăne vineții.

I-a spus lui Susan, a avertizat-o în privința bărbatului acela, Mears, și a prietenilor lui, a avertizat-o împotriva bărbatului care a omorît-o. Matt Burke l-a împins să o facă. Erau în cîrdășie. O, da. Știa acum. *E/* îi spusese.

Fusese bolnavă toată ziua, bolnavă și somnoroasă și incapabilă să se dea jos din pat. Și după prînz, cînd a căzut într-un somn adînc, în timp ce soțul ei era plecat de acasă ca să răspundă întrebărilor idioate dintr-un chestionar întocmit pentru persoanele dispărute, *e/* a vizitat-o în vis. Chipul lui era frumos și poruncitor și arogant și irezistibil. Nasul lui semăna cu ciocul unui șoim, părul îi era pieptănat pe spate iar gura lui cu buze groase, fascinante, dezvăluia în zîmbet dinți albi, ciudat de excitanți. Și ochii lui... erau roșii și parcă o hipnotizau. Cînd *e/* se uita la tine cu ochii aceia, nu puteai să-ți ferești privirea... și nici nu voiai să ți-o ferești.

E/ i-a spus totul și ce trebuia ea să facă - și cum va *fi* din nou cu fiica ei după ce își termină misiunea, cu fiica ei și cu mulți alții... și cu *e/*. Nu mai era vorba de Susan acum; *lui* voia ea să îi facă pe plac, ca apoi *e/* să îi ofere lucrul după care tînjea și de care avea atîta nevoie:- atingerea; penetrarea.

În buzunar avea revolverul soțului ei.

Intră în hol și privi la biroul de informații. Dacă cineva ar încerca să o oprească din drum, se va vedea nevoită să aibă grijă de persoana respectivă. Nu să o împuște, nu. Nici un glonte nu trebuia să fie tras pînă nu se va afla în camera lui Burke. Așa i-a spus *e/*. Dacă o prindeau și o opreau înainte să își termine treaba, *e/* nu va mai veni noaptea la ea, să îi dea sărutările *lui* arzătoare.

La birou se afla o tînră în uniformă și cu bonetă albă pe cap, care dezlega cuvinte încrucișate în lumina molcomă a lămpii de deasupra pupitrului principal. Un infirmier tocmai traversa holul, cu spatele la locul unde se aflau ele.

Cînd auzi pașii lui Ann, sora de serviciu ridică privirea și îi adresă surîsul profesional, însă surîsul se stinse cînd o văzu pe femeia cu ochii goi care se apropia, îmbrăcată ca pentru a merge la culcare. Ochii îi erau lipsiți de expresie, însă erau, totodată, ciudat de strălucitori, de parcă ar fi fost ochii unei jucării mecanice care tocmai fusese întoarsă cu cheia. Probabil că era o pacientă care o pornise la plimbare.

— Doamnă, dacă sînteți...

Ann Norton scoase arma din buzunarul capotului cu gestul unui pistolar dement din alte vremuri. Ținti capul sorei de serviciu și îi spuse:

— Întoarce-te.

Buzele tinerei încercară să articuleze cuvinte, însă rămaseră mute. Suspină adînc.

— Nu țipa. Te omor dacă țipi.

Aerul îi ieși din plămîni cu un șuierat astmatic. Sora de serviciu se albise la față.

— Acum întoarce-te.

Sora se Tidică încet și se întoarse. Ann Norton întoarse pistolul în mîină și se pregăti să lovească capul fetei cu patul, folosindu-și toată puterea pe care o mai avea.

Chiar în clipa aceea o lovitură îi zbură picioarele de pe pardoseală.

22

Pistolul îi scăpă din mîină.

Femeia îmbrăcată în capotul galben și zdrențuit nu țipă, însă începu să scoată niște scîncete ascutite din gît, niște sunete care se prelungiră parcă într-un bocet. Se tîrî după armă ca un crab, iar bărbatul cu aspect uluit și înspăimîntat care se afla în spatele ei, se năpusti și el după pistol. Cînd își dădu seama că ea va ajunge prima, îl lovi cu piciorul și îl expedie în cealaltă parte a mochetei care acoperea holul.

— Hei! urlă el. Hei, ajutor!

Ann Norton aruncă o privire peste umăr și șuieră către el. Trăsăturile i se schimonosiseră într-o mîzgălitură a urii și apoi se tîrî iarăși după armă. Infirmierul se. Întorsese în fugă. Privi o clipă întreaga scenă cu uimire absolută și apoi ridică arma care se afla lîngă picioarele sale.

— Pentru Dumnezeu, exclamă el. Chestia asta e încăr...

Atunci îl atacă. Mîinile ei, îndoite în gheare, se abătură asupra feței lui, lăsînd dungi roșii pe fruntea și obrazul drept al infirmierului înmărmurit. Ținea însă arma sus, ca ea să nu o poată ajunge. Încă scîncind, femeia încercă să și-o recapete.

Celălalt bărbat, la fel de uluit, veni prin spate și o prinse. Mai tîrziu avea să spună că era ca și cînd

ar fi luat în brațe un sac plin cu șerpi vii. Corpul de sub capotul cel galben era fierbinte și dezgustător la atingere, cu fiecare mușchi răsucindu-se și zvîrcolindu-se.

În timp ce se zbătea să se elibereze, infirmierul îi trase un pumn în falcă. Își dădu ochii peste cap și se prăbuși.

Infirmerul și bărbatul cel uluit se priviră.

Sora de la biroul de informații țipă. Își ținea mâinile la gură și astfel țișetele ei căpătaseră calitatea aceea unică a cornului de ceață.

— Ce fel de spital aveți, măi, aici? Întrebă bărbatul cel uluit.

— Să mă bată Dumnezeu dacă știu, -răspunse infirmierul. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Tocmai venisem s-o vizitez pe sora mea. A născut. Și vine la mine un puști și-mi zice că a intrat o femeie cu un pistol. Și...

— Ce puști?

Bărbatul cel uluit care venise să își viziteze sora se uită în jur. Holul se umplea de oameni atrași de zgomot, însă toți aceștia depășiseră vârsta cînd nu li se dădea de băut în baruri,

— Nu-l văd acum. Da' a fost aici. E încărcată chestia aia?

— Sigur că este, spuse infirmierul.

— Ce fel de spital aveți, măi, aici? Întrebă din nou bărbatul cel uluit.

23

Au văzut două asistente care au trecut pe lângă ușa lor, fugind către lifturi și au auzit niște țișete vagi din casa scării. Ben se uită la Jimmy iar acesta ridică aproape imperceptibil din umeri. Matt moțăia cu gura deschisă.

Ben închise ușa și stinse luminile. Jimmy se ghemui la piciorul patului lui Matt și cînd auziră pași care ezitau în fața ușii, Ben se repezi într-acolo, pregătit să înfrunte orice. Cînd ușa se deschise și un cap apără în deschizătură, îl apucă cu o mișcare ce se voia asemănătoare cu mișcărilor de lupte marțiale și îi lipi crucea de obraz.

— Lasă-mă *în pace!*

O mîină se ridică și începu să îl izbească inutil în piept. O secundă mai tîrziu, lumina din tavan a fost aprinsă. Matt Burke se ridicase pe perne și clipea nedumerit la Mark Petrie care se zbătea în brațele lui Ben.

Jimmy se ridică și traversă în fugă încăperea. Părea aproape gata să îl îmbrățișeze pe băiat, cînd se opri, șovăind.

— Ridică bărbia.

Mark ridică capul, arătîndu-le gîtul neatins.

Jimmy se relaxa.

— Măi, n-am fost niciodată în viață atît de fericit să văd pe cineva. Unde e Părintele?

— Nu știu, spuse Mark pe un ton lugubru. Barlow m-a prins... mi-a omorît părinții. Sînt morți.

Părinții mei sînt morți. I-a lovit cap în cap. Mi-a omorît părinții. După aia m-a prins și i-a spus Părintelui Callahan că îmi va da drumul dacă Părintele Callahan îi promite că își va arunca crucea. I-a promis. Am fugit. Da' înainte să fug, l-am scuiat în față. L-am scuiat în față și o să-l omor.

Se clatină în pragul ușii. Obrăjii și fruntea îi erau zgîriate de crengi. Fugise prin pădure, pe drumeagul pe care Danny Glick și fratele său își întîlniseră sfîrșitul cu secole în urmă. Pantalonii îi erau uzi pînă la genunchi din cauza drumului prin pîrîul Taggart. A făcut autostopul ca să ajungă în Cumberland, însă nu își putea aminti cu ce fel de mașină călătorise. Își amintea numai că radioul era deschis.

Ben își simți limba înghețată. Nu știa ce să spună.

— Biet băiat, șopti Matt. Bietul meu băiețel curajos.

Trăsăturile lui Mark începură să se descompună. Ochii i se închiseră și gura i se strîmbă și începu să-i tremure.

— Ma-ma-mama mea...

Se clatină, ca orb, pe picioare, și Ben îl prinse în brațe, îl strînse și începu să îl legene, în timp ce lacrimile dezlănțuite îi udau cămașa.

24

Părintele Callahan nu avea idee de cît timp rătăcea prin beznă. Se împleticise înapoi spre centrul orașului de-a lungul lui Joiner Avenue, fără să-și mai aducă aminte de mașina pe care o lăsase parcată în fața casei familiei Petrie. Uneori mergea prin mijlocul drumului, iar alteori se poticnea pe trotuar.

Odată era să dea și o mașină peste el. Farurile îl luminară cu două cercuri uriașe și strălucitoare; claxonul începu să răcnească și îl evită în ultima fracțiune de secundă, cu roți care își scriseră furia pe asfalt. Altă dată se prăbuși în șanț. Începuse să plouă în timp ce se apropia de lumina galbenă a semnalizatorului.

Nimeni nu se afla pe străzi ca să-i observe trecerea; 'salem's Lot se baricadase pentru noapte, chiar mai trainic decât de obicei. Restaurantul era pustiu și, în cofetăria lui Spencer, domnișoara Coogan stătea lângă casa de marcat, răsfoind o revistă cu istorioare picante din viața starurilor, la lumina înghețată a lămpilor fluorescente din tavan. Afară, sub firma luminoasă, care arăta un câine albastru surprins în mijlocul unui salt, un semn de neon roșu spunea:

AUTOBUZ

Bănuia că ei se tem. Și aveau toate motivele din lume să se teamă. O parte dinlăuntrul lor asimilase pericolul și în noaptea aceasta, în Lot, ușile erau încuiate, ceea ce nu se mai întâmplase de ani de zile... dacă se întâmplase vreodată.

Era singur pe stradă. Și el singur nu mai avea motiv de teamă. Nostim. Rîse tare, iar hohotul lui aducea mai degrabă cu un suspin sacadat, sălbatic și nebun. Nici un vampir nu se va atinge de el. De alții, poate, dar nu de el. Stăpînul l-a însemnat și va fi liber pînă cînd Stăpînul își va cere dreptul. Biserica se înalta în fata lui.

Șoyăi, apoi urcă alea din față. Se va ruga. Se va ruga toată noaptea, dacă va fi nevoie. Nu Dumnezeu cel nou, Dumnezeu al ghetourilor și al conștiinței sociale și al meselor gratuite, ci Dumnezeu cel vechi care a trimis cuvînt prin Moise ca vrăjitorii să nu fie lăsați în viață și care Și-a sacrificat fiul și L-a făcut să învie din morți. O a doua șansă, Doamne. Întreaga mea viață pentru ispășirea păcatului. Doar... acordă-mi o a doua șansă.

Se împiedică pe treptele largi, în anieriu-i plin de noroi și ud, cu gura mînjită de sîngele lui Barlow. În capătul scării se opri o clipă și apoi întinse mîna spre clanta din mijlocul ușii.

Cînd o atinse, din ea izbucni o flacără albastră și fu aruncat pe spate. Durerea îi sfîrtecă spatele și apoi capul, apoi pieptul și stomacul și picioarele, în timp ce se rostogolea pe treptele de granit, înspre caldarîm.

Rămase tremurînd în ploaie, cu mîna în flăcări.

O ridică în fața ochilor. Era arsă.

— Murdar, murmură el. Murdar, murdar, o, Doamne, atît de murdar.

Se cutremură, cuprins de fiori. Se cuprinse cu mîinile de umeri și tremură în ploaie, biserica înălțîndu-se amenințătoare în spatele lui, cu ușile-i închise pentru vecie.

25

Mark Petrie stătea pe patul lui Matt, chiar în același loc unde a stat Ben cînd se întorsese însoțit de Jimmy. Mark se ștersese la ochi cu mîneca de la cămașă, și, cu toate că avea ochii roșii și umflați, părea să-și fi recăpătat stăpînirea de sine.

— Știi, nu-i așa, îl întrebă Matt, că 'salem's Lot se află într-o situație disperată?

Mark dădu din cap.

— Chiar în momentul acesta Morții lui cei Vii îl cotropesc, spuse Mark cu gravitate. Luînd și pe alții cu ei. Nu o să-i ia pe toți - nu în noaptea asta - însă vă așteaptă o sarcină înfiorătoare mîine.

— Matt, vreau să dormi puțin, zise Jimmy. Rămînem aici, nu te îngrijora. Nu arăți bine. Ai trecut printr-o tensiune oribilă...

— Orașul meu se dezintegrează în fața propriilor mei ochi și tu vrei să dorm?

Ochii lui, în aparență neobosiți, aruncau fulgere de pe chipul tras.

Încăpățînat, Jimmy insistă:

— Dacă vrei să mai apuci deznodămîntul, trebuie să-ți păstrezi ceva puteri. Îți vorbesc în calitate de doctor, fir-ai tu să fii.

— Bine. Imediat.

Îi privi pe toți trei.

— Mîine trebuie să vă duceți cu toții acasă la Mark. Trebuie' să faceți tărusi. Foarte mulți.

Sensul cuvintelor lui îi făcu să se cutremure.

— Cît de mulți? șopti Ben.

— Aș zice că vă trebuie cel puțin trei sute. Vă sfătuiesc să faceți cinci sute.

— Imposibil, zise Jimmy pe un ton sec. Nu pot fi atît de mulți.

— Morții cei Vii sînt însetați, spuse simplu Matt. E mai bine să fiți pregătiți. Veți merge împreună. Să nu îndrăzniți să vă despărțiți, nici măcar la lumina zilei. Va fi ca o acțiune de salubritate. Trebuie să

Începeți dintr-urii capăt al orașului și să îi căutați îndreptându-vă spre celălalt capăt.

— Nu vom reuși niciodată să-i găsim pe toți, protestă Ben. Nici chiar dacă am începe la prima rază a dimineții și i-am căuta pînă la lăsarea nopții.

— Trebuie să faceți tot ce vă stă în putință, Ben. S-ar putea ca oamenii să înceapă să vă creadă. Unii chiar vă vor ajuta, dacă îi veți convinge de adevărul spuselor voastre. Și cînd va veni iarăși noaptea, o mare parte din munca *lui* va fi distrusă. Oftă:

— Trebuie să credem acum că l-am pierdut pe Părintele Callahan. Asta nu e bine. Însă, indiferent de ce s-a întîmplat, trebuie să mergem mai departe. Trebuie să fiți foarte prudenți. Toți. Fiți pregătiți să spuneți minciuni. Dacă sînteți cumva prinși, *îi* veți face jocul. Și, dacă nu ați luat în considerare și posibilitatea aceasta, ar fi bine să o faceți acum: se poate ca unii dintre noi, sau chiar noi toți, să învingem doar pentru a fi mai tîrziu condamnați pentru crimă.

Îl privi pe rînd. Probabil că expresia de pe chipurile lor îl mulțumi, căci își îndreptă apoi întreaga atenție asupra lui Mark.

— Nu-i așa că știi care este cea mai importantă sarcină?

— Da, răspuse Mark. Trebuie să-l omorîm pe Barlow.

Surîsul lui Matt era trist:

— Mă tem că asta ar însemna să punem carul înaintea boilor. Mai întîi trebuie să-l găsim.

Îl privi concentrat:

— În seara asta ai văzut ceva, ai auzit ceva, ai mirosit sau ai atins ceva, orice, care să ne ajute să-i localizăm sălașul? Gîndește-te bine înainte de a răspunde! Știi mai bine ca noi toți cît de important este!

Mark se gîndi. Niciodată în viața lui, Ben nu văzuse pe cineva care să se supună atît de complet unui ordin. Își cuprinse bărbia în palmă și închise ochii. Părea că trece cu mare atenție în revistă toate aspectele întîlnirii din seara respectivă.

În cele din urmă ridică privirea, se uită-la ei și scutură din cap:

— Nimic.

Matt se posomori, însă nu renunță:

— Poate o frunză agățată de haine? Niște buruieni în manșeta pantalonului? Noroi pe pantofi?

Orice indiciu de care e/ nu și-a dat seama?

Deznădăjduit, lovi cu pumnii în pat:

— Dumnezeu! Atotputernic! Să fie chiar invincibil?

Ochii lui Mark se măriră brusc.

— Ce? gîfii Matt. Îl prinse pe băiat de cot. Ce este? La ce te-ai gîndit?

— Cretă albastră, spuse Mark. Mă ținea cu un braț de gît, uite așa, și i-am văzut mîna. Are degete lungi și albe și avea pete de cretă albastră pe două dintre ele. Pete foarte mici.

— Cretă albastră, reflectă Matt.

— O școală, zise Ben. Asta trebuie să fie.

— Nu e vorba de liceu, spuse Matt. Toate materialele ne sînt livrate de firma Dennison din Portland. Ne aduc numai cretă albă și galbenă. De ani de zile nu am decît urme de cretă albă și galbenă sub unghii și pe haine.

— Cursurile de artă? Întrebă Ben.

— Nu există decît ore de grafică la liceu. Folosesc tuș, nu cretă. Mark, ești sigur că era...

— Cretă, aprobă din cap băiatul.

— Mi se pare că unii din profesorii de științe exacte folosesc cretă colorată, însă unde să se ascundă în liceu? Ai văzut și tu clădirea - un singur nivel, numai ferestre peste tot. În permanență sînt oameni care umblă la dulapurile cu materiale. Și camera cazanului este la fel de populată.

— În spatele scenei din sala de festivități?

Matt ridică din umeri:

— E suficient de întuneric acolo. Însă dacă doamna Rodin mă suplinește la repetițiile piesei - elevii îi spun doamna Rodan, după numele unui personaj dintr-un film caraghios japonez science fiction - zona aceea ar fi la fel de populată ca și restul clădirii. Asta ar însemna să-și asume un risc mult prea mare.

— Dar în școlile elementare? Întrebă Jimmy. Probabil că se predă desenul în clasele mici. Pun pariu pe o sută de dolari că au cretă colorată la îndemînă.

Matt spuse:

— Școala elementară de pe strada Stanley a fost construită din același împrumut, neachitat încă în întregime, ca și liceul. Și ea e o clădire modernă cu spațiile folosite la maximum și, de asemenea, are un singur etaj. Are și foarte multe ferestre prin care intră soarele. Nu este deloc genul de casă în care s-ar instala ținta noastră. Lor le plac clădirile vechi, pline de istorie și tradiții, întunecoase, sumbre, ca...

— Ca școala de pe strada Brock, zise Mark.

— Întocmai. Matt se uită la Ben. Școala de pe strada Brock este o clădire cu structura din lemn, cu trei etaje și un subsol, construită cam, în același timp cu Casa lui Marsten. Au fost multe discuții în contradictoriu în oraș la acea vreme, spunându-se că nu are rost să se facă împrumutul pentru a construi o asemenea școală, al cărei risc de incendiere este mult prea mare. Acesta a fost unul din motivele pentru care am votat că ne asumăm responsabilitatea. Cu doi sau trei ani înainte luase foc o școală din New Hampshire...

— Îmi aduc aminte, murmură Jimmy. În Cobbs Ferry, nu?

— Da. Trei copii au murit în flăcări.

— Se mai folosește școală din strada Brock? Întrebă Ben.

— Doar primul etaj. Clasele unu - patru. În doi ani va fi

închisă întreaga clădire, atunci când vor termina construcția anexei școlii de pe strada Stanley.

— Și Barlow are unde să se ascundă acolo?

— Așa cred, spuse Matt, însă tonul îi era șovăitor. Etajele doi și trei sînt pline de săli goale de clasă. Iar ferestrele au fost acoperite cu scînduri pentru că mulți copii obișnuiau să arunce cu pietre în ele.

— Atunci asta e, zise Ben. Asta trebuie să fie.

— Așa se pare, fu de acord Matt și acum părea, într-adevăr foarte obosit. Însă pare mult prea simplu. Mult prea transparent.

— Cretă albastră, murmură Jimmy. Ochii lui priveau în depărtare.

— Nu știu, vocea lui Matt era uimită. Chiar că nu știu.

Jimmy își deschise geanta și scoase o sticlă cu pastile.

— Ia două din astea cu apă, spuse. Chiar acum.

— Nu. Mai avem încă multe de pus la punct. Mai avem mult...

— Mai avem multe de făcut și nu ne putem permite riscul de a te pierde, spuse Ben cu fermitate.

Dacă Părintele Callahan a dispărut, ești cel mai important acum. Fă ce-ți spune Jimmy.

Mark aduse un pahar cu apă de la baie și Matt se resemna în silă.

Era ora zece fără un sfert.

În cameră se lăsă tăcerea. Lui Ben i se păru că Matt arăta îngrozitor de îmbătrînit, îngrozitor de consumat. Părul lui alb părea că se împutinase și se uscăse pe pielea capului. Și că o viață întreagă de necazuri păru-se a-și fi pus amprenta pe chipul său doar în câteva zile. Într-un fel, se gîndi Ben, era bine ca atunci cînd, în cele din urmă, îl va ajunge nenorocirea - o mare nenorocire - aceasta să vină în forma aceasta fantastică, de vis întunecat. Întreaga lui existență îl pregătise să facă față răului simbolic, ce țîșnea-la suprafață în lumina lămpii pentru citit și dispărea în zorii zilei.

— Mă îngrijorează, șopti Jimmy.

— Credeam că atacul de cord a fost unul slab, spuse Ben. Nu un infarct adevărat.

— A fost o ocluzie minoră. Însă următoarea nu va fi tot la fel de blîndă. Va fi una majoră. Și toată povestea asta îl va ucide dacă nu se termină mai repede.

Luă mîna lui Matt și îi căută cu blîndețe pulsul.

— Și asta, zise el, va fi o tragedie.

Au stat în jurul patului lui Matt, dormind și făcînd de gardă cu schimbul. Bolnavul dormi liniștit toată noaptea, iar Barlow nu își făcu apariția. Avea treabă în altă parte.

26

Domnișoara Coogan tocmai citea o nuvelă intitulată „Am încercat să-l sugrum pe copilașul nostru” cînd ușa se deschise și intră primul client al serii.

Niciodată pînă atunci afacerile nu merseseră atît de prost. Nici măcar Ruthie Crockett și prietenii ei nu veniseră să bea cîte un sirop la chioșcul de răcoritoare - nu că i-ar fi *lipsit* hărmălaia pe care o făceau - și nici Loretta Starcher nu trecuse să-și cumpere *The New York Times*. Ziarul rămăsese neatins sub tejghea, împăturit frumos. Loretta era unica persoană din Jerusalem's Lot care cumpăra regulat *The Times* (și pronunța titlul publicației în așa fel încît parcă vedeai cum îi ies de pe buze literele scrise cursiv). Iar în ziua următoare puneia ziarul în sala de lectură a bibliotecii.

Nici domnul Labree nu se întorsese de la cină, deși nu era nimic neobișnuit în asta. Domnul Labree era văduv și locuia într-o casă mare pe Schoolyard Hill, lîngă familia Griffen, iar domnișoara Coogan știa bine că nu își lua cina acasă. Se ducea la barul lui Dell, mîncă hamburgeri și bea bere. Dacă nu se întorcea pînă la ora unsprezece (și acum era unsprezece fără un sfert) ea urma să scoată cheia din casa de bani și să închidă singură prăvălia. Nici asta nu ar fi fost vreo noutate. Însă s-ar afla puși într-o situație destul de neplăcută dacă în timpul nopții ar fi venit cineva care să aibă mare nevoie de vreun medicament.

Uneori ducea dorul nebuniei de după încheierea filmelor la cinematograful în aer liber - oameni

care veneau pe la ora asta și comandau siropuri și înghețate și cafele și băutură dm malt, perechi de tineri mină în mină; discutind- despre temele pentru a doua zi. Era multă muncă, însă îți dădea și un sentiment de *împlinire*. Copiii de pe vremea aceea nu semănau cu Ruthie Grockett și gașca ei, care chicoteau pe înfundate și dădeau provocator din fund și care purtau pantaloni atît de strîmți încît li se vedea dunga chiloților - astă în cazul că purtau așa ceva. Realitatea sentimentelor ei pentru acei clienți din vremurile de demult (care, deși uitase, o enervau la fel de mult ca cei de acum) era învăluită în ceața dulce a nostalgiei și își ridică privirea nerăbdătoare cînd se deschise usa, de parcă ar fi fost sigură că va vedea un elev al promoției '64, însoțit de prietena lui, poftind la o înghețată de ciocolată cu mult sirop și alune.

Însă pe ușă intră un bărbat, un adult, cineva cunoscut, însă pe care nu îl putu identifica imediat. Cînd se îndreptă spre tejghea, cu valiza într-o mînă, ceva în mersul său sau în mișcarea capului o făcu să îl recunoască.

— Părinte Callahan! spuse, incapabilă să-și ascundă uimirea din voce. Nu îl văzuse niciodată îmbrăcat în altceva decît în straietele preoțești. Acum purta pantaloni închiși la culoare și o cămașă albastră din diftină, întocmai ca un muncitor obișnuit.

I se făcu brusc frică. Hainele lui era curate, iar părul îi era pieptănat cu grijă, însă era ceva pe chipul lui, ceva...

Își aminti dintr-o dată de ziua aceea, cu douăzeci de ani în urmă, cînd s-a întors de la spital, unde mama ei murise în urma unei comotii cerebrale - cum spuneau bătrînii, murise de un atac de nervi. Cînd îi dăduse vestea fratelui său, acesta căpătase o expresie asemănătoare cu cea a Părintelui Callahan. Înfățișarea lui avea ceva sălbatic, ceva funest, iar ochii îi erau împietriți și lipsiți de viață. O neliniște a privirea lor mistuită. Iar pielea dm jurul gurii îi era roșie și iritată, de parcă s-ar fi tăiat în timp ce se bărbierea, sau, mai degrabă, de parcă s-ar fi frecat I puternic cu o cîrpă încercînd să înlătore o pată.

— Vreau să cumpăr un bilet pentru autobuz, spuse el. Asta-i, gîndi ea. Bietul om, a murit cineva și el a fost chemat la Directorat, sau cum îi spune locului ăla unde sînt șefii lui.

— Sigur, zise. Unde...

— Care e primul autobuz?

— Încotro?

— Oriunde, spuse el, facîndu-i praf întreaga teorie.

— Păi... nu... să văd...

Mîinile i se bîlbîiau cînd scoase orarul curselor și îl privi tulburată.

— Este un autobuz la unsprezece și zece care oprește în Portland, Boston, Hartford și New Y...

— Țsta, spuse. Cît costă?

— Cît de mult - adică - pentru care stație?

Acum era zăpăcită complet.

— Pînă la capăt, spuse pe un ton cavernos și surîse. Niciodată nu mai văzuse domnișoara Coogan un zîmbet atît de oribil pe un chip omenesc și se cutremură. *Dacă mă atinge, gîndi ea, o să țip. O să țip după ajutor.*

— A-ast-asta înseamnă New York City, îngăimă ea. Douăzeci și nouă de dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

Cu oarecare dificultate, își scoase portofelul din buzunarul de la spate și ea observă atunci că avea mîna dreaptă bandajată. Puse pe tejghea o hîrtie de douăzeci și două de cîte un dolar și ea răsturnă pe jos un teanc de bilete. Cînd isprăvi să le adune, preotul mai adăugase încă cinci bancnote și o grămadă de mărunțiș.

Scrise biletul cît de repede era în stare, însă oricît s-ar fi străduit nu era pe cît de iute și-ar fi dorit. Îi simțea privirea moartă îndreptată asupra ei. Ștampilă biletul și îl împinse peste tejghea, ca să nu fie obligată să-i atingă mîna.

— Tre-trebuie să așteptați afară, Părinte Cal-Callahan, trebuie să închid în cinci minute.

Aruncă orbește bancnotele și mărunțișul în sertărașul casei de bani, fără să încerce să-i numere.

— Bine, zise el.

Îndesă biletul în buzunarul de la piept. Spuse apoi fără să o privească:

— Și Domnul Dumnezeu nostru l-a înșeninat pe Cain, astfel încît oricine l-ar descoperi să nu îl omoare. Și Cain a dispărut dinaintea lui Dumnezeu și și-a trăit viața ca fugăr pe pămîntul acesta, la est de Eden. Așa spune Scriptura, domnișoară Coogan. Cea mai aspră scriptură din Biblie.

— Așa? spuse ea. Mă tem că trebuie să vă rog să așteptați afară, Părinte Callahan.- Eu... domnul Labree se va întoarce dintr-o clipă în alta și nu-i place... nu vrea ca eu să... să...

— Desigur, răspunse el și se întoarse să plece. - Se opri și se uită la ea. Domnișoara Coogan se cutremură din nou în fața ochilor aceia împietriți. - Locuiți în Falmouth, domnișoară Coogan, nu-i așa?

— Da...

— Aveți mașină?

Se opri în spatele tufei de oleandru și se uită la autobuz. Da, îi vedea, era o trupă întreagă, umbre întunecate în spatele parbrizului umbrat de bezna nopții. Simți din nou furia aceea veche și sîngerie, ura față de ei, ca un bloc de gheață fierbinte și strîns atît de puternic minerul rachetei, încît aceasta începu să-i tremure în mîna ca un diapazon. Spărseseră - șase, șapte, opt -opt geamuri ale autobuzului *lui!*

Se strecură în spatele mașinii și apoi se furișă de-a lungul laturii acesteia pînă ajunse la ușa pentru pasageri. Era deschisă. Se încorda și apoi năvăli înăuntru.

— Bine! Nu mișcă nimeni! Băietе, lasă în pace claxonul ăla ori o să...

Pustiul care stătea în scaunul șoferului, cu ambele mîini apăsate pe claxon se întoarse cu fața spre el și zîmbi ca ieșit din minți. Charlie simți cum stomacul începe să-i alunece la vale. Era Richie Boddin. Era alb - alb ca b coală nouă de hîrtie -doar ochii îi erau două fragmente negre de cărbune, iar buzele îi erau rubinii.

— Și dinții...

Charlie Rhodes se uită pe intervalul dintre scaune.

Să fi fost acela Mike Philbrook? Audie James? Și, Dumnezeuule Atotputernic, și frații Griffen erau acolo! Hal și Jack așezați în spate, cu fin în părul încîlcit. *Da' ei nu merg cu autobuzul meu!* Mary Kate Greigson și Brent Tenney, așezați unul lîngă celălalt. Ea purta o cămășuță de noapte, el avea o pereche de blugi și un tricou gros pus pe dos și cu fața în spate, de parcă ar fi uitat cum să se îmbrace.

Și Danny Glick. Dar - o, Isuse - el *murise*; murise de cîteva *săptămîni!*

— Voi, bîigui cu buze amorțite. Voi, copii...

Racheta de tenis îi alunecă din mîna. Se auzi un șuierat și o bufnitură cînd Richie Boddin, cu același zîmbet timp, acționa maneta de crom care închidea ușa. Acum se ridica de pe scaune. Toți.

— Nu, spuse, încercînd să surîdă. Copii... nu înțelegeți. Eu sînt. Charlie Rhodes. Voi... voi...

Rînji către ei fără sens, scutură din cap, întinse mîinile ca să le demonstreze că sînt mîinile bătrînului Charlie Rhodes, cel fără vină, și se retrase pînă ajunse cu spatele lipit de geamul pătat al parbrizului.

— Nu faceți asta, șopti.

Continuau să înainteze rînjind.

— Vă rog, nu.

Se năpustiră asupra lui.

28

Ann Norton a murit în timpul scurtei călătorii cu liftul de la etajul întîi al spitalului la cel de al doilea. Se cutremură o dată și un firicel de sînge i se prelinse din colțul gurii.

— În regulă acum, spuse unul din infirmieri. Poți opri sirena.

29

Eva Miller visa.

Era un vis ciudat, însă nu chiar un coșmar. Incendiul din '51 își învolbura mînios vîlvătaia sub un cer neiertător care își transformase albastrul orizontului într-un alb fierbinte și nemilos deasupra orașului. Soarele orbitor arunca săgeți furioase din coșul său răsturnat, ca o monedă sclipitoare de aramă. Pretutindeni se simțea mirosul înțepător de fum; toate activitățile încetaseră și oamenii se îngrămădiseră pe străzi, privind înspre sud-ves-, înspre mlaștini, și înspre nord-vest, înspre pădure. Fumul infectase aerul toată dimineața, însă acum, la ora unu după prînz, puteai vedea arterele de flăcări dansînd în cîmpia din imediata apropiere a pășunii lui Griffen. Adierea constantă a vîntului care permisesse focului să se întindă aducea acum o ninsoare vărată de cenușă albă asupra orașului.

Ralph trăia, și era plecat, încercînd să salveze joagărul. Însă în vis toată povestea era mai încurcată, căci Ed Craig era și el acolo, dar ea îl cunoscuse pe Ed de-abia în toamna lui 1954.

Urmărea focul de la fereastra dormitorului ei de la etaj și era dezbrăcată. Din spate niște mîini începură să o mîngîie, mîini bronzate și aspre pe albeața netedă a soldurilor ei și ea știu că era, Ed, deși nu-i putea vedea imaginea reflectată în oglindă.

Ed, încercă ea să spună. Nu acum. *Este mult prea devreme. De-abia peste nouă ani.*

Însă mîinile erau insistente, cuprinzîndu-i pîntecele, un deget atingîndu-i buricul, apoi ambele mîini ridicîndu-se să-i acopere sîinii, cu impertinența cuiva care îi cunoscuse și altă dată formele.

Încercă să îi spună că se află în fața ferestrei și că oricine de pe stradă, dacă și-ar ridica privirea, ar putea să-i vadă, însă nu reuși să rostească cuvintele și apoi buzele lui îi atinseră brațul, umărul și i se lipiră cu insistență hotărîtă și plină de lăcomie pe gît. Îi simți dinții și știu că o mușca, sugea și

mușca, îi sugea sângele și ea încercă să protesteze din nou: *Nu-mi lăsa semne, Ralph o să le vadă...*

Însă era imposibil să se împotrivescă și, de fapt, nici nu mai voia să o facă. Și nici nu-i mai păsa dacă i-ar fi văzut cineva goi și nerușinați.

Ochii îi hoinăriră visători înspre flăcările incendiului în timp ce buzele și dinții lui își vedeau mai departe de treabă pe gîtul ei, iar fumul devenise foarte negru, negru ca noaptea, întunecînd cerul acela de culoarea metalului, transformînd ziua în noapte; cu toate acestea, focul dansa în continuare, pulsînd cu șerpi și inflorescențe purpurii - cascadă de flori într-o junglă a miezului de noapte.

Și apoi chiar *a fost* noapte și orașul dispăruse, însă flăcările încă se mai încolăceau furibunde în beznă, cu forme fascinante, caleidoscopice, pînă cînd părură a zugrăvi cu peneluri înmuiate în sânge un chip - un chip cu nasul ca ciocul unui șoim, cu ochi arzători, adînciți în orbite, cu buze pline și senzuale, parțial ascunse de o mustață groasă și cu părul pieptănat peste cap ca un muzician.

— Bufetul galez, spuse o voce ca din depărtare și ea știu că era vocea *lui*. Cel din pod. Cred că este potrivit pentru ce ne trebuie. Și apoi ne vom ocupa de scară... e bine să fim pregătiți.

Vocea se îndepărtă și mai mult și se stinse. Flăcările se stinseră și ele.

Nu mai rămăsese decît întunericul care o învăluia și ea visa sau începuse să viseze. Se gîndi în treacăt că visul va fi dulce și lung, însă amar și întunecat în străfunduri, ca apele fluviului. Morții, Lethe.

O altă voce - vocea lui Ed:

— Haide, iubito. Scoală-te. Trebuie să facem ce ne-a spus.

— Ed?Ed?

Chipul lui îi apărui înaintea, nu conturat în linii de foc, ci îngrozitor de palid și ciudat de pustiit. Și totuși îl iubea din nou acum... mai mult ca oricînd. Tînjea după sărutarea lui.

— Haide, Eva.

— E vis, Ed?

— Nu... nu este vis.

O clipă fu înspăimîntată și apoi teama dispăru complet. O înlocui înțelegerea. Și o dată cu înțelegerea apărui și foamea.

Aruncă o privire în oglinda unde nu se reflecta decît dormitorul ei, gol și nemișcat. Ușa de la pod era încuiată, iar cheia se afla în sertarul de jos al scrinului, însă nu mai conta acum. Acum nu mai avea nevoie de chei.

Se strecurară prin canatul ușii ca două umbre.

30

La ora trei dimineața sângele curge încet și gros și somnul este profund. Sufletul fie că doarme, într-o binecuvîntată ignoranță a acestei ore, fie că aruncă priviri furișe în juru-i, cuprins de o disperare fără margini. Nu există cale de mijloc. La ora trei dimineața, tîrfa cea bătrînă, lumea, a rămas fără spoiala-i țipătoare, și se dovedește că are nasul mîncat de sifilis și un ochi de sticlă. Veselia devine găunoasă și fragilă, ca în castelul lui Poe, înconjurat de Moartea cea Roșie. Groaza este distrusă de plictis. Dragostea devine doar un vis.

Parkins Gillespie se tîrî de la birou pînă la ibricul cu cafea, avînd înfățișarea unui cimpanzeu slăbănog care a suferit de o maladie devastatoare. În spatele său, cărțile de pasiență erau împrăștiate pe masă ca reperele unui ceas. Auzise cîteva strigate în noapte, urletul zgrunțuros și straniu al unui claxon și, o dată, chiar și niște pași alergînd. Însă nu ieșise' să vadă ce se petrece. Ridat și încercănat, era obsedat de ceea ce credea că se petrece afară. În jurul girului purta o cruciuliță, un medalion cu efigia Sfîntului Christopher și un semn al păcii. Nici el nu știa prea bine de ce și le puse, însă îi dădeau o stare de alinare. Se gîndea că, dacă va trece cu bine noaptea aceasta, mîine va pleca unde va vedea cu ochii și își va lăsa insigna de șerif pe raft, lîngă inelul cu chei.

Mabel Werts stătea la masa din bucătărie, cu o cană cu cafea rece în față, cu jaluzelele trase pentru prima oară în ani de zile, cu capacele puse pe lentilele binoculului. Pentru prima oară după șaizeci-de ani nu mai voia să vadă sau să audă lucrurile din oraș. Noaptea abunda de bîrfe aducătoare de moarte pe care ea nu voia să le asculte.

Bill Norton se afla pe drumul spre spitalul din Cumberland, în urma telefonului primit (pe cînd soția lui mai era încă în viață) și chipul său era înlemnit. Ștergătoare de parbriz fîșiau monoton îndepărtînd stropii de ploaie, din ce în ce mai deși acum. Încercă să nu se gîndească la nimic..

În oraș mai erau și alții care ori dormeau, ori stăteau treji, dar neatinși. Majoritatea celor neatinși erau oameni singuri, fără prieteni apropiați sau rude în 'salem's Lot. Mulți dintre ei nici măcar nu știau că se întîmpla ceva.

Însă cei care nu dormeau aprinseseră toate luminile și cel care trecea cu mașina prin oraș (și multe mașini au trecut pe drumul spre Portland sau spre alte localități din sud) se poate să fi fost uimit de acest orașel, atît de asemănător celorlalte întîlnite pe drum, de casele lui luminate puternic în

cenușii de cimitir al zorilor. Trecătorul ar fi putut încetini ca să caute, cu privirea un semn de incendiu sau un accident, însă, neobservînd așa ceva, ar fi accelerat mai departe pe drumul său și și-ar fi alungat de îndată gîndul din minte.

Însă iată un lucru ciudat: nici unul din cei trei din Jerusalem's Lot nu știa adevărul. Poate cîțiva bănuiau ceva, însă chiar bănuielile acestea erau vagi și fără formă, aidoma unui fat de trei luni. Însă, fără să șovăie, au scotocit prin sertare, prin cutiile depozitate în poduri sau prin casetele cu bijuterii, în căutarea oricăror simboluri religioase pe care le aveau. Au făcut acest lucru fără să se gîndească, așa cum șoferul singuratic de cursă lungă îngîna o melodie fără să știe. Mergeau încet dintr-o cameră în alta, de parcă trupurile le-ar fi devenit fragile, ca bibelourile din sticlă, și aprindeau toate luminile și nu se uitau pe ferestre.

Aceasta în primul rînd. Nu se uitau pe ferestre.

Indiferent de zgomotele sau posibilitățile îngrozitoare de dincolo, indiferent de cît de înspăimîntător era necunoscutul, exista un lucru cu mult mai rău: să privești Gorgona în ochi.

31

Zgomotul care îi pătrunse în somn părea făcut de un ciocan greu care înfige cuie într-o placă groasă din lemn de stejar; cu un ritm extrem de lent, de parcă ar fi vrut să despice fibră cu fibră. La început, Reggie Sawyer gîndi că se visează într-un atelier de tîmplărie și creierul său, rătăcit în acel ținut al umbrelor dintre somn și starea de veghe scoase la lumină, cu mișcări încete, o frîntură de amintiri în care el și tatăl său prindeau în cuie scîndurile în formă de pană pe laturile cabanei pe care au construit-o pe malurile helesteului Bryant în 1960.

Toate aceste imagini păliră, dînd naștere ideii tulburătoare că nu visa deloc, ci că, de fapt, chiar auzea un ciocan bătînd cuie. Urmă dezorientarea și apoi se trezi complet și își dădu seama că loviturile veneau de la ușa din față, în care cineva izbea cu pumnul, cu o frecvență de metronom.

Mai întîi se uită la Bonnie, care stătea culcată pe partea ei de pat, deslușindu-se ca o movilă cu formă șerpuită sub pături. Apoi privi ceasul: 4,15 dimineața.

Se dădu jos din pat, se strecură afară din dormitor și închise usa în urma lui. Aprinse lumina pe hol, porni să coboare treptele înspre ușă, apoi se opri. Avea senzația că pielea de pe intestine i se făcuse ca de găină.

Sawyer se uită la ușă cuprins de o curiozitate mută, sfidătoare. Nimeni nu îndrăznea să-i bată la ușă la ora 4,15. Dacă ar fi dat ortu' popii cineva din familie l-ar fi sunat la telefon, nu i-ar fi bătut în ușă.

Fusese în Vietnam în 1968 timp de șapte luni, an extrem de dificil pentru tinerii americani în Vietnam, și văzuse ce înseamnă lupta. Pe atunci se trezea cu iuțeala cu care pocnești din degete sau aprinzi o lampă; acum dormeai buștean, în clipa următoare te afli treaz și alert în întuneric. Însă a pierdut acest obicei aproape imediat ce s-a întors înapoi în Statele Unite și era mîndru de asta, deși nu împărtășise-nimănui secretul. Ce Dumnezeu, doar nu era o mașinărie. Apeși butonul A și Johnny se trezește, apeși butonul B și Johnny omoară niște băieței cu ochii oblici.

Dar acum, fără nici un avertisment, căzuseră și zăpăceala și cîlții de bumbac pe care îi plantează somnul în minte, aidoma părului unui cîine în perioada de năpîrlire, și era în gardă, cu ochii larg deschiși.

Era cineva- acolo. Probabil că băiatul lui Bryant, beat criță și cu dorul de răzbunare în suflet. Gata să trăiască sau să moară pentru prea frumoasa, blonda domniță.

Intră în camera de zi și se îndreptă către rastelul cu arme de deasupra căminului. Nu aprinse lumina, cunoștea drumul foarte bine și prin întuneric. Își luă pușca, o controla; lumina din hol licări fadă pe țevile din alamă. Se întoarse în pragul ușii și își scoase capul în hol. Monotone, loviturile continuau să se audă, cu aceeași regularitate, însă fîră nici un ritm.

— Intră, strigă Reggie Sawyer.

Loviturile încetară.

Urmă o pauză lungă și, în cele din urmă, foarte încet, clanța se mișcă. Ușa de deschise și în cadrul ei se arătă Corey Bryant.

Reggie simți cum inima îi ratează o bătaie. Bryant purta aceleași haine cu care fusese îmbrăcat în seara cînd Reggie îl expediase din oraș, numai că acum erau zdrențuite și pline de noroi. Din cămașă și din pantaloni îi atîrnau frunze uscate. Dunga de murdărie de pe frunte îi accentua paloarea.

— Stai acolo unde ești, spuse Reggie ridicînd pușca și dîndu-i siguranța la o parte. Acum e încărcată.

Însă Corey Bryant înainta cu mers greoi, cu ochii posomorîți fixați pe chipul lui Reggie, emanînd prin toți porii ceva ce era mai îngrozitor decît ura pură. Limba i se strecură afară din gură și își linse cu poftă buzele. Noroiul întărit de pe pantofi, ca un fel de clei negru, se scutura acum în bulgări mici pe pardoseala holului. Înainta. Pașii lui aveau ceva neiertător și necruțător, ceva care dădea privitorului

impresia că izvorăște dintr-o lipsă de milă îngrozitoare și fără viață. Tocurile năclăite de noroi bocăniră mai departe. Nu exista nici un fel de ordin care să le oprească sau rugă care să le întîrzie.

— Încă doi pași și îți zbor creierii pe pereți, împutitule, spuse Reggie.

Cu greu reuși să rostească cuvintele. Gura îi era uscată. Tipul ăsta rau era beat. Mai rău. Se țicnise de-a binelea. Dintr-o dată își dădu seama cu uimitoare claritate că va fi nevoit să-l împuște.

— Oprește-te, spuse iarăși, însă, de data aceasta, tonul îi era degajat, nepăsător.

Corey Bryant nu se opri. Ochii i se lipiseră de fața lui Reggie cu expresia plină de aviditate sclipitoare și neînsuflețită a unui bizon împăiat. Călcîiele îi bocăneau solemn pe pardoseală.

Bonnie țipă în spatele lui.

— Du-te în dormitor, zise Reggie.

Intră în hol, ca să ajungă între ei. Acum, Bryant se afla la numai doi pași distanță. Cu o mîină albă și moale încerca să prindă țeava dublă a armei.

Reggie apăsă ambele trăgaciuri.

În holul mic, împușcătura căpăta rezonanță de tunet. O fracțiune de secundă limbi de foc linseră țevile. Aerul se umplu cu mirosul neplăcut al prafului de pușcă ars. Țipătul lui Bonnie putea să perforzeze timpanele. Cămașa lui Corey se sfișie, se înnegri și se desfăcu. Nu atît găurită, cît dezintegrată. Cînd se desfăcu, smulsă din nasturi, Reggie observă uluit că albeața ca de pește a pieptului și abdomenului lui era neatinsă. Ochii înmărmuriți ai lui Reggie înțeleseseră că nu era deloc carne adevărată acolo, ci, mai degrabă, ceva la fel de inconsistent ca o cortină de fum.

Apoi pușca îi fu smulsă din mîini, ca o jucărie din mîinile unui copil neascultător. Îl cuprinse și îl izbi de perete. Dinții îi clănțăniră în gură. Picioarele refuzară să îl mai sprijine și se prăbuși, amețit. Bryant trecu pe lîngă el, îndreptîndu-se către Bonnie. Ea rămăsese în pragul ușii, însă ochii și-i ținea ațintiți pe chipiul lui și Reggie văzu flacăra din ei.

Corey privi peste umăr și rînji înspre Reggie. Rînjetul era larg, de lună plină, ca rînjetele oferite turiștilor în deșert de craniile vacilor. Bonnie își întinse brațele. Îi tremurau. Fulgere de groază și dorință îi alternară pe chip într-un joc înfiorător de lumini și umbre.

— Iubitule, spuse ea.

Reggie urlă.

32

— Hei, zise șoferul autobuzului. Aici e Hartford, dom'ne. Callahan se uită prin uriașa fereastră polarizată la ținutul ciudat pe care îl traversau, mai ciudat încă, din cauza primei raze a dimineții care se strecura pe sub orizont. Acum, în Lot, ei se întorceau, se întorceau în bîrlogurile lor.

— Știu, răspunse.

— Facem o haltă de douăzeci de minute. Nu vrei să cobori și să-ți iei un sandvici sau altceva de mîncare?

Callahan se scotoci în buzunar cu mîina bandajată, încercînd să-și scoată portofelul și aproape îl scăpă. Straniu, mîina arsă nu îl mai durea parcă atît de tare acum; era numai amorțită. Ar fi fost mai bine să îl fi durut încă. Cel puțin durerea era ceva real. În gură simțea gustul morții, un gust idiot, ca de făină, ca un măr stricat. Și asta era tot? Da. Și era foarte rău.

Scoase o bancnotă de douăzeci.

— Poți să-mi cumperi o sticlă?

— Dom'ne, regulamentu'...

— Și, bineînțeles, poți să păstrezi restul. O sticlă de jumătate ar fi minunat.

— Nu-mi trebuie bețivi în autobuz, dom'ne. În două ore ajungem la New York. Poți să-ți iei ce vrei de acolo. Orice vrei.

Cred că aici te înșeli, prietene, gîndi Callahan. Se uită din nou în portofel ca să vadă ce mai avea acolo. O hîrtie de zece, două de cinci, una de un dolar. Adaugă bancnota de zece la cea de douăzeci și le întinse cu mîina bandajată.

— O sticlă de jumătate ar fi minunat, spuse. Și, bineînțeles, poți să păstrezi restul.

Șoferul se uită uluit de la cei treizeci de dolari la ochii cei negri, înfundați în orbite, și, timp de o clipă îngrozitor de lungă crezu că stă de vorbă cu un schelet viu, un schelet al cărui craniu a uitat, cumva, cum să zîmbească.

— Treizeci de dolari pentru o juma'? Dom'ne, ești nebun, însă luă banii, se duse în fața autobuzului gol, apoi se întoarse. Banii dispăruseră.

— Da' să nu mi te îmbeți. N-am nevoie de bețivi în autobuzul meu.

Callahan dădu din cap întocmai ca un copil care acceptă o dojana meritată.

Șoferul îl mai privi lung o clipă, apoi coborî.

Ceva ieftin, gîndi Callahan. Ceva care să-mi ardă limba și să-mi sfîrîie pe gît. Ceva care să-mi

înlătura gustul ăsta slab, dulceag... sau măcar să mi-l atenueze, pînă cînd voi găsi un loc unde să pot începe să beau de-adevăratelea. Să beau și să beau și să beau...

Atunci își dădu seama că și-ar putea pierde stăpînirea de sine și că ar putea să înceapă să plîngă. Însă nu avea lacrimi. Se simțea foarte uscat și golit complet pe dinăuntru. Nu exista decît... gustul acela.

Hai, șoferule, grăbește-te.

Continuă să privească pe fereastră. Peste drum, un adolescent stătea așezat pe treptele unei case cu capul cuprins în mîini. Callahan îl urmări pînă cînd autobuzul se puse în mișcare, însă băiatul nu se clinti.

33

Ben simți o mîină pe braț și înotă înspre suprafața realității. Lîngă ureche, Mark îi șopti:

— Bună dimineată.

Deschise ochii, clipi de vreo două ori ca să-și alunge vîlul de pe ei și privi prin fereastră la lumea de afară. Zorii se furișaseră printr-o ploaie mărunță de toamnă. Acum, copacii care înconjurau pavilionul verde din latura de nord a spitalului erau pe jumătate dezgoliți iar ramurile lor negre se profilau pe cerul cenușiu ca niște litere uriașe ale unui alfabet necunoscut. Drumul Național 30 care ieșea într-o curbă largă din oraș, îndreptîndu-se către est, era lucios ca o piele de focă - iar o mașină care trecu pe acolo cu farurile încă aprinse lăsă pe asfalt reflexe roșii, funeste.

Ben se ridică și privi în jurul său. Matt dormea. Pieptul i se mișca în ritmul respirației regulate, dar superficiale. Și Jimmy dormea, întins pe unicul fotoliu din încăperea. Pe obraji îi apăruseră peste noapte țepii bărbii nerase, dîndu-i un aspect prea puțin potrivit pentru un doctor, iar Ben își trecu și el palma peste obraji. Și barba lui crescuse.

— Ar fi vremea să pornim, nu? întrebă Mark.

Ben dădu afirmativ din cap. Se gîndi la ziua care îi aștepta și la toată hidoșenia ei potențială și tresări. Unica modalitate prin care ar fi putut să o scoată la capăt ar fi fost să se gîndească numai la ce vor face în următoarele zece minute. Se uită la băiat și nerăbdarea împietrită pe chipul acestuia îl făcu să simtă o ușoară stare de greață. Se duse să îl trezească pe Jimmy.

— Ha! exclamă acesta. Se zvîrcoli în fotoliu ca un înotător care reușește să ajungă la suprafață din ape adînci. Fața i se contorsiona, pleoapele îi tremurau, deschise ochii și, timp de o secundă, în ei nu se oglindi decît o teroare pură. Îi privi pe amîndoi fără să judece, fără să-i recunoască.

Apoi își dădu seama cine sînt și se relaxa.

— Oh. Am visat.

Mark îl aprobă din cap, înțelegîndu-i perfect starea.

Jimmy se uită pe fereastră și zise „Ziuă”, așa cum un zgîrcit ar rosti *bani*. Se ridică și se duse la patul lui Matt, îi luă mîna și îi căută pulsul.

— E bine? întrebă Mark.

— Cred că se simte mai bine decît azi-noapte, spuse Jimmy. Ben, vreau să plecăm toți trei cu liftul de serviciu, în caz că l-a observat cineva pe Mark aseară. Cu cît ne asumăm mai puține riscuri, cu atît e mai bine.

— E în regulă dacă îl lăsăm singur pe domnul Burke? se interesă Mark.

— Cred că da, spuse Ben. Trebuie să ne bazăm pe inteligența lui. Nimic nu i-ar conveni mai mult lui Barlow decît să ne țină ocupați cu altceva încă o zi.

În vîrfurile picioarelor traversară coridorul și coborîră cu liftul de serviciu. La ora aceasta - aproape șapte și un sfert - activitatea de-abia începea la bucătărie. Unul din bucătari își ridică ochii, făcu un semn cu mîna, și spuse:

— Salut, dom' doctor.

Nimeni altcineva nu le mai vorbi.

— Încotro mai întii? întrebă Jimmy. La școala de pe strada Brock?

— Nu, spuse Ben. Sînt prea mulți oameni pe acolo pînă la prînz. Mark, cei mici ies devreme?

— Sînt ore pînă la două.

— Ne rămîne destulă lumină după aia, zise Ben. Mergem acasă la Mark mai întii. Țărușii.

34

Cînd se apropiară de Lot, în Buickul lui Jimmy se formă un nor aproape palpabil de spaimă și încetă orice încercare de a menține conversația. Cînd Jimmy ieși de pe autostrada de lîngă uriașul semn verde, reflectorizat, pe care stătea scris DRUMUL NAȚIONAL 12 JERUSALEM'S LOT CUMBERLAND,

Ben își aminti că acesta a fost drumul pe care s-a întors în oraș cu Susan după prima lor întâlnire - ea voise să vadă un film cu o urmărire de mașini.

— E mai rău acum, spuse Jimmy. Chipul lui copilăresc era palid și înspăimântat și înfuriat. Isuse, aproape că-i poți simți mirosul.

Și chiar că puteai, gândi Ben, deși mirosul era mai mult menta! decît fizic: ceva ca o răsuflare psihică a mormintelor.

Drumul Național 12 era aproape pustiu. Trecură pe lîngă camioneta lui Win Purinton, părăsită la marginea drumului. Motorul mergea în gol și Ben îl opri după ce se uită mai întîi în spate. Cînd se întoarse, Jimmy îl privi întrebător. Ben scutură din cap:

— Nu-i acolo. Motorul mergea și a rămas aproape fără benzină. Merge în gol de cîteva ore, probabil.

Jimmy se izbi cu pumnul în genunchi.

Însă cînd intrară în oraș, tot el spuse cu o voce absurd de ușurată:

— Priviți. Magazinul lui Crossen este deschis.

Așa era. Milt era afară, făcîndu-și de lucru cu o folie de plastic pe care încerca să o potrivească peste standul cu ziare, iar Lester Silvius stătea lîngă el, îmbrăcat într-un impermeabil galben.

— Și totuși, nu văd restul echipei, spuse Ben.

Milt ridică privirea și le făcu cu mîna și lui Ben i se păru că a văzut riduri de îngrijorare săpate pe obrajii ambilor bărbați. Plăcuța pe care scria „închis” era în continuare pe ușa de la Morga lui Foreman. Și fierăria era închisă și magazinul lui Spencer era încuiat cu lacăt și cufundat în întuneric. Restaurantul era deschis și, după ce au trecut de el, Jimmy își opri Buickul în fața noului magazin. Deasupra vitrinei, litere simple și aurite îi înștiințau pe eventualii cumpărători: „Barlow și Straker - Mobilier deosebit”. Și lipit pe ușă, așa cum spusese Părintele Callahan, se afla biletul scris cu caligrafia pe care o recunoscuseră toți după scrisoarea primită cu o zi în urmă: „închis pînă la noi dispoziții”. .

— De ce te-ai oprit aici? Întrebă Mark.

— M-am gîndit la posibilitatea absurdă că s-ar ascunde înăuntru, răspunse Jimmy. E atît de evident că se gîndește că nici nu vom lua în considerare magazinul. Și mă mai gîndesc că, de obicei, vameșii fac un semn pe cutiile pe care le-au controlat. Îl fac cu cretă albă.

Se duseră în spate, și, în timp ce Ben și Mark își încovoiau umerii sub ploaia amarnică, Jimmy sparse pe cotul înfășurat în haină geamul și reușiră să pătrundă în clădire.

Aerul era nociv și urît mirositor, aerul dintr-o încăpere care a stat închisă mai degrabă secole la rînd decît doar cîteva zile. Ben băgă capul în încăperea unde erau expuse mărfurile, însă acolo nu exista nici un loc care să poată constitui o ascunzătoare bună. Prea puțin mobilată, sala nu dădea sentimentul că Straker și-ar fi înnoit stocul de produse.

— Vino încoace! se auzi vocea răgușită a lui Jimmy, iar Ben își simți inima zbătîndu-i-se în gît ca un iepure prins în capcană.

Jimmy și Mark stăteau lîngă o ladă lungă. Cu minerul ciocanului Jimmy reușise să forțeze capacul și să o deschidă parțial. Cînd se uitară înăuntru văzură o mîină palidă și mîneca închisă la culoare a unei haine.

Fără să se gîndească la ce făcea, atacă lada. Jimmy meșterea cu ciocanul la capătul celălalt.

— Ben, spuse Jimmy, o să-ți tai mîinile. Trebuie...

Nu-l auzi. Smulse scîndurile care alcătuiau lada, fără să țină cont de așchii și cuie. L-au găsit. Au găsit, în sfîrșit, monstrul nocturn, monstrul cel vîscos, ca în coșmarurile copiilor, și îi va înfige țărșul drept în piept, așa cum l-a înfipt în inima lui Susan, va...

Smulse altă bucată de scîndură din lemn prost și ieftin și se trezi față în față cu chipul mort, palid ca luna, al lui Mike Ryerson.

O clipă domni tăcerea copleșitoare, și apoi respirară toți adînc... și parcă o adiere blîndă alergă prin încăpere.

— Ce facem acum? Întrebă Jimmy.

— Mai bine mergem întîi acasă la Mark, zise Ben. Dezamăgirea părea a-i fi amorțit vocea. Știm acum unde este. Nu avea nici un țărș.

Așezară alandala bucățile de scînduri la loc.

— Lasă-mă să îți îngrijesc v mîinile, spuse Jimmy. Sîngerează.

— Mai tîrziu, îi răspunse Ben. Haideți.

Se întoarseră în fața clădirii, fără însă a da glas bucuriei de a se afla din nou în aer liber și Jimmy conduse Buickul pe Jointer Avenue, către zona de locuințe a orașului, aflată în afara meschinului cartier comercial. Au ajuns acasă la Mark poate mai devreme decît ar fi vrut.

Mașina veche a Părintelui Callahan era parcată în fața casei, chiar în spatele micului automobil, pe care Henry Petrie, cu mult bun gust și judecată sănătoasă îl achiziționase cu cîtva timp în urmă. Văzîndu-l, Mark își ținu respirația și privi iute în altă parte. Îi dispăruse toată culoarea din obraji.

— Nu pot să intru, murmură el. Îmi pare rău. Aștept în mașină.

— Nu ai de ce să-ți pară rău, Mark, îi mîngîie Jimmy.

Parcă, opri motorul și coborî. Ben șovăi cîteva secunde, puse mîna pe umărul lui Mark și spuse:

— Te simți bine?

— Sigur.

Însă nu părea deloc să se simtă bine. Îi tremura bărbia și avea ochii goi. Brusc, se întoarse cu fața la Ben și acum ochii lui erau plini cu durere, înotînd în lacrimi.

— Acoperă-i, te rog. Dacă sînt morți, acoperă-i.

— Sigur că o să-i acopăr, spuse Ben,

— Mai bine că e așa, zise Mark. Tata... ar fi devenit un vampir de mare succes. Cu timpul, ar fi devenit poate la fel de bun ca Barlow. E... era bun în tot ce-și propunea să facă. Poate chiar prea bun.

— Încearcă să nu te gîndești prea mult la asta, spuse Ben și detestă sunetul neconvingător, prea formal, al cuvintelor sale chiar cînd acestea îi ieșiră de pe buze. Mark îl privi și surise stins.

— Grămada de lemne e în spate, spuse el. Puteți lucra mai repede dacă folosiți strungul tatei. E în pivință.

— În regulă, spuse Ben. Fii calm, Mark. Cît de calm poți.

Însă băiatul își ferise deja privirea, ștergîndu-se la ochi cu mîneca.

Ben și Jimmy urcară treptele și intrară în casă.

35

— Callahan nu-i aici, spuse sec Jimmy.

Căutaseră prin întreaga casă.

Ben se forță să rostească cuvintele:

— Probabil că l-a prins Barlow.

Privi crucea sfărîmată pe care o ținea în mîini. Ieri Callahan o purtase în jurul gîtului. Singura urmă pe care o găsiseră. Era pe jos, lîngă cadavrele soților Petrie, care erau într-adevăr foarte morți. Cineva le izbise capetele unul de celălalt cu atîta forță încît literalmente le sfărîmase craniile. Ben își aduse aminte de forța neobișnuită de care dăduse dovadă doamna Glick și simți că i se face rău.

— Haide, îi spuse lui Jimmy. Trebuie să-i acoperim. Am promis.

36

Luară cuvertura de pe canapeaua din camera de zi și îi acoperiră cu ea. Ben încercă să nu se uite la ei și nici să nu se gîndească la ce făceau, însă îi era imposibil. Cînd terminară, o mînă - degetele lungi și fine, unghiile date cu oă mărturiseau că îi aparține lui June Petrie - ieși în afară de sub cuvertura brodată cu modele vesele și el o împinse la loc cu vîrful piciorului, strîmbîndu-se din cauza efortului pe care îl făcea ca să-și țină stomacul sub control. Era evident ce anume ascundea cuvertura și gîndul îi zbură la fotografiile recente din Vietnam - morți de pe cîmpul de luptă și soldați care cară poveri îngrozitoare în saci negri din cauciuc, ridicol de asemănători cu sacii de golf.

Coborîră la subsol apoi, fiecare cu cîte un braț de lemne de foc din frasin galben.

Subsolul fusese regatul lui Henry Petrie și îi reflecta perfect personalitatea: trei lămpi de mare putere fuseseră instalate în linie dreaptă deasupra zonei de lucru, fiecare acoperită cu cîte un abajur metalic mare care permitea luminii să cadă cu strălucire maximă pe raboteză, pe fierăstrău, pe fierăstrăul mecanic, pe strung, pe aparatul electric de sablat. Ben observă că Petrie construia o casă pentru păsări, pe care avusese probabil intenția să o instaleze în curtea din spate în timpul primăverii viitoare, iar proiectul după care lucrase era întins pe planșetă, prins cu grijă în fiecare colț. Făcea o treabă competentă, deși neinspirată, care acum nu va mai fi niciodată dusă pînă la capăt. Pardoseala era măturată, însă în aer rămăsese parfumul nostalgic și plăcut al rumegușului.

— N-o să meargă, spuse Jimmy.

— Știu, zise Ben.

— Lemne de foc, pufni Jimmy și lăsă lemnele să-i cadă din brațe și să se izbească de dușumea cu zgomot puternic. Surcelele se rostogoliră nebune ca bețișoarele de Marocco. Scoase un hohot de rîs ascuțit și isteric.

— Jimmy..

Însă rîsul lui reteză încercarea de a vorbi a lui Ben ca o coardă de pian ciopîrțită.

— O să ne ducem și o să oprim nenorocirea asta cu un braț de surcele din curtea din spate a lui Henry Petrie. De ce să nu luăm și niște picioare de scaun sau niște bîte de baseball?

— Jimmy, ce altceva putem face?

Jimmy îl privi și, cu un efort vizibil, reuși să se controleze.

— Putem căuta comoara, spuse. Faceți patruzeci de pași în pășunea de nord a lui Charles Griffen și căutați sub pietroiul uriaș de acolo. Ha! Isuse! Putem pleca din oraș. Asta putem face.

— Vrei să abandonezi? Asta vrei?

— Nu. Însă nu e vorba doar de ziua de azi, Ben. O să dureze săptămîni pînă reușim să-i prindem pe toți, dacă vom reuși vreodată. Poți să suporti asta? Poți să suporti să faci... să faci ce i-ai făcut lui Susan de o mie de ori? Să-i scoți din dulapuri și din vizuinile lor împruțite în timp ce zbiară și se zbat, ca să le înfigi un țaruș în cavitatea toracică și să le sfărîmi inima? Poți să faci numai asta pînă în luna noiembrie fără să înnebunești?

— Nu știu.

— Și cum rămîne cu băiatul? Crezi că el o să reziste? O să fie tocmai gata pentru cămașa de forță. Și Matt o să moară. Îți garantez asta. Și ce vom face cînd poliția federală o să înceapă să-și vîre nasul în treburile noastre, dorind să afle ce dracu' s-a întîmplat cu 'salem's Lot? Ce-o să le spunem? „Scuzați-mă puțin, cît vîr țarușul în lipitoarea asta?” La aspectul ăsta te-ai gîndit Ben?

— Cum naiba să știu? Cine a avut timp să stea și să se gîndească la consecințe?

Își dădură seama în același timp că stăteau nas în nas țipînd unul la celălalt.

— Hei, spuse Jimmy. Hei. Ben lăsă ochii în jos:

— Îmi pare rău.

— Nu, e vina mea. Sîntem foarte tensionați... ne aflăm la ceea ce Barlow ar numi un final de partidă;

Își trecu mîna prin părul de culoarea morcovului și privi fără țintă în jur. Dintr-o dată ochii i se fixară cu interes pe ceva aflat lîngă proiectul lui Petrie. Era un creion negru din cărbune.

— Poate că așa e cel mai bine, spuse.

— Ce?

— Tu rămîi aici, Ben. Începi să ascuți țarușii. Dacă tot e să facem treaba asta, măcar să lucrăm în mod științific. Tu ești secția de producție. Mark și cu mine ne constituim în departamentul de cercetare. Vom cutreiera orașul în căutarea lor. Și îi vom găsi, așa cum l-am găsit pe Mike. Voi face cîte un semn pe ușa respectivă cu cărbunele ăsta. Și apoi mîine, țarușii.

— Nu vor vedea semnele și vor pleca de acolo?

— Nu cred. Nu mi s-a părut că doamna Glick ar fi dat dovadă de capacitatea de a face astfel de conexiuni. Cred că se deplasează mai degrabă bazîndu-se pe instinct, decît pe rațiune. După o vreme s-ar putea să se mai deștepte puțin, să înceapă să se ascundă mai bine, însă în prima fază cred că va fi ca și cum am pescui pești din acvariu.

— De ce să nu merg și eu?

— Pentru că eu cunosc orașul și orașul mă cunoaște - așa cum l-a cunoscut și pe tatăl meu. Cei care mai trăiesc în Lot stau astăzi ascunși în casele lor. Dacă tu ai bate la ușă, nu ti-ar deschide. Dacă bat eu, majoritatea m-ar lăsa să intru. Și cunosc și niște ascunzători pe aici. Știu unde cîmpia se înfundă în mlaștini și încotro duc drumurile nămolose. Tu nu știi. Poți să faci strungul ăla să funcționeze?

— Da, răspunse Ben.

Bineînțeles, Jimmy avea dreptate. Și totuși, alinarea pe care a simțit-o la gîndul că nu trebuie să iasă și să-i înfrunte îl făcu" să aibă un sentiment de vinovăție.

— Bine. Începe lucrul. A trecut deja de amiază.

Ben se întoarse la strung, apoi se opri.

— Dacă vrei să aștepți jumătate de oră, poți să-ți dau, sa zicem, vreo jumătate de duzină de țaruși să-i ai cu tine.

Jimmy tăcu o clipă, apoi își coborî privirea:

— Hm, cred că mîine... mîine va fi...

— Bine, spuse Ben. Du-te. Ascultă, ce-ar fi să vă întoarceți pe la trei? Cam la vremea aia nu mai e nimeni la școală și putem s-o controlăm împreună.

— Bine.

Jimmy părăsi atelierul lui Petrie și se îndreptă spre scară. Ceva - o jumătate de gînd, sau poate adierea inspirației - îl făcu să se întoarcă. Îl văzu pe Ben în partea cealaltă a subsolului, lucrînd sub lumina puternică a celor trei lămpi, agățate ordonat, în rînd.

Ceva... și dispăru.

Se întoarse.

Ben opri strungul și se uită la el întrebător:

— Altceva?

— Mda, spuse Jimmy. Chiar pe vîrfurile limbii. Dar s-a împotmolit acolo.

Ben ridică din sprîncene.

— Cînd m-am uitat înapoi de la scară și te-am văzut, parcă mi-am dat seama de ceva. Acum nu mai știu.

— Important?

— Nu știu.

Își târșii fără rost picioarele, dorind să-și amintească despre ce anume fusese vorba. Ceva în legătură cu imaginea lui Ben sub lumina lămpilor, aplecat deasupra strungului. Nu avea nici un sens. Concentrarea făcea ca gândul să pară și mai îndepărtat.

Urcă scara, însă se mai opri o dată ca să privească înapoi. Imaginea i se părea teribil de cunoscută, însă nu știa ce trebuie să înțeleagă. Traversă bucătăria și se duse la mașină. Ploaia se transformase în burniță.

37

Mașina lui Roy McDougall se găsea în parcare a zonei de rulote de pe Bend Road și, văzînd-o acolo, într-o zi de lucru, Jimmy se gîndi la ce era mai rău.

Coborîră împreună, el și Mark, Jimmy ducîndu-și în mînă geanta neagră de medic. Urcară cele cîteva trepte din față și Jimmy încercă soneria. Nu funcționa, așa că bătău în ușă. Loviturile sale nu treziră pe nimeni dinăuntru și nici din rulota învecinată, aflată la vreo douăzeci de metri distanță de cea a familiei McDougall, în fața căreia se afla, de asemenea, o mașină parcată.

Jimmy încercă ușa dublă. Era încuiată.

— E un ciocan pe locul din spate al mașinii, spuse.

Mark i-l aduse și Jimmy sparse geamul ușii exterioare, chiar sub clanță. Își băgă mîna prin spărtură și desfăcu siguranța. Ușa interioară era descuiată. Intrară.

Recunoscură instantaneu mirosul și Jimmy simți cum nările i se contractă, de parcă ar fi vrut să îl țină departe. Duhoarea nu era la fel de apăsătoare cum fusese în pivnița Casei lui Marsten, însă, în esență, era tot atît de ofensivă - duhoarea descompunerii și a morții. O duhoare umedă, putridă. Jimmy își aminti cum, pe vremea copilăriei, se dusesse cu prietenii în timpul vacanței de primăvară, cu bicicletele, să adune sticlele retornabile de bere și de răcoritoare pe care topirea zăpezilor le descoperise. Într-una din ele (o sticlă de suc de portocale) văzu un șoarece de cîmp mic, descompus, care fusese atras înăuntru de dulceața pereților de sticlă și nu mai fusese în stare să iasă. Mirosul îi răbufni în față și el se îndepărtă și vomită. Acest miros era tulburător de asemănător cu acela de demult - un amestec de dulceag grețos și acru descompus, care fermenta sălbatic. Simți cum fierea i se ridică în gît.

— Sînt aici, spuse Mark. Undeva pe aici.

Cercetară metodic locuința - bucătăria, sufrageria minusculă, camera de zi, cele două dormitoare. Deschiseră dulapurile în timp ce treceau dintr-o încăpere în alta. Lui Jimmy i se păru că au găsit ceva în dulapul din dormitorul mare, însă nu era decît un maldăr de rufe murdare.

— Nu au pivniță? întrebă Mark.

Nu, însă poate că există un loc unde să se fi putut strecura. Ocoliră rulota și descoperiră o ușiță care se deschidea înăuntru, fixată în fundația din beton ieftin a rulotei. Era închisă cu un lacăt vechi. Jimmy îl sfărîmă cu cinci lovituri de ciocan și cînd deschise pe jumătate trapa, duhoarea îi izbi ca un val uriaș.

— Aici sînt, spuse Mark.

Iscodind cu privirea, Jimmy reuși să deslușească trei perechi de picioare, aliniate precum cadavrele pe cîmpul de luptă. O pereche era încălțată cu ghete de lucru, alta purta papuci croșetați și a treia pereche de picioare - piciorușe, de fapt - erau goale.

Un gînd nebunesc îi trecu prin minte lui Jimmy: scenă de familie. Revistă *Reader's Digest*, unde ești cînd avem nevoie de tine? Irealitatea îl cuprinsese cu aripile ei. Copilașul, gîndi el. Cum să-i facem așa ceva unui copilaș?

Făcu un semn cu cărbunele pe trapă și ridică de pe jos lacătul sfărîmat.

— Hai să mergem alături, spuse.

— Așteaptă, zise Mark. Hai să scoatem unul afară.

— Să scoatem...? De ce?

— Poate că lumina zilei îi omoară, spuse Mark. Poate că nu va mai fi¹ nevoie să folosim țărșii.

Jimmy întrezări speranța:

— Da, bine. Pe care?

— Nu copilul, răspunse imediat Mark. Bărbatul. Apucă-l de un picior.

— În regulă, spuse Jimmy. Parcă avea gura umplută cu bumbac și cînd încercă să înghită, simți un pocnet în gît.

Mark se strecură greu înăuntru, tîrîndu-se pe burtă; sub greutatea lui trosneau frunzele uscate pe care vîntul de toamnă le răspîndise acolo. Apucă una din cizmele lui Roy McDougall și trase. Jimmy se înghesui alături de el, zgîriindu-și țeasta de pragul prea scund, împotrivindu-se senzației de

claustrofobie care îl cuprinsese. Apucă cealaltă cizmă și îl traseră împreună afară, în burnița care dădea semne că ar fi vrut să înceteze și la lumina albă a zilei.

Ce a urmat a fost aproape insuportabil. De îndată ce lumina l-a cuprins pe de-a întregul, Roy McDougall a început să se zvîrească ca un om deranjat din somn. Din pori începură să îi iasă aburi și lichid iar pielea i se crîmpoți și se îngălbeni puțin. Pupilele i se mișcă în spatele pleoapelor subțiri. Picioarele-i lovira încet, ca în vis, frunzele umede. Buza superioară descoperi incisivi asemănători cu cei ai unui cîine uriaș -ciobănesc german sau collie. Brațele i se mișcă încet, cu pumni care se strîngeau și se desfăceau; și cînd una din mîini atinse în treacăt cămașa lui Mark, acesta făcu un salt înapoi articulînd un strigăt dezgustat.

Roy se întoarse pe burtă și începu să se tîrască încet înapoi în canalul îngust. Brațele și genunchii săi lăsau amprente în huma înmuiată de ploaie. Jimmy observă că un fel de sughiț apăruse imediat ce lumina îi lovise trupul; și încetă de îndată ce McDougall se adăposti în întregime la umbră din nou. La fel se întîmplă și cu umezeala emanată.

Cînd ajunse la locul său de odihnă, McDougall se întoarse pe spate și rămase nemișcat.

— Închide trapa, spuse Mark cu vocea sugrumată. Te rog, închide-o.

Jimmy închise trapa și puse la loc, cît de bine putu, lacătul sfărîmat. În minte îi rămase, însă, imaginea corpului lui McDougall zbătîndu-se în frunzele ude, mucegăite, ca un șarpe amețit. Și nu credea că va veni o vreme cînd această amintire să nu îl obsedeze - chiar dacă ar fi fost să trăiască și o sută de ani.

38

Rămaseră tremurînd în ploaie, uitîndu-se unul la celălalt.

— Încercăm alături? întrebă Mark.

— Da. E logic ca soții McDougall să-i fi atacat pe ei mai întîi.

Traversară distanța dintre rulote și, de această dată, duhoarea de putregai își dădu în vileag prezența în fața nărilor lor chiar din curtea mică din față. Numele înscris sub sonerie era Evans. Jimmy dădu din cap. David Evans și familia lui. Era mecanic la secția auto a companiei Sears din Gates Falls. Îl tratase în urmă cu vreo doi ani de chist sau cam așa ceva.

Acum soneria funcționa, însă nu le răspunse nimeni. Au găsit-o pe doamna Evans în pat. Cei doi copii erau în două paturi suprapuse în același dormitor, îmbrăcați în pijamale identice cu figurine din poveștile cu ursulețul Pooh. A durat ceva mai mult pînă l-au găsit pe Dave Evans. Se ascunsese în cămara încă neterminată de deasupra garajului.

Jimmy făcu un semn pe ușa casei și pe ușa garajului.

— Merge bine, spuse. Doi din două încercări.

Mark zise rușinat:

— Poți să mă aștepți cîteva minute? Aș vrea să mă spăl pe mîini.

— Sigur, spuse Jimmy. Și eu aș vrea. Nu cred că familia Evans se va supăra că-i folosim baia.

Intrară din nou în casă și Jimmy se așeză pe unul din scaunele din camera de zi și închise ochii.

Curînd, îl auzi pe Mark cum lasă să curgă apa la baie.

Pe ecranul întunecat al pleoapelor sale văzu camera de lă morgă, văzu cum cearșaful care acoperea trupul doamnei Glick începe să tremure, văzu cum mîna ei cade de pe masă și își începe dansul delicat în aer...

Deschise ochii.

Rulota aceasta era mult mai bine îngrijită decît cea a familiei McDougall, mai curată, mai ordonată. Nu o cunoscuse pe doamna Evans, însă părea a fi fost o gospodină care se mîndrea cu casa ei. Într-o cămară mică se afla un maldăr de jucării ale copiilor morți, cămară care probabil că se numise spălătorie în broșura originală a negustorului de case pe roți. Bieți copii, spera că apucaseră să se bucure de jucăriile lor cîtă vreme fuseseră zile senine și luminoase. Erau acolo o tricicletă, cîteva camioane din plastic și o stație de benzină de jucărie, o omidă pe roți (probabil că se bătuseră strașnic din cauza ei), o masă de biliard de jucărie.

Se uită în altă parte și apoi, uluit, își întoarse privirea înapoi.

Cretă albastră.

Trei lămpi cu abajururi în rînd.

Bărbați care ocolesc masa verde sub lumina puternică a lămpilor, scuturîndu-și degetele de particulele de cretă albastră...

— Mark! strigă, îndreptîndu-se brusc în scaun. *Mark!*

Și Mark veni în fugă, fără cămașă, ca să afle ce s-a întîmplat.

Pe la ora două și jumătate venise să îl viziteze un vechi student de al său (promoția '64, 10 la literatură, 8 la compunere). A comentat ceva despre maldărul de literatură a misterelor și l-a întrebat pe Matt dacă nu cumva studia pentru a-și da doctoratul în științele oculte. Matt nu-și putea aduce aminte dacă îl chema Herbert sau Harold.

Matt, care tocmai citea o carte intitulată *Dispariții stranii* când a apărut acest Herbert-sau-Harold, fu bucuros de întrerupere. Chiar și acum aștepta cu sufletul la gură să sune telefonul, deși știa că ceilalți, nu pot pătrunde în școala de pe strada Brock decât după ora trei. Era disperat că nu are încă vești despre Părintele Callahan. Și ziua părea a se grăbi spre noapte cu viteză alarmantă - întotdeauna i se spusese că timpul trece îngrozitor de greu în spital. Își simțea mintea înceată și încețoșată. Se simțea, în sfârșit, bătrîn.

Începu să-i povestească lui Herbert-sau-Harold despre orașul Momson din Vermont, a cărui istorie tocmai o citise. I se păruse extrem de interesantă deoarece credea că povestea aceasta, dacă era adevărată, putea fi considerată un precursor al destinului orașului Lot.

— Toată lumea a dispărut, îi spuse lui Herbert-sau-Harold, care îl asculta cu un plictis politic, însă nu foarte bine mascat. Era doar un orașel din partea nordică a statului Vermont, accesibil doar pe Autostrada 2 și pe Drumul Național 19. Recensămîntul din 19,20 a declarat o populație de 312 locuitori. În august 1923, o femeie din New York a început să-și facă griji pentru că sora ei nu îi mai scrisese de două luni. A făcut o scurtă călătorie acolo cu soțul ei și ei au fost primii care au informat presa, deși mă îndoiesc că cei din zonele limitrofe nu au știut despre cele ce se petreceau în oraș. Dispăruseră și sora și soțul și toată lumea din Momson. Casele și hambarele erau întregi, și într-una din case masa era pregătită pentru cină. Cazul a făcut destulă vîlvă la vremea respectivă. Nu cred că mi-ar conveni să îmi petrec noaptea acolo. Autorul cărții pretinde că oamenii din orașele învecinate spun niște povești ciudate... vrăjitori și spiriduși și chestii de astea. Încă și în ziua de azi, cîteva din hambarele de la periferie au pictate pe porți semne magice și cruci uriașe. Uite, asta e o fotografie a magazinului universal și a stației de benzină și a magazinului de cereale — în perimetrul lor se afla centrul orașului Momson. Ce crezi că s-a putut întîmpla acolo?

Herbert-sau-Harold privi plicticos fotografia. Un simplu orașel cu cîteva magazine și cîteva case. Unele dintre ele erau chiar în pragul prăbușirii, probabil apăsate de cantitatea mare de zăpadă din timpul iernii. Putea fi oricare orașel din țară. Dacă treceai cu mașina prin vreunul, după ora opt seara cînd trăgeau obloanele magazinelor, nici nu-ți puteai da seama dacă este pe acolo cineva în viață. Cu siguranță că bătrînul s-a sclerosat. Herbert-sau-Harold se duse cu gîndul la o mătușă de a lui care, în ultimii doi ani ai vieții, devenise convinsă că propria-i fiică îi ucisese papagalul și acum i-l dădea de mâncare în formă de friptură, la cuptor. Bătrînii căpătau idei din astea, ciudate și fixe.

— Foarte interesant, spuse, ridicîndu-și ochii. Însă nu cred... domnule Burke? Domnule Burke, vă simțiți rău? Sînteți... soră! Hei, soră!

Ochii lui Matt căpătaseră o privire sticloasă și fixă. Cu o mîină apucase cearșaful de pe pat. Cu cealaltă își apăsă pieptul. Chipul i se albise și pulsul i se vedea zbuciumîndu-se în mijlocul frunții.

Prea curînd, gîndi. Nu, prea curînd...

Durerea, izbindu-l în valuri uriașe, purtîndu-l cu ea în străfundurile întunericului. Vag, se gîndi: *Ai grijă de ultima treaptă, e o cursă.*

Și apoi, prăbușirea.

Herbert-sau-Harold ieși în goană din cameră, răsturnîndu-și scaunul și împrăștiind cărțile pe jos. Sora venea deja, aproape alergînd, la rînduî ei.

— E domnul Burke, îi spuse Herbert-sau-Harold, care încă mai ținea în mîină cartea, cu degetul arătător introdus între paginile cu fotografiile orașului Momson, Vermont.

Sora dădu scurt din cap și intră în cameră. Matt zăcea în pat, cu capul pe jumătate în afara acestuia, cu ochii închiși.

— E...? Întrebă eu timiditate Herbert-sau-Harold. Întrebarea era completă.

— Da, așa cred, răspunse sora, în timp ce apăsă butonul care chema echipa de reanimare. Va trebui să plecați acum.

Era din nou calmă, acum că totul reintrase în normal și avu timp să regrete că își lăsase prînzul mîncat doar pe jumătate.

— Însă nu există nici o sală de biliard în Lot, spuse Mark. Cea mai apropiată e în Gates Falls. Să se fi dus pînă acolo?

— Nu, zise Jimmy. Sînt sigur că nu a făcut asta. Însă există oameni care au acasă mese de biliard.

— Da, știu.

— Și mai este încă altceva, se încruntă Jimmy. Aproape că îmi vine în minte.

Se lăsă pe spate, închise ochii și și-i acoperi cu mâinile. Mai era ceva, și în minte asocia acest ceva cu plasticul. De ce cu plasticul? Existau jucării din plastic și ustensile din plastic pentru picnicuri și folii groase din plastic cu care-ți acoperi barca pe timpul iernii...

Și, fără veste, în minte i se formă imaginea unei mese de biliard acoperită cu o folie groasă din plastic, imagine completată cu o voce care spunea: *Chiar că ar trebui să o vînd înainte să-i putrezească pîsla - Ed Craig zice că s-ar putea să putrezească - însă a fost a lui Ralph...*

Deschise ochii:

— Știu unde este, spuse. Știu unde e Barlow. E în subsolul pensiunii Evei Miller.

Și așa era; știa ca este adevărat. Mintea lui știa cu certitudine asta.

Ochii lui Mark străluciră.

— Hai să-l prindem.

— Așteaptă.

Se duse la telefon, găsi în carte numărul Evei Miller și îl formă iute. Sună fără ca cineva să răspundă. Zece triluri, unsprezece, o duzină. Puse receptorul la loc în furcă. Era înspăimîntat. Eva avea cel puțin zece chiriași, iar mulți dintre ei erau oameni în vîrstă, pensionari. Întotdeauna era cineva acasă, întotdeauna pînă acum.

Se uită la ceas. Era trei și un sfert și timpul se grăbea, se grăbea.

— Să mergem, spuse.

— Și Ben?

Jimmy răspunse posomorit:

— Nu putem să-l sunăm. Linia telefonică e tăiată la tine acasă. Dacă mergem acum direct la pensiunea Evei și se dovedește că nu am dreptate, ne mai rămîne suficientă lumină. Dacă am dreptate, ne întoarcem și îl luăm pe Ben și oprim odată pentru totdeauna ceasul ăsta blestemat.

— Lasă-mă doar să-mi pun cămașa, spuse Mark și fugi pe coridor înspre baie.

41

Citroenul lui Ben se afla în micuța parcare a pensiunii, tencuit acum cu frunzele ude ale ulmilor care înconjurau peticul de teren acoperit cu pietriș. Vîntul se întetise, însă ploaia încetase. Firma pe care scria „Pensiunea Evei” se legăna și scheuna în după-amiaza cenușie. Casa părea învăluită într-o liniște sinistră, ca și cum ar fi așteptat ceva și Jimmy făcu o conexiune mentală care îl îngrozi. Semăna perfect cu casa lui Marsten. Se întrebă dacă exista cineva care să se fi sinucis aici. Eva ar fi trebuit să știe, însă nu credea că Eva ar mai fi avut chef de vorbă... nici acum, nici niciodată.

— Ar fi o ascunzătoare perfectă, spuse cu voce tare. Să îți iei o cameră în pensiunea din oraș și apoi să te înconjori cu proprii tăi copii.

— Ești sigur că nu ar trebui să-l chemăm pe Ben?

— Mai tîrziu. Haide.

Coborîră din mașină și se îndreptară spre terasă. Vîntul îi trăgea de haine, le zburlea părul. Erau trase toate obloanele și casa părea amenințătoare.

— Simți? întrebă Jimmy.

— Da. E mai puternic ca oricînd.

— Te simți în stare?

— Da, spuse hotărît Mark. Dar tu?

— Sper, pentru Dumnezeu, că sînt și eu în stare, răspunse Jimmy.

Urcară treptele terasei și Jimmy încercă ușa. Nu era încuiată. Cînd pătrunseră în bucătăria uriașă a Evei Miller, pe care chiriașii erau obligați să o țină curată, duhoarea îi izbi necrutătoare pe amîndoi, ca răsuflarea unei gropi deschise cu gunoi - și totuși uscată, ca trecută prin negura vremurilor.

Jimmy își aminti discuția avută cu Eva - trecuseră aproape patru ani de atunci, imediat după ce începuse să practice medicina. Eva venise la el să-și facă un control. Ani de zile fusese pacienta tatălui său și cînd Jimmy îi luase locul, păstrînd același cabinet din Cumberland, ea venise la consultație fără urmă de stînjeneală. Au vorbit despre Ralph, mort atunci de mai bine de doisprezece ani, și ea îi spusese că stafia lui Ralph se afla în casă cu ea - din cînd în cînd dădea peste cîte un obiect nou de al lui și uitat pe moment, fie în pod, fie în cîte vreun sertar. Și, desigur, mai era și masa de biliard din pivniță. A spus că ar trebui să scape de ea; ocupa un loc pe care l-ar fi putut folosi la altceva. Însă a fost a lui Ralph, și nu se putea hotărî să dea un anunț în ziarul local sau la programul de radio „Yankee Trader”.

Acum traversau bucătăria, îndreptîndu-se către ușa de la pivniță și Jimmy o deschise. Mirosul greu era și mai puternic, copleșitor. Bîjbîi pe perete după întrerupător, însă lumina nu se aprinse. Desigur că

a avut grijă să întrerupă curentul.

— Caută pe aici, îi spuse lui Mark. Trebuie să fie pe undeva o lanternă sau niște luminări.

Mark începu să cotoacă prin bucătărie, deschizând sertare și căutând prin ele. Observă că rastelul cu cuțite de bucătărie de deasupra chiuvetei era gol, însă atunci nu dădu acestui fapt nici o importanță. Inima îi bătea într-un ritm dureros de încet, ca o tobă înfășurată în cîrpe. Își dădu seama că acum se afla la capătul cel zdrențuit și depărtat al rezistenței sale, la limita ei exterioară. Minte-i parcă nu mai putea să gîndească, ci doar reacționa la stimuli. În permanență i se părea că vede cu coada ochiului mișcări și umbre și-și întorcea repede capul să se uite și nu vedea nimic. Un veteran de război ar fi fost în stare să recunoască simptomele care anunțau declanșarea nevrozei de luptă.

Se duse pe coridor și căută prin scrinul de acolo. În al treilea sertar descoperi o lanternă mare cu patru baterii. O luă cu el în bucătărie:

— Uite-o, Ji...

Se auzi un huruit, urmat de o bufnitură greoaie.

Ușa de la pivniță era deschisă.

Și începură urletele.

42

Cînd Mark se înapoie în bucătăria din pensiunea Evei, era ora cinci fără douăzeci. Avea ochii duși în fundul capului și tricoul era mînjit cu sînge. Chipul îi era împietrit.

Brusc începu să țipe.

Sunetul se năpusti vijelios din abdomen, în sus, prin tunelul întunecat al gîtului și ieși afară prin maxilarele căscate. Țipă pînă cînd simți cum o parte din demență începe să-i părăsească creierul. Țipă pînă cînd gîtul i se contractă și o durere îngrozitoare i se înfipse în corzile vocale, ca o așcnie de os. Și chiar și atunci cînd își exteriorizase, pe cît putuse, toată spaima, toată groaza, toată furia, toată dezamăgirea, tensiunea aceea înfiorătoare rămase, năvălind în valuri pe treptele pivniței -cunoașterea faptului că Barlow se afla pe undeva pe acolo - și acum se făcuse aproape întuneric.

Ieși pe terasă și trase spasmodic aerul rece și vîntos în piept. Ben. Trebuia să-l găsească pe Ben. Însă un soi de letargie ciudată parcă îi împachetase picioarele în plumb. Ce rost avea? Barlow va cîștiga pînă la urmă. Au fost nebuni să creadă că i se pot împotrivi. Și acum și Jimmy a plătit prețul acestei nebulii, ca Susan și ca Părintele.

Simți că se transformă într-o statuie de piatră și metal. *Nu. Nu. Nu.*

Coborî treptele cu picioare tremurînde și se urcă în Buickul lui Jimmy. Cheile erau în contact.

Găsește-l pe Ben. Mai încearcă o dată.

Avea picioarele prea scurte și nu ajungea la pedale. Își aranja scaunul și răsuci cheia. Motorul prinse viață. Fixă maneta de *viteză* și apăsă pedala de accelerație. Mașina făcu un salt înainte. Tnnti cu putere piciorul pe pedala de frînă și fu azvîrlit în volan. Sună și claxona.

Nu pot să conduc!

Și în urechi parcă începu a-i răsună vocea logică și pedantă a tatăfui său, care îi spunea: Trebuie să ai multă grijă cînd înveți să conduci o mașină, Mark. Mașina este singurul mijloc de transport care încă nu a fost reglementat prin legi federale. Ca rezultat, toți cei care fac asta sînt amatori. Mulți din acești amatori au tendințe sinucigașe. Prin urmare, trebuie să dai dovadă de *extremă* prudență. Trebuie să folosești pedala de accelerație de parcă între ea și talpa ta s-ar afla un ou crud. Cînd conduci o mașină cu transmisie automată, așa ca a noastră, nu trebuie să-ti folosești deloc piciorul stîng. Numai cel drept; prima pedală e frîna, a doua accelerația.

Luă piciorul de pe frînă și mașina se tîrî, ieșind din parcare. Se tampona la bordură și o opri cu o smucitură. Parbrizul se aburise, îl frecă cu mîneca și nu reuși decît să-l mînjească mai tare.

— Să-l fut, mormăi el.

Porni din nou, cu mașina care se cutremura și zvîcnea din toate încheieturile și reuși să facă o întoarcere în formă de U, tremurătoare, ca de șofer beat, trecînd în acest timp peste bordură și porni pe drumul spre casa lui. Trebuia să-și lungească gîtul ca să poată vedea ceva peste volan. Bîjbîi cu mîna stîngă și dădu drumul la radio. Îl lăsă să cînte tare. Plîngea.

43

Ben mergea de-a lungul străzii înspre oraș cînd Buickul de culoarea bronzului al lui Jimmy îi apărură în față, deplasîndu-se în smucituri și spasme, dintr-o parte în cealaltă a drumului, ca un om beat. Îi făcu un semn și mașina trase pe dreapta, își izbi roata stîngă din față de bordură și se opri.

Pierduse noțiunea timpului cînd făcea țărushi și, atunci cînd s-a uitat la ceas, a descoperit cu

uimire că se făcuse deja patru și zece. A oprit atunci strungul, a luat doi țărui pe care și i-a vînt în curea și a urcat în casă, la telefon. A pus mîna pe receptor și și-a adus instantaneu aminte că nu funcționa.

Îngrijorat de-a binelea acum, alergă afară și controla ambele mașini, a lui Callahan și a lui Petrie. Nici una nu avea cheile în contact. Putea să se întoarcă să caute în buzunarele lui Henry Petrie, însă chiar gîndul la așa ceva era prea mult pentru el. A pornit atunci cu pas grăbit către oraș, cercetînd cu privirea împrejurimile după Buickul lui Jimmy. Se gîndea să se ducă direct la școala de pe strada Brock, cînd mașina lui Jimmy se ivi înaintea lui.

Se repezi la portiera din dreptul șoferului și văzu că în spatele volanului se afla Mark Petrie... și era singur. Acesta se uita ca paralizat la Ben. Buzele i se mișcă, însă nu se auzi nici un sunet.

— Ce s-a întîmplat? Unde-i Jimmy?

— Jimmy e mort, spuse Mark cu limba amorțită parcă. Barlow ne-a luat-o iarăși înainte. E pe undeva în subsolul pensiunii doamnei Miller. Și Jimmy e acolo. Am coborît să-l ajut și n-am mai putut să ies. Pînă la urmă am găsit o scîndură și m-am cățărat pe ea, dar la început m-am gîndit că o să rămîn blocat acolo jos... pînă la a-a-apus...

— Ce s-a întîmplat? Ce tot spui?

— Jimmy a înțeles de unde e chestia aia cu creta albastră, pricepi? Cînd eram la casele din Bend. Cretă albastră. Mese de biliard. În pivnița doamnei Miller e o masă de biliard, a fost a soțului ei. Jimmy a sunat acolo da' n-a răspuns nimeni, așa că ne-am dus să vedem ce e.

Ochii ridicați către Ben erau uscați.

— Mi-a spus să caut o lanternă pentru că întrerupătorul din pivniță era stricat, ca la Casa lui Marsten. Așa că am început să caut. Am... am observat că nu mai era nici un cuțit în suportul de deasupra chiuvelei, da' n-am dat importanță. Așa că într-un fel eu l-am omorît. Eu am facut-o. E vina mea, numai vina mea, numai...

Ben îl scutură; două palme energice:

— Încetează, Mark. Încetează!

Mark își puse mîinile la gură, de parcă ar fi vrut să prindă bîlbîiala isterică înainte ca aceasta să se reverse în afară. Cu ochi uriași se uită fix la Ben pe deasupra mîinilor.

În cele din urmă continuă:

— Am găsit o lanternă în scrinul de pe hol, înțelegi. Și atunci a căzut Jimmy și a început să țipe. El... și eu aș fi căzut, însă el m-a avertizat. Ultimele lui vorbe au fost: *Atenție, Mark*.

— Ce era? vru să știe Ben.

— Barlow și ceilalți au scos treptele; vocea lui Mark era fără viață, apatică. Au tăiat treptele cu fierăstrăul, începînd după a doua din vîrf. Au lăsat ceva mai mult din balustradă, ca să arate... ca să arate...

Scutură din cap:

— Pe întuneric, lui Jimmy i s-a părut că sunt la locul lor. Înțelegi?

— Da, spuse Ben. Înțelegea. I se făcuse rău.

— Și cuțitele?

— Fixate pe pardoseala de jos, șopti Mark. *Ei* au trecut lamele prin bucățile alea de placaj subțire și apoi au scos mînerul ca să poată să le pună pe dușumea, cu vîrfurile... cu vîrfurile...

— Oh, spuse disperat Ben. Oh, Cristoase.

Întinse mîinile și îl cuprinse pe Mark de umeri.

— Mark, ești sigur că e mort?

— Da, Era... era., le avea împlîntate în aproape zece locuri. Sîngele...

Ben se uită la ceas. Era cinci fără zece. Din nou avu sentimentul că este încolțit, că timpul se scurge prea repede.

— Ce facem acum? întrebă indiferent Mark.

— Mergem în oraș. Vorbim cu Matt la telefon și după aia stăm de vorbă și cu Parkins Gillespie. O să-l terminăm pe Barlow înainte de căderea nopții. Trebuie.

Surîsul lui Mark era lugubru.

— Și Jimmy a spus asta. A spus că o să-i oprim ceasul. Însă ne învinge mereu. Probabil că au încercat și oameni mai destoinici decît noi să-l înfrîngă.

Ben îl privi pe băiat și se pregăti să facă un lucru urît.

— Vorbești de parcă ți-ar fi frică, spuse.

— Îmi este frică, zise Mark, fără să apuce momeala. Ție nu ți-e?

— Îmi este frică, răspunse Ben, dar sînt și foarte furios. Am pierdut fata la care țineam al naibi de mult. Cred că o iubeam. Amîndoi l-am pierdut pe Jimmy. Tu ți-ai pierdut tatăl și mama. Sînt întinși în camera de zi și acoperiți cu cuvertura de pe canapea.

Se forță să rostească vorbele cele mai crude:

— Vrei să mergi înapoi și să-i vezi?

Mark tresări și se îndepărtă de el. Chipul îi era îndurerat și șocat

— Vreau să vii cu mine, spuse Ben pe un ton mai blînd. Simțea în stomac germenii dezgustului de sine. Parcă era un antrenor înaintea marelui meci.

— Nu-mi pasă cine a mai încercat să îl oprească înainte. Nu-mi pasă nici dacă Attila Hunul s-a jucat cu el și a pierdut. Am de gînd să îmi încerc norocul. Vreau să vii cu mine. Am nevoie de tine.

Și acesta era adevărul, purul adevăr.

— Bine, spuse Mark.

Își coborî privirea și mîinile se găsiră una pe cealaltă și degetele lor se împletiră într-o pantomimă a deznădejdiei.

— Ține-te tare, zise Ben.

Mark îl privi disperat.

— Încerc, spuse.

44

Stația de benzină a lui Sonny de la capătul lui Jointer Avenue era deschisă și însuși Sonny James (care își exploata numele cu rezonanțe de muzică country cu un afiș colorat uriaș în vitrină, lîngă o piramidă de canistre cu ulei de motor) ieși să-i servească. Era un omuleț ca un pitic, al cărui păr rar era în permanență tuns soldățește, descoperindu-i pielea trandafirie a capului.

— Hei, domnu' Mears, ce mai faci? Unde ți-e Citroenu'?

— E pe jantă, Sonny. Unde e Pete?

Pete Cook era ajutorul cu jumătate de normă al lui Sonny și locuia în oraș. Sonny nu.

— Nu s-a arătat azi. Nu contează. N-a prea fost treabă. Parcă orașu-i mort de-a binelea.

Ben simți cum hohote de rîs întunecate și isterice i se învălmășesc în stomac. Amenințau să-i explodeze pe gură într-un val uriaș și rînced.

— Vrei să-mi faci plinul? reuși să articuleze. Vreau să dau un telefon.

— Sigur. Salut, puștiule. N-ai școală azi?

— Sînt în excursie cu domnul Mears, spuse Mark. Mi-a curs sînge din nas.

— Pe Dumnezeu meu că așa și arăți, copile. Și frate-miu pățea chestii d-astea. Asta-i semn de tensiune mare, băiete. Trebuie să te îngrijești.

Se duse cu pași mari în spatele mașinii și deșurubă capacul de la rezervor

Ben intră în clădire și formă numărul spitalului la telefonul public de lîngă raftul cu hărți regionale.

— Spitalul Cumberland. Unde doriți?

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Burke, vă rog. Camera 402.

Vocea de la capătul celălalt șovăi într-un mod foarte puțin caracteristic și Ben tocmai se pregătea să întrebe dacă nu cumva fusese schimbată camera, cînd vocea reveni:

— Cine este la telefon, vă rog?

— Benjamin Mears.

Brusc, posibilitatea morții lui Matt se profila amenințătoare în mintea lui, ca o umbră nesfîrșită. Asta să fie? Sigur că nu - ar fi fost prea mult.

— Se simte bine?

— Sînteți rudă?

— Nu, prieten apropiat. Nu a...

— Domnul Burke a murit la ora 3,07 în această după-amiază, domnule Mears. Dacă vreți să așteptați puțin, voi verifica dacă domnul Cody s-a întors. Poate că dînsul ar putea...

Vocea continuă, însă Ben încetase să o mai audă, deși încă mai ținea receptorul lipit de ureche. Conștientiza dintr-o dată cît de mult se bazase pe Matt să-i ajute să treacă cu bine prin cît mai rămăsese din după-amiaza aceea de coșmar. Simți că i se face rău. Matt murise. Infarct congestiv. Cauze naturale. Era ca și cînd Dumnezeu însuși își întoarse fața de la ei.

N-am mai rămas acum decît Mark și cu mine.

Susan, Jimmy, Părintele Callahan, Matt. Toți s-au dus.

Panica îl strînse în brațe de oțel și, fără zgomot, se luă la trîntă cu ea.

Puse receptorul la loc în furcă fără să se gîndească ce face, ghilotinînd o întrebare pe jumătate pusă.

Se înapoie afară. Era cinci și zece. În partea de apus se destrămau norii.

— Face trei dolari în cap, îl anunță vesel Sonny. Asta-i mașina lu' doctor Cody, nu? I-am văzut plăcuța cu „Doctor în Medicină” și asta mi-aduce mereu aminte de un film pe care l-am văzut cu o bandă de escroci și unu,' din ei fura mereu mașini cu plăcuțe pe care scria „Doctor în Medicină” pen' că...

Ben îi dădu trei bancnote de cîte un dolar.

— Trebuie s-o șterg, Sonny. Îmi pare rău. Am un necaz. Fața lui Sonny se încreți posomorită:
 — Măi, să fie, îmi pare rău, domnu' Mears. Vești proaste de la editorul matale?
 — Cred că poți să zici și așa.
 Se urcă la volan, închise portiera, părăsi benzinăria, lăsându-l pe Sonny să privească lung în urma lor, un pitic îmbrăcat într-o manta galbenă din cauciuc.
 — A murit Matt, nu-i așa? Întrebă Mark urmărindu-l atent.
 — Da. Infarct. Cum ți-ai dat seama?
 — Fata. Ti-am văzut fața.
 Era 5,15.

45

Parkins Gillespie stătea pe mica terasă acoperită a Primăriei, fumînd un Pall Mall și privind cerul la apus. Fără prea multa trageră de inimă, își îndreptă atenția asupra lui Ben Mears și Mark Petrie. Chipul îi era trist și îmbătrînit, aidoma paharelor pentru apă din bodegile ieftine.

— Ce mai faci, șerifule? îl întrebă Ben.
 — Acceptabil, recunosc Parkins. Își examina o piele crescută pe arcu bătorit de piele de lîngă unghia degetului mare de la mîină.
 — V-am tot văzut fițiindu-vă cu mașina. Parcă și pustiu' a condus singur de pe strada Railroad ultima oară. Așa e?
 — Da, spuse Mark.
 — Aproape că te-ai bușit. Tipu' care mergea în partea ailaltă a trecut la un fir de păr de curbă de tine, nu?
 — Șerifule, zise Ben, vrem să-ți povestim ce se întîmplă aici. Parkins Gillespie scuipă chiștocul țigării fără să-și ia mîinile de pe balustrada micuței terase acoperite. Spuse, fără să se uite la ei:
 — Nu vreau să aud.
 — Îl privi cu gurile căscate.
 — Nolly n-a apărut azi, spuse Parkins, pe același ton calm, de conversație. Și cumva, nu cred că o să mai apară. A dat telefon azi-noapt'e tîrziu și a zis că a văzut mașina lui Homer McCaslin pe Deep Cut Roa'd - cred că a zis pe Deep Cut. De atunci n-a mai sunat.
 — Încet și trist, ca un om resemnat să se scufunde în ape adînci, căută în buzunarul de la cămașă și scoase alt Pall Mall. Îl răsuci gînditor între degetul mare și arătător.
 — Tîmpeniile astea or să mă omoare, spuse.
 Ben încercă din nou:
 — Cel care a luat Casa lui Marsten, Gillespie. Îl cheamă Barlow. Se află chiar acum în subsolul pensiunii Evei Miller.
 — Asa zici? spuse Parkins fără să se arate surprins în mod deosebit. Vampir, nu? Ca în cărțile cu benzi desenate de acum vreo douăj' de ani.
 Ben nu mai spuse nimic. Se simțea tot mai mult ca un om pierdut într-un coșmar uriaș și zdrobitor, unde limbile ceasului alergau înainte, la nesfîrșit, nevăzute, însă chiar aproape de suprafața evenimentelor.
 — Plec din oraș, îi anunță Parkins. Bagajele sînt pe bancheta din spate a mașinii. Mi-am lăsat pe raft arma și insigna. M-am săturat să împart dreptatea. Mă duc s-o văd pe soră-mea în Kitterly, dom'ne, asta am de gînd să fac. Mă gîndesc că-i destul de departe ca să fiu în siguranță.
 Ca de departe, Ben se auzi spunînd:
 — Ticălos fără coaie. Căcat laș ce ești. Orașul e încă viu și tu dai bir cu fugiții.
 — Nu-i viu, zise Parkins, aprinzîndu-și țigara cu un chibrit mare, de bucătărie. De asta a venit el. E mort, ca și el. E mort de vreo douăzeci de ani, poate de mai mult. Întreaga țară e pe moarte. Am fost cu Nolly la film în Falmouth, înainte să închidă cinematograful în aer liber, cam acu' vreo două săptămîni. Am văzut mai multe omoruri și sînge în primul western decît am văzut în cei doi ani de război în Coreea. Puștii mîncău floricele de porumb și-i aclamau pe ăia de pe ecran.
 Făcu un gest vag înspre orașul care acum părea aurit de ultimele raze ale soarelui la apus, aidoma unei localități de vis.
 — Probabil că le place să fie vampiri. Da' mie nu; Nolly o să vină după mine la noapte. Îmi iau valea.
 Ben îl privi neajutorat.
 — Și voi doi tre' să vă urcați în mașina aia și s-o ștergeți de-aici, spuse Parkins. Orașul va continua și fără noi... o vreme. După aia nu mai contează;
 Da, gîndi Ben. *De ce n-am face asta?*

Glasul rațiunii se auzi în cuvintele lui Mark, care vorbi pentru amândoi:

— Pentru că e rău, domnule. E cu adevărat rău. Asta e tot.

— Așa zici? spuse Parkins. Dădu din cap și pufăi din Pall Mall. În regulă, atunci.

Își ridică privirea înspre Liceul Central.

— Cam pișecioasă frecvență a elevilor din Lot astăzi. Autobuzele întârzie, copiii sînt bolnavi acasă, de la cancelarie dau telefoane acasă și nu răspunde nimeni.. Responsabilul cu prezența m-a sunat și am încercat să-l calmez un pic. E un tip mărunțel și chel care crede că le știe pe toate. Oricum, profesorii sînt aici. Majoritatea nu locuiesc în oraș. Pot să țină ore unul cu altul.

Cu gîndul la Matt, Ben zise:

— Nu toți sînt din afara orașului.

— Nu contează, spuse Parkins. Ochii i se opriră pe țărșii pe care Ben îi ținea în curea. Ai de gînd să i-o tragi tipului ăla cu unul din ăștia?

— Da.

— Îți dau și carabina mea, dacă vrei. Pușca asta a fost ideea lu' Nolly. Lu' Nolly îi plăcea să se plimbe înarmat, da, dom'ne, tare-i mai plăcea. Și n-avem nici măcar o bancă în oraș ca să poată spera că cineva o s-o jefuiască. Da' o să devină un vampir bun, o dată ce înțelege ce trebuie să facă.

Mark îl privea cu groază crescîndă și Ben înțelese că trebuie să îl ia de acolo. Asta era cel mai rău.

— Haidem, îi spuse. E terminat.

— Cred că ai dreptate, zise Parkins. Ochii lui albaștri, înconjurați de o rețea deasă de riduri cercetau orașul. Pe bune că-i tăcut. Am văzut-o pe Mabel Werts cum trăgea cu ochiul prin binoclu, însă eu zic că nu prea are la ce să tragă cu ochiul acum. E posibil însă să fie mai multă activitate la noapte.

46

La ora șase fără zece opriră mașina în fața bisericii St. Andrew. Umbrele tot mai lungi porneau dinspre biserică peste stradă către presbiteriu, învăluindu-l în profetia lor funestă. Ben răsturnă geanta lui Jimmy, aflată pe bancheta din spate, găsi în ea eîteva flacoane al căror conținut îl vărsă pe fereastră, păstrînd însă flacoanele.

— Ce faci?

— O să le umplem cu apă sfințită, spuse Ben. Haide.

Traversară aleea care ducea la biserică și urcară treptele. Cînd vru să deschidă ușa din mijloc, Mark se opri și îl făcu atent:

— Uită-te la asta.

Clanța era înnegrită și ușa deformată ca și cînd prin ea ar fi trecut curent de mare tensiune.

— Îți spune ceva chestia asta? întrebă Ben.

— Nu. Nu, dar... Mark scutură capul de parcă ar fi dorit să alunge un gînd încă neformat.

Deschise ușa și intrară. Biserica era răcoroasă și cenușie și plină cu tăcerea aceea nesfîrșită și sugestivă pe care o au în comun toate altarele credinței, fie ea albă sau neagră.

Naosul despărțea două rînduri de strane și în fața lui se aflau doi îngeri din ipsos ținînd la piept vasele cu apă sfințită. Chipurile calme, cu trăsături de o înțelepciune duioasă, le erau ușor aplecate, ca și cînd ar fi vrut să-și surprindă imaginea reflectată în apa lină.

Ben puse flacoanele în buzunar.

— Spală-ți mîinile și fața, spuse.

Mark îl privi tulburat:

— Dar ăsta-i sac-sacri...

— Sacrilegiu? Nu și de data aceasta. Fă cum îți spun.

fși umplură palmele făcute căuș cu apa limpede și și-o aruncară pe față, așa cum cineva, abia trezit dintr-un somn adînc se stropește cu apă rece pe ochi ca să-i oblige să vadă lumea reală.

Ben scoase primul flacon și tocmai îl umplea, cînd auziră o voce stridentă:

— Alo! I-auziți! Ce faceți acolo?

Ben se întoarse. Era Rhoda Curless, menajera Părintelui Callahan, care stătuse pînă atunci în prima strană, răsucind cu disperare un șirag cu mătănii în mîini. Purta o rochie neagră și căptușeala îi atîrna de sub tiv. Părul îi era în neorînduială; își trecuse degetele neliniștite prin el de nenumărate ori.

— Unde e părintele? Ce faceți?

Vocea îi era ascuțită și șuierătoare, învecinîndu-se cu isteria.

— Cine sînteți? o întrebă Ben.

— Doamna Curless. Sînt menajera Părintelui Callahan. Unde e Părintele? Ce faceți?

Mîinile ei începură să se războiască una cu cealaltă.

— Părintele Callahan a plecat, spuse Ben cu toată blîndețea de care mai era în stare.

— Oh.

Închise ochii.

— Voia să oprească ceea ce îndurerează acest oraș?

— Da, spuse Ben.

— Știam, zise. N-a trebuit să întreb. Este un om al bisericii bun și puternic. Mereu au existat oameni care să spună că nu va fi niciodată în stare să ia locul Părintelui Bergeron, însă i l-a luat, și pe bună dreptate. S-a dovedit că Părintele Bergeron nu s-a putut ridica la înălțimea Părintelui Callahan.

Deschise larg ochii și îi privi. O lacrimă izvorî din ochiul ei sting și se rostogoli pe obraz la vale.

— Nu-i așa că nu se va mai întoarce?

— Nu știu, răspunse Ben.

— Bîrfeau pe seama obiceiului lui de a bea, spuse ea mai departe, de parcă nu l-ar fi auzit. Însă a existat vreodată vreun bun preot irlandez căruia să nu-i placă băutura? Nu era un papă-lapte din ăia care să transforme biserica în tripou și nici într-o doică care să-i șteargă la nas pe cei mai slabi de înger. A fost mult mai mult!

Vocea i se ridică înspre tavanul boltit într-un strigăt răgușit, aproape provocator:

— A fost un preot *adevărat*, nu doar un funcționaraș al bisericii!

Deloc surprinși, Mark și Ben o ascultau în liniște. Nimic nu îi mai putea mira în această zi mai îngrozitoare ca orice coșmar; nici măcar nu mai aveau puterea să o facă. Nu se mai considerau oameni de acțiune sau răzbunători sau mîntuitori; ziua îi înghițise. Disperați, nu făceau altceva decît să încerce să trăiască.

— Era în putere ultima oară cînd l-ați văzut? vru ea să știe cercetîndu-i atentă.

Lacrimile amplificau privirea-i sfredelitoare, lipsită de orice dorință de compromis.

— Da, spuse Mark, amintindu-și-l pe Callahan în bucătăria mamei sale, cu crucea ridicată deasupra capului.

— Și acum aveți de gînd să-i duceți treaba la bun sfîrșit?

— Da, spuse din nou Mark.

— Atunci faceți ce trebuie să faceți, îi repezi ea. Ce mai așteptați?

Și se îndepărtă pe coridorul dintre strane, îmbrăcată în rochia ei cea neagră, bocitoare solitară la înmormîntarea care nu avusese loc acolo.

47

Din nou la Pensiunea Evei - pentru cea din urmă oară. Era șase și zece. Soarele ajunsese deasupra pinilor dinspre apus, aruncînd priviri însîngerate printre norii destrămați.

Ben parcă mașina în fața casei și se uită curios în sus la camera lui. Jaluzelele nu erau trase și se vedea mașina de scris de strajă pe masă, și, alături, manuscrisul său cu globul-de sticlă deasupra. Era ciudat că putea vedea toate acestea de aici, de jos, că le putea vedea limpede, de parcă lumea ar mai fi fost încă normală, echilibrată și ordonată.

Lăsă ochii să-i hoinărească înspre terasa din spate. Balansoarele în care schimbaseră primul sărut cu Susan stăteau unul lîngă celălalt, neschimbate. Ușa prin care se intra în bucătărie era deschisă, așa cum o lăsase Mark.

— Nu pot, murmură Mark. Pur și simplu nu pot.

Ochii îi erau uriași și albi. Își ridicase genunchii la piept și se făcuse mic pe scaunul mașinii.

— Trebuie să mergem împreună, spuse Ben. Întinse două flacoane cu apă sfințită. Mark le refuză îngrozit, ca și cînd dacă le-ar fi acceptat, ar fi însemnat să permită otrăvii să-i pătrundă sub piele.

— Haide, spuse Ben. Nu îi mai rămăsese nici un argument. Haide. Haide.

— Nu.

— Mark?

— Nu!

— Mark, am nevoie de tine. Tu și cu mine, atîția am mai rămas.

— Am făcut destul! țipă Mark. Nu mai pot! *Nu înțelegi că nu pot să mă uit la ei?*

— Mark, trebuie s-o facem amîndoi. Nu știi asta? Mark luă flacoanele și le strînse încet la piept.

— O, Doamne, murmură. O, Doamne Dumnezeule.

Se uită la Ben și dădu afirmativ din cap cu o mișcare spasmodică, chinuită.

— Bine, spuse.

— Unde e ciocanul? întrebă Ben cînd coborau din mașină.

— La Jimmy.

— În regulă.

Urcară treptele terasei în vîntul care se întetea. Soarele arunca priviri furioase, roșii, printre nori, vopsind totul în jur în culoarea sîngelui. Înăuntru, în bucătărie, duhoarea morții era palpabilă și umedă, apăsîndu-le pieptul cu greutate de granit. Ușa de la pivniță era deschisă.

— Mi-e atât de frică, se cutremură Mark.

— Așa și trebuie. Unde e lanterna?

— În pivniță. Am lăsat-o acolo când...

— Bine.

Se opri în fața ușii. Așa cum spusese Mark, în lumina amurgului treptele păreau a fi la locul lor.

— Urmează-mă, zise Ben.

46

Liniștit, Ben gândi: *Mă duc la moarte.*

Gîndul îi apărură în minte în mod firesc, neînsoțit de teamă sau regrete. Emoțiile care-i răscoliseră sufletul se pierduseră în atmosfera nefastă care copleșise acel loc. În timp ce aluneca și își țîra picioarele încercînd să găsească locuri de sprijin pînă la scîndura pe care o proptise Mark de perete, Ben nu simțea decît un calm glacial, anormal. Observă că mîinile îi strălucesc, de parcă ar fi fost îmbrăcate în spirite de mănuși. Și asta nu l-a surprins.

Fie acesta sfîrșitul aparențelor. Singurul împărat este împăratul înghețatei. Cine a spus asta? Mart? Matt murise. Susan murise. Miranda murise. Și Wallace Stevens murise. *Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș uita acolo.* Însă se uitase. Așa trebuie să arăți când se termina totul. Ca ceva strivit și sfărîmat, ceva umplut cu lichide de diferite culori. Nu era chiar atât de rău. Nu chiar atât de rău ca moartea *lui*. Jimmy avusese pistolul lui McCaslin; probabil că era în buzunarul de la haină. Il va lua, și dacă se va lăsa întinericul înainte să ajungă la Barlow... Întîi băiatul și apoi el. Nu era nemaipomenit, dar era, oricum, mai bine decît moartea *lui*.

Sări pe pardoseala pivniței și îl ajută și pe Mark să coboare. Ochii băiatului clipiră înspre obiectul întunecat, ghemuit pe dușumea și apoi priviră în altă parte.

— Nu pot să mă uit, spuse răgușit.

— Nu-i nimic.

Mark se întoarse cu spatele și Ben îngenunche. Îndepărtă cîteva bucăți criminale de placaj, prin care lamele cuțitelor sticleau ca dinții de balaur. Apoi, cu blîndețe, îl întoarse pe Jimmy cu fața în sus.

Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș uita.

— O, Jimmy, încercă să rostească, însă vorbele se sparseră și-i însîngerară gîtul. Îl ridică ușor pe Jimmy cu brațul stîng, iar cu mîna dreaptă începu să scoată din el cuțitele lui Barlow. Erau șase și Jimmy sîngerase foarte mult.

Pe raftul din colț era un maldăr de draperii frumos împăturite. Le luă și le întinse peste trupul lui Jimmy după ce luase arma și lanterna și ciocanul.

Se ridică și încercă lanterna. Geamul se crăpase, însă becul mai funcționa încă. Lumină pivnița. Nimic. Lumina sub masa de biliard. Gol. Nimic nici în spatele caloriferului. Rafturi cu conserve și un rastel cu unelte lîngă perete. Treptele amputate, împinse în colțul cel mai îndepărtat, ca să nu poală fi văzute din bucătărie. Semănau cu un eșafod care nu ducea nicăieri.

— Unde e? mormăi Ben. Se uită la ceas și limbile acestuia indicau 6,23. Când apunea soarele? Nu-și amintea. Cu siguranță că nu mai tîrziu de 6,55. Asta le lăsa doar o jumătate de oră.

— Unde e? strigă. Îl *sîmt*, dar unde e?

— Acolo, țipă Mark arătînd ceva cu o mîna strălucitoare. Ce-i acolo?

Ben fixă lumina lanternei în direcția respectivă. Un bufet galez.

— Nu-i suficient de mare, îi zise lui Mark. Și e lipit de perete.

— Hai să-l dăm la o parte.

Ben ridică din umeri. Traversară încăperea către bufetul galez și îl apucară de cîte o latură. Simți primul fior al emoției. Fără îndoială că miasma sau aura sau atmosfera, sau cum voiai să-i zici era mai densă aici, mai agresivă?

Ben ridică privirea spre usa de la bucătărie. Lumina era mai slabă acum. Auriul din ea pălise.

— E prea greu pentru mine, gîfii Mark.

— Nu contează, spuse Ben. O să-l răsturnăm. Apucă-l cît poți de bine.

Mark se încovoie deasupra bufetului, împingînd cu umărul. Pe chipul său strălucitor, ochii priveau firoși.

— În regulă.

Îl împinseră opintindu-se în el cu toată greutatea corpului și bufetul galez se răsturnă cu zgomot de oase frînte cînd porțelanurile de la nunta Evei Miller se sparseră înăuntru.

— *Știam* eu! exclamă triumfător Mark.

În perete, în locul acoperit de bufet, era o ușă mică, pînă la înălțimea pieptului. Un lacăt nou Yale era prins în zăvor.

Două lovituri puternice date cu ciocanul fură suficiente ca să-l convingă că lacătul nu se va

sparge.

— Isuse Cristoase, murmură ușor. Frustrarea i se ridică usturătoare în gât. Să fie astfel învinși când au ajuns la capăt, învinși de un lacăt de cinci dolari...

Nu. Dacă va fi nevoie va sfărâma lemnul ușii cu dinții.

Lumină în jur cu lanterna și raza ei se opri pe rastelul cu unelte din dreapta scării. Atârnat de două cuie din oțel, se afla acolo un topor cu lama acoperită cu o învelitoare din cauciuc.

Se repezi într-acolo, îl smulse de la locul lui și scoase învelitoarea de pe lamă. Luă un flacon din buzunar și îl scăpă pe jos. Apa sfințită se împrăstie pe pardoseală și începu imediat să strălucească. Luă alt flacon, deșurubă capacul și udă lama toporului. Aceasta începu să sclipească cu o lumină nepămînteană, de basm. Și când apucă în mâini minerul din lemn, gestul acesta îl făcu să se simtă incredibil de bine, incredibil de *corect*. Era ca și cum o putere supranaturală îi sudase carnea pe acest mîner de topor. Rămase o clipă cu el în mâini, privind lama strălucitoare, și un impuls straniu îl făcu să o ducă la frunte. Atunci îl cuprinse un sentiment puternic de certitudine, un sentiment de dreptate inevitabilă, un sentiment *al/b*. Pentru prima oară de cîteva săptămîni încoace, nu mai bîjbîia prin cețurile dese ale credinței și lipsei de credință, antrenîndu-se pentru un meci de box cu un partener al cărui trup era prea lipsit de substanță ca să facă față loviturilor.

Cu mii de volți, puterea îi zbîrnîia în sus pe brațe.

Lama străluci și mai tare.

— Fă-o, îl rugă Mark. Repede! Te rog!

Ben Mears sări în picioare, balansa toporul peste umeri și îl coborî într-un arc sclipitor, care rămase în fața ochilor lor și după ce lovitura fusese dată. Lama mușcă lemnul cu un sunet asurzitor, monstruos, și se cufundă în zăvor. Așchiile se împrăștiară în toate părțile.

Îl trase, iar lemnul țipă la atingerea oțelului. Îl coborî iarăși... și iarăși... și iarăși. Își simțea mușchii spatelui flexîndu-se și angrenîndu-se cu o siguranță și într-un ritm atît de chibzuit cum nu i se mai întîmplase niciodată pînă atunci. Fiecare lovitură smulgea fragmente mici și așchii din lemn, împrăștiindu-le în jur ca schijele unei bombe. La a cincea izbitură toporul pătrunse prin ușă și el începu să mărească spărtura cu o viteză care se înrudea cu delirul.

Mark se holbă uimit la el. Focul rece și albastru care cuprinsese și mînerul toporului se întindea acum și de-a lungul brațelor sale, dînd impresia că este învăluit într-o coloană de flăcări.-Capul îi era întors într-o parte, mușchii gîtului încordați, uri singur ochi deschis și aruncînd priviri furioase. Din cauza mișcării puternice a omoplaților i se sfîșiase cămașa la spate iar mușchii i se contorsionau sub piele ca parîmele unui vapor. Era un om rătăcit, posedat, și Mark își dădu seama fără să știe (sau fără să fie nevoit să știe) că acest gen de posedare nu era cîtuși de puțin creștinească; binele acesta era mai elementar, mai puțin rafinat. Era un metal prețios pe care pămîntul îl scuipa la suprafață în bucăți brute. Nimic nu era finisat. Era Forța; era Puterea; era ceea ce pune în mișcare roțile uriașe ale universului.

Ușa de la camera subterană a Evei Miller nu i se putea împotrivi. Toporul începu să se miște cu o viteză orbitoare; devenise cu val, un arc descendent, un curcubeu întins de deasupra umărului lui Ben pînă la lemnul sfărîmat al ultimei uși.

O lovi o ultimă dată și aruncă toporul. Își ridică mîinile în fața ochilor. Păreau cuprinse de flăcări.

Le întinse către Mark și băiatul se feri de atingerea lor.

— Te iubesc, spuse Ben.

Se prinseră de mînă.

49

Cămara subterană era mică, aidoma unei celule de închisoare, goală, cu excepția cîtorva sticle prăfuite, a unor lăzi și a unei banițe, pline cu cartofi foarte vechi care germinaseră și își întindeau mugurii în toate direcțiile. Și cu excepția cadavrelor. Sicriul lui Barlow se afla în capătul depărtat, proptit de perete, ca sarcofagul unei mumii, iar blazonul de pe el strălucea rece în lumina pe care o răspîndeau ei doi, ca focul Sfîntului Elmo.

În fața sicriului, conducînd spre el, ca niște traverse de cale ferată, erau trupurile oamenilor cu care Ben locuise și cu care își împărțise pîinea: Eva Miller și Weasel Craig lîngă ea; Mabe Mullican, din camera din capătul etajului al doilea; John Snow, care era din, provincie și care de-abia se putea deplasa pînă la masă din cauza artritei; Vinnie Upshaw; Grover Verrill.

Pășiră peste ei și se apropiară de sicriu. Ben aruncă o privire la ceas; era 6,40.

— Trebuie să îl scoatem afară, spuse. Lîngă Jimmy.

— Probabil cîntărește o tonă, zise Mark.

— Putem s-o facem.

Întinse mîinile, vrînd să-l încerce, și apoi prinse colțul din dreapta al sicriului. Blazonul luci ca un

ochi mort. Lemnul era neplăcut la pipăit, îi dădea fiori, neted și pietrificat de trecerea anilor. Nici un por nu se zărea în el, nici un defect cât de mic pe care degetele să-l recunoască și să se prindă de el. Cu toate acestea, se mișcă ușor. Reuși cu o singură mână.

Îl aplecă mamte împingându-l Ușor, simțind cum greutatea uriașă dinăuntru este controlată de contragreutăți invizibile. Ben ridică sicriul cu o mână.

— Acum, spuse. Apucă de capătul tău.

Mark îl apucă și sicriul fu ridicat cu ușurință. Chipul băiatului exprima o surpriză plăcută, luminoasă.

— Cred că aș putea s-o fac cu un singur deget.

— Probabil că ai putea. În sfârșit lucrurile merg și cum vrem noi. Însă trebuie să ne grăbim.

Scoaseră sicriul prin ușa sfărâmată. Era pe punctul de a se bloca, dar Mark își plecă capul și împinse. Trecu prin ușă cu un scrâșnet de lemn.

Traversară pivnița și îl duseră în locul unde zăcea Jimmy, acoperit cu draperiile Evei Miller.

— Iată-l, Jimmy, spuse Ben. Iată-l pe nemernic. Pune-l jos, Mark.

Se uită din nou la ceas. 6,45. Acum lumina care pătrundea prin ușa de la bucătăria de sus era cenușie.

— Acum? Întrebă Mark.

Se priviră pe deasupra sicriului.

— Da, spuse Ben.

Mark veni lângă el și se uitară la zăvoarele și sigiliile sicriului. Se aplecară amîndouă și zăvoarele se sparseră cînd le-au atins, cu un pocnet ca de scînduri subțiri. Ridică capul.

Barlow stătea întins în fața lor, cu ochii aruncînd fulgere.

Acum era tînăr. Părul negru lucios și vibrant, împrăștiat în valuri pe perna de satin din capătul apartamentului lui îngust. Pielea îi strălucea de sănătate și viață. Obrajii îi erau roșii ca vinul. Dinții curbați peste buzele-i pline, erau albi, cu dungi lungi și galbene, ca fildeșul.

— E... Începu Mark și nu mai apucă să termine.

Ochii roșii ai lui Barlow. se rotiră în orbite, plini de o viață hidoasă și de triumf batjocoritor. Se fixară asupra ochilor lui Mark și Mark privi în ei pierdut, în timp ce ochii lui se goleau de orice expresie.

— Nu te uita la el! Zbieră Ben, însă era prea tîrziu.

Îl îmbrînci pe Mark: Băiatul scînci adînc din gît și, fără veste, îl atacă pe Ben. Luat prin surprindere, Ben se clătină făcînd un pas înapoi. O clipă mai tîrziu mîinile băiatului se aflau în buzunarul lui căutînd pistolul lui Homer McCaslin.

— Mark! Nu...

Dar băiatul nu-l auzi. Fața îi era tot atît de indiferentă ca o tablă ștersă cu buretele. Scîncetul i se rostogolea mereu și mereu în gît ca plînsul unui animal micuț prins în capcană. Apucase pistolul cu ambele mîini. Începură să se lupte. Ben încercînd să-l smulgă din încheștarea băiatului și să-l arunce departe de amîndoi.

— Mark! urlă el. Mark, trezește-te! Pentru numele lui Dumnezeu...

Tremurînd spasmodic, țeava coborî înspre capul său și pistolul se descărca. Simți cum glonteile îi trece pe lângă tîmplă. Strînse bine cu ambele mîini mîinile lui Mark și îl lovi cu piciorul. Mark se retrase împleticindu-se și arma căzu cu zgomot pe pardoseală, între ei. Băiatul sări să o apuce, scheunînd încă, iar Ben îl pocni cu toată forța peste gură. Simți cum buzele băiatului se strivesc de dinți și țipă de parcă el însuși ar fi fost cel lovit. Mark căzu în genunchi și Ben lovi pistolul cu piciorul, îndepărtîndu-l de ei. Mark încercă să se tîrască după el și Ben îl lovi din nou.

Cu un oftat obosit, băiatul se prăbuși.

Puterea îl părăsise acum; și siguranța. Era din nou doar Ben Mears și îi era frică.

Pătratul de lumină din ușa bucătăriei devenise un violet șters; ceasul lui arăta 6,51.

O forță uriașă părea a acționa asupra capului său, poruncindu-i să se uite la parazitul rozaliu și lacom din sicriul de lângă el.

Privește și ai să mă vezi, om de nimic. Privește-l pe Barlow, care și-a petrecut secolele așa cum tu îți petreci orele în fața focului, cu o carte în mînă. Privește și ai să vezi marea creatură a nopții pe care vrei s-o ucizi cu bețișorul tău nenorocit. Uită-te la mine, scribule. Am scris pe vieți omenești și sîngele mi-a fost cerneala. Privește-mă și deznăaăduiește!

Jimmy, nu pot s-o fac, E prea tîrziu, e prea puternic pentru mine...

PRIVESTE-MĂ!

Era 6,53.

Pe podea, Mark gemu:

— Mami? Mămico, unde ești? Mă doare capul... e întuneric...

Va intra în serviciul meu castrat.

Ben bijbii după unul din țărșii prinși la curea și îl scăpă pe jos. Urlă nenorocit, cuprins de o disperare neagră. Afară, soarele părăsise Jerusalem's Lot. Ultimele lui raze mai întîrziiau puțin pe

acoperișul Casei lui Marsten.

Luă țărșul. Însă unde era ciocanul? *Unde era afurisitul de ciocan ?*

Lîngă ușa de la cămara subterană. Încercase să sfărîme lacătul cu el. Se tîrî pînă acolo și îl ridică de pe jos.

Mark se ridicase în șezut, cu gura-i o rană sîngerîndă. Se șterse cu o mînă și privi uluit sîngele.

— Mama! strigă. Unde e mama mea?

6,55 acum. Lumina și întunericul într-un echilibru perfect.

Ben traversă în fugă pivnița cuprinsă de umbre, cu țărșul înțeleștat în mîna stingă, iar ciocanul în dreapta.

Bubui un hohot de rîs, triumfător. Barlow se ridicase pe jumătate în sicriu. Ochii roșii îi sticleau plini de succes diavolesc. Se fixară pe ochii lui Ben și acesta simți cum voința îl părăsește.

Cu un urlet înnebunit, cutremurător, ridică țărșul deasupra capului și îl coborî într-un arc șuierător. Vîrfurile ascuțite sfîșie cămașa lui Barlow și simți cum se împlîntă în carnea de dedesubt.

Barlow țipă. Era un sunet lugubru, îndurerat, aidoma urletului unui lup. Forța țărșului care îl lovise din plin îl făcu să cadă pe spate înapoi în sicriu. Mîinile lui, încovoiate ca niște gheare, se ridicară și începură să bată sălbatic aerul.

Ben izbi cu ciocanul în capătul țărșului și Barlow țipă din nou. O mînă, rece ca mormintele, prinse mîna stîngă a lui Ben, care era înțeleștată pe tărș.

Ben se cațără în sicriu, cu genunchii apăsați pe genunchii lui Barlow. Se holbă la fața contorsionată de ură și durere.

— *Dă-mi DRUMUL!* țipă Barlow.

— Ia-ți porția, ticălosule, suspină Ben. Uite, lipitoare. Asta-i pentru tine.

Lovi iarăși cu ciocanul. Sîngele țîșni puternic, într-un val rece, orbindu-l pentru moment. Capul lui Barlow se zbuciuma pe perna de satin.

— *Dă-mi drumul nu vei îndrăzni nu vei îndrăzni nu vei îndrăzni să faci asta...*

Ciocanul coborî iar și iar. Sîngele țîșni și prin nările lui Barlow. Corpul lui începu să tresară în sicriu ca un pește înjunghiat. Zgîrie obrajii lui Ben, zdrențuindu-i pielea.

— DĂ-MI DRUMUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU..

Lovi încă o dată cu ciocanul și sîngele care pulsa afară din pieptul lui Barlow deveni negru.

Apoi, descompunerea.

Se petrecu în două secunde, mult prea iute pentru a fi crezută la lumina zilei din anii ce aveau să vină, însă suficient de încet pentru a reveni în coșmaruri, în ritmul înfiorător al secvențelor de film trase cu încetinitorul.

Pielea se îngălbeni, se înăspri, se umplu de bășici ca pînzele vechi. Ochii își pierdură culoarea, se acoperiră cu o peliculă albă, se înfundară în orbite. Părul se albi și căzu ca un mănunchi de pene. Trupul dinlăuntrul costumului negru se vesteji și se retrase. Gura se căscă uriașă în timp ce buzele se retraseră și se tot retraseră, pînă au ajuns la nas și au dispărut într-un cerc de dinți proeminenți. Unghiile se înnegriră și se cojiră și apoi, în locul degetelor nu mai rămaseră decît oasele, purtînd încă inelele, strîngîndu-se în pumni și pocnind precum castanietele. Prin fibrele cămășii răsuflară nori de praf. Capul chel și plin de riduri se transformă în craniu. Pantalonii, pe care nimic nu-i mai umplea, se ofiliră, resemnați să îmbrace în mătase neagră oase ca niște cozi de mătură. Timp de o clipă, sub el se zvîrcolea o sperietoare de ciori hidoasă și însuflețită și Ben țîșni afară din sicriu cu un strigăt sugrumat de groază. Însă era imposibil să-și smulgă privirea de la ultima metamorfoză a lui Barlow; îl ținea hipnotizat. Craniul lipsit de carne se zbuciuma dintr-o parte în alta pe perna din satin. Maxilarul dezgolit se căscă într-un urlet mut, căci nu mai existau corzi vocale care să-l activeze. De fele scheletice dansau și pocneau în aerul întunecat ca niște marionete.

Mirosuri diferite îi atacară nasul și apoi dispărură, fiecare în cîts izbucnire mică și densă: gaz; putregai al cărnii, înfiorător; duhoare de bibliotecă cu cărți mucegăite; praf înțepător; apoi nimic. Oasele degetelor, care pînă atunci protestaseră și se răsuciseră, se sfărîmară și căzură ca un pumn de creioane. Cavitatea nazală a craniului se mări și se făcu una cu cavitatea orală. Orbitele golite ale ochilor se măriră și ele într-o expresie descărnată de uimire și groază, se uniră și dispărură. Craniul se surpă ca un vas vechi din timpul dinastiei Ming. Hainele se turtiră șifonate și deveniră tot atît de neutre ca rufăria murdă.

Și totuși, încrîncenarea cu care se agăța de această lume părea să nu aibă sfîrșit - pîna și praful se umflă și se zbuciuma, transformat în diavoli minusculi înlăuntrul sicriului. Și apoi, pe neașteptate, simți cum ceva trece cu putere pe lîngă el, ca o rafală de vînt, făcîndu-l să se înfioare. În aceeași clipă toate ferestrele de la pensiunea Evei Miller explodară.

— Ferește, Ben! strigă Mark. Ferește!

Se rostogoli pe spate și îi văzu cum ies din cămara subterană - Eva, Weasel, Mabe, Grover și ceilalți. Venise timpul lor.

Țipetele lui Mark îi răsunară în urechi ca niște clopote uriașe de foc și îl apucă pe băiat de umeri.

Ben se opri la un motel imediat ce au trecut granița în New Hampshire, mîzgălind în registrul de la recepție numele de Ben Cody și fiul său. Mark intră în cameră ținînd crucea ridicată deasupra capului. Ochii îi alergau înnebuniți dintr-un colț în celălalt ca niște animale mici, prinse în cursă. A ținut crucea ridicată pînă cînd Ben a închis ușa, a încuiat-o și și-a agățat propria cruce de clanță. În cameră era un televizor și Ben a urmărit o vreme programul din acea seară. Două state africane își declaraseră război. Președintele avea guturai, însă nu era vorba de ceva grav. Și un bărbat din Los Angeles și-a ieșit din minți și a împușcat paisprezece oameni. Buletinul meteorologic prognostica ploi - lapovită în

regiunea de nord a statului Maine.

3

'Salem's Lot dormea un somn prevestitor de rele, în timp ce vampirii se plimbau pe străzile și pe drumeagurile lui lăturalnice ca un ecou al amintirilor nefaste. Unii dintre aceștia își scuturaseră destule umbre ale morții de pe ei ca să fie în stare acum să recapete un soi de viclenie rudimentară. Lawrence Crockett i-a dat telefon lui Royal Snow și l-a invitat la el la birou ca să joace cărți. Când Royal opri mașina în fața clădirii și intră, Lawrence și soția lui s-au năpustit asupra-i. Glynis Mayberry a sunat-o pe Mabel Werts, i-a spus că îi este frică și a întrebat-o dacă poate să vină să stea cu ea până i se întoarce bărbatul din Waterville. Cu o ușurare demnă de milă, Mabel consimți imediat, și, când, zece minute mai târziu, deschise ușa, Glynis stătea în prag, goală pușcă, cu geanta sub braț și rînjind cu incisivi uriași și lacomi. Mabel a avut timp să țipe, o singură dată, însă. Când Delbert Markey a ieșit din barul său pustiu, puțin după ora opt, Cari Foreman și un Homer McCaslin prea zîmbăreț apărură din umbre și îi spuseră că au trecut pe acolo ca să bea un păhărel. Milt Crossen a fost vizitat la magazin, imediat după ora de închidere, de câțiva dintre cei mai statornici clienți și amici vechi. Iar George Miller a vizitat câțiva băieți de liceu care obișnuiau să își facă cumpărăturile în magazinul lui și care îl priveau întotdeauna cu un amestec de dispreț și subînțelesuri; și își împlini cele mai întunecate fantezii.

Încă mai treceau pe Drumul Național 12 turiști și persoane care se îndreptau spre alte localități, neobservînd nimic altceva din Lot decît un panou uriaș înfățișînd elani și un semn de circulație care le cerea să reducă viteza la treizeci și cinci de mile pe oră. Ajunși în afara orașului, accelerau iarăși pînă la șizeci și probabil că și-l scoteau din minte pe aripile unei frînturi de gînd: Dumnezeu, ce orașel mort.

Orașul își păstra secretele, iar Casa lui Marsten îl veghea amenințătoare ca un rege detronat.

4

În zorii zilei următoare, Ben se întoarce în oraș, lăsîndu-l pe Mark în camera de motel. Se opri la o fierărie din Westbrook și cumpără o cazma și o sapă. 'Salem's Lot stătea nemișcat și tăcut sub cerul întunecat din care ploaia încă nu începuse să cadă. Prea puține mașini treceau pe străzi. Cofetăria lui Spencer era deschisă. Însă în această dimineață, cafeneaua Excellent era închisă. Toate jaluzelele ei verzi erau trase, meniurile scoase din vitrine, tabla micuță care anunța, de obicei, specialitatea zilei, era curată, ștersă cu buretele.

Străzile pustii l-au făcut să se înfioare pînă în măduva oaselor. În minte îi apărură imaginea copertei albumului unui vechi grup de rock'n roll; chipul unui bărbat travestit în femeie, reflectîndu-se în profil pe un fundal întunecat; fața aceea bizară, cu trăsături masculine, înșingerată de farduri roșii; titlul albumului: „Apar numai noaptea”.

Mai întîi intră în pensiunea Evei, urcă scările la al doilea etaj și deschise ușa fostei lui camere. Nimic nu se schimbaseră înăuntru de cînd plecase de acolo, patul nefăcut, un tub cu bomboane rămas desfăcut pe birou. Sub birou se afla un coș de hîrtii din tablă pe care acum îl trase în mijlocul încăperii.

Luă manuscrisul, îl aruncă înăuntru și răsuci pagina de titlu în mîini. O aprinse cu bricheta și cînd izbucni flacăra, o aruncă deasupra paginilor dactilografiate. Vîlvătaia le gustă mai întîi, le găsi pe placul ei și începu să se tîrască, lacomă, de-a lungul hîrtiei. Colțurile se carbonizară, se răsuciră, se înnegriră. Din coș începu să se ridice un fum albicios și, fără să se gîndească, Ben se aplecă peste birou și deschise fereastra.

Mîna îi descoperi prespapier-ul - globul din sticlă pe care îl purta cu sine încă din timpul copilăriei petrecute în acest oraș învăluit în umbrele nopții - înșfăcat în mod inconștient în timpul unei vizite ireale în casa unui monstru. Scutură-l și vezi cum înăuntru începe să ningă.

Îl scutură acum, ținîndu-l în fața ochilor, așa cum făcuse cînd era mic, și globul repetă șmecheria lui veche, foarte veche. Prin zăpada care plutea între pereții lui de sticlă se vedea o potecă ce ducea la o căsuță din turtă dulce. Obloanele din turtă dulce erau închise, însă fiind un băiețel plin de fantezie (așa cum era acum Mark Petrie) puteai să-ți închipui că unul din obloane era deschis (așa cum, chiar în această clipă unul părea a fi deschis) de o mîină lungă și albă și, mai apoi se va uita la tine un chip palid, rînjind cu dinți lungi, invitîndu-te să intri în această casă de dincolo de lumea adevărată, în tărîmul acesta al fantasmelor, tărîm nesfîrșit și fără viață, tărîm al zăpezii artificiale, în care timpul însuși devenise un mit. Chipul acesta se uită acum la el, palid și înfometat, chip care nu va mai vedea niciodată lumina soarelui sau seninul cerului.

Era propriul său chip.

Aruncă într-un colț press-papierul, care se sparse.

leși din cameră fără să aștepte să vadă ce s-ar fi putut să se scurgă din el.

5

Coborî în pivniță după cadavrul lui Jimmy. Acesta a fost cel mai greu drum. Sicriul zăcea în același loc unde îl lăsaseră cu o seară în urmă, gol-goluț, fără chiar fir de praf înăuntru. Și totuși... nu era gol de tot. Țărușul era înăuntru și încă ceva. Simți în gură gust de fiere. Dinți. Dinții lui Bârlow - numai atîta mai rămăsese din el. Ben întinse mîna, îi ridică - și dinții începură să i se răsucescă în palmă, ca niște animale mici și albe, încercînd să se unească și să muște.

Cu un strigăt dezgustat îi aruncă departe de el, risipindu-i pe pardoseala pivniței.

— Doamne, șopti, frecîndu-și palma de cămașă. Oh, Doamne, Dumnezeu! Te implor, fă să fie așa sfîrșitul. Fă să se fi sfîrșit cu totul.

6

Reuși cumva să îl scoată din pivniță pe Jimmy, care era încă înfășurat în draperiile Eyei. Îl puse în portbagajul, Buickului și se îndreptă spre casa familiei Petrie. Cazmaua și sapa se aflau pe bancheta din spate, alături de geanta neagră a lui Jimmy. Își petrecu restul dimineții și jumătate din după-amiază săpînd o groapă mare, adîncă de aproximativ un metru și jumătate într-un luminiș din păduricea din spatele casei lui Petrie și aproape de susurul pîrului Taggart. În această groapă așeză cadavrul lui Jimmy și cadavrele soților Petrie, înfășurate încă în cuvertura de pe canapea.

La două și jumătate începu să umple mormîntul acestor oameni curați, neatinși de microbul vampirului. Mișcările îi deveniră tot mai iuți pe măsură ce lumina își începu scurgerea prelungă de pe cerul înnorat. Iar transpirația care i se condensa în stropi de gheață pe piele nu se datora în întregime efortului făcut.

La ora patru mormîntul era complet acoperit. Bătători bulgării de pămînt cît de bine putu și apoi se întoarse în oraș, cu cazmaua și lopata pline de noroi ca sîngele închegat, ascunse în portbagajul mașinii lui Jimmy. O parcă în fața Cafenelei Excellent, și lăsă cheile în contact.

Se opri o clipă și privi în jur. Magazinele părăsite, cu fațadele lor false, păreau a se apleca deasupra străzii, în trosnete de lemnărie și balamale. Ploaia, care începuse în jurul prînzului, cădea peste oraș încet și trist, de parcă ar fi jelit moartea soarelui. Părculețul unde a întîlnit-o pe Susan Norton era pustiu și stingher. Jaluzelele Primăriei erau trase. În fereastra biroului de asigurări și afaceri imobiliare al lui Lawrence Crockett atîrna plin de îngîmfare searbădă un semn pe care scria „Revin imediat”. Și unicul sunet care se auzea era plînsul ploii.

Urcă pe strada Railroad, iar tocurile îi sunau în gol pe trotuar. Cînd a ajuns la pensiunea Evei se opri cîteva secunde lîngă mașina lui, privind în jur o ultimă dată. Nu se mișca nimic.

Orașul era mort. Își dădu seama de asta dintr-o dată, acum era sigur, fără urmă de îndoială, așa cum fusese sigur că Miranda era moartă atunci cînd îi văzuse pantoful aruncat în drum.

Începu să plîngă.

Și încă mai piîngea cînd trecu pe lîngă panoul pe care scria „leșiți acum din Jerusalem's Lot, un orașel simpatic. Vă invităm să reveniți!”.

Ajunse pe autostradă. Casa lui Marsten era ascunsă de copaci și nu reuși să o vadă cînd coti pe arteră. Își începu călătoria înspre sud, înspre Mark, înspre noua sa viață.

EPILOG

Printre toate aceste orașele decimate
Pe acest promontoriu dezgolit în fața vîntului din sud
Cu lanțul de munți în față,
ascunzîndu-te,
Cine ne va crede hotărîrea de a uita?
Cine ne va accepta ofranda la acest sfîrșit
de toamnă?
GIORGIOS SEFERIS

Acum ea nu mai are ochi.
Șerpii pe care i-a strîns la sîn

I-au mâncat mîinile.
GIORGIOS SEFERIS

1

Fragmente dintr-un album cu tăieturi din ziare al lui Ben Mears (extrase din ziarul „Press-Herald” din Portland):

19 noiembrie 1975 (pag. 27).

JERUSALEM'S LOT - Familia domnului Charles V. Pritchett, care, doar cu o lună în urmă, a cumpărat o fermă în orașul Jerusalem's Lot din ținutul Cumberland, se mută deoarece, după spusele soților Charles și Amanda Pritchett, veniți aici din Portland, în fiecare noapte se aud zgomote ciudate. Ferma, un fost punct de reper pe Schoolyard Hill, a fost în trecut proprietatea lui Charles Griffen. Tatăl acestui Griffen fusese patronul Lăptăriei Sunshine, care, în 1962, a fost înglobată în Slewfoot Dairy Corporation. Charles Griffen, care și-a vîndut ferma prin intermediul unui agent de vînzări imobiliare la un preț considerat de Pritchett a fi „un chilipir nemaipomenit”, nu a putut fi găsit pentru a-i obține o declarație în legătură cu situația semnalată. Amanda Pritchett i-a atras prima oară atenția soțului ei asupra „zgomotelor ciudate” din podul cu fin la scurt timp după...

4 ianuarie 1976 (pag. 1):

JERUSALEM'S LOT - Un accident neobișnuit de mașină a avut loc noaptea trecută sau în zorii zilei de astăzi în orașelul Jerusalem's Lot din sudul statului Maine, Urmele de derapaj găsite la locul accidentului conduc la concluzia că mașina respectivă, o limuzină ultimul model, mergea cu o viteză prea mare cînd a ieșit de pe șosea și a intrat din plin într-un stîlp al Centralei Electrice a statului Maine. Mașina a fost complet distrusă și, cu toate că s-au descoperit urme de sînge pe bancheta din față și pe bord, nici un pasager nu a fost încă găsit. Poliția spune că mașina era înmatriculată pe numele domnului Gordon Phillips din Scarborough. Unul din vecinii domnului Phillips spune că acesta, împreună cu familia lui, pleaseră în vizită la niște rude în Yarmouth. Poliția presupune că Phillips, soția acestuia și cei doi copii, amețiți de pe urma impactului, s-au aventurat în pădure și s-au rătăcit. Căutările au început...

14 februarie 1976 (pag. 4):

CUMBERLAND - Doamna Fiona Coggins, o văduvă care locuia singură pe Smith Road în Cumberlandul de Vest, a fost dată dispărută în această dimineață de către nepoata ei, domnișoara Gertrude Hersey, care s-a prezentat la biroul Șerifului ținutului Cumberland. Domnișoara Hersey a declarat că mătușa ei este invalidă și că starea sănătății ei este proastă. Ajutoarele șerifului au pornit investigația acestei dispariții, însă sînt de părere că în acest moment este imposibil să spună ce anume...

27 februarie 1976 (pag. 6):

FALMOUTH - John Farrington, fermier în vîrstă și locuitor vechi al orașului Falmouth, a fost găsit mort în hambarul lui în zorii zilei de astăzi de către ginerele său, Frank Vickery. Vickery declară că Farrington zăcea cu fața în jos lîngă o căpiță mică de fin, cu o furcă lîngă mîna. Medicul legist David Rice este de părere că Farrington a decedat fie în urma unei hemoragii cerebrale puternice, fie în urma unei hemoragii interne...

20 mai 1976 (pag. 17):

PORTLAND - Pădurarii din Cumberland au fost puși în alertă de Departamentul de Protecție a Animalelor din statul Maine, primind instrucțiuni să caute o haită de cîini sălbatici despre care se presupune că acționează în zona Jerusalem's Lot - Cumberland - Falmouth. În ultima lună au fost găsite moarte cîteva oi, cu gîtlejurile și burțile sfîrtecate: în unele cazuri, oilor li s-au scos intestinele afară. Pădurarul Upton Pruitt declară: „După cum cunoașteți, această situație s-a înrăutățit foarte mult în sudul statului...”

29 mai 1976 (pag. 1):

JERUSALEM'S LOT - Se bănuiește că este vorba de o afacere necurată în dispariția familiei lui Daniel Hollaway, care s-au mutat de curînd într-o casă de pe Taggart Stream Road din acest orașel al ținutului Cumberland. Politia a fost alertată de bunicul lui Daniel Holloway, care a intrat în panică în urma încercărilor sale repetate de a lua legătura cu ei la telefon.

Soții Holloway împreună cu cei doi copii ai lor s-au mutat pe Taggart Stream Road în aprilie și s-au

plîns atît prietenilor cît și rudelor de „zgomotele ciudate” pe care le aud după lăsarea întinericului. În ultimele cîteva luni, Jerusalem's Lot a fost scena unor întîmplări stranii și multe familii s-au...

4 iunie 1976 (pag. 2):

CUMBERLAND - Doamna Elaine Tremont, văduvă, care este proprietara unei căsuțe pe Back Stage Road în zona vestică a acestui oraș de provincie, a fost internată în spitalul din Cumberland astăzi dimineață cu diagnosticul de infarct. Doamna a povestit unui reporter al ziarului nostru că, în timp ce urmărea programul de la televizor, a auzit pe cineva zgîriind la fereastra dormitorului și și-a ridicat privirea și s-a pomenit față în față cu o figură ciudată care se uita fix la ea.

„Rînjea”, a spus doamna Tremont. „Era oribilă. Niciodată nu am fost atît de înspăimîntată. Și, de cînd a fost omorîta familia aia de pe Taggart Stream Road, la numai o milă depărtare de casa mea, sînt speriată tot timpul.”

Doamna Tremont făcea referire la membrii familiei lui Daniel Holloway care au dispărut de la locuința lor din Jerusalem's Lot săptămîna trecută. Poliția spune că cercetează o posibilă legătură între cele două cazuri, însă...

2

Bărbatul cel înalt și băiatul au ajuns în Portland la jumătatea lunii septembrie și au locuit la un motel timp de trei săptămîni. Erau obișnuiți cu canicula, însă după clima uscată din Los Zapatos umiditatea excesivă îi enerva pe amîndoi. Își petreceau mult timp înotînd în piscina motelului și își petreceau și mai mult timp privind cerul. Bărbatul cumpăra ziarul *Press-Herald* în fiecare zi, și acum exemplarele erau curate și foșnitoare, fără pete de urină de cîine. Citea buletinele meteorologice și căuta articole referitoare la Jerusalem's Lot. În ziua a noua a șederii lor în Portland, a dispărut un bărbat din Falmouth. Cîinele lui a fost găsit mort în curte. Poliția ancheta cazul.

În ziua de 6 octombrie, bărbatul s-a trezit devreme și a stat în curtea exterioară a motelului. Plecaseră de acum aproape toți turiștii, plecaseră înapoi în New York și New Jersey și Florida, plecaseră înapoi în Ontario și Nova Scoția, plecaseră înapoi în Pennsylvania și California. Turiștii au lăsat în urma lor mizerie și dolari și i-au lăsat pe localnici să se bucure mai departe de cea mai frumoasă vară pe care o cunoscuse acest stat.

Însă în această dimineață era ceva nou în aer. Mirosul gazelor de eșapament de pe șosea nu mai era atît de puternic. Orizontul nu era încețoșat. Iar pîcla lăptoasă de deasupra firelor de iarbă nu mai mîngîia picioarele uriașului panou de peste drum. Cerul dimineții era foarte limpede iar aerul era răcoros. Parcă vara indiană fugise peste noapte.

Băiatul veni lîngă el.

Bărbatul spuse:

— Astăzi.

3

Era aproape amiază cînd au ajuns la intersecție, pe șoseaua către 'salem's Lot, iar Ben își aminti cu durere de ziua aceea mult prea îndepărtată cînd a ajuns în oraș, hotărît să exorcizeze toți demonii care îl bîntuiau și încrezător în succesul său. Ziua aceea a fost mai călduroasă decît aceasta, vîntul din vest nu sufla atît de puternic iar vara indiană de-abia începuse. Își aduse aminte de cei doi băieți cu undițele pe umăr.. Acum albastrul cerului era mai dur, mai rece.

La buletinul de știri de la radio se spunea că indicele de pericol al incendiilor în această perioadă era cinci, un grad sub valoarea maximă. Nu mai plouase în sudul statului Maine din prima săptămîină a lunii septembrie. Disk-jockeyul de la postul de radio local îi avertiza pe șoferi să își stingă cu grijă țigările și apoi puse o melodie care spunea povestea unui om ce avea de gînd să se arunce de pe turnul de apă din cauza iubitei.

Coborîră pe Drumul Național 12, pe lîngă semnul uriaș de bun-venit și intrară pe Jointer Avenue. Ben observă că semnalizatorul luminos nu mai funcționa. Nu mai avea pe cine să avertizeze acum.

Apoi intrară în oraș. Trecură încet prin el și Ben simți cum vechea spaimă îl cuprinde din nou, ca o haină rătăcită în lăzile din pod, care a rămas puțin mică, dar care încă te mai încape. Lîngă el, Mark stătea țeapăn în scaun, ținînd strîns în mîini o sticlută cu apă sfințită adusă tocmai din Los Zapatos. Părintele Gracon i-o oferise ca dar de bun-rămas.

Și, împreună cu spaima, apărură și amintirile: sfîșietoare.

Înlocuiseră cofetăria lui Spencer cu un magazin LaVerdiere. Însă se pare că nici acestuia nu-i mergea prea bine. Ferestrele închise erau murdare și goale. Dispăruse și semnul pentru autobuzele

Greyhound. În vitrina cafenelei Excellent, atârna strîmbă o tăbliță anunțînd că localul este de vînzare; și toate mesele și scaunele fuseseră scoase și duse într-un bufet mai prosper. În capătul străzii, pe firma de deasupra fostei spălătorii automate încă se mai putea citi: „Barlow și Straker - Mobilă Veche”, însă literele aurite se înnegriseră și priveau cu amărăciune trotuarele pustii. Vitrina era, goală, mocheta groasă era murdară. Ben se gîndi la Mike Ryerson și se întrebă dacă oare mai dormea încă în lada din camera din spate. Și doar acest gînd a fost suficient să îi usuce gura.

Încetini la intersecție. Pe deal se zărea casa familiei Norton, înconjurată de iarbă îngălbenită și înaltă, unde se aflase odinioară grătarul construit de Bill Norton. Cîteva ferestre erau sparte.

Mai încolo opri mașina și privi parcul. Monumentul Eroilor prezida deasupra unei jungle de tufe și ierburi. Iazul fusese sufocat în timpul verii de ierburi acvatice. Vopseaua verde de pe bănci se scorjise și se cojea. Leagănele ruginiseră și, dacă acum ar fi avut cineva îndrăzneala să le încerce, acestea ar fi scos niște țipete înfiorătoare care, fără îndoială, ar fi stricat toată plăcerea temerarului. Toboganul se răsturnase și zăcea acum cu picioarele-i țepene în sus, întocmai ca o antilopă moartă. Și, cocoțată pe marginea lăzii cu nisip, stătea păpușa uitată a vreunui copil, cu o mînă bleaga atîrnînd în iarbă. Ochii ei din mărgelile reflectau o groază întunecată și plictisită, de parcă, de cînd fusese părăsită în lada asta cu nisip, ar fi descoperit toate secretele pe care numai noaptea știe să le ascundă. Și poate că așa ji era.

Își ridică ochii și se uită la Casa lui Marsten. Obloanele erau încă lăsate și privea orașul cu o răutate șubredă. Era inofensivă acum, dar cum era oare după căderea nopții...?

Probabil că ploile au topit ostia cu care Callahan îi sigilase ușile. Și le putea aparține din nou, dacă voiau, altar, far al întunericii deasupra acestui oraș criminal și ocolit de toți. Se întîlneau acolo sus? se întrebă el. Rătăceau oare, palizi, pe coridoarele stăpînite de beznă? Benchetuiiau și oficiau ei slujbe demonice slăvindu-l pe Creatorul Creatorului lor?

Își feri privirea, înfiorat pînă în măduva oaselor.

Mark se uită la case. Majoritatea aveau jaluzelele trase; ferestrele altora priveau cu ochi goi în camere pustii. Acestea din urmă erau mai îngrozitoare decît cele zăvorite în mod civilizat, gîndi Ben. Păreau a se uita la acești musafiri nepoțîți, veniți în miezul zilei, cu căutătura insipidă a celor cu probleme serioase de sănătate mentală.

— Sînt în case, spuse Mark încordat. Sînt aici, în toate casele astea. În spatele jaluzelelor. În paturi și dulapuri și pivnițe. Sub dușumele. Se ascund.

— Ușurel, îi zise Ben.

Orașelul rămase în urma lor. Ben coti pe Brooks Road și trecură pe lîngă Casa lui Marsten - cu obloanele-i stricate, cu gazonul transformat într-un labirint complicat de buruieni înalte pînă la genunchi.

Mark arătă cu degetul și Ben se uită în direcția indicată. Prin iarbă fusese făcută o cărare. Traversa gazonul dinspre drum către terasă. Apoi o depășiră, și simți cum o mare greutate i se ridică de pe piept. Înfruntaseră ce a fost mai rău.

Departe, pe Burns Road, dar nu prea departe de cimitirul de pe Harmony Hill, Ben opri mașina și coborîră. Intrară împreună în pădure. Sub picioare le trosneau aspru ierburile uscate. În aer se simțea miros amețitor de fructe de ienupăr și văzduhul era plin de zumzăitul lăcustelor tîrzii. Se opriră pe o movilă, de pe care se putea zări luminișul unde liniile Centralei Electrice Maine scliffeau în vîntul răcoros al zilei. Cîțiva copaci arboraseră deja culorile toamnei.

— Bătrînii spun că de aici a pornit, zise Ben. În 1951. Vîntul bătea din vest. Mai spun că probabil a fost vina cuiva care și-a aruncat neglijent țigara. O simplă țigară. A ajuns pînă la Mlaștini și nimeni nu a putut să-l oprească.

Scoase din buzunar un pachet de Pall Mall, privi gînditor eticheta - *in hoc signo vinces* - apoi desfăcu ambalajul de celofan. Își aprinse o țigară și stinse chibritul. Țigara avea un gust surprinzător de bun, deși nu mai fumase de luni de zile.

— Au ascunzătorile lor acum, spuse. Dar și le pot pierde. Mulți ar putea muri... sau ar fi distruși. Țigara e un cuvînt mai potrivit. Însă nu toți. Înțelegi?

— Da, răspunse Mark.

— Nu sînt prea inteligenți. Dacă își pierde ascunzătorile, a doua oară or să se ascundă mai prost. Va fi nevoie doar de doi oameni care să-i caute în locurile evidente. Poate că plaga asta se va sfîrși în 'salem's Lot înainte chiar de prima zăpadă. Poate nu se va sfîrși niciodată. Nu există nici un fel de garanții, într-un sens sau altul. Dar fără... ceva... care să-i scoată din vizuini, care să-i supere, nu există absolut nici o șansă.

— Da.

— O să fie urît și periculos.

— Știu.

— Dar se zice că focul purifică, rosti Ben dus pe gînduri. Purificarea ar trebui să joace un rol important în cazul ăsta, nu crezi?

— Da, spuse din nou Mark.

Ben se ridică:

— Trebuie să ne întoarcem.

Aruncă țigara aprinsă într-un maldăr de frunze vechi și uscate. O panglică albă de fum se ridică tremurătoare lângă rufelee verzi de ienupăr și apoi fu smulsă de vânt. La vreo șapte metri depărtare, în direcția vântului, se afla o grămadă de copaci obosiți.

Fascinați, transfigurați, urmăriră fumul.

Se îngroșă. Apăru limba unei flăcări. Se auzi o pocnitură când se aprinseră și tufele uscate și ramurile căzute.

— În noaptea asta nu vor mai hăitui oi și nu vor mai vizita ferme, șopti Ben. În noaptea asta vor fi puși pe goană, iar mâine...

— Tu și cu mine, spuse Mark și strânse pumnii. Chipul nu îi mai era palid; obrajii i se îmbujoraseră. Ochii îi aruncau fulgere.

Se întoarseră la mașină și plecară de acolo.

În luminișul cel mic, de unde se puteau vedea liniile de înaltă tensiune, focul din tufișuri începu să ardă mai puternic, întezit de vântul de toamnă care bătea dinspre vest.

Corectat de Nanok